

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ ДО КРАЯ НА СВЕТА

Превод от английски: Адриан Велчев, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

Тя бе перфектна. Стройна, чувствена, реагираща и на най-малкото докосване.

И затова опасна за мъжа, който се опитваше да я контролира. Той трябваше да притежава рефлексите на котка. Моментно невнимание би...

Телефонът иззвъня и го извади от мислите.

Травис Денвърс вдигна поглед от екрана на компютъра и премигна като човек, който току-що е изплувал на повърхността след дълго гмуркане в неизследвани досега води. Синьо-зелените му очи гледаха замъглено. Разтърка късата си жълто-кафява брада, поклати глава и се опита да се концентрира върху окръжаващата го действителност и да се откъсне от непрекъснато сменящите се образи на вятър, корабни корпуси, вода и платна.

През отворения прозорец близо до бюрото му нахлуваше мирисът и звукът на океанските вълни. Вятърът, духащ откъм Санта Ана, беше изтикал обичайния за Южна Калифорния смог чак до остров Каталина. Околността беше оцветена в някакъв бронзов цвят, характерен за късното лято. Океанът представляваше една блестяща и неспокойна синя безкрайност.

Той би трябвало да бъде там някъде по водата, на борда на своя „Уинд уориър“, да го чувства как пори водата с изпълнени от вятъра платна.

Телефонът продължаваше да звъни.

Травис погледна към нежната машинка. Той ненавиждаше всички телефони на света, но специално към този изпитваше особено силна омраза.

Розов. За какво, по дяволите, е мислила моята братовчедка, когато е префасонирала тази къща — може би за коледни яйца и детски играчки?

Телефонът иззвъня за осми път. Травис изпухтя и за момент пофлиртува със съблазнителната мисъл да не му обръща внимание и

да се върне към виртуалния свят на своя компютър, на който изпитваше новите си идеи за това как би могъл да се хване и най-малкият полъх на вятъра от платната на една яхта.

Телефонът пак иззвъня. Номер девети.

С приглушена ругатня той запомни в компютъра последните промени в дизайна, които беше направил, грабна глупавата розова слушалка с огромната си ръка и изляя обичайния си телефонен поздрав:

— Какво!

— Мили боже, Денвърс, май трябва да порботиш върху добрите си обноси.

Раздразнението на Травис се изпари в момента, в който разпозна гласа. Родни Харингтън бе един от любимите му хора.

— И защо трябва да порботя точно над това? — попита Травис, протягайки дългото си тяло и прозявайки се в същото време. — Ти си единственият, който има телефона на братовчедка ми.

Харингтън издаде доволен звук.

— Значи ти наистина си в Лагуна бийч? Обаждането ми не е било пренасочено към Тиера дел Фуего или някое друго забутано кътче?

— Да, тук съм, с розов телефон в ръка.

— Моля?

— Братовчедка ми е префасонирила къщата след последното ми посещение. Розово. Розово. И още розов. Повтарям: *розово*.

— Ти си заобиколен от розово?

— Да, най-вече. Също и от лавандулово.

— Хм. Искане ми се да можех да го видя. Мисълта за мъж с твоите размери, който се мотае в розова вила, е... много пикантна.

— Ами посети ме тогава — тросна се Травис. — Ще те настаня в бонбонената стая за гости с балдахинено легло.

Харингтън се изкикоти:

— Това означава ли, че имаш намерение да пребоядисаш „Уинд уориър“?

— Ти затова ли се обаждаш, за да разбереш дали ще пребоядисвам кораба си?

— Всъщност да.

— Чао тогава.

Харингтън се изсмя отново и след това бързо заговори:

— Просто исках да се убедя, че „Уинд уориър“ е напълно готов за дебюта си.

Травис раздвижи мускулите на гърба и раменете си, опитвайки се да превъзмогне спазмите, причинени от множеството часове, прекарани пред компютъра. Ако не плуваше дълго всяка сутрин, той просто не би бил в състояние да стои неподвижно на стола и да използва супермодерния си компютър.

— Какво искаш да кажеш с това за *дебюта*? — попита той. — Много добре знаеш, че няма да ѝ е за първи път.

— Спомняш ли си моята идея за една сензационна книга, в която се разправя за теб, за твоята яхта, за твоите нови идеи в дизайна?

Травис си спомняше.

— Изведнъж болката във врата ми се премести по-надолу. Много по-надолу — каза той.

— Изправи се и се поразтъпчи из стаята — посъветва го Харингтън безгрижно. — Господ е създал тела като твоето за физически труд, а не за работа с компютър. Намерил съм ти перфектния фотограф.

За Травис не представляваше проблем да следи привидно разкъсаната мисъл на събеседника си. Умът му работеше не по-бавно от компютъра му.

— Това да не е пак някой от твоите...

Но Харингтън продължи да говори бързо, давайки си сметка, че няма да му е лесно да прокара идеята си:

— Кохрън! Просто не знам как не съм се сетил за нея по-рано. Тя...

— Ти си го направил — прекъсна го грубо Травис. — След като ти казах, че съм против.

— Така ли? И защо?

— Само заради едно нещо. Тя е *жена*.

— Звучиш като доста ограничен човек, момко.

— Благодаря ти.

Последва тягостна тишина, а след това мъчителна въздишка.

— Кълна се в Бога, Денвърс, ти понякога наистина си непоносим.

Травис направи гримаса и погледна през прозореца към скалистия бряг и безкрайната шир на Тихия океан. Осъзнаваше, че сигурно не е прав. Използвайки едно или друго измислено оправдание, той беше отказал и всички фотографи — мъже, които Харингтън му беше предложил досега. Просто не му се искаше да качи някой външен човек на борда на „Уинд уориър“, нито пък някой, който да наднича през рамото му, докато разработва новите си идеи на компютъра.

От друга страна беше много задължен на Харингтън, който от години искаше да направи тази книга.

— Ти се намираш в Лагуна — каза Харингтън с равен глас. — Кохрън също живее в Лагуна.

— Род... — започна Травис, но другият мъж го прекъсна:

— Ти ще останеш там поне няколко седмици. Яхтата ти е в Дана пойнт. А Кохрън има кола. Освен това е добре запозната с корабите, както моторни, така и платноходи.

Травис приглушено изръмжа. Винаги бе знаел, че рано или късно ще се съгласи с желанието на приятеля си за тази шибана книга.

Просто не му бе минавало през ума, че ще стане точно днес.

А може би трябваше да се опита да задържи нещата още известно време, докато доусъвършенства новите си идеи за ветроходни платна и дори ги изпита на вода.

— Род, ти мислил ли си за...

— Не ме прекъсвай — изрече отсечено Харингтън.

— Много е неучтиво от твоя страна. Издателят вече е на борда, образно казано. И е готов да плати много добър аванс на фотографа.

— А на мен? — попита Травис сухо.

— Какво на теб? Ти си толкова богат, колкото и аз, може би дори по-богат, ако си се вслушал в съвета ми за книжата на фондовата борса.

— Сега като го споменаващ, се сещам, че щях да те питам за...

— Знам какво се опитваш да направиш, но няма да стане — прекъсна го Харингтън. — Темата на този разговор е една книга за теб и за твоите свършени и ненадминати по ефективност дизайни. Никой няма да ти плати, ако продължаваш да отхвърляш фотографите и искаш никой да не те занимава с нищо, което не ти е по душа.

— Това означава ли, че си се отказал от идеята аз да напиша шибаната книга?

— Трябва да съм глупак, за да те оставя да го направиш. Сигурно няма да можем да разпространим повече от пет-шест копия, и то в случай, че са безплатни.

— Никога не съм мислил за теб като за глупак.

— Кълна се в Бога, ти май просто никога не мислиш за мен, иначе нямаше да си такава пречка по пътя на моя прогрес.

Травис започна да се хили, вече знаеше, че е загубил.

— Добре, добре. Уговори среща с тази фотографка за... Какъв ден сме днес?

— Неделя.

— Значи към края на другата седмица. Ще видим какво ще излезе. Засега не ти обещавам нищо.

— Ще я уговоря за другия четвъртък. Ще съобщя подробностите на телефонния ти секретар.

— Нямам такъв.

— Тогава си купи. Или използвай електронна поща. Не е лесно да те открие човек.

— Това ми харесва.

— Ветровитият Денвърс. Вие с Кохрън би трябвало да се разбирате много добре.

Травис изведнъж почувства някакво безпокойство.

— Какво искаш да кажеш? — попита той подозрително.

— Хайде, не се плаши толкова. Искях да кажа, че Кохрън също като теб толкова много се увлича в работата си, че напълно забравя за такива прозаични неща като спане или вдигане на телефона.

Но Травис продължаваше да бъде подозрителен:

— Аз не съм лесен човек. Имай го предвид.

— Никога не съм чувал нещо по-вярно. Но гледай да не си изпробваш зъбите върху Кохрън. Тя ми е много добра приятелка.

— Искаш да кажеш, че ти е любовница?

— Кохрън ли? — Харингтън тъжно се засмя. — Нито е била, нито е, нито ще бъде. Тя не обича противоположния пол. Още едно нещо, по което си приличате.

— Напротив, аз съм доста привързан към противоположния пол.

— Не, ти просто обичаш секса. Това не е същото.

— А ти не го ли обичаш? — натърти Травис.

— Аз харесвам жените — уточни Харингтън простичко. — Сексът е част от взаимоотношенията с тях, но съвсем не е всичко. Жените просто виждат света от съвсем различна гледна точка. Много е интересно. Всеки път, когато си помисля, че съм опознал жените, се намира някоя, която да ме опровергае.

— Нещо подобно е да проектираш и да караш яхта.

— Ако наистина вярваш в това, значи установяваш прекалено интимни отношения с твоето творение.

— Яхтите не се шибат. От тях получаваш това, което си вложил предварително.

— Ти май още не си забравил Тина.

Травис импулсивно стисна слушалката, но само за миг. Тина бе един жесток урок за разликата между мъже и жени. Нужни му бяха години, за да свикне с нейното предателство. Не би могъл да промени миналото си, но поне можеше да се погрижи за това някои неща да не му се случват никога повече в бъдеще.

Така и бе направил. Беше опростил отношенията си с жените до взаимноизгодни бизнес контакти. Всичко бе поставено на основата на разбирателството между разумни хора.

— Тина беше една голяма грешка — изрече Травис делово. — За жалост най-голямата цена беше платена от най-невинния. Като имам предвид тази цена, бих бил най-големият глупак, ако не съм си взел поука от цялата история, не мислиш ли?

— По дяволите — промърмори Харингтън намусено. — Съжалявам. Не исках да ти развалям настроението.

— Няма нужда да се извиняваш. Аз не говоря за моята бивша съпруга, освен ако не е крайно наложително.

Всъщност Травис можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато беше дискутирал катастрофалния си брак. Четири от тези пъти бяха с адвоката му. Петият път беше с Харингтън, веднъж, когато бяха седнали на бутилка много отлежало уиски. Докато носът на „Уинд уориър“ пореше тъмносините морски води под незалязващото лятно арктическо слънце, двамата бяха вдигнали наздравица за горчивите уроци от миналото.

— Колко време ще отнеме написването на тази книга? — попита Травис.

Нищо в гласа му не издаваше яростта, която се беше надигнала в него при спомена за Тина. Той сам не познаваше чувствата си. Те бяха толкова дълбоко втъкани в него, че би могъл да ги осъзнае само ако по някакъв начин изчезнеха.

— Зависи колко време ще дадеш на фотографката — отвърна Харингтън. — Но не би трябвало да отнеме кой знае колко дълго.

— Защо? Толкова ли е добра?

— Кохрън е професионалистка. От нея би могъл да научиш какво означава да работиш усилено.

— Значи сигурно не е хубава.

— Тя е фотографка, а не бъдещата ти любовница. Какво те интересува как изглежда?

— Просто съм любопитен — засмя се Травис. — Бас хващам, че и тя те е разпитвала за мен.

— Не позна.

— Не е попитала дори дали съм грозен, или женен, или педераст, или...?

— Не — прекъсна го Харингтън. — Единствените й въпроси бяха кога, с колко време разполага и колко ще бъде авансът. Тя има не по-малък интерес от теб да приключи колкото се може по-бързо. С доходите си издържа трима души.

— Деца от провален брак ли?

— Да, но на майка й, не нейните. Кохрън издържа брат си и сестра си, които са близнаци и учат медицина. С всички сили се старее да удържи положението до януари.

— И какво ще се случи през януари?

— Майка й ще се ожени за един мой приятел.

— Богат ли?

— Естествено.

Гласът на Травис стана саркастичен:

— Намерила си е някой глупак да я издържа, а?

— Той е адвокат по данъчни дела и е много умен. Готов е да целува земята под краката й и така нататък. Тя отвърща на чувствата му и организира изискани благотворителни вечери за юридическата му фирма. Доста добра двойка са, поне аз мисля така.

— Ти ли ги запозна?

— Да, самият аз — призна си Харингтън. — Мисля, че си заслужаваше труда.

Травис отново изпита някакво неясно безпокойство. Харингтън изпитваше прекалено голямо удоволствие да побутва хората, да дава някаква насока в живота им.

— Добре, сега за тази фотографка. Няма да подпиша нищо, докато не видя работата ѝ.

— И аз така предполагам.

— Надявам се няма да ми направи серия от шарени пощенски картички.

— Бъди сигурен в това.

— Или някакви безвкусни...

— Дори не си и помисляй такова нещо — прекъсна го Харингтън с явно доволен тон.

— По дяволите, ти започваш да мъркаш от щастие. Мразя, когато изпаднеш в такова задоволство!

Харингтън само се засмя и прекъсна линията.

Травис се втренчи в слушалката, усмихна се несигурно и затвори. Обърна се отново към компютъра и се загледа в последния си ветроходен дизайн.

Беше добър, но можеше да се направи още. Може би ако позагладеше този ъгъл тук и направеше две малки удължения там...

Той отново се залепи за компютъра. Часовете се нижеха един след друг, но той не ги забелязваше, бе напълно погълнат от заниманието си: да очертава линии, които щяха да грабнат вятъра и да го понесат към безкрайността на морето.

През следващите три дни Травис не мисли за бившата си съпруга, за фотографката или за книгата, която не му се искаше да прави. С изключение на ежедневното си плуване призори, той бе изцяло погълнат от безкрайната и непрекъсната променяща се красота на океана и вятъра, на корабни корпуси и платна, на дизайна и свободата.

И най-вече на свободата.

Свободен от едно минало, което вече не можеше да промени и за което не можеше да спре да съжалява.

1.

Катрин Кохрън беше толкова погълната от магическата красота на океана и залеза, че въобще не забелязваше как приливът я приближава все повече. Малко по-рано, когато дневната светлина постепенно бе започнала да загасва в късния следобед, тя бе излязла на скалистия бряг точно под къщата си и бе нагласила фотоапарата, очаквайки мига, в който залязващото слънце ще обвие в златисточервени пламъци спокойната морска повърхност.

Не бе забелязала, че със залязването на слънцето водата все повече се приближава към нея. Всяка привидно кротко плискаща се в краката ѝ вълна я доближаваше до една истинска опасност. Но я приближаваше и към снимката, която беше запланувала да направи още отпреди няколко седмици.

Днес всичко изглеждаше перфектно. Приливът беше нисък, небето — ясно, слънцето се спускаше към хоризонта, а водната повърхност беше като скъпоценен камък в течно състояние, проблясващ на светлината. Трябваше ѝ само още малко търпение и моментът, който очакваше от толкова много време, най-после щеше да дойде.

Зад нея се издигаше масив от неравни скали, който излизаше от водата, набираше височина и се превръщаше в част от брега, надвесен над плискащите се отдолу вълни. Пред нея брегът преминаваше в безразборно разхвърляни камъни, обрасли с миди и разни хлъзгави водни растения.

Точно това бе привлякло вниманието на Кет в момента. Налепените миди и водорасли, леките вълни и полегатата светлина бяха нещата, които я бяха подмамили да навлезе по-навътре и да застане на това място, което в момента се намиреше между сушата и морето. Тя беше дръзка, но не и безразсъдна в своето желание да направи снимката, която искаше; при нисък прилив върхът на скалата, на която се намиреше в момента, беше сух и можеше да бъде достигнат само от най-големите вълни.

Скалите пред и зад нея през повечето време бяха под водата. Техните назъбени лица се показваха само по време на много нисък прилив. Но веднага, когато равновесието се възстановеше, те отново биваха обгърнати от течната океанска прегръдка. И тогава гледката, която толкова много искаше да запечата на филмовата лента, отново ставаше недостижима, до следващия път, когато приливът, слънцето и водата влезеха в подходящата комбинация.

Докато вечерното море все повече заливаше скалите около нея, Кет броеше секундите между ритмично прииждащите вълни. Когато усети, че е настъпил моментът на пълна хармония между светлината, времето и вълните, тя се настани по-удобно на скалата и затаи дъх. В мига, в който гребенът на вълната докосна скалите, тя натисна бутона на камерата си.

Доста надалеч от шестстотинмилиметровия обектив вълната се хвърли върху скалата. Водата експлодира в кремави водопади, черният камък бе залят от безброй бели мехурчета.

Точно това бе моментът, който искаше да улови, крехката милувка на пяната, скалата, която беше пречупила милиарди вълни... и в същото време камъкът, който малко по малко бе разрушаван от тези малки мехурчета, докато накрая не се разтвореше в морето, в същото това море, на което беше устоявал толкова дълго време.

Това не беше никакво поражение, а по-скоро равнопоставеност, тъй като за нея вълните и скалите бяха неразривно свързани помежду си. Без вълните скалите никога нямаше да узнаят вкуса на капитулацията. Без скалите вълните щяха да се пръскат тихичко на брега и никога нямаше да намерят начин да превърнат своята гладка перфектност в бурна експлозия на красота.

Кет изгуби бройката на вълните и на филмите, които зареждаше в своя компактен „Никон“. Краката ѝ се схванаха от необичайната позиция, която беше заела, но тя не им обръщаше внимание. Докато не се стъмнеше напълно, нямаше да позволи на нищо да я отвлече от сменящите се образи, които се изсипваха през обектива на камерата ѝ. Вътрешно тя цялата трепереше от вълнение, макар движенията ѝ да бяха спокойни и отмерени. Нейна запазена марка бяха снимките, които караха човек да се спре, да се втренчи в тях и да преоцени реалността. Знаеше, че снимките, които прави в момента, ще бъдат едни от най-добрите в кариерата ѝ. Те комбинираха ярката светлина и сенките,

елементарни съчетания и сменящи се перспективи, и всичко това беше възможно да се постигне само с много силен обектив.

Без никакво предупреждение водата изведнъж заля краката ѝ. Побиха я студени тръпки. Схванатите ѝ мускули я боляха, но поне не застрашаваха фотографската ѝ екипировка. Солената морска вода обаче я застрашаваше.

Кет вдигна глава, премигна и за пръв път от доста време насам се огледа в окръжаващата я действителност. Когато погледна и назад към брега, изведнъж осъзна, че е стояла прекалено дълго на своята каменна наблюдателница. Тридесетината метра до сушата със същия успех биха могли да бъдат и тридесет километра.

Пътят към брега беше изчезнал. Там, откъдето беше дошла, сега се виждаха само разбиващи се морски вълни и само тук-там гладките върхове на по-високите камъни. За да не бъде пометена от мястото, където беше застанала, трябваше да се хване със зъби и нокти за скалата. В същото време се нуждаеше от ръцете си, за да опази от досега на вълните своето скъпо фотографско оборудване.

Водата се разбиваше с пяна в краката на Кет, след което се отдръпваше надолу по скалата със зловещо съскане. В отразената светлина на вече скриващото се слънце влажният камък изглеждаше като някаква примитивна златна скулптура. Тя гледаше водата със светлосивите си очи и погледът ѝ беше на човек, който е допуснал грешка и напълно осъзнава това.

— По дяволите!

Дори и ръцете ѝ да бяха свободни, нямаше да ѝ е никак лесно да запази равновесие по обратния си път към брега. Но ръцете ѝ нямаше да бъдат свободни. Трябваше да пренесе екипировката си, която струваше хиляди долари, екипировка, без която нямаше да може да изкара пукната пара.

И екипировка, която нямаше възможност да закупи отново.

Кет реши да не губи повече време в ругатни и съжаления. Премери дълбочината на водата около скалата, на която беше стъпила. Дори и в промеждутъците между вълните стигаше доста над коленете ѝ. А като се прибави около еднометровата височина на всяка вълна, бе повече от ясно, че положението е много сериозно.

Но тя нямаше никакъв избор, просто трябваше да се добере до брега колкото се може по-бързо. Изчакването само щеше още повече

да усложни връщането ѝ. Трябваше да вдигне цялата си екипировка над главата, да не разчита на хлъзгавите камъни, а да се движи по диагонал към пясъчния плаж, който се вдаваше в сушата.

И да се моли на бога да не бъде съборена от измамно пенливите вълни.

Кет въобще не се огледа наоколо за някой, който би могъл да ѝ помогне. Тя се бе справяла сама от толкова дълго време, че дори не ѝ мина през ума, че някой друг би могъл да ѝ се притече на помощ.

Провери циповете на сака си, за да се увери, че са добре затворени и нищо няма да падне в солената вода по време на рискования преход. Чантата беше направена така, че да защитава екипировката ѝ от дъжд, но не и от плуване в океана.

Най-ценното нещо, което носеше в себе си, бе един автоматично фокусиращ се обектив дълъг колкото ръката ѝ и много по-тежък. Той бе прикрепен към един статив, който тя нарами като пушка на рамото си. Този уред бе прекалено голям, за да се сгъне и да се събере в сака.

Кет реши, че ще трябва да направи два курса. Остави в краката си чантата, в която се намираха фотоапаратите ѝ и по-малките обективи, и държейки големия обектив над главата си, внимателно започна да се спуска от скалата.

Така и не забеляза високия мъж, който се бе изправил по средата между нея и брега и се опитваше да привлече вниманието ѝ.

С ръце на кръста Травис Денвърс поклати отчаяно глава и се отказа да се провиква към нея. Тази дама с хубави крака и огненочервена коса, освен че е луда, сигурно е и глуха, помисли си той. Нямахше абсолютно никакъв шанс да се добере до пясъка, без да бъде съборена от някоя от прииждащите вълни.

Травис се затича към нея и докато тичаше, се чудеше дали останалата част от нея съответства на краката ѝ. Много съмнително, но човек винаги можеше поне да се надява.

Кет устоя на първата вълна почти без проблем. Но усети силата ѝ, която я залепи към скалата, макар водата да достигна само до кръста ѝ. Тя почувства студенина по затоплената си от слънцето кожа. Джинсите с отрязани крачоли и памучната фланелка, които беше облякла, не представляваха почти никаква защита срещу острите ръбове на камъка и полепналите по него миди.

Хайде, тръгвай — каза си тя със стиснати зъби.

Наблюдавайки морето около себе си, без почти да поглежда към брега, нащрек за някоя по-голяма вълна, Кет се спусна до неравната основа на скалата. Трябваше да пресече един тесен канал и един помалък скалист хребет, преди да достигне пясъчната ивица, която водеше към брега. Вълните прииждаха толкова начесто, че тя не можеше да направи повече от няколко стъпки в промеждутъците между тях.

Поредната вълна беше от най-големите. Повлече я и я запокити към скалата, от която тъкмо се беше отделила. Кет отчаяно се опита да запази равновесие върху неравното дъно. Спъна се в някакъв камък и усети, че едната ѝ обувка се изхлузва от крака. Усети остра болка отстрани на дясното си ходило в мига, в който незащитената ѝ кожа влезе в съприкосновение с острите мидени черупки по скалата. Тя размаха отчаяно ръце, опитвайки се да се задържи на крака.

Но беше невъзможно.

Когато усети, че пада, тя нададе отчаян вик, осъзнавайки, че ще трябва да се раздели с марковия си обектив.

Точно когато Кет потъна под вълната, нещо я издърпа нагоре. В същия момент усети, че триножникът с обектива се изплъзва от ръката ѝ и инстинктивно започна да се бори, за да не изпусне скъпото и жизненоважно пособие.

— Стой мирно, дива котко! Няма да ти открадна нищо.

Дълбокият, плътен глас стресна Кет, но това, което ѝ направи много по-силно впечатление, бе ленивото изражение, изписано в морскосините очи на непознатия. Той стоеше стабилно сред прииждащите вълни, а устните му бяха извити в усмивка, която беше толкова съблазнителна за сетивата ѝ, колкото и пречупената през разбиваща се вълна слънчева светлина.

— Е, май имаш поне малко здрав разум — промърмори Травис, когато тя спря да се бори. — Обърни се.

— Какво?

Той изпуфтя нетърпеливо и я завъртя на сто и осемдесет градуса, така че да застане с лице към скалата.

— Качи се горе — нареди той троснато.

— Но...

Кет почувства голямата му ръка върху задните си части и ахна от изненада. В следващия момент буквално излетя от водата благодарение

на тласъка, даден ѝ отзад.

— Дай ми чантата с фотоапаратите — продължи разпоредбите си той.

Тя се втренчи в мъжа, който държеше автоматичния ѝ обектив така, че водата да не може да стигне до него. Беше едър и се извисяваше много над водната повърхност. Носеше джинси и синьо-сива спортна риза, чийто цвят много подхождаше на очите му. Русоляво кафеникавата му коса беше гъста и късо подстригана. Късата му брада и малките мустачки бяха подстригани така, че да съответстват на чертите на лицето му.

Въпреки явните грижи, които полагаше за външния си вид, той изглеждаше някак си примитивен. Определено не беше красив в обикновения смисъл на думата. Лицето му бе малко грубо, с необикновени черти, които не позволяваха да му се направи някакво лесно описание. Ако не се усмихваше насреща ѝ, тя сигурно щеше да бъде доста изплашена от него. Но здравият разум ѝ нашепваше, че така или иначе трябва да е предпазлива.

Може би причината да реши да се довери на този непознат беше рижата му брада. Изпита някаква ирационална слабост от начина, по който брадата му трансформираше слънчевата светлина в искрящи златни извивки.

— От съдържанието на тази чанта зависи животът ми — каза му със спокоен глас и му подаде сака.

Докато тя се опитваше да го прецени от пръв поглед, Травис също не си губеше времето. Вече бе успял да я огледа от глава до пети и да установи, че не само краката ѝ са хубави. Но последните ѝ думи го изненадаха и той се загледа в лицето ѝ. Би могла да е достатъчно безразсъдна, за да рискува живота си заради няколко снимки, но със сигурност не беше глупава. В искрящите ѝ сиви очи се четеше интелигентност, която много пасваше с извивката на устата ѝ, признак за решителност.

— Ще внимавам — кимна той и се запъти към брега. — Стой там и чакай, докато се върна да ти помогна. Вълните са по-силни, отколкото изглеждат.

— И при мен е така.

Но думите ѝ бяха заглушени от шума на поредната вълна, разбила се около скалата. Тя наблюдаваше как неочакваният ѝ

спасител си пробива път към брега, носейки фотографското ѝ оборудване над главата си.

Човекът на изкуството в нея веднага го хареса. Балансът в походката му беше забележителен, неописуем, някаква комбинация между сила и животинска грация, и тя изпита огромно желание да държи фотоапарата си в момента. По свой собствен начин този мъж бе толкова привлекателен за нея, колкото и вълните, разбиващи се в скалите.

Кет изведнъж си даде сметка, че не само се беше загледала след него така, сякаш никога не беше виждала мъж през живота си, но и го очакваше като послушно дете да се върне и да я вземе от скалата. Мисълта, че може да бъде така завладяна от външния вид на съвсем непознат човек, едновременно я раздразни и развесели.

Но раздразнението явно беше по-силно. Нямахше намерение да го чака като някое малко момиченце да дойде и да я спаси. Бяха минали седем години, откакто някой мъж ѝ беше казал какво да прави. Но и тогава не се беше подчинявала.

Но от друга страна, желанията на бившия ѝ съпруг в повечето случаи бяха идиотски. Докато това на непознатия беше съвсем разумно.

Кет нетърпеливо изблъска от главата си миналото и неприятните спомени от него. Разумно или не, тя нямаше намерение да седи тук като някоя нежна принцеса, чакаща храбрив рицар. Животът я беше научил, че, ако трябва да се спасява от нещо, най-добре е да се заеме с тази работа сама.

Издебвайки една пауза между вълните, тя започна отново да се спуска по хлъзгавата скала. Но веднага беше залята от вълна, която се хвърли отгоре ѝ с неподозирана сила и бързо разклати решителността ѝ да се спасява сама.

Той е прав — помисли си тя. — Вълнението е много по-силно, отколкото изглежда.

Но въпреки това продължи бавно и внимателно да се спуска в морето. Само че това не беше тропическа лагуна. Вместо приятните двадесет-двадесет и пет градуса, температурата на водата не бе повече от петнадесет. Което обаче ѝ подежда по-скоро ободрително и първият шок от измокрянето премина доста бързо.

Тя бе привикнала с хладната океанска вода на Южна Калифорния. Плувала бе дори и при по-ниска температура около Дана пойнт винаги когато имаше възможност. Тогава се чувстваше възможно най-освободена от всичко.

Кога ще дойде януари, помисли си тя, тогава най-после ще мога да си поема дъх и да се поотпусна малко.

Но нямаше да дочака януари, ако сега не се добереше до брега. Започна да се отдалечава от скалата, пристъпвайки едва-едва. Беше я страх да направи по-голяма крачка, тъй като знаеше, че заливащите я вълни щяха бързо да я извадят от равновесие. Стараеше се да не отделя краката си от дъното и да се придвижва настрани, така че да оказва колкото се може по-малко съпротивление на водата.

Когато се отдалечи толкова, че вълните вече не можеха да я понесат и да я забият отново върху скалата, тя се поуспокои. Без да сваля очи от вълните, продължи към малкия пясъчен плаж. Парещата болка в дясното ходило ѝ напомняше, че е загубила обувката си и вероятно част от кожата си.

— Ти май наистина нямаш разума и на гъска...

Гласът дойде изотзад и отново я стресна. Но не толкова, колкото ръцете, които я сграбчиха и я понесоха над водата. Тя изведнъж се скова, усещайки животинската топлина на непознатия, докосването на кожата му до нейната, силата на мускулестите ръце, които придържаха тялото ѝ. Никога не беше усещала някой мъж по толкова примитивен начин. И не беше сигурна, че усещането ѝ харесва.

Кет имаше странното чувство, че *познава* този мъж. В същото време беше сигурна, че никога не го е срещала досега. Той не беше от хората, които една жена би забравила.

И въпреки всичко тя му вярваше. Същият инстинкт, който я бе подтикнал да му даде чантата с фотоапаратите си, сега ѝ подсказваше, че може да се отпусне и да приеме помощта на този силен мъж, който едновременно ѝ изглеждаше познат и непознат.

— Аз плувам добре — нервно изрече тя.

Това не беше възпротивяване на помощта му. Обяви го просто като факт.

Но казвайки това, в главата ѝ отново нахлуха неприятни спомени: отчаяно трикилометрово плуване в океана посред нощ, като единственият ѝ ориентир бяха отдалечаващите се светлини на една

яхта. Единствената ѝ движеща сила тогава беше яростта, която я беше накарала да се хвърли през парапета на яхтата на съпруга си, и то чисто гола.

Да, тя беше много добър плувец. Кет забеляза, че мъжът я гледа, погледът му беше интелигентен и изпитателен.

— Сигурен съм, че темпераментът ти напълно съответства на огнената ти коса — избуча гласът му.

Тя леко се усмихна. Разкошната ѝ кестенява коса наистина беше много красива. Всичко останало в себе си тя оценяваше на средно ниво. Имаше си нормалния брой пръсти на краката и на ръцете, всичко останало, което се намираше между тях, и всичко си работеше нормално.

Е, *почти* всичко. Но това беше още една тема, за която не ѝ се искаше да мисли.

— Никога ли не ти идват никакви приятни мисли в главата? — попита той тихо.

Въпросът премина през нея като шокова вълна. Очите ѝ се разшириха от учудване, разкривайки и най-дълбоките отсенки в зениците ѝ. Тя побърза да спусне клепачите си. Този човек беше прекалено проникателен, за да се чувства спокойна с него.

— Имам си и мисли, които не са неприятни — отвърна с пресипнал глас.

— Но не е същото, нали?

— Достатъчно близо е — каза тя, опитвайки се да скрие горчивината в гласа си. Почти успя.

С чувство на огромно облекчение забеляза, че брегът е само на няколко метра от тях. Скоро щеше да се отскубне от ръцете на този странен мъж, когото бе срещнала преди малко и който имаше чувството, че е познавала винаги.

— Винаги ли се задоволяваш с *по-малкото*? — попита я.

— Това се нарича *съзряване*.

— Не, това означава да се *предаваш*.

Кет наистина започна да се ядосва. С бързо и рязко движение на тялото си се освободи от ръцете на непознатия. Приземявайки се на краката си, тя се затича през плитката вода към мястото, където беше оставен сакът ѝ.

С всяка нова крачка, която правеше, тя усещаше дясното си ходило така, сякаш ходи по жилещи пчели. Около раната ѝ започна да полепва пясък, примесен с кръв. Без да обръща внимание на болката, тя нарами чантата, праметна статива с дългия обектив през другото си рамо и се запъти към къщата.

Травис се движеше с привидна мудност. Привидна, тъй като беше много по-бърз, отколкото изглеждаше. Направи само няколко крачки и вече се бе изправил спокойно срещу нея, отрязвайки пътя ѝ за отстъпление.

Това не беше нещо, което предварително беше замислил. Просто го направи. Нямаше намерение да изпусне една толкова интригуваща, макар и доста опърничава млада жена. Съчетанието от тези страхотни крака и явно изразения ѝ прагматизъм го бе накарало да се зачуди какво ли щеше бъде ако ѝ бе любовник.

Не че имаше голяма вероятност да го разбере. Маниерите му бяха далеч от изтънчени. Може да се каже, че вече бяха напълно корозирали. След развода си бе открил, че една диамантена гривна предизвиква много повече усмивки и сексуално привличане сред жените, с които бе контактувал, отколкото лъжите колко са хубави и други подобни.

Жалко, че това не е фотографката, за която ми говореше Харингтън — помисли си Травис. — Защото ако беше тя, сега нямаше да се чудя как да не я изпусна.

Харингтън му беше казал, че Кохрън не е нищо особено на външен вид. А тази жена беше много привлекателна. Сигурно не би харесала на всеки. Не приличаше на кукла Барби например. Въпреки това Травис бе привлечен от хубавите ѝ черти и от струящата от нея независимост, която би обезкуражила някой по-малко самоуверен мъж.

— Ти никога не падаш на гърба си, нали, малка котко^[1]?

Кет го изгледа объркано. В първия момент не успя да проумее откъде знае името ѝ, но след което се сети, че той явно има предвид начина, по който се беше измъкнала от ръцете му и беше скочила на краката си. Усмихна се леко на тромавия комплимент и се опита да го заобиколи.

— Благодаря, че ми опазихте камерите сухи — изрече сухо тя.

— Казвам се Травис.

— Благодаря, че ми опази камерите сухи, Травис.

Когато отново понечи да тръгне, той с невероятна бързина отстъпи назад и отново застана пред нея. Кет се спря, иначе трябваше да се блъсне в него. Намести сака на рамото си и в същото време изохка, тъй като някаква черупка се беше забила в раната на крака ѝ.

— Няма ли поне да си кажеш името? — попита той.

— Няма. И ако обичаш, дръпни се от пътя ми. Майка ми ме е научила да не псувам.

Травис се усмихна:

— О, котката си показва ноктите. Няма ли да има поне едно измъркване. Каква неблагодарност!

— Напротив — прекъсна го Кет, опитвайки се да го заобиколи отново. — Толкова съм благодарна, че дори няма да ти кажа да вървиш по дяволите.

Смехът му беше толкова неочакван, колкото и силата, която отново я отлепи от земята.

— Пусни ме — изохка Кет. В гласа ѝ нямаше и следа от игривост. Беше толкова леден, колкото и очите ѝ.

— Кракът ти е разранен.

— Бъди спокоен, няма да ми изтече кръвта.

Травис я погледна в лицето. Очите му се задържаха най-вече на примамливата извивка на долната ѝ устна.

— Другия път си купи пощенска картичка — каза той дрезгаво. — Така ще бъде по-безопасно.

— Пощенските картички нямат нищо общо с това, което снимам аз.

Очите му се разшириха от учудване. Изглежда я така, сякаш току-що я виждаше.

— Започвам да си мисля, че не си поредната малоумничка с красиво лице — промърмори той.

— А аз започвам да се чудя как успяваш да извадиш крака от устата си достатъчно дълго време, за да си измиеш зъбите.

— Ела да ме гледаш. Дори ще ти позволя да изстискаш пастата за зъби.

Отегчената му усмивка беше някаква пародия на сексуална похотливост и той го знаеше. Това просто бе неговият начин да я накара да се усмихне на някаква подигравка, и то по отношение на него.

— Ти си ужасен — каза Кет, усмихвайки се въпреки раздражението си.

— Всъщност аз съм много хубав човек.

Този път тя направо се изсмя на явното му самохвалство.

Кет би отблъснала всеки друг дори и само с ледения си поглед, но Травис явно беше прекалено голям непукист, за да се впечатлява от това. Той явно не очакваше от нея нищо повече, освен да се разведри с няколко закачки. И тя се поддаде, наслаждавайки се на смеха и същевременно осъзнавайки от колко дълго време не се бе смяла истински.

Изражението му се промени, когато видя как напрегнатите черти на лицето ѝ изведнъж омекнаха от смеха. Сивите ѝ очи излъчваха топлина по свой собствен начин — така, както косата ѝ излъчваше някакъв скрит огън.

— Кажете ми името си — настоя Травис меко.

Този път гласът му прозвуча като милувка.

Кет изведнъж го изгледа с други очи. Едва сега напълно осъзна мъжествеността, която се излъчваше от него, и се зачуди как беше допуснала грешката да не го вземе на сериозно още от самото начало. Някакво странно чувство премина през нея и я накара да потрепери, но тя реши да го отдаде на мокрите си дрехи.

— Името ми е Кет — сякаш насила изрече тя, след това бързо добави: — Катрин.

— Приятелите ти Катрин ли ти казват?

— Не.

— Кати?

— Да.

— А мъжете? Те Кет ли ти викат?

Нямаше как да не види циничния поглед в сините му очи и изведнъж почувства някакво съжаление. Устата ѝ леко трепна в усмивка:

— Край на шегите, Травис. Пусни ме.

— Как ти викат мъжете... Кет?

Тя леко повдигна тъмните си вежди и го изгледа с хладни, немигащи очи, очаквайки да я пусне на земята.

След доста дълга пауза той разхлаби хватката, с която беше обвил краката ѝ, пускайки я надолу по такъв начин, че тя се приплъзна

интимно по него преди краката ѝ да докоснат земята. Но дори и когато вече стоеше на собствените си нозе, едната му ръка продължаваше да обгръща гърба ѝ, притискайки я към себе си.

Кет разбираше, че да се опита да се бори с мъж като Травис, би било само хабене на енергия. И още по-лошото — само би усилило усещането за мъжката му сила, което вече започваше да я смуцава. Най-накрая, много бавно, Травис отмести ръката си.

Тя инстинктивно намести отново презрамката на чантата на рамото си, като същевременно го наблюдаваше любопитно, сякаш беше някаква интересна скална формация, която ѝ се искаше да фотографира.

Би станала хубава снимка. Залезът правеше косата и брадата му да изглеждат като тънки, сияещи жички. Очите му сякаш изведнъж си бяха сменили цвета, сега изглеждаха яркозелени и толкова дълбоки, че приличаха на някакво безбрежно море. Мокрите му дрехи бяха прилепнали към тялото му и очертаваха мускулестите му рамене и крака.

Кет си помисли разсеяно, че Травис всъщност беше много по-едър, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Беше като някакво самотно дърво, до което трябва да застанеш, за да разбереш истинските му размери. А какво самочувствие имаше... Той също я наблюдаваше и я чакаше да направи нещо. Лицето му имаше грубовати, мъжествени черти.

Не е красавец — помисли си тя. — И въпреки това в него има нещо...

Би могла да го гледа много дълго време и да открива все нови и нови аспекти, които да я привличат. Изглеждаше доста необикновен мъж.

А нейният опит досега беше повече с момчета.

— Аз съм единствената, която си викам Кет. Нямам никакви мъже. И нямам и нужда от такива. — Тя се извърна от него. — Два пъти ти благодаря, Травис.

— Два пъти? — попита той. Гласът му звучеше изненадано. Изненадано и някак си неспокойно. Почти никога не грешеше в преценката си за хората и въпреки това тя непрекъснато го изненадваше с нещо.

Кет погледна през рамо, заинтригувана от странната интонация в гласа му, прозвучал като ехо на нейното собствено съжаление, че трябваше да се разделят.

— Веднъж за фотоапаратите — обясни тя. — И още веднъж заради смеха.

— Аз бях прав, нали? Мислите ти не са от най-приятните.

Тя се престори, че не го чува. Извърна се и се отдалечи от този странен и привлекателен непознат.

Травис наблюдаваше гордата ѝ походка, съвсем леко накуцваща заради раната на крака ѝ, и лекотата, с която носеше фотографската си екипировка. Нямахше нужда да е ясновидец, за да отгатне, че няма да се обърне назад.

[1] Името на героинята Кет се превежда от английски като котка.
— Б.пр. ↑

2.

Опитвайки се да не куца, Кет пресече тясната пясъчна ивица, която се простираше между океана и назъбената канара от другата ѝ страна. Напред вече се виждаха разхвърляните покрай брега къщи, чиито стълби се разстилаха като пипала надолу към плажа. Скалистият бряг беше толкова наяден от времето и морето, че между отделните къщи се бяха врязали дълбоки дефилета, макар те да отстояха само на двадесетина метра една от друга.

За да посети съседите си, Кет трябваше да се изкачи до нивото на улицата и да пресече по тротоара от другата страна или да се спусне до плажа и да мине по частния път, който се изкачваше към къщата на съседа ѝ. Това не беше нещо необичайно за населените места в Южна Калифорния като Лагуна бийч, където земята беше толкова скъпа, че се продаваше едва ли не на квадратен сантиметър.

Някакъв камък, скрит под пясъчната повърхност, попадна точно в раната ѝ и тя прехапа долната си устна, за да превъзмogne болката.

— Кет.

Тя замръзна на мястото си. Не беше чула стъпките на Травис зад себе си, а той се бе оказал толкова близо, че усещаше топлия му дъх във врата си.

— Ще ми позволиш ли да ти помогна? — попита я.

Думите бяха изречени с мек глас, съвсем близо до косата ѝ, там, където се събираше на плитка. Дъхът му беше галовен като топлата слънчева светлина върху разголена кожа. Не му отговори и той бавно я повдигна отново, давайки ѝ пълната възможност да протестира... ако желае.

Кет можеше да си каже, че не би имало нищо необичайно, ако не се възпротиви, че кракът я болеше прекалено много, за да продължи да върви по неравния терен, но тя се беше отказала от този вид самозаблуда, когато се бе хвърлила в среднощното море преди седем години. Сега се оставяше на Травис да я носи, защото може би така бе правилно, сякаш той бе някакъв стар приятел, който се опитва да ѝ

помогне, а не непознат, който ту я заинтригуваше, ту я раздраваше със странните си обноски.

— Благодаря — рече тихо той.

Тя поклати глава, сякаш сама не можеше да повярва, че е изпаднала в подобна ситуация. След това въздъхна и се отпусна в силните му ръце. Наистина беше много хубаво, че не трябва да ходи с разранения си крак.

— Аз съм тази, която трябва да ти благодаря — погледна го Кет.

— Може би. Но ти не позволяваш на много хора да ти помагат.

Тя усети, че отново започва да се дразни. Никак не ѝ харесваше да бъде толкова прозрачна за някого.

— Откъде знаеш това? — попита го студено.

— Наблюдавах те, докато беше на скалата. Останалият свят просто не съществуваше за теб.

— В това няма нищо странно. Концентрацията е част от професията на фотографа.

Травис ѝ се усмихна, но в погледа му се четеше повече любопитство.

— Когато те връхлетя онази вълна — настоя той, — ти вече знаеше, че си в беда. Но въобще не се огледа наоколо за помощ.

— Защо да го правя? Наоколо нямаше никой.

— Държеше се така, сякаш се намиращ на Марс. Дори не ме забеляза, когато се мъчех да привлека вниманието ти с викове.

— Вълнението беше прекалено шумно — смръщи се тя.

Той поклати глава:

— Отне ти не повече от три секунди, за да прецениш положението. Не се поколеба въобще, видя къде е единственият ти шанс и се възползва от него.

— Какво искаш да кажеш?

— Толкова голяма независимост не е характерна дори и за мъж, а камо ли за жена. На това може да те научи само животът.

— И при теб ли е така? — опита се да го предизвика Кет.

— Да, и при мен.

— Добре, но гледай да не си порежеш крака. Прекалено си голям, за да те нося.

Той се засмя и ръцете му я притиснаха към него в нещо, което би могло да се нарече и прегръдка.

— Виж, котенце, аз... — Той изведнъж млъкна, усещайки напрежението, което се почувства в цялото ѝ тяло. — Какво, не обичаш да ти казват котенце ли?

— Позна от първия път, моето момче.

— Какво се случи с последния мъж, който те е нарекъл така?

— Последното момче, което ме нарече така, установи, че е сбъркало адреса.

Кет се усмихна, макар отново да беше овладяна от не особено приятни спомени. Известно време Били я бе наричал *котенце*. Били, хубавото, сприхаво и прекалено богато момче, за което се беше оженила още преди да е живяла достатъчно, за да знае, че не бива да го прави.

— Още една неприятна мисъл?

— Ти явно забелязваш всичко.

— Съжалявам.

— Защо? Ти не можеш да бъдеш винен заради моите спомени.

— Да, ти си си ги направила и сега ти ще живееш с тях... —
Беше изречено като заключение.

Кет наклони глава и го изгледа внимателно. Вече започваше да свиква с прозренията му.

— Чел си пощата ми ли, или си някой практикуващ магьосник?
— попита го.

Той леко се подсмихна:

— Сигурно е само по възможностите на някой гадател да укроти една червенокоса пантера, нали?

— Чувала съм, че магьосниците имат зелени очи. А твоите са такива, понякога.

— Да, но не достатъчно често, за да ме вземат за магьосник.
Всъщност аз съм пират.

— Пират ли... — проточи Кет, опитвайки се да реши дали ѝ харесва.

Погледна го в профил, брадата му, зъбите му, една бяла ивица под арогантния му нос. Изключително мъжко лице, напълно подхождащо на пират.

— Това ми харесва — кимна тя. — Пират от южните морета.

— От южните ли? — сякаш се сепна Травис, който вече изкачваше стълбите от другата страна на плажа. — Как го разбра?

— По името. И по секси акцента. От Източен Тексас ли си?

— Не позна.

Кет със закъснение установи, че стълбите, по които се изкачват, не водят към нейната къща:

— Аз съм в съседната къща, ей там, вляво.

— Но аз не съм.

— Тук ли живееш? — попита тя изненадано.

— За известно време.

Едва сега Кет си спомни за мъжа, когото беше виждала през последните осем утрини. Всяка сутрин той се гмуркаше във вълните и плуваше много навътре, отвъд линията на залива. Тялото му беше гладко и мощно като на делфин.

— Не можах да те разпозная с дрехи — промърмори тя, спомняйки си за черните плувки, които бяха единственото облекло на Травис на разсъмване.

Той се спря напред стълбите и я изгледа изпитателно.

— Става въпрос за сутрешното ти плуване — обясни тя, усмихвайки се.

Усмивката ѝ откри два реда от правилни бели зъби, между които се виждаше върхът на розовия ѝ език. След това с нежелание отмести погледа си от устата ѝ към неколкостайната къща, направена от дърво и стъкло, до която водеше съседното стълбище Най-после загрея.

— Аз пък не те разпознах без дрехи — отбеляза Травис иронично.

Той я изгледа отново, забелязвайки дебелината ѝ кестенява плитка, която се плъзгаше по рамото ѝ, мократа памучна фланела, която открояваше две много съблазнителни гърди, и отрязаните ѝ дънки, които само подчертаваха женствената извивка на краката ѝ. След това погледът му бавно се върна отново към фланелката и към зърната на гърдите ѝ, съвсем ясно изпъкнали изпод мократа дреха.

— Липсата на дрехи определено те прави още по-привлекателна — добави той.

Кет се погледна, чудейки се да не би фланелката ѝ да е била разкъсана от скалите. Дрехата беше непокътната, но за момент тя видя това, което виждаше и той — жена, чиито гърди бяха напълно разкрити през тънката памучна материя, виждаше се всяка извивка и издутина, зърната ѝ, набъбнали от студа, всичко.

Тя никога не се бе виждала през очите на мъж. Сега това ѝ се стори шокиращо и малко... *интригуващо*.

— Притеснявам ли те? — попита Травис. Гласът му беше по-скоро внимателен, отколкото предизвикателен.

Тя реагира на въпроса му така, сякаш я беше погалил.

— Не знам — призна Кет.

— Ти си една честна малка котка, нали?

— Винаги — отвърна тя, без да се опитва да бъде учтива. Загледа се отново в лицето му, опитвайки се да открие кое точно бе това нещо, което я привличаше толкова много. — Аз продължавам да си мисля, че сме се срещали някъде и преди.

Белите му вежди се повдигнаха в знак на изненада.

Чувайки собствените си думи, Кет изсумтя:

— Покрай теб и аз започнах да използвам изтъркани фрази.

— Познавам това чувство.

Травис бавно наклони главата си към нейната. Тя не се възпротиви, когато устните му докоснаха челото ѝ, късата му брада миришеше на слънце, сол и море. Кет затвори очи, приемайки милувката му така лесно, както той ѝ я бе дал.

— През последните три дни те виждам всяка сутрин на зазоряване — прошепна той в ухото ѝ. — Промъкваш се надолу по стълбите като някаква сянка. И винаги цялата си отрупана с разни фотографски принадлежности. Онези торбести дънки и пуловерът, с които си облечена, да не би да са някаква маскировка, с която искаш да избегнеш натрапници?

— Сутрин е доста хладно.

— Не и ако се намираш в леглото, в което трябва.

Тъмната пурпурна светлина на залеза скриваше изражението му, но Кет усещаше как очаква отговор на въпроса, който така и не беше задал. Поне не директно.

— Аз винаги се намирам в леглото, в което трябва — отрязва тя. — *Моето*.

Чудеше се дали това беше отговорът, който очакваше да чуе. Не можеше да разбере нищо по изражението на лицето му.

Травис продължи да изкачва стълбите, дишаше равномерно и с всичко показваше, че се справя безпроблемно с товара, който носи. Кет оценяваше неговата сила не само от чисто женска гледна точка.

Нейната собствена кариера, а също и гордостта ѝ изискваха от нея да поддържа физическата си форма, с която се помнеше още от юношеските си години. На двадесет и девет това вече не беше толкова лесно.

Кет предположи, че Травис е поне с пет години по-голям от нея. Тя изпитваше уважение към всеки, който е бил достатъчно упорит да опази физическото си състояние в добра форма, след като премине тридесетте. Познаваше няколко мъже, които оставаха без дъх само от изкачването на стълбите от плажа до нейната къща. Беше изморила не един натегач само като слезеше до плажа, плуваше около час и изкачеше отново стръмнината към къщи. Почувства удоволствие да осъзнае, че биха ѝ били необходими доста повече упражнения, за да изтощи мъжа на име Травис.

— Е, сега май най-после се сети за нещо приятно. Или поне — поправи се той, вземайки последното стъпало и тръгвайки по тясната дървена пътечка — за нещо не толкова неприятно.

— Да, това е нещо ново. Нещо, заради което напълно си заслужаваше да си нараня крака. Всъщност...

Тя изведнъж млъкна, тъй като Травис се спря, обърна се и я остави с лице към слънцето, което сякаш беше кацнало на повърхността на безкрайната морска шир. Целият свят пред тях сякаш беше направен от злато. Нямаше нито облаци, нито смог, нищо, което да помрачи режещата яркост на хоризонта пред тях. В този момент Кет видя как един ветроходен кораб издува платната си и се носи напред като някаква голяма черна птица. Скоро щеше да навлезе в нажеженото до почервяване око на слънцето.

— Пусни ме — изрече тя забързано и нетърпеливо се размърда в ръцете му, обладана от образа, който се беше оформил в съзнанието ѝ. Не забеляза учудения поглед на Травис, нито пък ядосаното му изражение, което бързо премина в объркване. Когато почувства земята под краката си, тя забрави за мокрите си дрехи, за наранения си крак, дори и за присъствието на мъжа, който седеше отстрани и я наблюдаваше.

Грабна чантата с фотоапаратите си и бързо извади един от тях, като същевременно ровеше с другата си ръка, за да намери високоскоростен филм. Зареди апарата, прикрепи го към статива с автоматичния обектив за снимане на дълги разстояния и го насочи към

ветроходния кораб. По-малко от минута след като Травис я бе пуснал от ръцете си тя вече правеше първите снимки. Работеше бързо, с прецизност, изградена след дългогодишни занимания в този занаят. Дългият обектив беше много чувствителен, добре закрепен на статива си и много лесен за използване.

И въпреки това след някой напрегнат работен ден понякога обективите изглеждаха много тежки. Дори и сега, когато правеше тези изключителни снимки, част от мозъка ѝ ругаеше задъханото ѝ разписание през последните дванадесет месеца. Силите ѝ вече почти се бяха изчерпали. Чувстваше се слаба, а в същото време отчаяно ѝ се искаше да бъде силна поне колкото красивия ветроход, който пореше морето пред нея. Но по-голямата част от мозъка ѝ не обръщаше внимание на съжаления и емоции. Сливайки се с камерата, тя напълно се съсредоточи върху момента, насилвайки измореното си тяло да изпълнява командите ѝ.

Корабът пресече линията, след която заставаше изцяло на фона на слънцето. Като силует линиите му бяха неописуемо изчистени, приличаше повече на произведение на изкуството, отколкото на просто средство за пътуване.

Последната снимка от лентата премина през обектива и автоматичният превключвател замлъкна. Кет бързо погледна към слънцето и кораба. Вече нямаше нито време, за да презареди, нито достатъчно светлина, за да се направят добри снимки. С много копнеж в погледа си тя свали фотоапарата, наблюдавайки как елегантният кораб се отдалечава в спускащата се нощ.

Едва след като платноходът напълно се изгуби от погледа ѝ, Кет почувства туптящата болка в крака си. Ръцете ѝ трепереха от умора и Травис я прегърна с едната си ръка, докато с другата държеше дългия и тежък обектив. Тя се облегна на него, но не каза нищо. Очите ѝ още се рееха в някъде отвъд залязващото слънце, търсейки кораба. Но не виждаше нищо, освен смрачаващия се хоризонт.

— Замина — въздъхна тя.

Травис се вгледа в нея. Очите ѝ бяха искрящи, напрегнати. Гласът ѝ прозвуча по-скоро като въздишка, меланхоличен като спускащата се нощ.

— О, боже — прошепна тя. — Сигурно е нещо невероятно да се возиш на този кораб, да преминеш хоризонта и да се потопиш в

дебрите на красотата.

Травис стисна зъби, опитвайки се да овладее яда, който се надигаше в него. *И все пак тя е също като другите*, помисли си той, *опитва се да вземе това, което може от мен.*

Чу се крясъкът на гларус, който извади Кет от унеса, в който беше изпаднала, докато гледаше след кораба. Тя погледна към Травис, но изражението на лицето му беше непроницаемо.

— Не го ли видя? Това беше най-красивият кораб, който някога е създаван. Един ден аз ще направя снимка, която ще е толкова перфектна, колкото този кораб. И тогава ще счупя всичките си апарати и никога повече няма да фотографирам.

Травис не каза нищо. Разочарованието му, че Кет беше като другите жени, които познаваше, беше толкова силно, че чак изпитваше болка. И ярост.

Пак ме направиха на глупак — каза си той. — И то точно когато се поздравявах за това, че съм намерил жена, която е заинтересувана от мен, а не от банковата ми сметка. Как можах въобще да си го помисля?

— Травис?

Той пак не ѝ отговори. Кет го изгледа отново, чудейки се защо изведнъж се беше намусил. След това се опита да си припомни думите, които беше казала, и за пръв път от много години по бузите ѝ се появи лека руменина. Тя се засмя виновно:

— Съжалявам. Знам, че не всеки възприема светлините, сенките и свободата по начина, по който го правя аз.

Травис просто не смееше да проговори. Ядът и разочарованието му бяха прекалено силни, просто шокиращо силни.

Та аз едва я познавам. Какво толкова ме интересува, че тя е още една от онези лъжовни жени, тръгнали на лов за богаташи?

Кет леко се усмихна, опитвайки се да разтълкува изражението на лицето му.

— Аз всъщност не съм луда — увери го тя. — Поне не през цялото време. Просто не бях виждала нещо толкова красиво досега.

Очакваше Травис най-после да каже нещо, но той продължаваше да мълчи. В очите му се отразяваше настъпващият здрач и в тях имаше нещо тъмно и мистериозно, нещо, което не можеше да се определи с думи.

— Травис? — прошепна тя.

Пръстите му стиснаха ръката ѝ така, че тя едва не изохка от болка.

— Каква игричка си мислиш, че играеш с мен? — попита я грубо.

Кет го зяпна без въобще да може да разбере смисъла на въпроса. Но виждаше, че изражението му беше станало студено като вечерния вятър, който започваше да подухва от потъмняващия океан. Допреди малко излъчваната от него ленива мъжка топлина се беше изпарила, все едно че никога не беше съществувала.

Тя внезапно се почувства толкова уморена, че се зачуди как все още се държи на краката си. Слабостта, която я обземаше, беше застрашителна.

Не, каза си тя твърдо. Нямам право да бъда толкова уморена. Не още. Трябва да издържа и следващите четири месеца.

Но наистина беше уморена. Чувстваше как изтощението обхваща всички части на тялото ѝ. Не биваше да допуска това да се случи. Трябваше на всяка цена да издържи до януари. А когато дойде януари, щеше да пропълзи в леглото, да се завие през глава и да спи поне една година. Но дотогава трябваше да прави това, което бе правила и досега. Работа, последвана от още работа, последвана от още много повече работа. Просто нямаше друг избор. Вече се беше провалила веднъж на изпитите на живота. По-скоро щеше да влезе в гроба, отколкото да се провали отново. Но този път разчиташе само на себе си.

— Не си играя никакви игрички — рече тя с безизразен глас. — Прекалено съм уморена за игри. Просто видях нещо невероятно и си помислих, че като никога до мен има някой, с когото си струва да го споделя. Това е всичко.

Травис не каза нито дума. Тя отново го погледна и едва сега разбра какво се четеше на лицето му. *Презрение.*

— Грешката беше моя — промърмори тя и се опита да отстъпи крачка назад.

Но голямата ръка, която я държеше, не ѝ позволи това. Задържа я там, където си беше. Много близо до него.

— Какво е фамилното ми име? — попита Травис.

— Не знам.

— Ами отгатни тогава — рече той саркастично.

— Казах ти, че съм прекалено изморена за игрички.

Отново се опита да се измъкне, но пръстите на Травис бяха като стоманени скоби, от които не можеше да се отскубне. Тя се извърна към него с присвити очи и уста, която вече не се усмихваше.

— Смит — предположи тя с леден глас. — Не е ли? Тогава Джонсън? Или Джоунс.

Тя отново се опита да освободи ръката си, но Травис явно нямаше никакво намерение да я пуска.

— Смит, Джонсън и Джоунс са трите най-разпространени имена в английския език — тросна се тя. — Ако не е от тях, просто не виждам как бих могла да го позная.

Травис усети, че тя също започва да се ядосва. Гневът ѝ беше подобен на неговия — инстинктивната ярост, която изпитва един жаден хищник, когато най-после е открил вода, но в същия момент установява, че тя не става за пиене.

Кет потрепери. Вечерта чувствително захладняваше и това се усещаше още по-осезаемо през мокрите ѝ дрехи. Размърда се неспокойно, но той продължи да държи ръката ѝ.

— Предполагам, че не знаеш и името на кораба — процеди той студено.

— Обективът е доста мощен, но все пак през него не може да се види надпис, който е на около километър оттук, и то срещу слънцето — отвърна тя със също толкова студен глас.

Травис се втренчи в нея, гледаше я в упор в продължение на няколко секунди, искаше му се да ѝ повярва и същевременно се страхуваше, че пак би могъл да сгреша. В такъв случай цената би била твърде висока. Не измерена в пари. Това той можеше да си позволи. Но не можеше да си позволи да изживее отново личната драма, която би последвала от погрешното тълкуване на постъпките на една жена.

Кет чакаше и го гледаше с безизразни сиви очи. Постепенно изражението му, както и хватката му около ръката ѝ, се отпуснаха. Той плъзна нежно върховете на пръстите си по кожата ѝ, като пеперуда, която отпива нектара от някое цвете. Кет потрепери при това докосване, чувствайки се така, сякаш никога досега не беше погалвана от мъж.

— Ако корабът беше твой, как щеше да го кръстиш? — попита той меко.

— „Свобода“.

— Светът, в който живееш, затвор ли е за теб, Кет?

Тя вдигна очи към него. Изражението му беше напрегнато и в същото време някак си благо. Явно очакваше да му отговори честно.

— Невинаги — отвърна тя. — Но следващите няколко месеца ще бъдат изключително напрегнати.

Той измъкна един ключ от джоба на панталоните си и отключи вратата към голямата бяла къща.

— Ще ми разкажеш за това, докато се погрижа за крака ти.

Още преди да успее да приеме или откаже поканата, Травис вдигна чантата с фотоапаратите и с жест на ръката, в която държеше големия обектив, я покани да влезе.

Кет се поколеба само за секунда. Промените в настроенията му бяха малко обезпокоителни, но не бяха по-лоши, отколкото нейната безумна концентрация в правенето на снимки, или пък брътвежите ѝ за свобода и за душата на красотата.

Тя влезе в къщата. Почувства хладината на теракотените плочи в антрето с босото ходило на ранения си крак. Брезентната гуменка на другия ѝ крак жвакаше при всяка крачка. Отправиха се към луксозното фойе. Тя погледна полепналите им с пясък крака и розовия килим, който беше разстлан върху белите мраморни плочи.

— Ще ти похабим килима — промърмори Кет.

— Надявам се — кимна той, след това добави: — Линда ме увери, че не бих могъл да направя на къщата нещо, което нейните партита вече не са ѝ направили.

Кет огледа розовото обкръжение около себе си и се зачуди. Всичко ѝ изглеждаше идеално чисто и подредено.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Абсолютно. Била ли си някога на партитата на моята братовчедка?

— Не. Аз живея в съседната къща само от шест месеца, но за партитата на твоята... въъ... братовчедка се носят легенди в Лагуна бийч.

— Ясно. Братовчедка ми е в Лондон точно от шест месеца. Сигурно е било много тихо наоколо в последно време.

Той забеляза леко циничната усмивка на Кет, когато спомена думата *братовчедка*, но не каза нищо.

Тя също замълча. Просто се оглеждаше в просторния и богато обзаведен хол със стъклени стени. Имаше модерни кристални скулптури и огледала, канапета, тапицирани с шведска кожа в яркорозово, и най-различни сребърни украшения, разпръснати навсякъде из стаята.

След като огледа всичко, тя най-после забеляза, че Травис я наблюдава, очаквайки да насочи вниманието си и към него.

— Пак си помисли за килима — повтори тя.

— Майната му на килима! И освен нова Линда наистина ми е братовчедка. Дъщеря на сестрата на майка ми.

Кет го изгледа за момент и бавно кимна с глава:

— Сигурно е така. Ти нямаш причини да ме лъжеш, нито пък аз тебе.

— Държиш се така, сякаш мъжете никога не лъжат жените и обратното.

— Мъжете не го правят.

Травис се усмихна закачливо:

— Доколкото разбирам, твоето определение за мъж няма почти нищо общо с възрастта.

— Няма нищо общо с възрастта. — Тя погледна надолу към крака си. — Защо не вземеш да донесеш нещо дезинфекциращо и да се заемем с тази рана? Кръвта ми не е толкова розова, колкото килима.

— Няма проблеми.

Той остави чантата и обектива на пода, вдигна я и я пренесе през стаята. Освен че издаде тих и изненадан звук, тя не се възпротиви по друг начин.

Пред тях се разтвори двойна плъзгаща се врата, зад която се откри разкошна зимна градина. Точно по средата се намираше малък басейн с гореща вода, обграден със зеленина и скрити светлини, от който се вдигаше примамлива пара. На Кет ѝ се прииска Травис да ѝ каже, че сигурно би се чувствала много по-комфортно, ако съблече студените си, влажни и полепнали с пясък дрехи.

— А имаш ли някакво специално определение за *жена*? — попита той, оставяйки я да седне на широкия парапет на басейна.

Кет не беше очаквала такъв въпрос и затова той безпроблемно преодоля защитните ѝ механизми. Един спомен мина през ума ѝ подобно на черна светкавица, помрачаваща всичко, до което се докосне.

Били беше особено жесток по отношение на нейната женственост. Но пък и беше останал много разочарован, искаше да основе нещо като династия.

— Не — поклати глава Кет, опитвайки се да не допусне тези спомени да помрачат настроението ѝ. — Нямам специална дефиниция. Честност. Топлина. Интелигентност. Издръжливост. Нормалните неща.

— Нормални ли? — Той учудено вдигна вежди. — Нормалните неща са мерките на бюста, краката, талията.

— Кое то, събрано накуп, неизменно надхвърля точките за степен на интелигентност на онзи, който извършва измерванията.

— Ти си една мъдра малка котка, нали — усмихна се Травис.

— Най-накрая станах такава. Това се нарича да се пребориш с живота.

Той съблече мократа си риза и я хвърли настрани. Космите на гърдите му бяха влажни и блестяха на светлината. Кет почти очакваше да си събуе и дънките, но той не го направи. Просто се потопи в басейна и я привлече при себе си. Дори не направи и намек, че някой от тях би се чувствал по-комфортно без дрехите си.

Кет видимо се отпусна, докато горещата вода се просмукваше през нея, и въздъхна доволно.

— Дори не си давах сметка колко ми е студено — призна тя след малко.

— Да не би да искаш да кажеш, че тази интересна разцветка на синьото по устните ти не е червило?

Тя се засмя, отметна плитката си извън басейна и се отпусна още по-надолу, за да седне на стъпалото, което беше направено от вътрешната страна. След това отпусна глава назад и я подпря на ръба на басейна. Затвори очи и се остави на топлината да се просмуче в мускулите ѝ, които бяха станали на възли от напрежението и умората, превърнали се в неразделна част от живота ѝ, откакто близнаците се бяха оказали в невъзможност да намерят достатъчно пари и заеми, за да могат да завършат медицина.

Кет беше успяла да събере необходимата сума, макар майка ѝ непрекъснато да източваше банковата ѝ сметка. В момента беше стигнала до дъното и много добре го разбираше.

Мога да издържа най-много до януари — мислеше си тя. — Вече съм издържала четири години, трябва да направя така, че да не се проваля през оставащите четиринадесет седмици и четири дни.

Тя отново си повтори тези думи, както и обещанията, които си беше дала. След януари щеше да намали работното си време наполовина и отново щеше да започне да полага грижи за себе си. Дотогава животът ѝ наистина щеше да е нещо подобно на затвор, като всяка пръчка от решетките щеше да бъде внимателно подбрана и сложена на мястото си от самата нея.

— Разкажи ми за затвора си, Кет.

3.

— Ти наистина си магьосник — измърмори Кет, плискайки се в пенещата се около нея вода.

— Какво искаш да кажеш? — попита Травис изненадано.

— Че можеш да четеш мисли. Определено имаш дарба за това.

Той се усмихна:

— Не беше чак толкова трудно. Вече бяхме заговорили на темата *затвор*. А след това ти влезе в басейна и се отпусна така, сякаш току-що си била помилвана.

Освен това изглеждаше като жена, която много обича топлината, водата и собствените си сетива. Той нямаше търпение да открие как реагира, когато някой мъж започне да я целува по всички възможни места. Но не каза нищо поради същата причина, поради която не ѝ бе предложил да си съблече дрехите.

Кет напълно съответстваше на името си. Ако започнеш много да я притиска, рискуваше да му издере очите.

— Затвор — повтори тя с въздишка. — Не се учудвам вече, че ми изглеждаше толкова познат.

— Да не би да сме били съкилийници? — попита той насмешливо.

— Ние просто мислим по един и същ начин — промълви Кет, притваряйки очи. — Това е и причината да ми изглеждаш познат.

На Травис му се искаше да се опознаят много повече от това, но знаеше, че ще трябва да поизчака малко. Освен това дори и само да наблюдава как напрегнатите черти на лицето ѝ се отпускат беше удоволствие за него. Имаше чувството, по-скоро беше сигурен, че тази предпазлива котка не допуска много хора близо до себе си. Това, което не знаеше, бе защо.

— Добре, кажи ми сега за твоя затвор — помоли я тихо.

— Не е нищо кой знае какво — рече тя, прикривайки една прозявка с мокрите си пръсти. — Аз работя за себе си. А това означава,

че когато имам време, значи нямам пари, а когато имам пари, нямам време.

Очите на Травис се присвиха подозрително само при споменаването на думата пари и той отново я изгледа внимателно и предпазливо. Но Кет не забеляза това. Тя се беше разтопила в луксозната разточителност на обгръщащата я гореща вода.

— Толкова ли са важни парите за теб? — попита той уж безразлично, но очите му продължаваха да бъдат приковани в нея.

Не му отговори веднага. Просто не искаше да разваля чувството на комфорт, което я обгръщаше в момента. В същото време много ѝ се говореше. В последно време не контактуваше с никого, освен със съседката си от другата страна, но Шарън обикновено беше затрупана от грижи за бебетата си близнаци и за другото си седемгодишно дете.

— Кет?

Тя въздъхна.

— Моите брат и сестра — близнаци, тъкмо завършват медицина. А никой от тях не е в състояние да работи достатъчно, за да може да спечели необходимите за следването им пари.

— И ти ги издържаш? — попита Травис изненадано.

— Да. До януари.

— А не могат ли да вземат заеми, или да получават стипендия?

— О, те получават — поясни тя, прозявайки се. — Но ти имаш ли представа колко пари са необходими в днешно време, за да дадеш добро образование на детето си?

Мисълта за *дете* помрачи напълно погледа на Травис и в него остана само горчивина.

— Не — каза той тихо. — Нямам.

— Хиляди, хиляди, хиляди долари. Божичко, не бих го повярвала, ако не ми беше на главата. — Кет мързеливо разплискваше водата около себе си. — А освен това трябва да мисля и за моята мила и леко ненормална майка. До преди да умре татко, тя не знаеше как се пише чек. След това обаче написа прекалено много чекове, и то за всевъзможни глупости. И така, докато парите свършиха.

Травис внимателно изгледа изражението на Кет, но това, което видя, бе само уморена привързаност и примирение с това, което майка ѝ е и не е.

— Близнаци, че и майка, а? — каза той, чудейки се защо това му звучеше някак си познато. Сигурно защото всички неприятни истории сякаш си приличаха по нещо.

— Да. А да не говорим за къщата ми. Просто нямам възможност да изплащам месечните вноски, преди да направя последните плащания за близнаците през януари.

— Значи си затънала до гушата?

Ако беше забелязала саркастичната нотка във въпроса му, тя с нищо не го показва.

— Не. Аз съм добър плувец — отрязва тя и се отпусна още по-надълбоко в басейна. — Влюбих се в тази къща преди шест години. А тя излезе за продажба преди шест месеца. Ако бях чакала до януари, със сигурност щеше да е продадена и аз отново щях да мога да ѝ се наслаждавам само отстрани.

— Значи си взела заем?

— Ти шегуваш ли се? Нали ти казах, че работя сама за себе си. Затова банките не искат да имат нищо общо с мен.

— И как намери парите все пак? Да не би да си обрала някоя от банките, които не те обичат?

Тя се усмихна и се прозина едновременно.

— Не. Просто увеличих работния си ден от дванадесет на шестнадесет часа.

Травис се изсмя, убеден, че Кет се шегува.

— Значи ако не можеш да свършиш работата си през седемте дни на седмицата, започваш да работиш и през нощите, така ли? — попита той.

— Да, и тогава работя.

— През нощта?

— Разбира се.

— Парите са много важни за теб, нали?

Този път тя нямаше намерение да търпи сарказма му. Отвори очи и видя смесицата от яд и разочарование, изписана на лицето му. В този момент то представляваше някаква съвкупност от сенки. Устните му бяха плоски и почти невидими под гъстите му мустаци, а между тях се виждаше тънката бяла линия на зъбите му. В брадата му проблясваше отразената от капките в нея светлина.

— Ако сложиш един нож между зъбите си, ще се превърнеш в точно копие на Синята брада — засмя се тя.

— Не отговори на въпроса ми.

— На кой въпрос?

— За парите — каза той безизразно.

Кет го изгледа така, сякаш го смяташе за толкова непрактичен, колкото и майка ѝ.

— Разбира се, че парите са важни.

— Не за всеки.

— Единствените хора, за които парите не са важни, са тези, които вече ги имат.

— Може би. А може би някои хора просто са щастливи и без да имат пари.

— Да, но те нямат разходите, които имам аз.

— И ти би била много благодарна, ако някой добър човек плати всичките ти сметки?

Тя изведнъж осъзна накъде биеше Травис и това вля в кръвта ѝ адреналин, създаващ впечатлението за прилив на енергия, с която всъщност не разполагаше.

— Не се тревожи, Травис, моето момче. Нямам никакво намерение да ти искам пари назаем.

С бързо извъртане на тялото си тя се измъкна от басейна. Движението ѝ беше свирепо и неочаквано, също като разочарованието, което я преряза отвътре. Побягна през къщата, грабна екипировката си и отвори вратата, която водеше към стълбите за плажа.

Две големи ръце я хванаха за раменете, като същевременно вратата се затвори с трясък още преди да е понечила да мине през нея. Тя погледна мокрите, едри и силни ръце, които държаха вратата затворена. Травис беше толкова близо до нея, че тя усещаше дъхът му да преминава през микроскопичните косми по задната част на врата ѝ.

— Отвори вратата — процеди Кет през стиснати зъби.

— Ти цялата трепериш. Ела да се върнем в басейна.

— Навън е по-топло.

— Кет, виж, не че...

— Пусни ме да си вървя — прекъсна го тя грубо.

Травис едновременно почувства и видя гнева, който бушуваше в нея. Каквото и да беше състоянието на банковата му сметка, той бе

сигурен, че в този момент тя не би приела и стотинка от него.

— Не исках да те обиждам — рече той спокойно. — Казах го само като факт от живота.

— Не и от моя живот. Аз мога да си печеля това, което ми е нужно.

Яростта в гласа ѝ беше ясно доказателство, че е засегнал много болна тема. Той се поколеба за миг, след това въздъхна дълбоко, много му се искаше да повярва, че тя не се интересува от парите му.

Нуждаеше се да повярва в това. До този момент не беше осъзнал как парите му са го поставили в някакъв своеобразен затвор и колко самотен се чувства зад решетките му.

— Аз просто не съм свикнал с жени като теб — промълви Травис накрая.

— Бас хващам, че ти *въобще* не си свикнал с жени. С твоите маниери е най-добре да си наемаш женска компания, но за не повече от четвърт час. Вратата, Травис. Отвори я.

Кет очакваше всичко друго в момента, но не и гръмогласния му мъжки смях, който отново я накара да потръпне, но този път не от студ, а от някакво значително по-топло и деликатно усещане.

— Ти винаги ли дереш с ноктите си така, до кръв? — информира се той, но не обвинително, а просто от любопитство.

Тя пристъпи от крак на крак, изохквайки при болката, която отново напомни за себе си. Водата в басейна беше измила пясъка по раната ѝ, но в същото време я бе накарала да разбере колко изключително изтощена е, въпреки привидната ѝ решителност да направи това, което трябваше да бъде направено.

— Играта свърши, Травис, макар така и да не разбрах каква игра всъщност играеш.

— Аз не бях...

— Да, ти беше — прекъсна го тя безцеремонно. — Ти си намери една котка, намери си и клетка за нея, след което започна да пъхаш разни остри предмети през решетките ѝ, просто така, за да гледаш как котката драци и мяучи. Това те кара да се чувстваш силен, а котката... — тя сви рамене — по дяволите, на кого му пука как се чувства котката. Тя е просто едно животно, а ти си човек.

В антрето настъпи напрегната тишина. Кет наблюдаваше как дланите на Травис върху вратата се свиват и се превръщат в големи и

тежки юмруци. Мускулите под загорялата му кожа се раздвижиха, показвайки ясно емоциите, които бушуваха в мъжа зад нея.

Тя продължаваше да стои неподвижно и да чака да я пусне да си върви.

— Не се страхувай — отрони той. — Няма да ти направя нищо лошо.

— Знам.

— Откъде знаеш? — попита я учудено, гледайки собствените си юмруци.

— Така както знаех, че фотоапаратите ми ще са в безопасност, когато са в ръцете ти. В някои отношения ние се познаваме един друг прекалено добре. Което прави погрешните оценки още по-... болезнени.

— Котка в клетка — прошепна той. — Много ми се иска да знам кой е оставил такива дълбоки белези по теб.

— Повярвай ми, въобще няма да ти хареса да го познаваш. Той не е човек, който се харесва на другите.

Ръцете на Травис постепенно се отпуснаха и той уморено изпъшка. Кет едва сега забеляза малките белези, които украсяваха пръстите на ръцете му. Някои от тях бяха пресни, а други толкова стари, че едва се забелязваха под загорялата от слънцето кожа. Тя се зачуди с какво ли се занимава и откъде има тези белези по ръцете си. Чудеше се каква е била жената, която е оставила невидими с просто око, но много по-дълбоки рани в душата му.

— Наистина ли беше толкова лош? — попита Травис накрая.

— Кой, бившият ми съпруг ли?

— Той ли е човекът, който те постави в клетка и те измъчва?

Тя сви рамене:

— Той вероятно не е по-лош от жената, която те е накарала да гледаш с подозрение половината от населението на този свят.

— Откъде си сигурна, че е било жена?

— Да, сигурна съм. Повечето хора трябва да бъдат научени на тази изключителна осторожност спрямо противоположния пол.

— А при теб така ли беше?

— Разбира се.

— Кога?

Кет не отговори, но почувства, че гръбнакът ѝ започва да се отпуска. Раменете ѝ потрепнаха. Тя просто нямаше сили да се бори с Травис, както и със спомените си. Наведе се напред и облегна главата си на вратата, която допреди малко искаше да отвори, пускайки чантата с принадлежностите си на пода. Едва сега забеляза, че около нея се беше образувала малка локвичка от оцветена в розово вода.

Травис също го видя. Не ѝ поиска разрешение да я вземе на ръце отново, а просто го направи. Презрамката на сака на Кет се изплъзна от ръката ѝ и тя инстинктивно протегна ръка, за да го хване пак, но вече не можеше да го достигне.

— Чантата с апаратите ми — каза тя.

— Нека да стои там.

— Но...

— Отпусни се — прекъсна я той. — Това, което искам да направя, е просто да превържа крака ти. Ако след това искаш да си тръгнеш, няма да те спирам.

Кет си каза, че сигурно е глупачка, но така или иначе тя вярваше на това, което и казва, и поне пред себе си нямаше как да го отрече. Въпреки взаимната им предпазливост нещо в него я привличаше неудържимо. Никога досега не беше изпитвала подобно нещо с мъж. С никой мъж. Дори и с бившия ѝ съпруг.

Всъщност най-малко с него. Кет се зачуди дали има нещо в отношенията между мъж и жена, което все още не беше открила на двадесет и девет години.

Този път Травис я настани в баня, боядисана в различни разцветки на лавандула и лимоненожълто. Голямата му мощна фигура изглеждаше толкова неадекватно на пастелните тонове, които ги заобикаляха, че тя не можа да се сдържи да не се усмихне.

Но когато Травис докосна раната, усмивката ѝ за миг премина в охкане.

— Боли ли? — попита той меко.

Кет изскърца със зъби, опитвайки да се въздържи от отговор, който въобще не би подходдал на една дама.

— Ще стане още по-лошо — увери я съчувствено. — Пясъкът трябва да бъде почистен до пращинка — той я погледна. — Искаш ли да го направя аз, или ще се чувстваш по-добре, ако го свършиш сама?

Кет не отговори веднага. Вдигна десния крак към скута си и започна да го разглежда. Имаше няколко порязвания, но никое от тях не беше достатъчно дълбоко, за да трябва да се шие. Всичките започваха от самото ходило и отиваха нагоре към външната страна на крака ѝ. А иначе Травис беше прав. Във всяка от раните имаше пясък. Дори и да държеше крака си във вода дълго време, пак щяха да останат песъчинки, които трябваше да се отстранят с ръка. При раните от порязване с миди винаги вътре оставаше пясък. Изръмжавайки ядосано, Кет пхна отново крака си между ръцете му.

— Благодаря — кимна той.

— Не проведохме ли вече този разговор, тогава, когато аз трябваше да ти благодаря вместо ти на мен?

— Няма проблеми. Ще продължим да го правим, докато не го проведем правилно. — Той вдигна очи и ѝ се усмихна. — А мога да ти гарантирам, че ще дойде и този момент.

На Кет обаче не ѝ се искаше да подемат отново тази тема.

Все още усмихвайки се, Травис наля топла вода и дезинфекциращ разтвор в един леген, сложи крака ѝ в него и излезе от банята. Върна се почти веднага, носейки дебел тъмносин халат и без да каже дума, я наметна с него. След това седна по турски на пода и взе крака ѝ в ръцете си.

Причинявайки ѝ възможно най-малко болка и без да губи време, Травис почисти раните, намаза ги с мехлем и уви крака ѝ с бинт. Когато свърши, той хвана превързания ѝ крак с едната си ръка и някак си разсеяно започна да масажира прасеца ѝ с другата ръка. Очите му бяха съсредоточени върху нещо, което само той можеше да види.

А нейните очи бяха фокусирани върху него. Чувстваше топлината на ръцете му върху хладната си кожа, пръстите му бяха силни и сигурни, докато разтриваше сгърчванията, които се бяха появили, докато напрягаше мускулите си срещу болката. Докато го гледаше, тя сякаш забрави за болния си крак. Рижата му коса беше като жива, в нея можеше да се видят всички възможни разновидности на златното и кафявото. Светлината преминаваше през късата му брада и открояваше разликата в тена на неговата кожа в сравнение с нейната. Сега пръстите му се движеха нежно по горната част на ходилото ѝ.

На Кет много ѝ се искаше да може да го фотографира, да запечата всичките тези черти, които толкова много ѝ харесваха. Той я

привличаше не по-малко, отколкото черния платноход, който беше снимала на идване насам.

— За какво си мислиш? — попита тихо Травис.

— Искам да те фотографирам.

Той се засмя и поклати глава:

— Винаги ли ще ме изненадваш така?

— Зависи от това какво очакваш, нали?

Той я погледна сериозно:

— Сега, в този момент, аз се отказвам от всичките си предубеждения към противоположния пол. А ти, Кет, ще се откажеш ли от твоите?

— Аз нямам такива, що се отнася до мъжете. Само за момчетата. Никога не съм познавала истински мъж.

Освен теб, помисли си тя. Дали наистина си това, на което изглеждаш, Травис? Мъж, а не момче?

Травис беше толкова объркващ, колкото и привлекателен за нея. Тя току-що го беше срещнала, тя винаги го бе познавала, тя не знаеше как да се държи с него и освен това не искаше да се отдалечава от него.

Кет изчака докато той на свой ред я оглеждаше, явно претегляйки думите ѝ на фона на досегашния си опит, опитвайки се да реши дали да се втурне към нея така, както платноходът се беше втурнал към нощта — открито и устремено.

— Мога ли да ти казвам Кет?

— Нали досега точно това правиш.

Той потърка брадата си в голия ѝ глезен. Кожата ѝ беше гладка и еластична, миришеше на сол и на парфюм, който беше много женствен. Искеше му се и да я докосне с устните си, да вкуси от нея, но бе видял някакви искрици на предпазливост и обърканост в очите ѝ. И ги бе разбрал. Защото те до голяма степен съвпадаха с неговите собствени чувства.

— Да, май винаги досега съм ти казвал Кет — промърмори Травис и внимателно пусна крака ѝ на земята. — Това ще направи плановете ни за вечеря много по-лесно изпълними.

— Какви плановете?

— Каня те на вечеря.

— Благодаря — каза тя, навеждайки се, за да види добре направената превръзка. — Но не мисля, че е удачно да излизам с този

наранен крак.

— В такъв случай ще поръчам вечеря вкъщи. Какво би желала?

— Ами например салатата, ролчета и риба меч.

— Чудесно. Кой ресторант в Лагуна предлага риба за вкъщи? — попита той.

— „Шез Кет“ — осведоми Кет сухо, изправяйки се. — Но аз много държа клиентите да опитват блюдата си в присъствието на главния готвач.

Той се усмихна. Искаше му се да си гризне от меката кожа на шията ѝ. Нещо като ордъовър.

— А какво ще кажеш, ако аз наготвя?

— Ти не си живял тук достатъчно дълго, за да можеш да се оправяш в кухнята на братовчедка си.

Това бе самата истина. В кухнята на Линда имаше достатъчно звънци и свирки, за да се оборудва една пожарна команда. След като беше разгледал безбройните посуди и кухненски автомати, той бе започнал да проучва менюто на местните ресторанти.

— Да не би да искаш ти да наготвиш? — удиви се той, ставайки и изправяйки и нея на крака. — Знам някои наистина много хубави места, където може да се хапне добре.

— Няма да те отровя — рече тя и се отправи към входната врата. — Ако това е нещото, от което се страхуваш.

Спря се до чантата с фотоапаратите си и я вдигна. Той вече се намираше зад нея. *Плътно* зад нея. Ако сега се обърнеше, щеше да се окаже в ръцете му. Но тя си наложи да не го прави и вместо това посегна към бравата на вратата.

Една голяма мъжка ръка я изпревари в последния миг. За разлика от повечето едри мъже Травис бе изключително бърз във всичките си движения.

— Къде се продава най-добрата риба меч в града? — попита.

— Базарът за морски деликатеси в Дана пойнт. Малко е скъпичко, но... — Дъхът ѝ изведнъж спря. Почувства как някаква копринена четчица я гали по задната част на врата.

Мустаците на Травис, беше сигурна в това.

— Хубавото винаги е скъпо — вметна той. — Но и винаги си заслужава цената. Искаш ли да отидем да я купим заедно, а след това да ме гледаш как я готвя?

Кет погледна през рамото си и се озова пред чифт знойни синьосиви очи. Нямаше нужда да е ясновидка, за да отгатне за какво си мислеше Травис в момента.

Тя си мислеше за същото. *Сигурно съм си изгубила ума*, каза си тя сърдито. Но някъде отвътре в нея веднага прозвуча отговорът: *Ако това е да си изгубиш ума, добре, съгласна съм.*

— Аз обичам да готвя — каза Кет.

Тя отново се извърна към вратата. Страхуваше се, че ако продължи да гледа Травис в очите, сигурно щеше да направи нещо глупаво, например да провери дали вкусът му беше толкова привлекателен, колкото изглеждаше отстрани.

Мисълта, че би могла да бъде инициаторът за секс, я стресна. Бившият ѝ съпруг ѝ беше дал да разбере пределно ясно, че тази роля принадлежи на мъжете. Агресивните жени просто убивали желанието в мъжа.

— Сигурна ли си? — попита Травис.

Тя се зачуди дали питаше за нейните мисли, или за излизането им, или за приготвянето на вечерята, но предпочете да не задава въпроси.

— Напълно — заяви бодро. — Но трябва да свърша някои неща преди вечеря. Защо не се появите заедно с рибата меч пред входната ми врата да кажем след два часа?

— След един час.

Беше очевидно, че нежеланието на Травис да я види как си тръгва, напълно съответстваше на нейното нежелание да го остави и това я накара да почувства приятно замайване. Каквото и да ставаше, вече бе сигурна, че не е сама в чувствата си.

— Деветдесет минути — беше офертата ѝ.

— Явно много си падаш по пазарлъците. Осемдесет минути и това е последно.

— Но нали ти казах... — започна Кет.

Бравата изщрака под лявата ръка на Травис и вратата се отвори към гърдите ѝ. Пръстите на дясната му ръка се плъзнаха по шията ѝ. С някакво огромно нежелание той се спря точно преди да докосне извивките, които се виждаха толкова ясно под прилепналата ѝ фланелка.

— Бягай, докато все още можеш, Кет. Защото с всяка измината секунда този пират става все по-малко склонен да те пусне оттук.

4.

Дори след като затвори вратата на собствената си къща след себе си, Кет се чувстваше така, сякаш Травис продължаваше да се взира в нея с изражение на примитивен глад в очите, глад, който трябваше да признае, че изпитва и самата тя.

Твърде рано е — каза си тя. — Прекалено рано е за такива неща. Никога не съм си лягала с непознат толкова бързо и вече съм достатъчно възрастна, за да започна да правя такива работи отсега. Освен това имам достатъчно здрав разум, за да не го направя. Дали?

Тя забързано си взе душ, облече широки домашни панталони и зелена блуза, направи си отново плитката на косата и отиде в кабинета си на долния етаж. Лампичката на телефонния секретар ѝ показваше, че има оставени съобщения. Натисна бутона за прослушването им, седна на бюрото и взе да си прави записки за това, което трябваше да свърши утре.

Когато чу първия глас, на лицето ѝ се появи усмивка. Винаги се радваше на обажданията на Родни Харингтън.

— Здравей, Огън и Лед! Надявам се, че ти и поетът октопод се справяте добре.

Кет направи гримаса. В този момент Блейк Ашкрофт беше един от хората, които не можеше да понася. Този тип можеше да промени представата на човек за развратник. Но пък се продаваше добре и искаше фотографии, с които да подплатява сочните си думи. И то много фотографии. А тя не беше в положение да показва претенциозност по отношение на навиците и недостатъците на хора, които все пак ѝ вършеха работа.

— Спомняш ли за книгата за Денвърс, за която ти бях говорил миналата година? Вече съм намерил издател. Трябва да уточня няколко неща с Денвърс и след това пак ще ти се обадя. Чао.

Кет премигна, опитвайки се да се сети за какво говори Харингтън. Двамата с нейния зелен ангел дискутираха толкова много

проекти, а тя на всичкото отгоре въобще не можеше да помни имена. Намръщи се и започна да рови в това, което трябваше да се нарича памет. Но всичко, до което се добра, беше някакъв смътен спомен за мъж, на когото Харингтън беше дал прякора Ветровития Денвърс, или Страшилището за жените Денвърс в зависимост от случая. Строял кораби или нещо подобно.

Кет се замисли как би могла да фотографира някой корабостроителен док така, че да изглежда привлекателен на снимката. След това повдигна разсеяно рамене. Ако Харингтън наистина ѝ уредеше ангажимента, все щеше да измисли нещо.

Следващите телефонни обаждания бяха съвсем рутинни: диапозитиви, които трябваше да отиде да получи, съобщение за фотоапарат, който бе оставила на поправка, обаждане от галерия, в която очакваха да занесе още нейни снимки, някакъв продавач на прозорци, и накрая обаждане от банката ѝ, с което я уверяваха, че не е допусната никаква грешка и че сметката ѝ наистина е на червено.

Тя изтри съобщенията и се зае с пощата, като подреждаше писмата на три купчинки: „За плащане“; „За получаване“; „Боклук“. Купчинката „За получаване“ беше депресиращо малка. Ако от „Енерджистикс инк“ не ѝ преведяха парите през следващите няколко седмици, положението щеше да стане наистина катастрофално. Кет си помисли дали да не се обади на Харингтън и да попита дали има някакви други планове за нея освен тази книга за Денвърс, но реши да не го прави. Беше прекалено уморена, за да мисли за нова работа, макар че от друга страна имаше нужда от пари.

От Енерджистикс ще ми платят скоро. Минаха вече шест месеца, за бога. Нали признаха, че съм си свършила работата добре и че ми дължат сумата. Отдавна са просрочили плащането и би трябвало дори да ми платят и лихва за всичкото това време.

Когато приключи с пощата, Кет погледна към купчината с филми, които почти изпълваха една кошничка на бюрото ѝ. Всеки филм съдържаеше тридесет и шест цветни пози, които трябваше да бъдат редактирани, индексирани, дубликирани и след това да се изпратят на фотографските ателиета, които я представляваха.

Тя обикновено нямаше търпение да редактира резултатите от фотографските си усилия. А ако понякога нямаше такова желание, всичко, което трябваше да направи, бе да си помисли за един прост

факт: че не би могла да изкара никакви пари от пози, които не са проявени. Но тази вечер дори и това не помогна. Единственото нещо, което я занимаваше, беше мисълта за Травис.

Чудя се какво ли му е фамилното име. И защо беше толкова убеден, че го зная?

Кутийките с филми не биха могли да ѝ отговорят на този въпрос. Кет погледна часовника си. Времето едва вървеше. Оставаха още двадесет и две минути.

— Трябваше да се съглася с първото му предложение — един час — измърмори си тя, докато отиваше към кухнята. — Тогава щяха да остават само две минути.

Но преди да стигне до кухнята, някой почука на задната врата. Тя се засмя на глас, щастлива, че Травис явно е толкова нетърпелив, колкото и тя и че не се бе поколебал да го покаже. Тя бързо прекоси кухнята и отвори вратата.

— Доставка на риба ли? — попита усмихнато.

Но усмивката ѝ изчезна, когато погледна към Травис. Никой досега не я беше привличал повече, отколкото мъжът, който стоеше на вратата в този момент. Явно си беше взел душ, носеше тъмносиня тениска и бели памучни панталони. Тъмнокестенявата му коса блестеше като коприна. Искаше ѝ се просто да стои и да се наслаждава на начина, по който очите му трансформираха светлината в златисти отсенки на синьо и зелено. Искаше ѝ се да прекара пръсти по брадата му и по издадените изпод фланелката мускули.

Но най-много от всичко ѝ се искаше да грабне фотоапарата си и да го увековечи на снимка, един символ на мъжественост, който да стопля понякога доста студените ѝ ноци.

— Все още ли искаш да готвиш? — попита Травис, гледайки странното и напрегнато изражение на Кет.

— Какво? О, да, нали ти казах. Много обичам да готвя.

— Бях сигурен, че много ще си паснем.

Тя премигна неразбиращо.

— Аз много обичам да се храня — обясни ѝ той, подавайки две пържолки от риба меч, увити в бяла хартия.

Кет се усмихна и взе пакета от ръката му. В този момент отново забеляза дългите му, загорели пръсти и едва забележимите белези по тях. Чудеше се дали би се засегнал, ако го попиташе откъде ги има.

Но след това си помисли за своите собствени, скрити белези и реши да си държи устата затворена. Можеше да го изтълкува като неучтивост, но можеше и да му причини болка. А тя не искаше да се докосва до болката, която го беше направила толкова предпазлив с жените.

— Заповядай, седни — покани го Кет. — Веднага се връщам.

В дъното на кухнята имаше голям прозорец, гледащ към океана. Доста широкият му перваз беше изпълнен с купчина от най-различни миди и други черупки, които можеха да се намерят по брега. Травис прокара пръсти през тях, като в същото време не отделяше погледа си от Кет, която се занимаваше със скарата за дървени въглища отпред.

Косата ѝ искреше под светлината на лампата и в сравнение с нейните цветове всички останали в стаята изглеждаха някак си безжизнени. Тъмнозелената ѝ фланела беше запасана в панталони с пясъчен цвят. Макар и доста широки, панталоните не можеха да скрият добре заоблените и много женствени форми. Бялата превръзка на крака ѝ правеше кожата ѝ да изглежда като с цвят на мед.

Въпреки раната си тя се движеше с грация и лекота, които беше приятно да наблюдаваш. Извади различни пресни зеленчуци от хладилника, изми ги и започна да ги реже с голям готварски нож.

— Искаш ли да ти помогна? — попита Травис с глас, който звучеше лениво, но всъщност прикриваше голямо напрежение.

— Вече ме носи достатъчно много за днес.

— Но на мен ми харесва да те нося.

Кет погледна към него, видя лукавата му усмивка, която вече познаваше толкова добре, колкото и собствените си ръце, и почувства едновременно топлина и студени тръпки. Точно сега въобще не ѝ се искаше да усложнява живота си. И въпреки това се чувстваше толкова добре, когато се смее, когато вдигне погледа си и види синьо-зелените му очи да одобряват всяко нейно движение, когато гледа ръцете му и си спомня нежното им докосване до кожата ѝ.

Знаеше, че не бива да предизвиква огъня, който чувстваше, че бушува в душата на Травис. Както и знаеше, че ще го направи.

Дори и през малкото време, което беше прекарала с него, той беше запълнил в нея места, за които дори и не беше предполагала, че са празни. Изглеждаше така, сякаш я познаваше много по-добре от нея самата. Тя поклати глава:

— Травис, ти си...

— Невъзможен? — опита се да ѝ помогне той.

— Невероятен — намери думата тя, а гласът ѝ беше прекалено красноречив. — Наистина невероятен.

След това продължи енергично да работи. Белите резенчета от гъби се трупаха на купчинка от едната страна на големия и остър нож. Със сръчно движение взе част от резенчетата с плоската страна на ножа и ги пусна в една купа. Гъбите паднаха върху почти прозрачни резенчета от репички и кръгчета от моркови, тънки колкото златна монета. Изстиска един лимон над зеленчуците, добави една супена лъжица от собственоръчно направеното от нея олио от чесън и маслини, след което остави купата в хладилника, за да се маринова сместа.

— Изглеждаш така, сякаш си правила това не един път досега — добави Травис.

— Готвила съм по целия път от Вирджинските острови до Дана порт.

Макар да го изрече с равнодушен тон, нещо в маниера ѝ накара Травис да я изгледа внимателно.

— Често ли го правиш? — попита той.

— Да готвя ли?

— Да пътуваш от Вирджинските острови до Южна Калифорния.

— Само веднъж.

— Казваш го така, сякаш не ти е харесало много. Да не би да те е хванала морската болест?

— Не.

Кет взе една едра маруля, пусна силно водата на мивката и я сложи под крана. Травис изчакваше, беше сигурен, че има какво още да му каже за това.

Тя спря водата и изтръска марулята. След това започна да къса листата ѝ едно по едно и да ги подсушава с памучна кърпа. Една част от нея искаше да му каже защо не беше харесала пътуването. От друга страна обаче толкова много ѝ се щеше да забрави миналото.

— Океанът ми хареса много — призна тя накрая. — Просто това не беше най-хубавото време от живота ми.

Травис замълча, докато се убеди, че тя няма да каже нищо повече по въпроса, ако не я попита.

— Радвам се, че не страдаш от морска болест — каза той. — Защото мисля да те взема на плаване.

— Да не би с къщата на братовчедка ти да върви и кораб? — попита Кет, увивайки подсушените листа на марулята и слагайки ги в хладилника.

— Не. Аз си вървя с кораба.

Тя се повдигна на пръсти и погледна през кухненския прозорец, за да види дали са се разгорели дървените въглища на грила отвън. Щяха да бъдат готови точно когато са готови и хлебчетата.

Кет мълчаливо сложи в една купа масло и брашно, за да забърка тестото. Травис я наблюдаваше как го замесва, как го завива, след това го реже на кръгли парчета и ги поставя във фурната.

— Няма ли да ме попиташ какъв кораб имам? — попита той.

— Разбира се. Какъв кораб имаш?

— Ветроход.

— Това е много хубаво. Дървените въглища са готови. Ще намажа рибата с малко растителна мазнина и след малко ще е готова.

Травис поклати глава, разочарован от липсата на интерес от страна на Кет да плава с него.

— Сигурна ли си, че обичаш да пътуваш с кораб? — попита той.

— Аз много обичам океана — каза Кет, докато мажеше рибата меч. — Но нямам представа от пътуване с ветроход. Така че ако си от онези, безстрашни моряци, които очакват, че всеки, който пътува на кораба им, ще разбира от платна и ветрове, сигурно ще останеш разочарован.

Травис се усмихна мрачно:

— Още преди доста време съм установил, че любовта ми към ветровете, платната и водата не е нещо, което интересува околните.

— При мен е същото с фотографията. Бих могла да разправам с часове за светлини, форми, сенки и полусенки и... отвори ми вратата, ако обичаш.

Той отвори вратата и я последва навън, на задната площадка. Ръцете ѝ бяха заети с приготвената за печене риба меч. Очите му мълчаливо следяха естествената ѝ грациозност, когато се наведе над грила.

— Но аз нямам нищо против да те слушам, докато говориш за вятър и всичко останало — продължи тя, без да вдига очи от скарата.

— Дори бих могла да издавам някакви звуци в знак, че те разбирам, но само при условие, че няма да ме препитваш накрая какво съм запомнила.

Той се изсмя гръмогласно:

— Може би някоя друга вечер. Не ми се иска да те карам да правиш такива жертви още на първата ни среща.

Кет се върна в кухнята и започна да подрежда малката маса. Травис взе чиниите и приборите от ръцете ѝ:

— Аз ще свърша това — каза той.

— Благодаря. Салфетките са на онова руло до мивката.

Той погледна към книжните салфетки и се ухили:

— А аз си мислех, че съм единственият, който използва такива.

— Майки ми направи всичко възможно, за да ме възпита добре — промърмори Кет, повдигайки рамене.

— И аз се държах доста цивилизовано до момента, в който не открих, че животът всъщност въобще не е цивилизован.

Докато тя приготвяше салата от марулята, Травис се приближи към панорамния прозорец и взе една шепа раковини от купчинката на перваза. След това бавно ги изсипа от ръката си. Падайки обратно, те издаваха шептящ, странно музикален звук. Той повтори това няколко пъти, пред очите му бяха черупките и раковините, но това, което виждаше, бяха извивките по съблазнителното тяло на Кет.

В същото време Кет стоеше като хипнотизирана и наблюдаваше падането на раковините от ръката му. Сивите ѝ очи гледаха с мек, искрящ поглед. Когато падна и последната черупка, тя го погледна в лицето, право в очите, и се почувства така, сякаш е навлязла в някакъв нов свят, който не познаваше. Беше се потопила в дълбоката синева на очите му и ѝ трябваше огромно усилие, за да се откъсне от нея. Въздухът се изпълни с мълчалива напрегнатост, от която биха могли да последват най-различни неща.

— Джейсън също много обича тези раковини — промълви Кет.

— Джейсън? — Гласът на Травис вече не звучеше лениво. — Кой е той?

— Моят съсед от другата страна. Повечето от тези раковини са негови. Или по-скоро бяха. Той отказва да си ги вземе обратно.

Травис погледна към купчината черупки. Честно казано, не би могъл да упрекне Джейсън, че се е отървал от тях. Това, което не

можеше да разбере, бе защо Кет ги е задържала.

— Какво го е накарало да си мисли, че ги искаш? — попита Травис.

— Един ден ме видя, докато фотографирах раковини. След което ми даде цялата си колекция.

— Много щедро от негова страна.

Тя се засмя:

— Това бе просто претекст, за да ме посети. Той е много нахакан, има страхотни сини очи и аз много го харесвам.

Ясно изразената привързаност, която можеше да се прочете в гласа на Кет, накара Травис да се почувства неспокойно. Някак си не беше очаквал, че е възможно тя да си има приятел, особено пък такъв, който може да накара гласът ѝ да трепне и очите ѝ да се навлажнят от хубавите спомени с него.

— Мислех си, че не обичаш момчета — вметна той.

— Така е, но правя изключение за седемгодишните — уточни тя сухо. — Особено когато той се чувства като онеправдано голямо братче на току-що родени близнаци, които запълват цялото време на майка му. Ние закусваме заедно винаги когато успее да се измъкне от къщи.

— Само на седем години, а... — Травис отново изпита удоволствие да се рови в черупките.

— Да, но разсъждава като много по-голям.

С ъгъла на окото си Травис наблюдаваше как Кет смесва всичките съставки на салатата, след което слага чинията на кухненската маса. След това тя обърна рибата върху скарата, извади хлебчетата от фурната и ги сложи до салатата.

— Не е ли готова рибата? — попита той с надежда в гласа.

— Много ли си гладен?

— Както вече ти казах, яденето е едно от любимите ми занимания.

И той го доказа, когато Кет донесе рибата. Ядеше като нея, без да бърза, но все пак повечето храна от масата изчезна за много кратко време. Когато и двамата се заситиха, той въздъхна, взе си едно последно парченце хляб, сложи го в устата си и ѝ се усмихна.

— Беше права. Наистина можеш да готвиш. Цяло чудо е, че не тежиш колкото мен.

— Да ядеш сам, не е от най-приятните неща.

— Ами хлапетото на съседите?

— На Джейсън му е разрешено да идва тук само за закуска. Това не съм го измислила аз, а майка му. Шарън дори заплаши, че ще му сложи нашийник и ще го държи на верига, ако не спре да ме безпокои. А той е просто самотен.

Кет бутна стола си назад и започна да носи приборите към мивката. Травис обаче ги взе от ръцете ѝ, посочи ѝ с жест да седне и почисти масата. Не му отне много време. Огледа се за миялната машина, отвори я, погледна вътре и след това учудено се обърна към Кет:

— Няма място — каза той.

— Разбира се, че има. — Тя отиде до него, отмести го и бързо намери място за цялата посуда, с изключение на салатената купа в иначе наистина вече пълната миялна машина.

— Значи ти нямаш нищо против съседското хлапе да ти идва на гости — попита Травис, докато бършеше масата с една гъба. — А аз си мислех, че си много заета.

— Заета съм. Джейсън просто е едно извинение, за да мога да си почина.

— Трябва ли да имаш извинение за това?

Остро зададеният въпрос накара Кет да вдигне глава. Тя затвори вратата на машината и посегна към една кърпа, за да се избърше.

— Май нещо не те разбирам — каза му. — Какво всъщност искаш да кажеш?

— Толкова ли си заета да правиш пари, че ти трябва някакво специално извинение, за да се държиш като нормален човек?

Без да каже нищо, тя подсуши ръцете си и се облегна на миялната машина. Умората, която беше причинена от прекалено малко сън и прекалено много работа, я заля като някаква огромна сива вълна.

Още четири месеца. До януари.

Кет уморено си повтори, че каквото и да става, трябва да издържи още стотина дни. Просто трябваше да се бори с всичките изненади, които щяха да ѝ донесат. Но не трябваше да мисли за тях като за сто, а да ги взема един по един. Въздъхна дълбоко:

— Да, предполагам, че може да се каже, че съм прекалено заета да изкарвам пари. Съвсем вярно е.

Не беше необходимо да поглежда към Травис, за да усети разочарованието му. Той миеше салатията на мивката с отсечени движения на ръцете си. Кет я взе от него и започна да я подсушава с прекалено голямо усърдие. Беше доволна, че си е намерила занимание, което скрива лекото треперене на ръцете ѝ, треперене, предизвикано едновременно от умора и емоции.

— Защо това те притеснява? — попита тя с безизразен глас.

— Защото парите са нещо толкова глупаво, че не си струва да си хабиш времето за тях.

— Без никакви изключения? — попита тя, оставяйки подсушената купа на шкафа.

— Нито едно. — Думите бяха ясно изречени, а в тона му се усещаше абсолютна убеденост в това, което казва.

Колкото и абсурдно да беше, Кет усети как гърлото ѝ се свива и на очите ѝ избиват сълзи. Не беше плакала от седем години. И сегашният порив ѝ показва много повече от болящите я гръб, крака и ръце колко изключително уморена беше.

След това се появи гневът, който благодарение на адреналина, който се вля в кръвта ѝ, ѝ даде поне временни сили. С привидно спокойно движение тя метна кърпата върху един кухненски шкаф, за да изсъхва. След това се обърна с лице към Травис.

— Приключи ли вече? — попита.

— Със съдовете ли?

— Не. С преценките и съветите си по мой адрес.

— Кет, аз...

— Защото сега е мой ред — прекъсна го тя. — Не знам по какъв образец за съвършенство ме мериш и с кого ме сравняваш. Това, което знам, е, че ми е писнало да се чудя как да свържа двата края. Имаш две възможности, Травис. Или ме приеми такава, каквата съм, или изчезвай от погледа ми.

Той се облегна на шкафа, скръсти ръце на гърдите си и я изгледа:

— А какво ще стане, ако ти кажа, че съм богат? Все още ли ще искаш да си тръгна?

— Защо ли всички момчета си мислят, че парите компенсират всички останали недостатъци?

— Защото момичетата им го казват веднага след като пораснат достатъчно, за да могат да различават жълтите стотинки от по-едрите

банкноти — отвърна Травис.

— Възможностите ти току-що се свиха още повече. Махай се оттук.

— Но какво би казала, ако съм много богат?

Но това вече не беше въпрос, тъй като той знаеше отговора. Богатството правеше всеки прав. То също караше всеки човек да се чувства толкова вездесъщ и анонимен, колкото и една стодоларова банкнота. Всяка банкнота беше същата като другите, стига да има съответните нули.

— Ако си много богат — поде Кет, — това би обяснило всичко, с изключение на моята глупост. Мислех си, че съм човек, който бързо схваща, но май някои неща трябва да ги преживея по два пъти, за да си направя необходимите изводи.

— Ти ме изгуби.

— Така е в живота — каза тя, обръщайки се настрана. — Някои печелят, други губят, трети просто никога нямат шанс. Ако наистина си богат, значи сме в третата категория.

— Това, което казваш, просто няма смисъл. — В гласа на Травис се усещаше нетърпение и още нещо. Някаква прибързаност. Някаква несигурност. Той сякаш не можеше да повярва, че тя наистина го отблъсква.

Но точно това бе истината.

— Кое е толкова трудно за разбиране в едно сбогом? — попита Кет.

— Ти не вярваш, че съм богат — каза той направо. Жените не обръщаха гръб на един *наистина* богат мъж. Той се бе убедил в това неведнъж досега, и то по най-неприятния възможен начин.

— Виж какво, Травис, ако щеш да плюеш диаманти, пак не би могъл да ме впечатлиш.

— Съмнявам се в това. Жени като теб...

— Ти нямаш никаква представа за жени като мен — прекъсна го тя ядосано.

— Съмнявам се.

— А аз не.

На Кет ѝ се искаше да спрат дотук, да не казва нищо повече, но ядът и някакво ирационално чувство, че е предадена, я накараха да заговори отново през стиснати зъби:

— Веднъж ми се наложи да плувам две мили посред нощ в открито море, за да избягам от един, който имаше повече пари, отколкото ти някога си сънувал. *Богат!* — излая тя. — Милостиви боже, опази ме от богати момчета!

За момент в стаята настъпи тягостна тишина. Травис гледаше скования ѝ гръб, осъзнавайки, че е допуснал грешка. Тя явно говореше истината за себе си и за отношението си към богатите мъже. Просто ги *презираше*.

Мислейки усилено, Травис прекоси кухнята, приближи се към прозореца, на чийто перваз беше струпана купчината раковини, и бавно прокара пръстите си по тях.

— Кой е той? — попита Травис накрая.

Кет се беше втреничила през другия прозорец към барбекюто, където все още догаряха дървените въглища.

— Кет?

Тя се извърна към него и Травис видя, че очите ѝ са смразяващо студени. Не каза нищо.

Той остави раковините и се запъти към нея с походката на човек, свикнал да пази равновесие върху люлееща се от вълнението палуба.

Докато го гледаше как се приближава към нея, Кет се чудеше дали това не беше причината да ѝ се струва толкова познат, походката му на човек, който е бил в открито море, като починалия ѝ баща и като мъжа, когото преди наричаше свой съпруг.

Били, най-голямата грешка, която беше правила в живота си.

— Кой е той? — попита Травис отново. Гласът му беше мек, предразполагащ. — Прельсти те и те изостави ли? Затова ли мразиш богатите мъже?

Кет погледна към Травис и се върна седем години назад. Спомените се изсипаха като лавина въпреки желанието ѝ да забрави за всичко, особено за онази последна нощ, когато тя и Били бяха на котва край Вирджинските острови, заедно с група негови приятели. Както обикновено Били беше намусен. И както обикновено беше доста пиян.

Мирисът на ром и ананас накараха стомаха ѝ да се обърне. Той ѝ крещеше и ѝ размахваше някакво лабораторно изследване, според което концентрацията на спермата му не от най-добрите, но напълно достатъчна за забременяване.

Вината, че нямам синове, е изцяло твоя. Ти не ставаш за нищо, най-малко пък за чукане. Вината е твоя! Твоя! Ти не си добра за съпруга, не си добра и в леглото, а на всичкото отгоре си стерилна. За какво ставаш тогава, котенце? А? Как ще оправдаеш средствата, които харча за теб? Не можеш и да избягаш вкъщи при мама, защото тя вече е разорена, а ти никога не си ходила на училище.

Всичко, за което би могла да ставаш, е да отгледаш деца, но сега се оказва, че и за това не те бива. Ти си ялова, безполезна кучка. Не можеш да оправдаеш разходите, които правя за теб. Това, което заслужаваш, е да ти бия един шут и да те запратя през борда да се удавиш.

— Кет? — обади се Травис тихо, опитвайки се да привлече вниманието ѝ.

Когато отново не получи отговор, той я хвана за раменете и започна леко да ги разтрива. Погледна я в сивите очи, пълни със спомени и болка.

Кет бавно фокусира погледа си върху Травис. За момент се поддаде на мълчаливото успокоение от докосването му, оставяйки топлината от ръцете му да се разлее в нея. Но след това осъзна какво прави и се отдръпна.

— Кет? Какво има?

Тя не можеше да намери думите, с които да му обясни копнежа, който я изпълваше, който я изконсумираше цялата. И името на този копнеж беше Травис.

Кет уморено се чудеше дали би била толкова уязвима по отношение на него и през януари, когато вече няма да се чувства като жена, разкъсана на парченца от прекалено много задължения, всичките изключително важни и неотложни. Но през януари тя нямаше да е толкова привлечена от Травис. Травис, който изглеждаше толкова силен, компетентен, толкова опитен в любовта.

Обаче това си беше обичайния мъжки капан. Били също беше изглеждал силен и компетентен. Но беше ли способен да обича? Не, не дори и преди да знаеше, че тя не може да бъде извора за неговата династия. Момчетата обичаха само себе си. Кет затвори очи.

Колко пъти трябва да бъда наранявана, за да науча този прост урок? — помисли си тя. — И защо съм толкова слаба и искам да повярвам, че Травис е различен?

Че е мъж, а не момче.

— Кет, кажи ми нещо.

— Защо още си тук? — попита тя привидно спокойно, но не успя да скрие треперенето на гласа си, причинено от топлината на ръцете му, която се разливаше по цялото ѝ тяло.

Травис бавно наведе глава. Тя усети горещия му дъх на бузата си, лекото боцкане на мустаците му по устата ѝ и накрая устните му върху своите.

Целувката беше нежна, сладка и я изпълни с някакво чувство за сигурност. Той не искаше нищо, а беше готов да даде всичко, вкусът му постепенно изпълваше всичките ѝ сетива и накрая тя прошепна името му. Никога досега не беше целувана по такъв начин, никога не беше и предполагала, че един мъж би могъл да бъде способен на такава нежност и внимание.

Когато Травис се отдръпна от нея, в края на миглите ѝ имаше сълзи. Той пое всяка капка с върха на езика си, след това се наведе и я целуна отново, споделяйки вкуса на сълзите.

— Защо правиш това с мен? — прошепна тя, треперейки в ръцете му. — Аз не съм достатъчно силна, за да мога да си позволя да загубя отново. Не и в този момент.

— Няма да загубиш нищо. Последното нещо, което искам да направя, е да те нараня. — Травис хвана лицето ѝ с двете си ръце и отмести поглед, за да не вижда изражението на объркване и страх в очите на Кет. — Не ме гледай като котка, чиято лапа е попаднала в капан. Вярвай ми.

— Но *ти* не ми вярваш.

— Аз бях на двадесет години, когато се ожених за Тина — сподели той с глух глас. — Тя бе на осемнадесет, бременна и много влюбена в мен, поне така твърдеше. И аз си мислех, че съм влюбен в нея. Бях сигурен, че желая детето, което носи. Две седмици след като се оженихме, тя абортира.

Кет се смрази, но Травис сякаш не го забеляза. Този път той беше този, който бе завладян от ужасните спомени от миналото.

— Каза ми, че било спонтанен аборт и аз ѝ повярвах. По-късно обаче открих истината. Слава богу, второто бебе, от което се отърва по същия начин, вече не беше от мен.

Травис сви ръцете си в юмруци и дръпна косата на Кет почти болезнено. Но не забеляза и това. Нито пък тя. И двамата мислеха за миналото. За неговото минало.

— Платих ѝ каквото трябваше. Един милион долара. Да се отърва от това същество бе едно от малкото неща, които наистина си струва да се купят с пари. — Очите му отново се фокусираха върху Кет, гласът му беше почти груб. — И какво стана с него? Още ли го обичаш?

Тя не можеше да проговори, толкова бе шокирана от бруталността на бившата му жена. Беше го обвинила, че не ѝ вярва, и той ѝ беше казал нещо, за което беше сигурна, че го е казал на много малко хора. А сега очакваше същата честност и прямота от нея. Не ѝ се искаше да говори за Били. Но и на Травис сигурно не му се е искало да говори за миналите си провали.

В продължение поне на минута Кет изучаваше лицето на Травис, опитвайки се да претегли инстинктивното си желание да му вярва срещу, уроците от миналото, които почти бяха разрушили живота ѝ. Ако грешеше по отношение на Травис, ако се окажеше, че той е по-скоро момче, отколкото мъж, доверяването в него би било най-лошата грешка, която можеше да допусне. Би загубила повече, отколкото би могла да спечели от едно среднощно плуване, повече, отколкото въобще някога би могла да спечели отново.

Би загубила самата себе си.

Затваряйки очи, Кет се опита да се откъсне от образа на познатия непознат, който стоеше толкова близо до нея. Може би ако не можеше да го вижда, тя нямаше да се поддаде на примамващия поглед, в който сякаш потъваше и се изгубваше.

— Ожених се за Били, когато бях на деветнадесет — започна Кет. Думите излизаха насила от устата ѝ, напук на нежеланието да се връща към тези спомени. — Баща ми току-що беше починал. Майка ми имаше всичко необходимо, за да се грижи добре за по-малките ми братче и сестриче. А аз се нуждаех от любов. И си мислех, че Били ме обича.

Припомняйки си подробностите, Кет потръпна и се опита да продължи, но от устата ѝ не излязоха никакви думи. Не можеше да разправи какво точно се беше случило. *Не още.* Може би никога нямаше да може да го направи.

— Аз обаче много грешах — прошепна тя. — Парите вече бяха опорочили Били. Той просто не правеше разлика между жена и курва.

Кет затвори очи, знаеше, че дължи на Травис още, но не беше способна дори и да формира мислите, които би трябвало да се превърнат в думи. Беше прекарала седем години, опитвайки се да забрави ужасното поведение на бившия си съпруг в нощта, когато беше разбрал, че тя не може да има деца.

Сега ще ти дам един урок, кучко. Ще те науча на един курвенски номер. Не е нещо, което един мъж би желал да знае майката на неговите синове, но ти никога няма да станеш майка, така че какво значение има, по дяволите?

— Не, не го обичам — каза Кет тихо. — През повечето време дори не го и мразя.

Травис я целуна по клепачите, след това я притисна към гърдите си, опитвайки се да успокои и двамата. Ръката ѝ бавно се плъзна около кръста му. Те стояха така в една близост, която не изискваше нищо, а даваше всичко. Мъж и жена, хванати един за друг, създаващи топлина там, където досега е имало само студенина, един простичък момент на спокойствие там, където преди е имало само болка.

Накрая Травис повдигна лицето на Кет към своето и я погледна, просто я погледна. След това прокара върховете на пръстите си по бузата ѝ, пусна я, излезе от кухнята и потъна в нощта.

Кет бе прекалено развълнувана, за да се опита да се възпротиви на заминаването му. Също като него и тя имаше нужда да открие къде свършва тя и къде започват другите, тъй като за един кратък и разтърсващ момент разликата сякаш беше изчезнала.

Това беше момент, за който никой от тях не беше подготвен.

5.

На следващия ден утринта се разстла над морето като някаква червена мечта. Кет стоеше до панорамния прозорец на кухнята с чаша димящ чай в ръка. Беше се втренчила във водата отвъд скалите, които оформяха малкото заливче. Когато видя една тъмна и мощна сянка да пори искрящите на слънцето вълни, тя веднага остави чая си, грабна камерата и излезе на площадката отвън.

През мощния обектив можеше да види Травис толкова ясно, колкото и ако беше на две крачки от нея. Но дори и с този обектив не беше лесно да го задържи във фокус. Оптичeskата леща хващаше само едно тясно късче от реалността и имаше твърде малка дълбочина на полето. Кет трябваше да стои абсолютно неподвижна, за да не размести фокуса и да изгуби обекта на наблюдението си.

Обикновено стоенето неподвижно не беше проблем за нея. Но този път сърцето ѝ биеше толкова ускорено, че се наложи да прикрепи фотоапарата към една специална поставка. След това отново се втренчи през обектива с удоволствието на скъперник, който брои жълтиците си.

Ръцете и краката на Травис се движеха ритмично и неуморно, носейки го напред в бистрата и пенеща се около него морска вода.

Сега, когато го наблюдаваше, Кет можеше да повярва, че всичко, което се случи вчера, е било реалност, че този мъж я бе прегръщал и целувал, след което нежно я бе пуснал от прегръдките си. Стоейки тук в тази прекрасна утрин, тя би могла да повярва във всичко, дори и в това, че е срещнала Травис вчера и че в същото време го е познавала през целия си живот.

Телефонът иззвъня отнякъде в къщата, но тя не му обърна внимание. Нали затова имаше телефонен секретар.

Кет напрегнато следеше Травис с обектива и натискаше копчето на автоматичния превключвател. Той действаше с бързината, с която биеше сърцето ѝ, опитвайки се да улови мъжа в най-подходящия момент. Макар да знаеше, че такава снимка е почти невъзможна, все

пак трябваше да опита. Искаше да има снимка на Травис така, както ѝ изглеждаше на нея: полуутринна полусянка, власт, мистерия и привлекателност, които съответстваха на искрящото море.

И също като морето той можеше да се променя за секунди — нежен, груб, искрен, бурен — карайки всеки, който се опита да го доближи, да не си и помисля, че при него има нещо сигурно.

Телефонът иззвъня за седми път. Явно секретарят стачкуваше. Кет с нежелание се откъсна от мислите си и хукна към къщата. Родни Харингтън, нейният зелен ангел от Ню Йорк, бе единственият човек, който би могъл да ѝ се обажда по това време и да изчаква търпеливо докато вдигне телефона. Точно на яхтата на Харингтън бе готвила по време на пътуването от Вирджинските острови до Калифорния. Освен това той беше и нейният агент, човекът, който я беше посветил и накарал да обикне професията на фотограф в един момент от живота ѝ, когато нямаше никакво самочувствие и самоуважение.

— Ало — изрече тя задъхано.

— Добро утро, Кохрън. Май този път те хванах да спиш?

— Не и тази година, ангеле мой. Може би през януари. Бях навън, на задната площадка и правех снимки.

Харингтън въздъхна:

— Ти наистина работиш прекалено много.

— Добре, а сега ми кажи нещо, което не знам.

— Ти си много секси.

Кет се изсмя. Харингтън беше единственият човек, който можеше да каже такова нещо, наистина да го мисли и същевременно да не се опита да прескочи бариерата, която тя беше спуснала пред мъжката част от човечеството след катастрофалния си брак.

— Е, добре — продължи Харингтън сериозно. — Искаш да ти кажа нещо, което не знаеш. Как се справяш с Ашкрофт?

Кет бе много доволна, че Родни не можеше да види изражението ѝ в момента. Тя си припомни, че стихосбирката на този модерен поет ще бъде с по-големи размери от обичайните, много фино изпипана, много скъпа и с цветни снимки от най-добро качество. Накратко, мечта за всеки фотограф. Беше много благодарна на Харингтън, че ѝ беше уредил ангажимента.

Но същевременно ѝ се искаше Ашкрофт да не е толкова настоятелен в опитите си да си легне с нея.

— Той обади ли ти се? — попита тя.

— А трябваше ли?

— Последния път, когато казах на Ашкрофт да постави ръцете си в собствените си джобове, а не в моите, той ми отвърна, че ако не се държа мило с него, ще си намери друг фотограф.

— А, това ли — въздъхна Харингтън. — Да, спомена ми.

— И?

Кет стисна силно телефонната слушалка, очаквайки отговора. Тя имаше нужда от работата, имаше нужда от парите, за да може да покрие разходите на майка си и на близнаците, но определено не искаше да ги получи на тази цена.

— Казах му, че имаш херпес — съобщи Харингтън неспринудено.

Възцари се мъртва тишина, последвана от гръмогласния смях на Кет.

— Обаче въобще не съм сигурен, че това ще ти помогне — продължи Харингтън, когато тя спря да се смее. — Ашкрофт каза, че това не е проблем, и той имал.

Този път тя само изсумтя.

— Благодаря ти много, ангеле.

— Добре, а сега готова ли си да чуеш добрата новина?

— Трябва ли да седна някъде, за да не падна? — попита го сухо.

— Т. Х. Денвърс. — Харингтън го каза така, сякаш самото име означаваше нещо изключително.

— Моля?

— Нали си спомняш книгата, за която бяхме говорили? Т. Х. Денвърс, дизайнерът на кораби. Мъжът, чиито дизайни на корабни корпуси печелят всяко състезание, в което вземат участие? Положението е толкова сериозно, че хората от бранша вече мислят да създадат изцяло нови категории за разработките на Денвърс.

— Това хубаво ли е?

— Не. Просто е невероятно. Той е на път да направи революция в динамичните характеристики на корабните корпуси. Кълна се в Бога, той е гений, и е най-потайният мъж след Хауърд Хюс. Освен това е и мой приятел. От години го навивам да направим тази книга, обаче той никога не седи на едно и също място повече от няколко седмици. Но в момента се намира на същия бряг, където живееш и ти, и е открил

нещо толкова интересно, че е променил плановете си заради него. Може би ще остане още няколко седмици. След това вероятно...

— Чакай малко. Няколко седмици? Ти очакваш да направя фотографиите за една цяла книга в рамките на няколко седмици?

— Можеш да го направиш. Ти си добра, Кохрън. Много, много добра.

— Ангеле, ти говориш толкова отнесено, колкото и майка ми. Потънала съм до гуша в работа. Следващите няколко месеца ще бъдат изключително напрегнати за мен.

— Знам, че си заета — рече той успокоително. — По дяволите, повечето от сегашните ти ангажменти са уредени лично от мен, но тази книга за Денвърс е нещо твърде примамливо, за да го пропуснем. Просто трябва да се справиш някак си.

— И какво конкретно очакваш от мен?

— Да направиш снимки за книга със заглавие „Докосването на Денвърс“.

— Продължавай.

— Денвърс си мисли, че в книгата ще се разправя за проектирането на корабни корпуси и платна, и по-конкретно за Състезателния корпус на Денвърс. Е, това наистина ще бъде част от нея. Но освен това тя ще бъде и книга за човека Денвърс. Искам хората да го видят като един сложен и противоречив човек на изкуството, какъвто в действителност е той. Искам да прочетат книгата, да видят твоите снимки и да разберат какво означава да проектираш и да плаваш с Корпуса на Денвърс.

— Кълна се в Бога — включи се Кет саркастично, използвайки любимата фраза на Харингтън, — това сигурно няма да ми отнеме повече от един-два дни.

Той се засмя:

— Заплащането също не е за пренебрегване. Петнадесет хиляди аванс, покриване на всички разноси, петнадесет хиляди, когато снимките са одобрени, и допълнителна премия от още петнадесет хиляди, ако работата ти е наистина добра.

Кет затвори очи. Толкова много пари биха могли да я спасят от потъване, дори и Ашкрофт да я разкара по една или друга причина. Парите щяха да ѝ бъдат достатъчни, за да плати вноските по заемите на близнаците, така че кредиторите да кротуват поне през следващите

шест месеца. Щеше да бъде в състояние да си плаща и ипотеката и дори да си купува бутилка вино от време на време. Разбира се, не би могла да си купи четиридесет хиляди доларовата дигитална камера и съответното оборудване, което ѝ бе нужно, но може би щеше да успее да вземе на изплащане достатъчно компютърно оборудване, за да може да влезе в двадесет и първия век по единствения начин, по който би могъл да просъществува един фотограф — с електроника.

— Защо млъкна? — попита Харингтън.

— Мисля.

— Мисли на глас.

— Почти съм приключила със снимките за Ашкрофт. Той не е видял нищо все още, но мисля, че ще ги хареса. Шоуто, което организирах в Лос Анджелис в края на ноември, малко ме притеснява. Досега съм готова само с три от тридесетте снимки, които се очакват от мен, да не говорим, че не съм направила нищо по щампосването, матирането и рамкирането.

Тя потрепери като си помисли колко пари може да спечели от правенето на снимки от диапозитиви, увеличаването им и поставянето им в рамка, така че да са подходящи за излагане в художествена галерия. Би трябвало да отложи участието си поне до март, но галериите, като например „Суифт и синове“, предлагаша на фотографите да участват в техни изложения само по веднъж. Ако откажеш, никой не те търси повече.

— Върши работата по рамкирането, когато е прекалено тъмно, за да правиш снимки — посъветва я Харингтън. — Ако съвсем закъсаш с времето, ще намеря някой да ти помогне. Ако пък останат само довършителните работи, аз лично ще се заема с тях.

— Хм.

— Да, знам. Ако не можеш да го направиш ти, няма да позволиш и на никой друг да го стори. Независима си като шопар на ледена площадка.

— А ти не пропускаш случай да покажеш, че произхождаш от Средния Запад.

— Важното е да изкарваш пари, а не да имаш претенции с кого работиш. Вземи „Енерджистикс“ например.

— Да, бих желала. Дали са ми изпратили чека вече?

Харингтън въздъхна:

— Съжалявам, Кохрън. Стоях на главата на счетоводителите им през последните девет работни дни и всичко, което получих от тях, бяха различни вариации на отговора: „Плащането ще бъде уредено в най-скоро време“.

Кет изруга под носа си. Беше изгубила шест седмици, за да свърши работата по договора с „Енерджистикс“, преминала бе през какви ли не изпитания, докато правеше снимки за един обширен и изпъстрен с илюстрации доклад за енергийните системи на двадесет и първи век. Много бяха харесали работата ѝ, щедро я бяха хвалили на Харингтън, но все още не бяха платили нито цент от петдесетте хиляди долара, които ѝ дължаха. Дори не си бяха направили труда да ѝ възстановят трите хиляди долара, които беше платила от джоба си за наемане на хеликоптер, както и няколкото хиляди долара под формата на филми и проявяване. Колкото и да ги заплашваше и да им се молеше Харингтън, Големият чек от „Енерджистикс“ все не стигаше до Кет.

— Защо се получава така, че от мен се очаква да плащам всичките си сметки навреме, а това сякаш не важи за останалата част от света? — попита тя.

— Предполагам, че просто си късметлийка — отвърна Харингтън иронично.

— Да, сигурно. А кога мога да очаквам да получа парите от книгата на Денвърс?

— Веднага след като подпишеш договора.

— Или по-точно, веднага след като ти успееш да изкопчиш някакви пари от издателя, след като вече съм подписала договора. Обикновено отнема между три и шест месеца.

Харингтън се засмя:

— Не и този път, Кохрън. Издателят ми е приятел.

— Бих се чувствала по-добре, ако приятел ти беше счетоводителят.

— Счетоводителите нямат приятели. Три седмици след като подпишеш, ще получиш парите. Кълна се в Бога.

Кет се замисли. Ако не се съмняваше толкова много, че „Енерджистикс“ ще ѝ платят в близко бъдеще, тя би се опитала да отложи ангажимента с Денвърс. Но се съмняваше, и то много. Ако

„Енерджистикс“ не ѝ платяха, единственото, което би могло да я спаси от банкрут, бе контракта с Денвърс.

— Добре, съгласна съм — обяви тя мрачно.

— Ще уредя среща с Денвърс за утре и ще ти се обадя пак.

— Предполагам, че и той е някой стар сваляч.

— Не се безпокой. Той обича корабите много повече от полите.

Ако пък му се прииска жена, просто си я купува за известно време.

— Женска.

— Моля?

— Вие купувате *женски*, а не жени.

Харингтън се изсмя:

— А, така ли се казва вече? Е, както и да им казваш, фактът е, че те само стоят и чакат Ветровития Денвърс и Страшилището за жени Денвърс да им обърне внимание.

Кет поклати отвратено глава:

— Да им имам вкуса!

— Ще ти се обадя скоро, Огън и Лед. Да не забравиш да си включиш телефонния секретар, ако излизаш.

Усмивайки се, Кет затвори телефона, увери се, че секретарят е включен и се забърза обратно към площадката.

Но Травис вече не се виждаше. Искаше ѝ се да го изчака, докато взема обратното разстояние от сутрешното си плуване, но нямаше време за това. Ако ще се хваща с книгата за Денвърс, нямаше да има време дори и за сън.

Тя нагласи джобния си часовник да иззвъни, когато наближеше време за посещението при гинеколожката след два часа, натъпка часовника в калъфа на фотоапарата и се запъти към плажа.

Въпреки че бе навила часовника, Кет не успя да се оправи навреме. Докато влизаше забързано в болничната приемна, тя почувства някаква нервност. Страхуваше се да научи какви са резултатите от тестовете, които си беше направила преди две седмици. Опасяваше се, че стерилността ѝ и абсолютно непредвидимите и месечни периоди са причинени от нещо ужасно.

— Доктор Стоун ще ви приеме в кабинета си — каза ѝ сестрата.

Кет много добре знаеше пътя дотам. Тръгна забързано надолу по тесния коридор, мина през отворената врата и влезе в лекарския кабинет. Никога досега не беше срещала човек, който да отговаря по-малко на името си. Доктор Стоун^[1] беше приятна и добродушна жена на петдесет и няколко години и нямаше нищо общо с някакъв студен мъж гинеколог, каквото бе очаквала Кет при първото си посещение тук преди осем месеца.

— Седнете, Катрин — покани я доктор Стоун усмихнато, повдигайки глава от една купчина с документи. — Всичките ви тестове са отрицателни, което е добра новина за вас и лоша за мен.

— Лоша? Защо?

— Няма никаква явна органична причина менструалният ви цикъл да е толкова нередовен през последната година, още по-малко през последните няколко месеца.

Кет въздъхна облекчено:

— Слава богу! Но все пак бих искала да знам защо периодът ми закъснява толкова много.

— Още ли не е дошъл? — попита доктор Стоун, поглеждайки внимателно пациентката си.

— А, дойде, два дни, след като си направих тестовете. Но това закъснение бе и причината, за да ги направя.

Доктор Стоун прегледа папката с изследванията на Кет с професионална бързина.

— Периодът ви наистина е съвсем непредвидим. Шест седмици, три седмици, седем седмици, шестнадесет дни... Чувствате ли някакво схващане на мускули?

— Понякога. Но не е нещо толкова сериозно, че да не мога да работя.

— Според изследванията всичко е наред, нищо не липсва, нито пък имате никакви отклонения. Как се чувствате?

— Уморена.

— Вземате ли витамините и минералите, които предписах?

— Абсолютно редовно. Има дни, когато си мисля, че това е единственото нещо, което ме държи на крака.

Доктор Стоун остави папката настрани и се облегна назад.

— Разкажете ми как минават дните ви, Катрин.

— Ставам, работя, лягам си.

Устните на лекарката се присвиха в нещо, което във всеки случай не беше усмивка.

— Разкажете ми с подробности за един нормален ваш ден.

— Ставам един час преди да се разсъмне. Правя гимнастика, ако имам време, вземам си душ, закузвам и излизам. Поетът, за когото работя в момента, има едно произведение за *Докоснатата с розови пръсти зора*.

— Такова имаше и Хомер.

— Това на Хомер е много по-добро. Блейк Ашкрофт бледнее пред него, поне аз мисля така. — Кет повдигна рамене. — Както и да е, правя снимки за Ашкрофт в продължение на няколко часа, след това прекарвам няколко часа занимавайки се с най-различни делови задачи — поддържане на счетоводните книги, проучвателни писма, оформяне на сметки, които трябва да бъдат изпратени, и други подобни. След това редактирам, дубликирам и правя диапозитиви, докато слънцето не започне да залязва. Или пък отивам и започвам да се карам с професора, който е похабил цвета на снимките ми, или с човека, който прави рамките и който изглежда не знае какво означава прав ъгъл, или пък със счетоводителите, които изглежда не са в състояние да ми напишат чек, с който да ми платят за работа, която вече съм извършила.

— Мислех си, че агентът ви се занимава с тези работи.

— Само за ангажиментите, които той ми е уредил. За по-дребните неща се грижа сама. Та, докъде бях стигнала?

— До караниците.

— А, да. След три часа следобед отново излизам навън, за да снимам. Това продължава докато се стъмни. Понякога снимам и през нощта, но много рядко. Когато е тъмно, прекарвам повечето време в кабинета си. Подреждам си снимките, попълвам искания за определени диапозитиви, такива неща. След това си лягам.

— И колко време спите?

Кет се опита да сдържи една прозявка.

— Пет часа. Понякога и по-малко.

Доктор Стоун учудено повдигна вежди:

— Да не би да сте от онези хора, които се нуждаят само от няколко часа сън през нощта?

— Не. Аз съм от онези хора, които могат да си позволят само няколко часа сън.

Лекарката погледна към папката.

— А какво правите през почивните дни?

Кет я изгледа неразбиращо.

— Какво да правя?

— Почивате ли си в събота и неделя?

— Не — отвърна тя, този път прозявайки се съвсем явно. — Освен ако не пътувам нанякъде. Тогава понякога се случва следобедът ми да е свободен, ако примерно полетът закъснее или художественият директор не се появи на уговорената среща.

Доктор Стоун бавно поклати глава:

— Значи работите седем дни в седмицата и нямате време за нищо друго?

— Така е с всеки, който работи за себе си. Времето просто те поглъща.

Лекарката отново разгърна папката на Кет.

— И нищо ли не се е променило от първото ви посещение тук? Никаква вероятност да сте бременна?

Кет срещна изпитателния поглед на лекарката и усети, че се изчервява, искаше ѝ се да не ѝ беше задавала точно този въпрос.

— Не. Никаква вероятност от забременяване — каза тя стегнато.

— Кати, аз едва ли ще бъда шокирана, ако ми кажеш, че си спала с мъж и си била достатъчно невнимателна, за да забременееш.

Кет не каза нищо.

— По-добре е, ако сама ми помогнеш — погледна я загрижено доктор Стоун. — Иначе не бих могла да направя нещо повече от това да се ровя в папката с изследванията ти.

— Аз не мога да забременея — изрече глухо Кет.

— Моля?

— Стерилна съм.

Столтът на доктор Стоун изскърца при рязкото ѝ навеждане напред.

— Започни от началото, ако обичаш.

След моментно колебание Кет заговори с гробовен глас.

— Бях женена в продължение на три години. Никога не съм вземала мерки против забременяване. Съпругът ми се изследва и

установи, че може да има деца. Което означава, че аз съм стерилна.

— Периодите ти бяха ли нередовни по това време?

— Не.

Доктор Стоун се намръщи и се загледа в изследванията пред нея.

— Не виждам никаква причина, за да не можеш да забременееш. Никоя от обичайните причини за безплодие не е налице при теб. Сигурна ли си, че причината не е била в съпруга ти?

Кет затвори очи. Все още виждаше лицето на Били, размахващ изследването си пред лицето ѝ.

— Да, сигурна съм — кимна унило.

— А какво показаха твоите тестове?

— Не съм си правила никакви тестове. Защо да се занимавам?

— Безплодието много често е лечимо.

— Да, но един лош брак не е... — Виждайки, че доктор Стоун не е удовлетворена от отговора ѝ, тя добави: — Дори и да бях плодовита като жаба, не мисля, че в дъното на нередовната ми менструация седи бременността. За да забременея, трябва да има мъж. А такъв няма.

Още докато произнасяше последните думи, тя си помисли за Травис и се зачуди какво ли би означавало, ако *той* беше мъжът до нея.

— Би ли се съгласила да се подложиш на някои изследвания, чрез които да можем да определим причината за стерилността ти? — попита лекарката. — Понякога всичко се дължи на неподходящото време, друг път може просто да има някакво несъответствие между химичната картина на партньорите.

— Само ако смятате, че това е причината за толкова нередовните ми периоди.

Доктор Стоун затвори папката, скръсти ръце и се вгледа в своята упорита пациентка.

— Това, което причинява нередовността на периодите ти, е същото нещо, което е довело до появяването на тези тъмни кръгове под очите ти. Прекалено много работа. Ти си най-добрият кандидат за всеки вирус, който би могъл да се появи около теб. А такъв със сигурност ще се появи. Поотпусни се, Кати. Използвай уикендите за спане. Развличай се с нещо, поне от време на време. Храни се добре. Натрупай малко резерви.

— Когато дойде януари, ще правя точно това. Само се моля да издържа дотогава.

— Какво ще стане през януари?

— Ще стане много по-лесно — каза уверено Кет, след това въздъхна. — Е, поне малко по-лесно. Тогава е последната вноска за медицинското училище на брат ми и сестра ми, а и майка ми ще се е омъжила отново. Просто трябва да издържа дотогава.

— Звучи като доста голям скок.

— Ще успея да го направя. Освен това аз обичам работата си.

— Опитай се да обичаш някой мъж. Ще ти се отрази по-добре.

Пред очите на Кет отново се появи образът на Травис. Тя го познаваше едва от един ден, а вече не можеше да спре да мисли за него.

— Вземи. — Гласът на доктор Стоун я върна към реалността. — Промених рецептата ти. Това със сигурност трябва налее малко цвят в бузите ти. Сестрата ще ти направи една инжекция Б-комплекс и ще ти вземе кръв за изследване. Запиши си час за след една седмица. Ако дотогава състоянието на кръвта ти не се е подобрило, ще трябва да започнем редовни инжекции. — Тя се усмихна лукаво. — Чувала съм от пациентките, че били доста болезнени.

— Мразя инжекциите — измърмори Кет и стана от стола.

— Кати?

Кет се извърна и я погледна.

— В сегашното си състояние не би могла да забременееш по никакъв начин — каза доктор Стоун. — Просто не си във форма за това.

— Е, това все пак е някакво успокоение — избъбри тя безгрижно.

Лекарката отново поклати глава:

— Опитай се да спиш повече. Храни се редовно и добре. Ще се видим след седмица.

[1] Името в превод от английски гласи камък. — Б.пр. ↑

6.

Късно следобед Кет се срещна с Блейк Ашкрофт в подножието на една скала, която беше доста отдалечена надолу по плажа по посока на града. Вълните се разбиваха и се пенеха на фона на залязващото слънце. Но вместо да снима тази иначе красива гледка, на нея ѝ се искаше да застреля нацупения поет срещу себе си.

— Ашкрофт — каза тя троснато, — всеки ден през последните три седмици съм фотографирала този изглед от тази скала, винаги на залез-слънце. Какво те кара да мислиш, че точно този път ще направя нещо по-различно?

Той пристъпи към нея и ѝ се усмихна цинично:

— Кати, маце, когато решиш да поснимаш вътрешността на моето скромно жилище, само ми кажи една дума. А дотогава ще снимаш скали при изгрев-слънце, или при залез-слънце, или по всяко друго време, което сметна за подходящо.

Кет погледна към русолявия синеок мъж, който стоеше между нея и водата. Страшно ѝ се искаше да го цапардоса през красивото лице. Той не се нуждаеше от тази снимка на канарата нито на йота повече, отколкото и от останалите, които беше направила за него през последните три седмици. Това просто беше неговият начин да я сваля и същевременно да я наказва заради това, че не обръща никакво внимание на похотливите му мераци.

Тя му обърна гръб и започна да оглежда отново лицевата част на канарата. Можеха да се направят най-различни сполучливи снимки от всички страни на ерозиращата скала. Но Ашкрофт не ги искаше. И въпреки това те бяха там — властни, привлекателни, опитваха се да привлекат вниманието, да бъдат видени и увековечени.

Кет изхлузи от рамото си двете чанти с фотоапарати, които носеше със себе си този път, и неволно въздъхна от облекчение. Струваше ѝ се, че всеки път, когато ги вдигнеше, тежаха все повече. Тя продължи да разглежда скалата, като разсеяно масажираше схванатите си рамене.

Денят беше много напрегнат, беше станала на разсъмване и с изключение на посещението при доктор Стоун не се бе спряла нито за миг. Не ѝ бе останало време дори и за обяд. По това време се разправяше по телефона с една фотолаборатория, която незнайно защо ѝ беше изпратила една и съща сметка два пъти. Но капакът на всичко беше срещата ѝ с Ашкрофт.

Така ѝ се искаше тази бледокожа жаба просто да вземе някоя от многобройните си любовници, да се наврат под някоя скала и да се чука до припадане. Просто не можеше да проумее защо трябва да се опитва да свали единствената жена на запад от Мисисипи, която не искаше да си легне с него. Вече трябваше да си е вкъщи и да приготвя вечерята.

Освен това ако си беше вкъщи, може би щеше да има възможност отново да зърне Травис. Кет нетърпеливо насочи отново мислите си към канарата. Движейки се съвсем бавно, тя се преместваше надясно, като преценяваше гледката от всеки различен ъгъл. Точно в този час силната наклонена светлина на залязващото слънце правеше скалата да изглежда като покрита с черно кадифе. Малкото храсти, които бяха успели да поникнат по нея, изглеждаха като златни скулптури, излъчващи живот и мистерия. Самият въздух наоколо сякаш бе зареден с някаква магия, отразяваше светлината така, сякаш в него беше разпръснат диамантен пращец.

Без да отделя поглед от скалата, Кет отстъпи назад и посегна към едната от чантите с фотоапаратите. Но вместо нея ръката ѝ напипа крака на Ашкрофт. Преди да може да осъзнае какво става, той я хвана за китката и сложи ръката ѝ в скута си.

Тя издаде звук на отвращение и се опита да се освободи, но установи, че не може. Поезията на Ашкрофт може и да беше нежна, но той не беше такъв. Беше доста по-висок и силен от нея.

И освен това беше готов за секс.

— Кати, маце — измърка той, усмихвайки се мазно, — достатъчно търпях малките ти любовни игрички. Сега ще те изчукам, независимо дали това ще ти хареса, или не. На мен със сигурност ще ми хареса.

Един поглед към лицето му беше достатъчен на Кет, за да разбере, че Ашкрофт въобще не се шегува. Той беше напълно способен да я изнасили и след това дори да я обвини, че го е предизвикала.

Тя бързо се огледа наоколо, но не видя жива душа. Двамата с Ашкрофт стояха в една вдлъбнатина между обливани с вода скали и дори и да имаше някой случаен минувач, той не би могъл да ги забележи. Наблизо имаше някакво стълбище, което се изкачваше нагоре по скалата, но погледът и стигаше само до средата на стълбите и те бяха абсолютно пуси. Беше съвсем сама с Ашкрофт.

Кет почувства как през нея преминава тръпка на страх, последвана от прилив на ярост. Каквото и да се случеше, поне щеше да направи така, че Ашкрофт да не изпита удоволствието, на което се надяваше. Наведе се и грабна една шепа пясък с другата си ръка.

Но преди да успее да го запрати в лицето на хилещия се насреща ѝ поет, между камъните, които скриваха най-долната част на стълбището, се появи Травис. Дългите му и мощни пръсти се увиха около китката на Ашкрофт, напипаха нервите между костите му и стиснаха. Силно.

Болката беше толкова неочаквана и парализираща, че единствената реакция на Ашкрофт беше да изохка болезнено, охлабвайки хватката около ръката на Кет. Тя се освободи с едно движение и изгледа нападателя си със студените си сиви очи. Едва се сдържа да не го зашлеви с всичка сила през шокираното лице.

— Това някой, когото би трябвало да познавам ли е? — попита Травис с ленивия си глас.

— Не — отвърна тя. — Ако имах избор, аз също не бих искала да го познавам.

— Това може да се уреди.

Едва сега Кет погледна Травис в лицето и инстинктивно отстъпи крачка назад, преди да осъзнае, че няма защо да се страхува от него. Същото обаче не се отнасяше за Ашкрофт. Очите на Травис святкаха гневно. Цялото му същество излъчваше някаква заплашителност, която сякаш чакаше да бъде отприщена всеки момент.

— Е, Кет? — попита Травис тихо.

— О, не ме съблазнявай... — Тя въздъхна уморено. — Пусни го да си върви. Предполагам, че ще се държи по-добре отсега нататък, след като му беше натрит носа във факта, че аз не си играя никакви игрички. Казаха съм *не* и толкоз.

Травис пусна китката на Ашкрофт и зачака. Но поетът не беше чак толкова глупав. Той също стоеше, без да се помръдне.

— Кой е той? — обърна се Травис към Кет.

— Блейк Ашкрофт, детето чудо на американската поезия — процеди тя. — Освен това е едно разглезено малко момче. Правя художественото оформление за последната му книга.

— Ти *правеше* художественото оформление, глупава кучко — излая Ашкрофт, след това, виждайки изражението на Травис, се отдръпна назад.

— Не, аз *правя* оформлението — не му остана дължна Кет. — Ако не вярваш на мен, можеш да попиташ Харингтън. Само се опитай да се отървеш от мен, и ще те съдя до дупка за всичко — от разваляне на договор до опит за изнасилване.

Травис изгледа Кет с объркано изражение. След това се усмихна, чудейки се защо Харингтън му беше казал, че тази фотографка не е нищо особено. Определено не му беше споменал, че Кохрън има елегантни крака, съблазнителни гърди и коса с цвят на есенен огън. И характер, който съответстваше на всички тези неща.

— Никой няма да ти повярва — озъби се Ашкрофт, разтривайки китката си. — Жените се избиват коя по-напред да ми разкопчее ципа.

Кет се обърна към Травис, който я гледаше с любопитна усмивка.

— Имам свидетел — посочи го тя.

Ашкрофт погледна към едрия, бос мъж, облечен в джинси с отрязани крачоли и избеляла тениска.

— Кой, този застарял плажен нехранимайко ли? — изсумтя Ашкрофт презрително. — Кой ще повярва на него, а не на мен? Свършено е с теб, маце. Край. Сбогом.

Травис се наведе към Ашкрофт и му заговори нещо толкова тихо, че Кет не можеше да го чуе. Поетът изведнъж стана бял като платно, вгледа се невярващо в Травис и се опита да каже нещо, но от устата му не излезе никакъв звук.

Травис зачака с търпението на ягуар, който дебне сигурната си плячка. Студените му и пресметливи очи не се откъсваха от лицето на Ашкрофт.

— За бога — изграчи най-послед поетът с пресипнал глас, — можеш да продължиш да правиш шибаната си книга. Но снимките трябва да са великолепни, иначе ще... — Той погледна настрани към Травис и млъкна. След миг обаче продължи ядосано: — Вместо само

да ме дразниш и възбуждаш, защо просто не ми каза, че любовникът ти е известен и ревнив маниак? Въобще нямаше да те докосна тогава!

Кет отвори широко очи. След това започна да се смее учудено:

— Ти наистина ли си известен и ревнив маниак, Травис, във, любовнико?

Ленивата му усмивка промени като с магическа пръчка строгите черти на лицето му. Когато се обърна към нея, слънчевата светлина превърна очите му в два искрящи синьо-сиви скъпоценни камъка.

Тя се втренчи в него, забравяйки за всичко друго, освен за властното му мъжко присъствие. Желаше го и осъзнаването на това желание премина през нея като гореща шокова вълна.

Травис присви очи, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ преди още да ги е осъзнала. Същите пръсти, които бяха причинили болка на Ашкрофт, сега погалиха бузите ѝ и нежната извивка на устните.

— Аз съм ревнив до полуда към всичко, което те докосва — каза Травис. — Дори и към слънчевата светлина. Особено пък когато облива меката ти и нежна кожа.

Устните на Кет се разтвориха учудено. Сякаш очаквайки този момент, върховете на пръстите му се плъзнаха между полуотворените ѝ зъби.

Тя потръпна от интимността на този жест. Без да се замисля, леко стисна със зъби пръста му, като по този начин искаше да му покаже, че желае да продължи тази неочаквана милувка.

Изражението на лицето на Травис отново се промени. Той се концентрира върху момента с някаква завладяваща чувственост, която беше толкова вълнуваща за Кет, колкото и усещането, което получаваше от пръста му между устните си.

— По дяволите — промърмори Ашкрофт. — Много добре виждам, че последното нещо, за което си мислиш, е фотографията. Ще се видим утре, маце. На същото място и по същото време. Не ме интересува кой ти е любовникът, трябва да заснемеш тази скала по начина, по който аз го искам, иначе разваляме договора.

— Тя ще бъде тук — подхвърли му Травис, без да откъсва поглед от замъглените очи на Кет. — Както и аз.

Ашкрофт понечи да възрази, но след това се отказа, обърна се и тръгна забързано нагоре, без да каже и дума повече.

След малко Кет примигна сякаш се събуждаше от дълбок сън и бавно пусна пръста на Травис. Той обаче не искаше да го отдръпне и тя прокара езика си по кожата му, наслаждавайки се на вкуса ѝ. В следващия момент осъзна какво прави и се изчерви от срам. Обърна лицето си настрани и прекъсна контакта им.

— Кет?

Тя само поклати глава, прекалено засрамена, за да го погледне. Били я беше научил какво си мислят мъжете за жени, които явно показват желанието си за близост. Те бяха безсрамници, курви и дори по-лошо. Те бяха това, което Били се беше опитал да направи от Кет в нощта, когато се хвърли в морето.

— Съжалявам — смънка тя. — Просто не знаех какво върша.

Страстното докосване на езика ѝ не беше учудило Травис, но сегашната ѝ свенливост събуди недоумение у него.

— За какво говориш? За този жалък негодник Ашкрофт ли?

Тя отново поклати глава, без да поглежда към Травис.

— Тогава за какво?

— За това, което... направих. С твоя пръст.

Травис хвана лицето ѝ с двете си ръце и усети горещината на бузите ѝ. Макар че я беше хванал нежно, беше невъзможно да се изскубне от ръцете му. Но Кет дори не се и опита да го направи. Извърна се към Травис, но продължаваше да гледа надолу.

— Погледни ме, Кет — промълви той нежно.

Тя се подчини неохотно и дъхът ѝ направо секна при вида на желанието, което бликаше от дълбините на очите му. Искаше ѝ се да произнесе името му, но всичко, което успяваше да направи, бе да диша.

Травис се наведе към нея и заговори съвсем близо до устните ѝ:

— Няма за какво да съжаляваш, *ти можеш да не знаеш какво вършиш*, когато си с мен винаги когато искаш. Например сега. Точно сега.

Отначало целувката им беше нежна, като някакво преливане на топлина. След това върхът на езика му погали външната страна на устните ѝ и малко по малко започна да навлиза навътре. Преди да може да направи нещо друго, освен да си поеме изненадано дъх, езикът му вече беше срещнал нейния, опипваше и вкушваше от нежната топлина на устата ѝ.

Въпреки че Травис държеше Кет много по-нежно, отколкото го бе правил Ашкрофт, тя въобще не можеше да се помръдне. Беше като хипнотизирана от чувствеността на мъжа, чиито вкус се разливаше по езика ѝ като вино. Тя беше почти на тридесет години, разведена... и за пръв път през живота си разбираше какво означава да бъде целувана истински.

Когато най-накрая Травис отдръпна устата си от нейната, Кет цялата трепереше. Същевременно осъзна, че и през неговото едро тяло преминаваха тръпки на възбуда.

— Травис...? — произнесе го като въздишка, като поемане на дъх и като въпрос.

Той целуна пулса ѝ в долната част на шията и усети как сърцето ѝ се разтуптява още повече. Помилва пулсиращата ѝ вена първо с езика си, а след това я докосна със зъби.

Този път в гласа ѝ нямаше въпрос, когато произнесе името му. Тя беше негова, разтапяща се като мед между пръстите на ръцете му. Струваше му голямо усилие да се откъсне от нея.

Травис повдигна главата си и погледна в замъглените ѝ сиви очи. Желанието да я положи на пясъка и да я обладае беше толкова огромно, че за момент не можеше да мисли за нищо друго.

— Искане ми се да те преметна през рамо и заедно да отплуваме към залеза — прошепна той в ухото ѝ. — Но съм прекалено възрастен, за да се любя с жена, която не знае фамилното ми име.

Кет го изгледа продължително. Разбираше, че зад привидния му хумор се крие огромното му желание да опита вкуса ѝ отново — така, както ѝ се искаше и на нея. Той беше като изгладнял вълк, също толкова готов за секс, колкото бе бил и Ашкрофт.

Но за разлика от поета Травис беше истински мъж. Преди това той щеше да се убеди, че жената до него не само няма нищо против това, но и го очаква с желание.

— Ти също не знаеш пълното ми име — отрони тя тихо.

— Ти спомена за човек на име Харингтън.

Тя кимна с глава.

— Това да не би да е Родни — *Кълна се в Бога* — Харингтън, предприемач, най-добрият приятел и най-дяволитият човек, който се е раждал някога? — уточни Травис.

Въпреки учудването си Кет успя да се усмихне на току-що направеното описание.

— Същият. — Тя наклони глава и изгледа изпитателно Травис. — Но той никога не е споменавал името ти.

— Той никога не говори за хората с малките им имена. Само с фамилните. Или пък използва титлите им, в случая с Ашкрофт би трябвало да каже Принцът на сладникавостта.

Тя се изхили:

— Ти явно познаваш Харингтън много добре. Той не споделя прякорите, които е измислил на хората с кой да е.

— Като например Огнената и Ледена Кохрън?

Дъхът на Кет изведнъж секна. Това беше глезеното ѝ име, прякор, който беше измислил на Вирджинските острови през нощта, когато се беше изкачила по стълбата на яхтата му направо от морето и беше нахълтала в каюткомпанията гола, със стичаща се от нея солена вода.

— Кой си ти? — попита тя.

— Някога споменавал ли ти е за човек с прякора *Ветровития*?

— *Ти*?

— Т. Х. Денвърс — обяви той с характерния си глас. — На вашите услуги.

В първия момент Кет си каза, че сигурно не е разбрала добре. Но след това осъзна, че е чула правилно. Тя се вдърви и отстъпи крачка назад.

— Ти си Денвърс?

— Това притеснява ли те? — попита Травис предпазливо.

Кет все още стискаше в ръката си пясъка, който бе загребала, докато се бореше с Ашкрофт, и ако се съдеше по изражението в очите ѝ, беше готова да го използва по предназначение.

— Откога знаеш фамилното ми име? — попита тя.

— Със сигурност ли? От около три минути. Когато заплаши поета с Харингтън, предположих, че трябва да си Кохрън. Не вярвам да има много жени фотографи в Лагуна бийч, чийто агент е Харингтън.

Кет го гледаше с безизразен поглед, явно опитвайки се да реши дали да му повярва. След известно колебание въздъхна и пусна пясъка от ръката си.

— Не обичам съвпаденията — измърмори тя, забила поглед в краката си. — Но знам, че се случват непрекъснато.

— Аз също не съм техен любител.

Тя рязко вдигна глава. Морскосините му очи изведнъж изглеждаха някак си далечни и я изучаваха така, сякаш не я бе виждал никога досега.

— Харингтън каза ли ти, че няма да подпиша договора, преди да съм видял работата ти? — попита той направо.

Кет присви очи:

— Ти си мислиш, че съм знаела кой си през цялото време, нали?

Травис само сви рамене.

— Добре, господин Т. Х. Денвърс, можеш да се успокоиш. Аз не съм една от *женските*, които чакат на опашка, за да се уредят за някаква безплатна ваканция с теб. Ако не вярваш на мен, попитай Харингтън, той ще ти каже простичката истина. А тя е, че никога не смесвам работата с личния си живот.

— Вече ми го каза. Това беше единствената причина, поради която се съгласих да приема жена фотограф. За да няма други отношения между нас, освен чисто професионалните.

— Точно така.

Травис се усмихна:

— Да, точно така. И след това виждам същата тази жена кацнала на една скала сред вълните. Прави снимки така, сякаш няма да има утре... и сякаш няма прилив. Откъде бих могъл да зная, че червенокосата красавица идиотка, която спасих, е същата Харингтънова Кохрън? — Той леко наблегна на притежателното *Харингтънова*.

— В три от пет неща грешиш — прекъсна го Кет с враждебен тон.

— Моля?

— Аз наистина имам червена коса и наистина се казвам Кохрън — тя показва двата си пръста. — Но не съм красавица, не съм идиотка и със сигурност не съм притежание на Харингтън.

— Той е много привързан към теб — изрече Травис несигурно.

— И аз съм много привързана към него. Дължа му много повече, отколкото бих могла да му дам.

— Какво ти пречи да се издължиш по *обичайния* начин?

— Със секс?

— Както казах, по обичайния начин.

Тя присви презрително устни:

— Простичка бизнес сделка, еди-колко си минути, за еди-колко си изпъшквания? Не, благодаря, Травис. Никога не бих го направила.

Травис продължаваше да я гледа, явно неубеден. Кет се наведе, взе си чантите и ги преметна през рамо. Той продължаваше да стои неподвижно и да я наблюдава.

— Утре ще се обадя на Харингтън и ще му кажа да ти намери друг фотограф — зашлеви го тя.

На лицето на Травис се появи учудване.

— Не го прави. Поне не още.

— *Не още?* Какво още очакваш? Едно ясно *Върви по дяволите* от мен? Добре, ще го кажа съвсем ясно. Върви...

С бързо движение Травис залепи устата си за устните на Кет, заглушавайки думите ѝ.

Направи го толкова бързо, че тя нямаше никаква възможност да се възпротиви. А и нямаше такова желание. Чувството за близостта му, сладкият му дъх, топлината му, която сякаш проникваше чак до костите ѝ... тя се наслаждаваше на всичко това със сила, която би трябвало да я плаши.

Но вместо това се чувстваше неопикуемо съблазнена. Всеки път, когато я докоснеше, Травис я караше да разбере отново и отново колко много ѝ е липсвал досега. Може би без сам да го осъзнава, той бе използвал навика ѝ да бъде откровена с околните и го бе използвал като оръжие, за да проникне през защитата ѝ. Кет не можеше да каже, че откликва на ласките му само защото дълго не беше изпитвала такива, или пък от някакво временно увлечение, че би реагирала така на всеки друг мъж. Тя откликваше, защото той бе Травис, единственият; а тя беше Кет, уязвима от неговата уникалност. И много се опасяваше, че той разбира това.

— Стига — прошепна тя.

— Каква опасна малка котка — измърмори Травис близо до устните ѝ. — Ядосана си, защото няма да ти дам работата ли?

— Не.

— Тогава защо?

Кет много внимателно се освободи от ръцете му. Той я пусна, но го направи толкова бавно, че самото им отдръпване се превърна в още една милувка.

— Ядосана съм, защото по принцип не смесвам работата с мъжете — каза тя. — И изведнъж откривам, че съм направила точно това.

Устата му трепна в иронична усмивка:

— Аз пък имам правило да не смесвам жените с нищо друго, освен с бизнеса.

Изражението на лицето на Кет почти го накара да се изсмее на глас:

— Каква физиономия! Просто не мога да повярвам, че си толкова невинна.

— Въобще не съм невинна.

— Добре. В такъв случай знаеш, че мъжете искат секс, а жените искат пари. И няма причина и двете страни да не получат това, което искат. Това е просто една сделка.

— Ти говориш за момчета и женски, а не за *мъже* и *жени*.

— Ти просто сънуваш, Кет. Хайде, събуди се! Това е реалният свят.

Травис се наведе отново към нея и прокара език по външната страна на чувствителните ѝ устни. Дъхът ѝ секна и тя почувства, че по кожата ѝ се разлива гореща вълна.

— И в реалния свят всичко се плаща, нали? — довърши той.

Кет не можеше да скрие желанието си да отговори на милувките му, но поне можеше да откаже да му се отдаде изцяло. Тя отдръпна главата си.

— Аз не съм проститутка.

— Кой е споменал нещо за проститутки?

— Ти.

Травис въздъхна. Известно време просто я гледаше с изпитателен поглед. Когато заговори, гласът му беше тих и някак си тъжен.

— Аз не съм нито наивен, нито егоист — промълви той. — Не бих могъл да очаквам една жена да бъде моя любовница и да не получи нищо срещу това.

— Тя получава същото, което получаваш и ти.

Той повдигна рамене:

— Но това не е достатъчно за жената. По-важното е, че когато това е една сделка, и двете страни знаят много добре какво да очакват. Без да се разменят обвинения или да се получават неприятни изненади.

Кет присви устни, сякаш току-що беше опитала нещо горчиво, но не каза нищо.

— Въпреки твоите очаквания — продължи Травис спокойно, — това не е проституция. Жените, които съм имал, не са били проститутки. Любовници за известно време да, но не и курви.

Кет го изгледа със съжаление:

— Бившата ти съпруга направо те е изгорила до костите, нали?

— Не, тя просто довърши образованието ми.

— И какво научи от нея, че всички жени са курви ли?

— Не. Научих, че никога няма да мога да повярвам, камо ли да се ожения за жена, която има по-малко пари от мен. А аз съм много богат, Кет. Много, много богат. Когато срещна жена, която ми харесва, аз я разглеждам като партньор в бизнеса. Честно казано, това не ми се случва често. Вече съм прекалено възрастен, за да мисля с долната си глава.

Кет почти не чуваше какво ѝ говори, в главата ѝ отекваха като ехо собствените ѝ думи, които му беше казала неотдавна: *Някой губят, други печелят. А трети просто нямат шанс. Ако ти си богат, Травис, значи ние попадаме в третата категория.*

Тя беше ужасена от тъгата, която чувстваше, и от болката, която я прерязваше като бръснач отвътре. Това показваше колко ужасяващо лесно би ѝ било да се влюби в Травис Денвърс. И колко ужасяващо глупаво.

Затвори очи, не беше в състояние да гледа мъжа, в когото би могла да се влюби.

— Съжалявам...

— Не си направила нищо, за което да съжаляваш — възпря я Травис, учуден от тъгата, която се усещаше в гласа ѝ.

Тя се изсмия глуповато, тъй като това все пак беше по-добре, отколкото да се разплаче.

— Кет? Какво има?

— Ти си богат...

Травис замълча. Не можеше да разбере защо произнасяше богат като някаква мръсна дума. Опита се да притегли Кет в обятията си и да я успокои, но тя се отдръпна назад. С уморена въздишка оправи презрамката на чантата си и се обърна към него.

— Ти ли ще се обадиш на Харингтън, или да го направя аз — попита тя.

— Защо някой от нас трябва да се обажда на Харингтън?

— За да му каже да ти намери друг фотограф.

Травис я погледна с изненада, примесена с нещо като гняв. Той продължаваше да тълкува погрешно думите ѝ, а в същото време беше някак си сигурен, че я познава толкова добре, колкото и самия себе си. Но отново беше сгрешил.

— Ти се отказваш, просто така? — изуми се той. — Просто защото няма да подпиша договора, преди да съм видял няколко снимки на моя кораб, направени от теб?

— Разбира се, че не. Ти имаш пълното право да решиш дали моите снимки удовлетворяват изискванията ти.

— Тогава защо се отказваш?

Привидното спокойствие на Кет изведнъж се превърна в изблик на гняв.

— Много е просто, богаташо! Ти нямаш право да преобръщаш моя свят с главата надолу, да нарушаваш принципите ми, да ме караш да се чувствам... — Тя изведнъж спря. — Аз не смесвам мъжете с работата си, точка.

— Аз не съм *мъжете*, аз съм просто Травис. — Изрече го с толкова спокоен и уверен глас, че на Кет ѝ се прииска да закрещи. — Освен това ще се опитам да направя работата ти с мен повече удоволствие, отколкото бизнес.

Тя го погледна с леденостудени очи.

— Кет, аз не съм Блейк Ашкрофт и нямам никакво намерение да направя живота ти черен, в случай че не искаш да си легнеш с мен. А и освен това би ли могла да си позволиш да откажеш работа?

Кет стисна зъби. Нуждаеше се от пари и Травис го знаеше. Тя сама му го беше казала. Каква глупачка!

— В случай че се съглася да се заема с книгата — поде тя начумерено, — аз ще получавам парите си от издателя, а не от теб. Просто една обикновена бизнес сделка, господин Т. Х. Денвърс, нещо,

от което би трябвало много да разбираш. В отношенията ни няма да има нищо лично. И със сигурност нищо интимно.

— И няма да има никаква възможност за... интимност?

— Ние и двамата си имаме принципи. Ти не искаш да имаш жена, освен ако не я купиш, а аз не съм за продан. Какво по-ясно от това?

— Фактът, че ти ме желаеш така, както и аз теб — обяви Травис безцеремонно.

Кет вдигна очи и видя отражението си в брилянтните му синьосиви очи. Видя го, че гледа косата ѝ, устните ѝ, извивките на гърдите ѝ под памучния пуловер, очертанията на стройните ѝ крака.

Желанието му почти можеше да се докосне с пръст. Нейната реакция също беше такава. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под гънката ѝ дреха и изпъкнаха, сякаш беше мокра.

— Не — поклати глава тя. — Нищо няма да излезе.

Но пресипналият ѝ и изпълнен с копнеж глас беше най-красноречивото опровержение на собствените ѝ думи.

— Пълни глупости — отвърна Травис учтиво. Той посегна и свали чантите с камерите от рамото ѝ.

— Травис, аз не...

— Да, добре, ще говорим за това на вечеря — прекъсна я той. — Този път аз ще бъда домакинът. Приеми го като бизнес среща.

Той се запъти към къщата ѝ, носейки тежките чанти с лекота, на която Кет можеше само да завижда. В следващия момент осъзна, че всъщност съвсем не бяха си изяснили отношенията. Затича се, изпревари го, обърна се и застана пред него.

— Това наистина ще бъде една бизнес среща — заяви тя решително.

— Бизнес, хм...

Ленивата му усмивка отново разля топлина по цялото ѝ тяло. Тя преглътна мъчително:

— Точно така.

— Както кажеш, сладурано. Нека бъде бизнес.

Когато Кет си спомни какъв бизнес правеше Травис с жените около него, вече беше твърде късно.

7.

Ресторантът беше италиански, но не от обикновените гостилнички, в които се предлагат спагети. Имаше елегантни матови прозорци, чиито рамки бяха боядисани в свеж горскозелен цвят. Тежкият килим беше изтъкан в различни разцветки на бордо, кремаво и тъмнозелено, което много подходеше на цвета на рамките. Масите бяха застлани с червени ленени покривки, а по тях имаше свежи цветя, порцеланови съдове, идеално излъскани сребърни прибори и кристални чаши, които пречупваха светлината и правеха всичко да изглежда още по-лъскаво. Беше ясно от пръв поглед, че това е място, което се посещава само от много заможни хора.

Още преди да погледне менюто, Кет знаеше, че всичко тук е много скъпо.

— Не — каза тя, обръщайки се към Травис.

— Не харесваш италиански ресторанти ли?

— Не ми харесват *цените*.

Той примигна изненадано.

— Съжалявам, но вече е твърде късно да правим промени. Чувам как ти къркори стомахът. Кога обядва?

— Не съм обядвала.

— Кет, бъди разумна. Трябва да се храниш редовно.

Тя си пое дълбоко въздух. Но сбърка. Мирисът на храна направо я замая. Беше закусвала много отдавна. Много, много отдавна.

Опитай се да спиш повече, Кати. Храни се редовно и добре. Ще се видим след седмица.

Кет въздъхна, припомняйки си думите на доктор Стоун. Не можеше да направи кой знае какво за спането, но поне с яденето можеше да опита.

— Снощи те оставих ти да наготвиш, макар че не исках да го правя — изтъкна Травис.

— Погледни ме. Облечена съм в домашни панталони, блуза и сандали. Та те няма дори да ми дадат да седна на такова място.

— Искаш ли да се хванем на бас?

В този момент към тях се приближи млада жена с професионална усмивка на лицето. Макар че носеше черна официална рокля, обувки с високи токове и перли на шията си, тя явно не се притесняваше да засвидетелства гостоприемство и на по-непретенциозно облечени посетители.

— За двама ли? — попита тя.

Травис погледна към Кет. Невероятните аромати, които я обгръщаха, я накараха да промени решението си. Не можеше да си спомни кога бе последният път, когато е яла истинско ястие, приготвено от някой друг.

— Добре — каза тя, въздъхвайки. — Но само този път. В момента съм прекалено уморена и гладна, за да обръщам внимание на цените в менюто.

Травис леко се подсмихна. Беше забелязал как Кет вдишва изпълнения с мирис на храна въздух, ароматите на чесън и орегано, печено пиле и агнешко. Той самият усети как устата му се пълни със слюнка, а беше обядвал обилно, и то доста късно следобед.

Хващайки ръката ѝ, той последва жената до специалното сепаре, което беше резервирал. Вместо да седне на масата срещу Кет обаче, той се намести точно до нея.

— Е, хайде, кажи ми — обърна се Кет към него, след като се беше разположила удобно в тапицираното с мека материя сепаре — какво прави един дизайнер на кораби?

— Проектира кораби.

Тя го изгледа отстрани, но Травис невъзмутимо отпори менюто.

— Ако обичаш стриди, чувал съм, че никъде в Южна Калифорния не ги правят по-добре оттук.

— Обожавам стриди.

— Добре. Нещо, което да не можеш или да не искаш да ядеш?

— Вегемит.

— Моля?

— Това е австралийският вариант на фъстъчено масло. Отвратително нещо.

Травис се ухили:

— Да, сега си спомням. Един от моя екипаж е австралиец. Каза, че е напуснал Австралия само за да избяга от вегемита.

— От колко души се състои екипажът ти?

— Достатъчно, за да вършат това, което трябва.

Кет погледна към тавана и шумно си пое въздух.

— Ти явно не искаш да ми помогнеш.

— Какво искаш да кажеш? — попита той, без да вдига очи от менюто.

— Как бих могла да планирам снимките си, ако не ми кажеш от какво точно се нуждаеш?

— В момента това, от което се нуждая, е храна. Ще можеш да ме снимаш по-късно.

— Моля те, не ме съблазнявай. Това е бизнес вечеря, нали си спомняш?

— Не се занимавам с бизнес на празен стомах. Не го препоръчвам и на теб. Резултатът обикновено е вземане на погрешни решения.

След като сервитьорът взе поръчката им, Кет се опита да върне отново разговора на делови теми. Но Травис отново отказа.

— Ти си решил да превърнеш срещата ни в любовна, нали? — попита тя със сериозен глас.

— Решил съм да не говоря за нищо съществено, докато не се нахраним.

Тишината, която последва, беше доста тягостна, но Кет беше прекалено уморена, за да ѝ прави впечатление. Когато сервираха вечерята, тя обърна на блюдата пред себе си всичкото внимание, което заслужаваха.

Когато се наяде до насита, Кет осъзна, че Травис беше прав; тя бе била прекалено гладна, за да може да води някакъв сериозен разговор. Взе си една последна стрида с масло, въздъхна доволно и отпи от виното си.

Шардонето имаше вкус на слънчева светлина. Затвори очи, наслаждавайки се на букета от аромати. От години не беше пила вино, което да ѝ харесва толкова много. Преди доста време бе открила, че вината, които другите толкова хвалеха, на нея често ѝ се струваха горчиви или кисели. Отначало си мислеше, че просто нейният вкус е по-различен, но впоследствие установи, че причината е в малко по-различния химичен състав на тялото ѝ.

— Още ли си сърдита? — попита Травис тихо.

Кет го погледна. Сега очите му бяха много тъмни и отразяваха само грациозния танц на светлината от свещите. Тя леко се усмихна и поклати глава.

— Това е добре — каза той. — Не съм избрал този ресторант, защото съм си помислил, че това може би е начин да те купя. Дори и не съм си помислил за това. Ако беше така... — той повдигна рамене — тогава щях да те заведа някъде другаде. Последното нещо, което искам тази вечер, е да се караме.

Кет си спомни за силното удоволствие и глад един за друг в последната им целувка и се зачуди дали и Травис си мисли за същото. Предполагаше, че да.

— Знам — въздъхна тя. — И ти беше прав, храната тук е великолепна. — Тя потисна една прозявка и погледна със съжаление към стридите, които просто не беше в състояние да изяде. — Така ми се иска да можех да си довърша порцията.

— Чак толкова ли са вкусни? — попита той, усмихвайки се лениво.

— Не ми ли вярваш? Опитай една.

Със сръчност, останала ѝ още от времето, когато хранеше близнаците, тя пъкна вилицата си под една дебела стрида и я сложи в устата му.

Твърде късно осъзна прекалената интимност на жеста си. Намръщи се и заби поглед в чинията, искайки ѝ се Травис да не ѝ се струва толкова близък. Явно трябваше непрекъснато да си повтаря, че го познава едва от един ден и че всичко, което беше научила за него досега, бе ясно предупреждение в никакъв случай да не се увлича по него.

Богатите мъже просто не знаеха как да обичат. Ако знаеше това и въпреки това се оставеше да бъде съблазнена, значи наистина беше глупачка. Баща ѝ обичаше да казва: *Ако ме излъжеш веднъж, майната ти, но ако ме излъжеш два пъти, майната ми на мен.*

Травис облиза с върха на езика си една капчица сос от долната си устна.

— Ммм. Невероятно. Хайде още веднъж.

Той леко отвори устата си и зачака. Кет се поколеба за миг и пъкна още една стрида в устата му.

— Много добре се справяш с това — каза той. — Имаш ли деца?

Вилицата на Кет издрънча в порцелановата чиния. Вместо да отговори на въпроса му, тя само отпи от виното си.

— Кет?

— Не. — Гласът ѝ едва се чуваше. — Нямам деца. — Тя го погледна с бледи очи. — Още стриди?

Травис се поколеба, беше едновременно любопитен и предпазлив. Знаеше, че въпросът му ѝ е причинил болка, но не знаеше *защо*.

— Да, ако обичаш — каза само.

Изчака, докато Кет постави още една стридида в устата му. Интимността на жеста го правеше да изглежда като милувка. И също както от милувка той почувства, че започва да се възбужда. Но вместо да му предложи да продължи да го храни с вилицата си, тя просто смени чиниите пред тях. Един поглед към нея му беше достатъчен, за да разбере, че ще трябва да се храни сам.

Кет наблюдаваше мълчаливо как Травис довършва вечерята ѝ. Беше се надявала да охлади сексуалната възбуда с отказа си да му подава хапки в устата, но явно не постигаше желанния ефект. Гледката как яде от *нейната* чиния, отпива от *нейната* чаша, ползва нейната вилица и облизва сребърните бодове... всичко това ѝ даваше някакво чувство на интимност, което беше толкова горещо, колкото и пламъкът, танцуващ на върха на ароматизираната свещ.

Травис наля вино в чашата на Кет и я постави отново пред нея. Наблюдаваше я докато отпива от нея, чудејки се дали освен вкуса на виното усеща и неговия вкус по чашата. Но тя не вдигна очи и той можеше да се наслаждава само на своя собствен спомен от нейния вкус.

— Десерт? — попита Травис, когато тя остави чашата си настрана.

Кет поклати глава.

Сервитьорът се появи сякаш излязъл от пламъка на свещта.

— Коняк — поръча Травис. — И нещо шоколадово.

Келнерът се върна с кристална чаша за бренди и порция апетитно изглеждащ шоколадов мус. Травис опита коняка, кимна с глава и насочи вниманието си към десерта. Една-единствена хапка беше достатъчна, за да се увери, че мусът беше лек, с много крем и

сладък точно колкото да компенсира натуралната горчивина на шоколада.

— Много добре — кимна той.

Сервитьорът се усмихна и се оттегли.

Травис загреба мус със сребърната лъжичка и я протегна към устата на Кет:

— Отвори.

Тя се поколеба за момент и отвори уста. Седяха съвсем близо един до друг, но той нямаше никакъв опит в изтънченото изкуство на хранене с лъжичка. Част от муса се озова точно под долната ѝ устна.

— По дяволите — измърмори Травис. Наведе се към нея и внимателно облиза доказателството за своята неопитност. Направи го толкова бързо и като нещо толкова обикновено, че Кет нямаше време да се възпротиви. След това обърна брадичката ѝ към себе си, за да се увери, че не е пропуснал нещо. Не беше. Това обаче не му попречи да се наведе към нея и да докосне отново долната ѝ устна с върха на езика си.

— Сигурно разбираш, че нямам опит с такъв начин на хранене — смотолеви Травис.

— Сигурно затова си запазил точно това сепаре — отвърна тя сухо.

Той се усмихна, взе си малко от муса, след това протегна още една пълна лъжичка към нея.

Кет знаеше, че трябва да откаже. Както знаеше, че няма да го направи. Очакването, което се четеше в синьо-сивите му очи, беше толкова сладко, колкото и самият десерт.

— Как разбра, че шоколадът е една от моите слабости? — измърмори тя.

Той сложи лъжичката в устата ѝ.

— Тъй като е една и от моите.

Тя поглъщаше десерта със същото удоволствие, с което беше консумирала и виното. Травис наблюдаваше доволното ѝ изражение и в този миг не искаше нищо друго, освен да сподели вкуса на шоколада и спомена за виното с нея. Тихо изруга.

— Какво има? — попита тя. — Този път го направи безпогрешно. Виж, няма и капчица мус навън.

— Знам — каза той, гледайки със съжаление към долната ѝ устна. Този път нямаше извинение да я докосне с езика си. — Може би следващия път.

Той отново ѝ подаде лъжичката.

— Ти наистина си пират, нали? — измърмори Кет точно преди устните ѝ да се затворят около сребърната лъжичка.

Травис се усмихна закачливо:

— Защото ми харесва да ближа шоколада от теб ли?

Тя преглътна и поклати глава:

— Защото правиш това, което ти доставя удоволствие, винаги, когато си искаш.

— Искаш да кажеш, че на теб не ти е приятно ли?

— Кое, мусът ли?

— Да, и другите неща.

Травис взе ръката ѝ и я целуна по дланта. Зъбите му ухапаха с разтапяща нежност плътта в основата на палеца ѝ в някаква примитивна милувка. Дъхът ѝ секна, след това отново се опита да диша спокойно, но Травис бе чул лекото ѝ възклицание. Усмивайки се, той потърка дланта ѝ в брадата си. Досега беше срещал само няколко жени, които реагираха на ласките му като Кет, но никоя от тях не го бе привличала толкова много.

В първия момент Кет си позволи да се наслаждава на топлината и лекото боцкане на брадата на Травис. След това отдръпна ръката си. Макар движението ѝ да не беше бързо, по всичко личеше, че няма да му позволи повече подобни нежности. За нейно облекчение той не го направи на въпрос.

— Последна хапка — каза Травис, държейки лъжичка, препълнена с мус.

— Вече си взех повече, отколкото ми се полага.

Той се намръщи, явно разбирайки, че тя отказва не просто хапката с шоколадов мус.

На Кет ѝ се искаше Травис да не е толкова проникателен, или поне тя да не е толкова уязвима от него. Но тя беше прекалено откровена — или глупава — за да ѝ се иска никога да не го беше срещала. Дори знаейки, че ще изгори цялата, ако се приближеше прекалено много до неговия огън, чувството за топлина и за живот, което изпитваше, беше нещо великолепно.

Травис седеше мълчаливо, обгърнал чашата с големите си ръце. Когато прецени, че конякът се е стоплил достатъчно, той го подаде на Кет.

Тя обаче поклати глава:

— Аз и без това почти съм заспала.

— Ако искаш, отпусни се напълно и спи. Аз ще те върна до вас.
— Той забеляза подозрителния ѝ поглед.

— Не се притеснявай, можеш да ми се довериш. Аз не съм Ашкрофт.

Кет си каза, че точно това е причината да бъде още по-предпазлива с него. И въпреки това струваше ѝ се някак си невъзможно, все едно да се страхува от биенето на собственото си сърце. Просто нямаше сили да се бори с копирената интимност, която все повече ти обгръщаше с всяка изминала минута.

Опияняващият аромат на скъпото питие достигна до ноздрите ѝ от чашата, която Травис продължаваше да държи пред нея. Тя вдъхна дълбоко, след това надигна чашата, за да отпие от кехлибареното питие, намиращо се в кристалната чаша, стоплена от част от неговото тяло.

Травис напрегнато я наблюдаваше как отпива от чашата. И двамата бяха обладани от някакво първобитно любопитство, от някакво взаимно привличане, което беше едновременно чувствено и духовно, някакво мълчаливо признание за уникалността на другия.

Едва когато Травис я настани на предната седалка на своя металносив мерцедес, Кет осъзна колко много ѝ се спеше наистина. Фаровете от насрещното движение ѝ се струваха като някаква хипнотична сребърна река. Пред тях пък се виждаше дъга от задни автомобилни светлини, които блещукаха с рубинен огън. Приглушеното бучене на мощния двигател ѝ действаше някак си успокоително.

Съчетанието на хубава храна, вино и коняк, които се разстилаха в тялото ѝ, нямаше как да не подейства отпускане на Кет. Тя се намести на седалката и заспа, мълчаливо обявявайки доверието си в изключително познатия ѝ непознат на име Травис.

Той я погледна и се усмихна, разбирайки по-добре и от нея демонстрираната вяра в него. Жена, толкова независима, колкото Кет, не приемаше нищо от никого на доверие, особено пък от мъж.

Травис караше бързо, обиграно, без да нарушава съня ѝ. Мощният двигател на колата сякаш поглъщаше нощта по тъмния и виещ се на всички страни „Лагуна каньон роуд“. Макар да внимаваше в пътя, той често поглеждаше и към заспалата до него жена.

Срещащите се тук-там улични лампи в комбинация с лунната светлина правеха лицето ѝ да изглежда различно и мистериозно. В един момент изглеждаше млада, след това стара, сега смееща се, сега тъжна; но винаги някак си правилна. В затъмненото купе на колата той се чувстваше така, сякаш потъва, гмурва се в нея и в същото време тя се гмурва в него.

Или може би просто разпознавам това, което винаги е било? — попита се Травис. — *Кет и аз в нощта, спокойствие и мир между нас и хиляди възможности около нас.*

И въпреки това зад привидното спокойствие имаше някаква несигурност. Той желаше Кет така, както никога досега не беше желал друга жена, но тя, пък не искаше и да чуе за единствения вид любовни връзки, които си беше позволявал след раздялата си с Тина.

Тина, жената, която бе искала неговите пари, а не неговото дете. Тина, която дори не беше дала шанс на детето им да живее.

Ако Травис се оженеше отново, знаеше много добре каква трябва да бъде жена му. Богата. Много богата. Жена, която няма да има нужда от парите му и ще иска, и то много, да има дете от него.

Макар да желаше Кет, макар да се чувстваше чудесно с нея, тя се нуждаеше от пари и това беше нещо, заради което не можеше да ѝ се довери. Един невинен живот бе отнет само защото той бе повярвал на жена, която не го заслужаваше. Просто не можеше да рискува да понесе такава загуба още веднъж. Дори и с жена като Кет.

Травис разсеяно превключи на по-ниска скорост и погледна отново към спящата жена, която го привличаше с толкова много неща.

Тя не иска да смесва мъжете и парите. Аз пък не искам да имам жени по някакъв друг начин. Един от нас ще трябва да изневери на принципите си, Кет. И това няма да бъда аз. Не може да бъда аз.

Травис понечи да завие по алеята към къщата си, но след това се отказа. Знаеше, че на Кет никак няма да ѝ стане приятно да се събуди в неговото легло, сякаш я беше купил заедно с вечерята, която се стори толкова скъпа на нея и означаваше някакъв абсолютно нищожен разход за него.

Паркира пред къщата на Кет, намери ключа в чантичката ѝ, отвори входната врата и започна да се оглежда за спалнята. Първата врата, която отвори, беше на стаята в съседство с кухнята. От нея се откриваше изглед към нощния океан, беше обзаведена с малко по-широко от нормалното единично легло, античен люлеещ се стол, направен от дъбово дърво, и също толкова старинен бюфет с огледало. Ярката завивка на леглото съответстваше на цветовете на дебелия вълнен килим на пода.

Съчетанието от полирано дърво и свежи цветове много допадна на Травис. Това бе стая, в която всеки би могъл да се почувства у дома си, независимо дали е мъж, или жена. Предполагайки, че това е спалнята за гости, той затвори вратата и продължи обиколката си.

Едва след като бе отворил всички други врати в цялата къща, без да намери друго легло, Травис разбра, че именно стаята с единичното легло беше спалнята на Кет.

Той отново се върна там и дълго време стоя изправен и загледан в леглото. Малко се поколеба дали трябва да се вмъкне в личния ѝ живот дори и по този безобиден начин, но просто не беше в състояние да се въздържа да не отметне ярката завивка. Цветовете ѝ бяха същите, като на чаршафа отдолу. Нежният аромат на парфюма на Кет се разнесе от леглото и нахлу в сетивата му, карайки главата му да се замае, сякаш току-що беше изпил чаша с първокласен коняк. Той леко погали възглавницата, толкова му се искаше сега тя да е там, да го погледне и да му се усмихне така, както само една жена можеше да се усмихне на любовника си.

След това Травис си помисли за Кет, която спеше в колата му, и се зачуди колко ли време щеше да ѝ отнеме да приеме това, което нямаше как да промени.

Тя го желаше.

Предпазливата, независима Кет. Би трябвало да я грабна още преди да се е събудила и да отплавам с нея някъде на края на света.

Той се усмихна, очите му бяха присвити, а в пиратските черти на лицето му ясно се четеше желанието му да направи точно това.

— Някой ден, Кет — изрече той на глас. — И то скоро. Но не тази вечер. Все още не си готова за това.

Нито пък той беше готов. Те все още не бяха изяснили отношенията си. Трябваше да уточнят много детайли и той бе свикнал

с този вид деликатни преговори. Но много се страхуваше, че същото не може да се каже за Кет.

Когато се върна при колата, Кет още спеше. Докато я вдигаше на ръце и затваряше вратата на колата, тя сънено измърмори нещо.

— Всичко е наред — прошепна ѝ едва чуто. — Спи спокойно. Доведох те до твоята къща.

Тя отвори наполовина очи, погледна го с размътен от съня поглед и му се усмихна в отговор. Отново измърмори нещо и потъна в съня си, изтощеното ѝ тяло се остави изцяло на грижите на Травис.

Той се усмихна и занесе Кет в спалнята, положи я на тясното легло и започна да я разсъблича. Първо събу черните ѝ сандали, сложи ги до долната табла на леглото и леко разтри леките белези, които бяха оставили каишките по горната част на ходилото ѝ. След това разкопча сребърната шнола, която държеше косата ѝ на дисциплиниран кок на върха на главата ѝ.

Меката ѝ и топла маса се разля в ръцете му. Той зарови лице в копринено нежната ѝ коса, вдишвайки дълбоко. Знаеше, че трябва да спре дотук, да я завие с одеялото и да си тръгне. Знаеше, но не си тръгваше.

Бавно започна да разкопчава синята ѝ блуза, която се беше опънала толкова съблазнително по гърдите ѝ. Копринената тъкан се разтваряше с лекота под ръцете му. Спря се за момент, загледан в съблазнителното ѝ тяло и доволен, че не беше будна, за да види лекото треперене на ръцете му.

— Имаш ли представа какво правиш с мен? — прошепна Травис. — Треперя така, сякаш си ми първата жена в живота.

Отговор не последва. Не беше и очаквал такъв.

Събу панталоните ѝ, внимавайки да не докосне раната от предишния ден. Но когато стигна до сутиена и бикините, той се спря нерешително.

— Няма да ти хареса това, нали? — попита той тихичко. — Чепатата, независима Кет. Знаем, че трябва да те оставя да спиш сама. Но просто... не мога.

С вродения навик на човек, който е прекарал дълго време в морето, Травис сгъна прилежно дрехите на Кет, както и неговите собствени и ги остави на люлеещия се старинен стол. Макар да се беше въздържал да я съблече напълно, той нямаше никакви задръжки

по отношение на своите собствени дрехи. Беше чисто гол, когато легна до нея в малкото легло, взе я в обятията си и дръпна завивката отгоре им.

Тя леко се размърда, нито будна, нито заспала, усещайки присъствието му в леглото ѝ.

— Травис...? — измърмори тя със сънен глас.

— Шшт. — Той успокоително погали косата ѝ. — Спи, Кет. Всичко е наред. Ти си у дома си.

Тя въздъхна и се отпусна в топлите му прегръдки.

Някаква тръпка на нужда и на още нещо, което не можеше да определи, премина през тялото на Травис. Той залепи устни за косата ѝ, заслепен от емоциите, които бушуваха в него.

Единичното легло ясно показваше, че Кет е свикнала да спи сама. И въпреки това тя заспа в ръцете му с усмивка, така, сякаш винаги са били любовници.

Всичко, което беше видял и почувствал досега у нея, му казваше, че те биха били щастливи заедно, че тя е жената, за която си е мечтал. Във всяко отношение, с изключение само на едно нещо.

Но това нещо беше най-важното от всичко.

По дяволите, Кет, защо не те срещнах преди Тина да ме научи как да се държа с жените и парите?

Кет се сгуши в топлата му прегръдка като спящо дете и пръстите и се заровиха в космите по гърдите му.

Нуждата продължаваше да бушува в Травис, нужда както сексуална, така и чисто човешка. Искаше да почувства спокойствието, което беше обхванало Кет точно толкова, колкото искаше и самото ѝ тяло.

Доверието ѝ в него беше сладък и същевременно жесток бръснач, който отваряше раните, останали му от предишни връзки.

Какво ще правя с теб, Кет? Ти ме караш да вярвам... прекалено много. А цената на грешките ми е твърде висока. Това е едно от малкото неща на този свят, което не мога да си позволя.

Травис лежа в тъмнината дълго време. Държеше я в обятията си и мислеше. Както и да подходеше към проблема, нищо не се променяше.

Той бе богат. А тя не беше.

Това означаваше, че двамата трябваше да изяснят взаимоотношенията си колкото се може по-скоро. Ако Кет не се съгласеше с неговите условия, той щеше да направи това, което беше правил и преди, когато ограниченията на земята и на човешката природа го бяха карали да се чувства като затворник; щеше да се метне на борда на своята яхта и да се отправи към края на света.

Чистата и безкрайна красота на морето ще го направи като нов, така, както беше ставало толкова много пъти в миналото.

И въпреки всичко в момента, в който се мъчеше да увери сам себе си във всичко това, той вдъхна аромата на косата ѝ и осъзна, че нищо на този свят не би могло да го замени.

8.

Утринта се спусна над океана в цвят на розово и златно. Беше като някаква невероятна фантазия, която изпълваше спалнята на Кет с безшумен прилив на светлина. Тя се събуди от вътрешния си часовник, който винаги безпогрешно ѝ казваше кога е време да става.

Тя се размърда недоволно и установи, че се намира до нещо топло и доста солидно. Точно под бузата си усети биенето на сърце, туптящо с бавния и спокоен ритъм на спящ човек.

Все още със затворени очи, полуразбудена, Кет осъзна, че лежеше почти отгоре на някакъв мъж, ръката ѝ беше прехвърлена през гърдите му, а единият ѝ крак се намираше между неговите.

Травис.

Нямаше нужда да отваря очи, за да се увери кой е споделил леглото ѝ през изминалата нощ. И тази ѝ увереност идваше не толкова от смътните спомени от предишната вечер, как я беше внесъл вкъщи и сложил в леглото, а по-скоро от простия факт, че само Травис би могъл да се промъкне през защитата ѝ до такава степен, че тя не само да заспи в ръцете му, но да не реагира дори и когато се е наместил до нея в леглото.

Кет нарочно продължаваше да държи очите си затворени. Въобще не ѝ се искаше да се разсънва и да се сблъсква с поредния напрегнат работен ден. Беше ѝ толкова приятно топло да лежи до Травис, а утрините тук обикновено бяха доста хладни. Тя сънено потърка бузата си в косматите му гърди и се гушна още по-близо до него.

В следващия момент почувства някаква промяна в ритъма на сърцето му, голямото му тяло се размърда и тя усети някакво напрежение в ръката, която беше праметната през кръста ѝ.

Травис се беше събудил. В същия момент Кет установи, че той бе гол, а тя — не, във всеки случай не съсем, и изведнъж се стегна.

— Не ми се сърди — промълви тихо Травис. Голямата му ръка я погали по косата. Докосването му беше нежно и приятелско.

— Ако беше ме разсъблякъл докрай, наистина щях да бъда бясна — каза тя след моментно размишление.

— Знам.

— Откъде знаеш?

Той се усмихна и леко я погали по веждите:

— Просто знам.

— Как бих могла... — започна Кет, но изведнъж млъкна. Това не беше въпрос, който би задала една умна жена: *Как бих могла да се опазя от мъж, който ме познава толкова добре?* Отговорът беше едновременно прост и плашещ. *Не можеше.*

— Какво искаше да кажеш? — попита Травис.

— Как може да си толкова уверен? — измърмори тя.

— Това е само по отношение на теб. И то понякога. А понякога трябва да призная, че ме изненадваш много.

Кет се поколеба и след това отново се отпусна на едрото му тяло. В продължение на няколко минути тя си позволи да се наслаждава на докосването на ръката му, която бавно я галеше по косата.

— Ако не беше толкова огромен — каза тя накрая, прозявайки се, — бих те хвърлила оттук направо в океана за сутрешното ти плуване.

Травис се засмя беззвучно:

— Добре, но след като съм толкова голям, какво ще правиш с мен?

— В момента мисля по въпроса.

Той плъзна ръката си под косата ѝ и започна леко да я разтрива в долната част на врата.

— Мога ли да направя едно предложение? — попита Травис. Докато задаваше въпроса, той леко заби ноктите си в основата на гръбнака ѝ.

Кет потръпна и изви тялото си към него в инстинктивно движение. Дъхът на Травис секна, усещайки как пулсът му се ускорява и тялото му се напруга. В нейното движение нямаше никакъв предварителен замисъл. Тя просто бе отговорила на ласката му с характерната си чувственост, която накара цялото му тяло да се напругне в очакване.

Той беше прав в преценката си. Двамата с нея щяха да си паснат добре. Дори много добре.

— Предложение, а — избъбри Кет сънливо.

— Да, съвсем дребно.

Тя повдигна глава и го изгледа от горе на долу. Утринната светлина беше превърнала арогантните черти на лицето му в меки кадифени сенки. Очите му бяха толкова тъмнозелени, че почти изглеждаха черни, и въпреки това някъде от дълбините им прозираше светлина, примесена с интелигентност и игривост. Под гъстите мустаци устните му бяха изкривени в типична пиратска усмивка.

— Не ми го казвай — възпря го тя сухо. — Нека да позная.

— Добре. Но преди това нека да ти дам един жокер.

Ръката му се плъзна отново нагоре под косата ѝ. Пръстите му я опипваха бавно и нежно, докато тя не въздъхна и не се отпусна отново отгоре му. Когато заговори, гласът му звучеше по-дълбоко от обичайното.

— Отгатна ли предложението ми? — попита, но в гласа му не се четеше истински въпрос.

— Да. Че трябва да се захващам за работа.

— Върху мен.

— Ти нямаш нужда някой да работи върху теб. — Кет се надигна на лакът и го погледна. — Изглеждаш ми съвсем в ред.

Големите ръце на Травис обгърнаха лицето ѝ.

— Да, но аз се чувствам като половин човек и се опитвам да намеря другата си половинка. — Той я притегли нежно към себе си и я целуна по устните. — Двамата с теб ще си паснем много добре, две половинки, които най-накрая са станали едно цяло.

— Но...

Устата му за миг се оказа върху устата на Кет, преди да може да довърши изречението, което той много се опасяваше, че ще бъде отказ.

— Не казвай нищо — прошепна Травис, отделяйки се на милиметри от устните ѝ. — Просто ме целуни. Това е всичко, което искам, една целувка. Само една. Знаеш, че можеш да ми вярваш. Кажи ми, че ми вярваш, сладка Кет, покажи ми, ме ми вярваш. Една целувка. Само една целувка за пирата, който се държа толкова добре, който искаше да те открадне и да отплава с теб накрая на света, но вместо това те донесе в собствената ти спалня.

Кет усещаше, че се огъва под нежната сила на думите му, бе привлечена като самотно листо във водовъртежа на неговото желание.

Никой мъж досега не беше я желал по този начин. Тя бавно наведе глава, докато устните ѝ не срещнаха неговите в една неопишуемо нежна целувка.

Пръстите му съвсем леко се стегнаха около лицето ѝ, напомняйки ѝ едновременно за силата и за сдържаността му.

Само целувка. Само една.

Осланяйки се на неговия самоконтрол, Кет бавно помръдна устните си върху неговите и усети чувственото напрежение, което премина през него в отговор на жеста ѝ. Това ѝ показва колко много е желана, по-добре от каквито и да било думи. Тя също почувства една неустойима тръпка на желание да преминава през нея. Заедно с нея изпита и някакво чувство на женска власт, което беше толкова ново и опияняващо за нея, колкото и коняка, който бе отпивала от затоплената кристална чаша предишната вечер.

Бившият ѝ съпруг бе изисквал от нея да лежи неподвижно, докато той свърши, тъй като жени, които обичат секса, не са подходящи да бъдат майки. Според него съпругите трябва да бъдат абсолютно пасивни. Само курвите се наслаждаваха на това, което правят мъжете с тях в леглото.

За нея не бе било проблем да се съобразява с правилата на Били. Тя и без това не се смяташе за любителка на секса. Единственото ѝ дотогавашно преживяване в това отношение бе било едно прибързано, безплодно и доста досадно натискане още когато учеше в гимназията.

Въпреки че Травис по никакъв начин не можеше да се сравнява с Били или пък с някой ученик от гимназията. Кет не очакваше нищо от него, след като веднъж са преминали през първоначалните милувки. Сексът бе едно от нещата, с които природата си беше направила майтап с жените. Мъжете бяха бързи и корави, а жените — не.

Но от друга страна, беше наистина много приятно да се събуди и да почувства туптящото сърце на Травис и топлината му по цялото си тяло. Тази нощ беше спала най-добре от години насам. Ако цената на такова удоволствие и спокойствие бе няколко не толкова приятни минути под него... е, откакто бе починал баща ѝ тя се беше научила, че нищо на този свят не е безплатно.

Кет все още докосваше леко с устни устата на Травис, очаквайки, че всеки момент целувката ще свърши и той ще се заеме с това, към което се стремяха всички мъже. Но Травис не показваше никакви

признаци на нетърпение, още по-малко някакво желание да се нахвърли върху нея, за да задоволи сексуалните си желания.

Изпитвайки любопитство, каквото не беше изпитвала от ученическите си години, Кет увеличи интензивността на целувката си. Почувства мекотата на устните му и твърдостта на зъбите му, усети и как топлината на нейния дъх се смесва с неговия.

Дългите му пръсти се ровеха в косата ѝ, окуражаваха я, без да я притесняват, съблазняваха я, без да я принуждават да продължи целувката.

В следващия момент обаче тя изведнъж осъзна какво прави и замръзна. Трите години брачен живот с Били я бяха научили, че мъжете не обичат нищо друго, освен чист и бърз секс. Целувките бяха само губене на време. Опита се да вдигне глава, но установи, че не може. Беше обгърната от ръцете на Травис едновременно нежно и така, че да не може да мръдне. Устните им все още се докосваха.

— Травис — прошепна тя.

— Да.

— Какво?

— Каквото и да ме питаш, отговорът е *да*. Разбира се, ако това не означава, че целувката ни ще свърши, преди да съм се насладил на вкуса ти. Трябва да усетя вкуса ти, Кет. Това според теб много ли е за една целувка?

Изненадана, тя широко отвори очи. Травис я наблюдаваше внимателно. Очите му представляваха синьо-зелени пламъци, които изпълваха нейния свят.

— Ти нямаш нищо против? — попита Кет съвсем близо до устните му.

— Против какво?

— Това. — Тя затвори очи и докосна ъгълчетата на устата му с върха на езика си. Докато го правеше, се запита дали Травис изпитваше същото удоволствие от докосването там, каквото бе изпитала тя, когато той го бе направил с нея.

— Да съм против? — повтори той пресипнало. — По дяволите, разбира се, че не. Много ми харесва.

— А какво ще кажеш за това?

Тя облиза устните му с усърдността на котка. Тази ѝ милувка го накара да изпита желание да разтвори бедрата ѝ и да потърси най-

горещото и влажно място в нея.

Но все още бе прекалено рано. Тя беше толкова плашлива, като момиче на първата си любовна среща.

— Харесва ми и това — избъбри той. — Много.

Пръстите му бавно се спуснаха по гърба ѝ. Тя не забеляза лекото им треперене върху кожата си, беше прекалено заета да запомни формата на усмивката му с езика си, за да допусне нещо да я отвлече от това ѝ занимание. Никога не беше предполагала колко чувствен може да е езикът ѝ. Всяка милувка, която даваше, се връщаше към нея с топлина и взаимност.

— А това? — прошепна тя. — Това харесва ли ти?

Езикът ѝ се притисна към долната му устна, след което нежно докосна венеца на зъбите му, също както той преди това беше направил с нея. Желанието да се потопи в него и да му се отдаде напълно се бореше с това, което ѝ казваше досегашният ѝ опит с мъжете и секса.

— Направи го — прошепна Травис. — Вкуси ме по начина, по който аз искам да вкуся от теб.

Тя потръпна от удоволствие и отново започна да изследва топлата вътрешност на устата му. Инстинктивно намести устните и езика си върху неговите, опитвайки се да намери точките, където и двамата изпитваха най-голямо удоволствие.

Травис посрещна и отговори на целувката ѝ, дразнеше я и след това се отдръпваше, окуражаваше я и се наслаждаваше, но непрекъснато привличаше Кет все по-дълбоко и по-дълбоко в своите обятия.

След малко тя вече бе забравила да се опасява от момента, когато щеше да се намери по гръб, а отгоре ѝ Травис щеше да пъшка и да се поти. Забрави за уроците на Били, за това, че познаваше Травис съвсем отскоро, забрави за всичко, усещаше само обузданата сила на мъжа, който беше дотолкова уверен в себе си, че я оставяше да си прави експерименти с него.

Целувката се превърна в някакво безкрайно събуждане за Кет, един изгрев на слънцето, който слагаше край на дългата нощ, прекарана в неведение и неразбиране какво всъщност представлява сексуалната игра с подходящия мъж. Тя въздъхна на пресекулки, наложи си да не мисли за абсолютно нищо и напълно се отдаде на горещата и страстна целувка.

Но колкото повече време минаваше, толкова повече и най-дълбоката и продължителна целувка не можеше да задоволи Кет. Искаше и се да бъде по-близо до Травис, а в следващия момент още по-близо. Но както и да се опитваше, тя сякаш не можеше да се добере достатъчно близо до него, не можеше да го прегърне достатъчно силно, не можеше да се наслади достатъчно на устните му. Краката ѝ се оплетоха с неговите, докато се притискаше към гърдите му, опитвайки се да се разтопи в него така, както той се беше разтопил в нея.

Той се размърда и Кет усети, че мускулите на ръцете му се напрягат. Без да прекъсва целувката, в която се бяха слели, той я постави върху себе си като горещо сатенено одеяло.

Но и това не беше достатъчно близо за нея. Издавайки тих звук, тя се притисна към Травис и започна да го милва с плавни движения на тялото си, които отначало успокоиха, но впоследствие възбудиха още повече нуждата, която изпитваше от него.

— По-близо — прошепна Кет, без сама да осъзнава какво казва. — Още по-близо.

Травис разтвори краката си и я остави да се вмъкне между тях. След това ги плъзна около и върху нейните, разтвори глезените ѝ с петите си и отвори меката и възбудена плът между краката ѝ. Тя му отговори с плавни движения на бедрата си около неговите, което го накара да започне да се поти от възбуда.

Желанието му да се вмъкне под дантелените ѝ бикини и да се потопи дълбоко в нея беше толкова голямо, че той потрепери. Но нямаше да го направи, колкото и много да му се искаше. Нямаше да я обладае.

Той не беше правил секс без презерватив, откакто Тина беше абортирала. И нямаше намерение да изневерява на принципите си дори и сега, независимо че Кет почти го подлудяваше.

А от странната комбинация на колебание и съвсем откровена чувственост и страст, която демонстрираше Кет, Травис си правеше не много приятния извод, че тя не беше от жените, които държат в чекмеджето на нощното си шкафче кутийка с кондоми, просто в случай, че поредната им среща с някой мъж завърши в леглото.

Травис изпъхтя мъчително и безцеремонно постави възбудения си член между краката ѝ. Тя също изпъшка страстно, потръпна и

отново се отпусна отгоре му. Бързата ѝ и гореща реакция го накара да се зачуди дали пък не грешеше относно съдържанието на нощното ѝ шкафче.

Кет почти не забелязваше ръцете на Травис, които опипваха тялото ѝ. Тъмните дантели на бельото ѝ вече не бяха по нея и тя бе също толкова гола, колкото и той.

Не се възпротиви въобще, напротив, вече очакваше с нетърпение този момент. Искаше да бъде още по-близо до него, да се слее с кожата му, да изгори студенината, която се беше загнездила в нея от толкова дълго време, в неговия уникален огън.

Най-накрая Травис беше този, който прекъсна страстната им целувка. Повдигна лицето ѝ така, че да може да вижда очите ѝ, които бяха замъглени от страст, и устните ѝ, зачервени от всичко, което беше дала и получила.

— Сигурна ли си? — протичко я попита той.

Замаяна и дишайки учестено, Кет цялата потрепери, чувствайки тялото му. Не разбираше въпроса му, нито пък защо беше спрял.

— Никога не съм го искала... толкова много — изрече тя на пресекулки. — Това ли... имаш предвид?

Травис изведнъж бе обзет от неописуемо желание. Първичната му реакция на думите ѝ накара тялото му да се скове от възбуда. Той охлаби самоконтрола си само за момент, достатъчно дълго време, за да ѝ каже без думи какво означаваше нейното признание за него. Привлече я към себе си и я целуна жадно, почти болезнено, прониквайки с езика си дълбоко в устата ѝ, опитвайки се да я задоволи по единствения начин, който можеше да си позволи в момента.

След това се отдръпна от нея и с всички сили си наложи да възвърне самоконтрола си.

— Това е повече, отколкото исках — изговори той пресипнало. — Аз не съм болен от нищо, но трябва да знам дали ти вземаш някакви мерки против забременяване.

В първия момент Кет не разбра въпроса му. Но когато думите му стигнаха до съзнанието ѝ, тя изведнъж замръзна върху него. Да, беше предпазена, и то много добре предпазена от забременяване.

Издавайки тихо възклицание, тя се търкулна от него. Не искаше да види погледа в очите му, когато разбере, че всъщност не е

пълноценна жена. Не можеше да си представи как би преживяла момента, в който той ще престане да я желае.

Травис бързо се извърна на една страна, протегна дългата си ръка и отново я привлече към себе си. Възбуденият му член се докосваше до нея, горещ, тежък, настоятелен. Но въпреки това, когато заговори отново, гласът му вече звучеше съвсем спокойно.

— Виж, Кет, не се сърди на твоя прям пират. Имам право да зная.

Тя въздъхна дълбоко и леко се поотпусна, но все още не искаше да погледне към Травис.

— Аз не се сърдя — промълви тя.

Устните му нежно се отъркаха в рамото ѝ. Въпреки че не казваше нищо, тя знаеше, че очаква отговор на въпроса си.

Обаче тя просто не можеше да изговори думите, с които да му обясни.

— Кет?

Тя затвори очи:

— Няма да забременея.

Думите ѝ прозвучаха грубо и безчувствено, но тя не можеше да направи нищо, за да ги омекоти. Просто беше казала истината. *Тя никога нямаше да забременее.*

Обезпокоен от промяната в гласа ѝ и от нежеланието ѝ да го погледне в очите, Травис обърна лицето ѝ към себе си. Когато заговори, гласът му беше толкова твърд, колкото бе бил и нейният.

— Погледни ме — настоя той. — Сигурна ли си, че не можеш да забременееш?

Кет почувства, че започна да я обзема гняв. Травис наистина имаше право да попита веднъж, но не и повече пъти.

— Абсолютно съм сигурна — изрече тя отчетливо. — Но това няма значение.

Той повдигна вежди:

— Има значение и още как. Веднъж вече попаднах в подобен капан. И този единствен път ми е повече от достатъчен.

Усмивката на Кет го накара инстинктивно да се отдръпне от нея.

— Няма за какво да се притесняваш, господин Т. Х. Денвърс — натърти тя тихо. — При мен такова нещо не може да се получи.

— Какво означава това?

— Че съм стерилна!

Казвайки последните думи, Кет се изви настрани, опитвайки се да се измъкне изпод тежестта на тялото му, да се измъкне от леглото, от стаята... да избяга далеч от него.

Но бързината ѝ не беше достатъчна. Травис беше усетил напрежението ѝ и бе отгатнал какво ще се опита да направи. Хвана я и я залепи за леглото под себе си.

— Недей да бързаш толкова, Кет. Няма ли първо да ми кажеш защо.

Тя се опита да се измъкне, като размърда рязко тялото си, опитвайки здравината на хватката му. Това, което установи, бе, че Травис не само здраво я беше приковал към леглото, но и че беше дори по-силен, отколкото бе предполагала.

Но неговата сила не я плашеше така, както се беше уплашила, когато бе осъзнала силата на Ашкрофт. Разликата между двамата мъже беше едновременно елементарна и огромна — Кет вярваше, че Травис никога не би я изнасил и не би изпитал някакви извратено удоволствие от съпротивата, която би оказала.

Но това, че му вярваше, не означаваше, че ѝ е приятно да бъде негова пленница.

— Какво защо? — попита тя с отчужден глас. — Защо съм стерилна? Или може би не вярваш, че съм? Би ли приел служебна бележка от гинеколог, удостоверяващ дефекта ми?

Той бързо си пое дъх:

— Моля те, Кет, не ми се сърди... — Наведе се и я целуна нежно, осъзнавайки колко много я е наранил. — Аз ти вярвам.

Тя извърна глава, избягвайки целувката му.

— В такъв случай, след като любопитството ти е вече задоволено, махай се от леглото ми и върви по дяволите.

— Опитай се да ме разбереш — промълви Травис съвсем близо до бузата ѝ. Между отделните думи езикът му нежно опипваше контурите на ухото ѝ. — След развода си се заклек, че никога повече няма да позволя да бъда хванат в подобен бебешки капан. Че ще бъда нормален плейбой и винаги ще бъда готов за всичко. — Той се засмя тъжно. — И наистина съм бил такъв. Ако бях те завел в моето легло, въобще нямаше да водим този разговор. Но когато видях единичното ти легло, разбрах, че Харингтън е бил прав, Огън и Лед, и просто не можех да те оставя. Трябваше да остана и да се стопля на твоя огън.

— Стига — каза Кет, трепереща от яд и същевременно от желанието, което той предизвикваше у нея с погледа си, с докосването си, с думите си.

— Защо? — попита той. Дъхът му погали косата ѝ, така както бедрата му жадно галеха нейните.

Тялото ѝ изведнъж се вдърви:

— Не.

Травис внимателно обърна лицето ѝ към себе си, принуждавайки я да погледне към него:

— Защо?

— Точно сега не съм в настроение да се радвам на дефекта си — промълви Кет горчиво.

— Това не е дефект — изрече той убедено.

— Това зависи от гледната точка, нали? Били искаше да му народя много деца. Ти пък искаш само едно бързо изчукване.

Травис докосна косата ѝ с пръсти, които трепереха едва забележимо:

— А ти, Кет. *Ти* какво искаш?

Тя не каза нищо. Травис я погледна, уплашен, че е загубил всичко преди още някой от тях да е имал шанса да спечели. Лицето ѝ беше обградено от облак тъмнокестенява коса, която блещукаше на утринната светлина. Очите ѝ бяха бледи като лед и вторачени някъде отвъд него.

— Аз не мога да променя миналото — каза Травис, наблюдавайки я съчувствено. — Но бих могъл да ги дам шанс да се носиш преди бурята, да чувстваш екстаз от всяко движение, от всяко докосване. И когато бурята най-после започне, аз ще бъда там. Позволи ми да те обичам, Кет.

Подобно на топъл и нежен вятър устните му погалиха бузата ѝ, рамото ѝ, гърдите ѝ, освобождавайки я от гнева, докато нежното докосване на ръцете му отново започна да събужда желанието в нея.

Тя усети, че напрегнатото ѝ тяло постепенно се отпуска благодарение на милувките на Травис и издаде звук, който би могъл да е и произнасяне на името му. Той ѝ отговори с целувка, прошепната в ухото ѝ. Тежестта му вече не я караше да се чувства като затворничка. Нямаше и смисъл. Тя и не искаше да се освобождава от удоволствието, което ѝ доставяше.

Езикът му започна да обхожда гърдата ѝ и мина доста време преди да поеме зърното ѝ в горещата си и влажна уста. Тя потръпна при неочакваната вълна на удоволствие, която я заля. Ръката му я обгръщаше с топлина, пръстите му бавно и внимателно я галеха по гърдата. Когато почувства зъбите му върху възбуденото си зърно, тя диво изви тялото си нагоре. Ноктите ѝ се забиха в рамото му, притискайки го към себе си. Той беше единственото масивно нещо в морето от удоволствие около нея.

Травис бавно пусна зърното и повдигна глава, искайки да види малката коронка, която беше направил със зъбите си върху плътта ѝ.

— Не — простена Кет задъхано. Ръцете ѝ се плъзнаха в косата му, връщайки главата му обратно към гърдата ѝ. — Не спирай. Моля те. Толкова е хубаво...

Травис се засмя меко и леко я захапа за зърното, карайки я да изохка от удоволствие.

— Прекалено е рано да мислиш за спиране — каза той с дрезгав глас. — Ние едва започваме.

Наведе главата си и започна да си играе с гърдите ѝ, докато тя започна да се извива и да вика от удоволствие, да се извива под него, да движи бедрата си около неговите с жажда, която въобще не се опитваше да скрие.

С всяка друга жена Травис щеше отдавна да е приключил с предварителната любовна игра. Но това не беше *някоя друга жена*. Това бе Кет, ту предпазлива, ту предразполагаща, мистериозна и в същото време толкова позната, колкото и собствения му дъх.

— Травис, аз... — Гласът ѝ секна, когато помилва гърдите ѝ с пръсти и език. Удоволствието, което се разнасяше по нея, бе страховтно, великолепно, невероятно. Но вече не ѝ беше достатъчно.

— Да, знам — каза Травис в отговор на недоизречените ѝ думи. — Ще стигнем и дотам. Нека да оставим бурята да набере скорост. Остави ме да открия.

— Какво?

— Колко хубаво ще ни бъде.

— Аз не съм... искам да кажа... аз...

Накрая се отказа да произнесе нещо смислено. Травис се движеше отгоре ѝ с гладката сила на разбиваща се вълна. Тя отново бе прикована от голямото му тяло и харесваше всеки сантиметър от него.

Започна да се извива под него, а кожата ѝ вече гореше от страст и удоволствие.

— Ти се опитваш да ме накараш да загубя контрол, нали? — прошепна той, усмихвайки се и все по-жаден за ласките ѝ.

Замъгленият поглед, с който го изгледа, му каза по-добре от всякакви думи, че тя просто не знаеше какво прави. Просто отговаряше на ласките му и на дивата и неочаквана буря, която се беше развихрила вътре в нея благодарение на тях. Виждайки това, той наистина почти изгуби контрол.

Травис рязко залепи устата си в нейната, искаше да потъне в нея по някакъв начин. Езикът му пробиваше устните ѝ с все по-нарастваща сила, настоявайки тя да отвърне на целувката му. Когато устата ѝ се отвори, той поиска още и го получи, езикът му се плъзна между зъбите ѝ, докато накрая не се почувства пълен господар в меката ѝ и гореща уста.

Тя му отвърна с желание, което напълно съответстваше на неговото, нахлу в устата му със своя език, опитвайки се да го изконсумира така, както той консумираше нея. Ръцете ѝ започваха да се движат необуздано по гърба му, наслаждавайки се на невероятната сила на тялото му, след това потърси възбуждения му член, намери го и го хвана с ръка.

Дъхът му секна, след това издиша бързо с пресипнало изпъшкване, което беше ясен знак колко близо беше до загубването на всякакъв контрол.

Твърде късно си спомни Кет всичко, на което я беше учил бившият ѝ съпруг относно ролята на жената в леглото. Тя изведнъж отдръпна ръцете си от него.

— Съжалявам — избъбри тя, дишайки на пресекулки.

— За какво? — попита Травис. Гласът му беше надебелял от възбуда, а ръцете му я опипваха толкова интимно, колкото и тя бе опипвала него.

— Знаем, че мъжете... не харесват... агресивни жени. Просто бях забравила. Съжалявам... — Изрече го с мъка, а в главата ѝ отново се втурнаха унизителните спомени.

— Да не би да говориш за този долен негодник, за когото си била омъжена?

Кет кимна беззвучно.

— Били е бил глупак — процеди Травис. — Ти си страстна, а не агресивна. Това би могло да уплаши някое момче, но за един мъж то е най-вълнуващото преживяване.

Докато казваше това, той дръпна отново ръцете ѝ около тялото си и съвсем явно потрепери, когато почувства пръстите ѝ върху себе си. Беше толкова възбуден, че имаше чувството, че ще експлодира. Докосването ѝ беше едновременно райско и дяволско преживяване, но преди всичко беше като буря, извиваща се около тях, буря, която всеки момент щеше да ги отнесе и двамата.

— Аз не се страхувам от теб — каза Травис, движейки се между ръцете ѝ, давайки ѝ възможност да усети удоволствието, което изпитваше. — Искам жената, с която съм, да ме докосва навсякъде, но всякакъв начин, който ѝ харесва.

Кет се втрени в него, искаше ѝ се да го попита какво има предвид, но не можеше да измисли думите, с които да го направи. Чувстваше го толкова възбуждащ в ръцете си, силен и гладък, горещ и бликащ от живот.

— Това е то — изрече той почти грубо. — Докосвай ме навсякъде. Прави всичко, което ти се иска. Навсякъде. Точно по същия начин ще те докосвам и аз. Навсякъде, по всякакъв начин, когато си го пожелаеш.

Тя потръпна от чувственото обещание, което се излъчваше от него, от увереността на екстаза, който бликаше от очите му.

— А сега вече можеш да ме тестваш, Кет — прошепна той, усмихвайки се. — Виж колко съм твърд. — Докато го казваше, едната му ръка се плъзна между бедрата ѝ и ги разтвори. Един дълъг пръст проникна в нея. — И колко си мека ти.

Кет изхлипа, изненадана от удоволствието, което се разля по нея. Опита се да прошепне името му, да го попита какво прави с нея. Но от устата ѝ излезе само една възбудена въздишка.

Травис бавно започна да изследва най-интимните ѝ части, опитвайки се да намери точката, която бе най-чувствена за нея. След това започна да я гали само там, докато тя не нададе вик и не се разтопи в ръцете му.

— Травис? — попита тя отчаяно. — Какво... — Гласът ѝ секна, тъй като я заля нова вълна на удоволствие, вълна като при буря, която я поема и я понася към някакъв непознат бряг.

Тя изви тялото си, затвори очи и се остави на бурята и на Травис. Усещаше, че живее само там, където я докосваше той, а той я докосваше навсякъде, бурята се надигаше все повече и накрая тя просто не можеше да издържа повече. Нададе вик на удоволствие, толкова силен, че изпита болка.

Усети как бедрата му се стегнаха и той влезе в нея. Властното движение събра телата им и в следващия момент те бяха едно цяло. Тя се притисна с всички сили към него, отчаяно опитвайки се да отговори на ритмичните му движения, споделяше силата му, докато бягаха пред бурята, която сами бяха създали, искайки едновременно да ѝ избягат и в същото време да бъдат погълнати от нея.

В един момент те вече не бяха в състояние да бягат. Кет би била уплашена от нея, но Травис беше до нея, обгръщаше я, пазеше я, докато екстазът разтърсваше нейния свят, след това я държеше в ръцете си, докато светът ѝ бавно се формира наново. Но сега вече това беше един различен свят, тъй като Травис беше част от него.

9.

Кет се събуди от слънчевата светлина, която падаше като златен водопад върху леглото ѝ. Бавно се протегна и се усмихна на спомените, които нахлуха в главата ѝ, спомени, по-красиви дори и от светлината.

Когато отвори очи, Травис бе там, до нея. Изглеждаше ѝ много добре, също толкова златен, колкото и слънчевата светлина, и топъл като спомените ѝ, силен, чудесен и много, много мъжествен.

Травис се усмихна на одобрението, което прочете в очите ѝ. Бавно и мързеливо прокара върха на показалеца си от носа ѝ, надолу до коляното и след това обратно нагоре. След това докосна тъмните кръгове около очите ѝ.

— Ти не спиш достатъчно, нали? — констатира загрижено.

Тя се потупа по устата, сподавяйки прозявката си.

— И по чия вина? — попита тя закачливо и ухапа все още разхождащия се по лицето ѝ показалец със зъби.

— Аз имам заслугата, хм, добре, вината, за тази сутрин. Но кого трябва да виним за всичките останали сутрини, благодарение на които са се появили тези кръгове под очите ти?

— Работата.

— А не мъжете? — подразни я Травис, сигурен в отговора ѝ. Пълната липса на задръжки в реакцията ѝ на любовната им игра беше достатъчно доказателство за него, че не е участничка в безразборните любовни връзки, характерни за Лагуна бийч.

— Ти си единственият мъж, който би се съгласил да спи на легло като моето — избъбри тя, прозявайки се отново.

— Да, тъкмо си мислех да повдигна този въпрос.

— Липсата на други мъже ли?

— Не, твоето легло. — Той я погали с поглед, наслаждавайки ѝ се така, както си лежеше увита с чаршафите. — Много се зарадвах да открия, че досега си спала сама, но... — Той провеси краката си от

единия му край и леко удари стената с главата си. — Мислиш ли, че бихме могли да опитаме удобствата на *мое* легло?

— За спане ли?

— Да, в крайна сметка ще стигнем и дотам.

Той леко премести тялото си, побутвайки Кет така, че тя едва не падна от матрака. Само фактът, че я беше обгърнал с ръцете си, ѝ попречи да се озове на пода.

— Ти си в ръцете ми — изтъкна той. — Аз съм не само по-едър от теб, аз съм по-голям от теб и това легло взети заедно.

Кет обви ръцете си около него, измервайки височината му със собственото си гъвкаво тяло. Ако я притесняваше фактът, че беше с двадесетина сантиметра по-дълъг от нея, тя с нищо не го показа.

— Прав си — изрече тя пресипнало. — Аз съм в ръцете ти.

— Нямам търпение. Направи го пак.

— Кое?

— Отъркай се в мене като някоя гладна котка.

Усмивайки се от удоволствие, че Травис одобрява чувствеността, която беше предизвикал в нея, Кет бавно започна да опипва тялото му със своето. Чувстваше се толкова добре в своята голота, притисната към него, че несъзнателно облиза устни, сякаш отпиваше от хубаво вино.

Травис се засмя и се намести отгоре ѝ. Бавно отпусна част от тежестта си върху нея, приковавайки я отново към леглото.

— Мислех си да ти предложа обяд — каза той, играейки си с гърдите ѝ, — но май ще е най-добре аз да се наобядвам *с теб*.

— Обяд ли? — сепна се Кет. — Колко е часът?

Травис погледна към слънцето навън с опитното око на моряк.

— Почти дванадесет. Защо?

— Не може да бъде!

— Добре, не може. — Той леко гризна върха на едната ѝ гърда, наслаждавайки се на начина, по който зърното ѝ веднага се възбуди. — Може би е най-добре да направим план направо за вечеря.

— Травис?

— Ммм — беше отговорът му, все още зает с гърдата ѝ.

— Наистина ли е почти обяд?

— Наистина.

Кет тихо изруга, след което дъхът ѝ изведнъж секна, тъй като Травис вече беше захапал зърното.

— Травис, аз имах уговорка още за девет часа.

Той с нежелание пусна стегнатото, възбудено зърно.

— Не се притеснявай. Майката на Джейсън се обади към осем, за да ти съобщи, че синът ѝ нещо е настинал. Казах ѝ, че сигурно ще можеш да промениш плановете си за днес, в които е бил включен и той.

Кет го гледаше втренчено. Дори не беше чула телефона.

— Не си ли доволна, че трябва да промениш плановете си? — попита игриво.

Тя се намръщи и започна да мисли на глас:

— Бях си запазила четвъртък сутрин за среща с Т. Х. Денвърс — тя му се усмихна отнесено. — С изключение на рано сутринта, при изгрев-слънце, разбира се. Това време принадлежи на Ашкрофт.

— Ще имаш да вземаш — каза Травис. — Утринта е моя и не я отстъпвам на никого.

— Но аз трябва да направя пробни снимки на Джейсън за една фирма за недвижими имоти, „Лагуна риалтърс“.

Травис я изгледа с изражение на търпеливо любопитство, което не подходеше много на пиратското му лице.

— И за какво са ти тези снимки? — попита накрая той.

— За кампанията „Лагуна, едно добро място да отгледаш деца“ — отвърна тя, сякаш това обясняваше всичко.

— Разбирам — кимна Травис мрачно, но в синьо-зелените му очи се забелязваха весели пламъчета.

— Най-подходящата светлина е през ранния предобед или късния следобед — обясни тя. — Освен ако не се извие някоя ужасна буря, с много облаци и силен вятър.

Тя се намръщи и погледна през прозореца.

— Няма никакви изгледи за това — рече успокоително Травис, проследявайки погледа ѝ.

— В такъв случай ще трябва да взема Джейсън на сутринта и Ашкрофт вечерта.

— А какво става с Т. Х. Денвърс? — попита Травис, наблюдавайки я в упор.

— Ще го вмества в програмата си при първа възможност.

— Ще ме вместиш, а? Аз те харесвам, когато се държиш по малко по-различен начин с мен, ако се сещаш за какво говоря.

Едната му ръка се плъзна между краката ѝ.

— Сега не е време — изрече тя бързо. — Травис, аз... ох!

Дъхът ѝ изведнъж секна, докато пръстите му опипваха растителността между краката ѝ.

— Поне ще ми обещаеш, че ще дойдеш да видиш кораба ми, нали?

— Не мога да... мисля, когато ти... — Тя потръпна, когато пръстът му се плъзна бавно и дълбоко в нея. Ноктите ѝ се забиха в силните мускули на раменете му.

Усмивайки се, той повтори движението си няколко пъти и накрая ѝ каза нежно:

— Не мисли, Кет. Просто кажи: *Аз ще дойда с теб, за да видя кораба ти.*

— Да, аз ще... ох... направя всичко, каквото ти...

Тя издаде тих звук и забрави какво щеше да казва.

В момента Травис опипваше с кръгообразни движения най-ерогенната ѝ точка, която безпогрешно беше открил преди малко. Влажните му пръсти я караха да подлудява и тя окончателно се отказа да мисли или да говори.

— Мисля, че така, както го каза, ми харесва дори и повече — промърмори Травис, усмихвайки се на необуздания ѝ и страстен отговор на неговите докосвания.

Но неговият дъх също секна, когато ръката на Кет се плъзна между краката му и нежно обви члена му. След това много лекичко започна да го дращи с ноктите си. Той почувства, че не може да диша от шокиращото удоволствие, което му доставяше ръката ѝ, връщайки му всичките възбуждащи трикове, на които я беше научил предишната нощ.

— Кет — започна Травис с напрегнат глас, — ако въобще имаш намерение да ставаш от това легло днес, поне един от двамата ни трябва да прояви малко здрав разум по този въпрос.

— Кажи ми, когато е мой ред да проявя здрав разум. Така или иначе, всичко е по твоя вина.

— Какво по-точно?

Той затвори очи, наслаждавайки се на докосването на ръката ѝ. Отново беше възбуден, сякаш от последния път, когато е бил с жена, са минали месеци, а не само няколко часа.

— Това! — Ноктите ѝ се спуснаха нежно от врата до краката му. Върховете на пръстите ѝ се заровиха в гъстите косми на гърдите му, проследиха едва забележимите мускули по корема му, също забулени в косми, след което започнаха да опипват възбудения му член, като едва го докосваха.

— Ако не беше ми казал, че обичаш да бъдеш докосван — избъбри тя, — щях да лежа на леглото като надуваема кукла, а ти щеше...

— Щях да бъда отегчен като Луцифер в църква — довърши мисълта ѝ Травис, смеейки се.

Той хвана опипващата ръка на Кет, ухапа я закачливо за дланта и отново я плъзна по цялата дължина на тялото си. Пръстите ѝ обгърнаха основата на възбудения му член, след което се плъзнаха надолу между краката му.

— Обичам да чувствам възбудата ти — промълви му тихо. — И обичам да те държа в ръка, когато свършваш.

Травис веднага почувства как тялото му реагира на думите ѝ и на неговите собствени спомени. Беше се оказало, че те си пасват в леглото много повече, отколкото бе предполагал. Тя не беше нито срамежлива, нито свенлива, а просто невероятно чувствена.

— Това, което не мога да проумея, е как може толкова секси жена като теб все още да е свободна — призна си той, клатейки глава. — Но пък и съм адски доволен от това.

— Аз бих могла да кажа същото за теб — отвърна му Кет, галейки го нежно. — Въпреки че не мога да се похваля с голям опит, мога да ти гарантирам, че нито един от другите мъже, с които съм била, не ме е предразполагал така, че да искам да го докосвам. Но ти... — Тя затвори очи, трасирайки силата и извивките по тялото му. — Ти ме караш наистина да го искам.

— И какво точно искаш? — попита Травис.

Когато не получи отговор, той погледна към лицето ѝ и видя неопикуемото удоволствие, което бе изписано на него само заради това, че го докосва. Очите ѝ бяха затворени, а лицето ѝ стегнато. Тя явно се опитваше да се концентрира само върху него.

— Искам да се покрия с теб като с топло кадифено одеяло — каза Кет, усещайки Травис само с върха на пръстите си. — Да те почувствам как се променяш, когато те докосвам. Да те покрия така, както слънчевата светлина покрива морето. Да потъна в теб така, че никой от двамата ни да не знае кой докосва и кой е докосван от другия. Да... — Тя се засмя на пресекулки и поклати глава. — Не, не мога да го обясня.

— Няма нужда. — Травис я повдигна и я постави отгоре си само с едно мощно движение. — Ти ме караш да искам по абсолютно същия начин. И това за мен е толкова ново, колкото е и за теб.

Тя изведнъж отвори очи, откривайки сребърни дълбини от изненада и желание. Но преди да успее да каже нещо, Травис се завъртя на една страна бавно и мързеливо, повличайки и нея след себе си.

В следващия момент той вече беше отгоре ѝ, обгръщаше я, потъваше в нея, докато тя издаваше тихи звуци на удоволствие, звуци, които излизаха като ехо и от неговата уста. Те си говореха така, както го бяха правили и предишната нощ, без думи, телата им бяха пометени от надигащата се вълна на взаимното желание, докато един друг се учеха на удоволствия, за съществуването, на които никой от тях не бе и предполагал досега.

И когато нямаше накъде повече да се възбуждат, те се хванаха един за друг, докато бурната вълна се разби около тях. В този момент забравиха кой кой е, тъй като и двамата бяха едно цяло.

Извърната наполовина в седалката си, Кет наблюдаваше как Травис уверено шофира мерцедеса към Дана Харбър. Когато най-сетне бяха успели да се измъкнат от леглото, часът вече минаваше два. Денят беше слънчев, без нито едно облаче на небето и Травис бе решил, че това е идеалното време, за да я запознае с яхтата си.

Яхтата, която тя щеше да фотографира, в случай че Травис хареса работата ѝ.

Кет не беше забравила, че няма да бъде подписан никакъв договор, докато Травис не види образци на снимки, направени от нея. Тя нямаше нищо против предпазливостта му. Снощи и тази сутрин бе открила колко страстен мъж е. А страстните хора държаха

изключително много на работата си. Ако ролите им бяха разменени, тя също би настоявала за доказателства за неговите способности, преди да му позволи да се докосне до производението ѝ.

— Много си мълчалива — подхвърли Травис, поглеждайки към нея. — Да не би да заспиваш?

— Не още. — Кет сподави една прозявка. — Просто си мислех.

— За какво?

— За това-онова. Най-вече за *онова*.

Травис се усмихна:

— Звучи така, сякаш е нещо много важно.

Кет се отказа да се прави на учтива и се прозя открито.

— А, не. Ти напълно си ми размътил мозъка.

Той мина в съседната лента, за да изпревари една огромна каравана, чието място беше на междуцатската магистрала, а не по оживените улици на Лагуна.

На Кет ѝ харесваше да го гледа как контролира колата с лекота и прецизност. Когато превключи на по-ниска предавка, слънчевата светлина заля като със златна вода тъмните косми по ръката му. Когато си премести ръката от скоростния лост на волана, сухожилията в горната част на дланта му се помръднаха под загорялата му кожа. Пръстите му хванаха здраво облеченото с кожа кормило.

Кет си спомни за невероятното удоволствие, което ѝ доставяше Травис с едно-единствено докосване. Тя изведнъж почувства отново тръпка на желание да преминава през цялото ѝ тяло, разтърсвайки я цялата. Искеше да го докосне, да го вкуси, да го поеме толкова надълбоко в тялото си, че да може да почувства всеки див пулс на неговото изпразване.

— Ако продължаваш да ме гледаш по този начин — стрелна я Травис, — ще спра отстрани на пътя и ще започна да правя с теб такива неща, че ще ни арестуват и двамата.

Пресипналият му и мързелив глас беше последното нещо, което можеше да успокои кръвта на Кет. Тя откъсна поглед от толкова възбуждащите я ръце и погледна към устните му, които се подсмиваха под кестенявите мустаци. Спомни си докосването на брадата му, плъзгаща се надолу по кожата, и възбуждащата копринена грубост по врата ѝ, гърдите ѝ, корема ѝ. Чудеше се какво ли би означавало да го чувства... навсякъде.

Тя изпъшка тихо и затвори очи.

— Какво ще правя с теб?

— Ще отбия встрани, за да разберем, искаш ли?

— Идеята не е добра. Не мога да си позволя да плащам гаранция.

— Аз пък мога.

— Но те ще ни поставят в различни килии.

— По дяволите! Не бях помислил за това. В такъв случай най-добре спри да ме гледаш като котка, която се готви да изяде крема пред себе си. Не ми се иска да прекарвам нощта сам.

Травис намали скоростта, за да завие от магистралата „Пасифик коуст“ по един доста по-тесен и виещ се път към Дана пойнт Харбър. Вдясно от пътя върху дълбоко ерозирания бряг стърчеше скелетът на някакъв фалирал хотел, който изглеждаше като беззъба усмивка. Вляво имаше яхтено пристанище с множество редове от яхти с всевъзможна големина, както и безброй платноходки, завързани една до друга и образуващи гора от бели мачти, около които кръжаха шумни гларуси.

— Затвори си очите — помоли Травис.

Кет го изгледа подозрително.

— Обещавам ти, че няма да ни арестуват — добави той, усмихвайки се.

— А, така ли — проточи тя разочаровано.

Травис намали скоростта, погали я по устата с палеца на дясната си ръка, след което нежно затвори очите ѝ.

— Дръж ги затворени, докато не ти кажа да гледаш — нареди ѝ той.

— Да, капитане — отсече тя, правейки непохватен опит да изкозирува. — Както кажете, капитане.

— Не ме предизвиквай.

Кет облиза устните си, там където я беше докоснал с палец, държейки очите си затворени. Колата взе още няколко завоя и рязко намали скоростта. Травис спря на един паркинг близо до брега, който носеше името на Ричард Хенри Дана.

— Не мърдай от мястото си — разпореди Травис. — И продължавай да стоиш със затворени очи.

Тя издаде звук като раздразнена котка, но не отвори очи.

С усмивка на уста, предчувствайки изненадата, той излезе от колата, заобиколи я и отвори вратата на Кет.

— Мога да те водя или пък да те нося, малка котко — прошепна в ухото ѝ. — Избирай.

Кет затаи дъх, усещайки устните му върху ухото си.

— Води ме — промълви тя. — Макар че трябваше да те накарам да ме носиш, за да съжалиш за думите си. Аз съм висока метър и седемдесет и едва ли можеш да ме наречеш *малка*.

Без да я предупреждава, Травис я вдигна от седалката и я понесе навън, хванал я така, както когато я носеше, след като беше наранила крака си.

— Аз само се пошегувах — изсмя се тя. — Пусни ме.

— Ще почакаш малко. И никога не заплашвай пират, сладурче. Защото ще ти се случи... това. — Той я целуна бавно и нежно, след това леко я пусна на земята. Усещаше биенето на сърцето ѝ. Беше толкова забързано, колкото и неговото.

— Не забравяй — повтори Травис. — Дръж очите си затворени.

— Не ми е лесно да вървя по този начин.

— Аз ще ти помогна. — Той я хвана здраво за ръката, подкрепяйки я и вдъхвайки ѝ увереност в същото време. — Първо трябва да пресечем паркинга, а след това и кея. Готова ли си?

— До кея ли? Не е ли на пристан при другите яхти?

— Без въпроси.

— Но аз само...

Травис я накара да замълчи, като докосна устните ѝ с палеца си. Тя въздъхна, целуна пръста му и се остави да бъде водена през паркинга, докато той я осведомяваше, когато нещо се изпречи на пътя им.

— Има една голяма кола отляво и още една, която дава назад... чакай... хайде, тръгвай сега. Наляво има три стъпала надолу, след това завиваме надясно. Добре. Сега има завой, а сега бариера, зад която започва кеят, някакво хлапе, каращо скейтборд и носещо сърф и... о, по дяволите, писна ми!

Без да обръща внимание на сподавения смях на Кет, Травис я вдигна отново на ръце и се забърза през всичките тези препятствия. На самия кей не се виждаше никой. Той я постави на краката ѝ, намести я на парапета и сложи своята ръка на рамото ѝ.

— Добре, вече можеш да отвориш очи. Името ѝ е „Уинд уориър“.

Кет отвори очи, погледна към морето и забрави да диша. Там, отвъд другите яхти и платноходки, закотвена съвсем сама, бе огромната черна птица, която беше видяла да лети по морската повърхност на фона на залязващото слънце.

Дори и когато тъмночервените ѝ платна бяха спуснати, платноходът изглеждаше великолепно. Високите мачти и такелажът се открояваха елегантно на безоблачното небе. Красивият абаносов корпус блестеше на отразената от водата светлина. Макар и неподвижен, корабът изглеждаше жив, силен, кораб, направен, за да консумира вятъра и вълните благодарение на изключителния талант на един мъж.

Кет се обърна и изгледа Травис така, сякаш никога не го беше виждала досега. И в известен смисъл това беше самата истина. Тя никога досега не беше виждала Т. Х. Денвърс, проектант и строител на най-красивия кораб, който някога е летял над водата на земните морета.

— Сигурно сънувам — въздъхна тя. — Първо ти, а сега и този кораб... — Завърши изречението си със странен звук, който трудно можеше да се изтълкува като смях. — Не ме събуждай, Травис, не още.

Тя отново погледна към водата и към кораба, величествено кацнал на нея, след това към Травис и към пристанището, сякаш очаквайки всичко изведнъж да изчезне от погледа ѝ като в някакъв сън.

„Уинд уориър“.

— Вече не се учудвам, че искаше да видиш работата ми, преди да ми позволиш да се заема с книгата — изгледа го с разбиране Кет.

— Аз нямах предвид...

Тя докосна устните му с пръст, прекъсвайки думите му.

— Всичко е наред — възпря го тя. — Способността да създаваш красота е едно от нещата, които наистина уважавам. Няма да омаловажа труда ти със сладникави и стандартни снимки. Освен това — добави тя искрено — наистина е изключително удоволствие да срещнеш човек на изкуството като теб, Т. Х. Денвърс.

В продължение на една безкрайна минута Травис се беше втренчил в очите ѝ, наслаждавайки се на признанието ѝ, докато тя почувства, че би могла да се удави в дълбините на морскосините му очи. След това той я притегли в обятията си, притискайки я към себе

си така, сякаш беше току-що изгряващо слънце след една безкрайна, тъмна нощ.

— Благодаря ти — отрони само.

— Затова, че не настоявам да ме наемеш ли?

— Не. Затова, че видя „Уинд уориър“ така, както го виждам аз. — Той се засмя тихо. — Когато хората видят кораба ми за първи път, повечето от тях възкликват: *О, какъв необикновен кораб*, след което се извързват настрани, тъй като всъщност не им харесва.

— Защото ги караш да видят твърде много — обясни му Кет простичко. — Ти ги караш да видят, че красотата е *жестока*, а не нежна, че тя има властта да преобърне душата ти, че те кара да гледаш с други очи на света и на твоето място в него. Твоят „Уинд уориър“ просто кара хората да изтръпват.

— Но не и теб. Ти си като мен, диво същество, което се е озовало в цивилизования свят... — Той обгърна лицето ѝ с ръце. — Ела с мен — добави с тих и напрегнат глас. — До Авалон. До Енсенада. Или още по-далече. До Хавай. До Сейшелските острови или Тасмания, до Китайско море. До всяка точка на света, където има вятър, а той духа навсякъде, Кет. Ела с мен!

Тя се почувства неопишимо съблазнена от думите му. Така ѝ се искаше да се потопи в аромата и звука на морето, в безкрайните ширини, където се движи един-единствен кораб, под беззвучния танц на звездите. Да не се притесняваш за никого, да нямаш никакви задължения. Да си *свободен*.

Свободна да фотографира екзотичните изгледи, които я заобикалят, без да се интересува за търговската им стойност и продаваемост.

Свободна от грижите си кога ще получи Големия чек и всички по-малки.

Свободна да бъде жена, близо до своя мъж.

Свободна като огромна, черна птица, пореща морето на залез-слънце.

Свободна.

И въпреки всичко нищо не идваше даром, не и в реалния живот. Знаеше го, откакто се беше хвърлила през парапета на яхтата на бившия си съпруг. Не би могла да избяга от близнаците, които зависеха изцяло от нея, за да завършат образованието си. Нито пък можеше да

изостави майка си, жена, която не беше способна да се справя с негодите на независимия живот.

— Не мога — простена Кет, гласът ѝ прозвуча дрезгаво, изпълнен с копнеж и съжаление.

Устата на Травис се сви в гневна гримаса. Стисна силно лицето ѝ с двете си ръце, след това рязко я пусна и се извърна от нея.

— Травис? — обади се тя, поставяйки ръка на рамото му.

Той отново се обърна към нея и за момент тя видя в очите му гнева, който бе накарал Ашкрофт да пребледнее като платно. Но той също видя изражението ѝ и замръзна, сякаш го бе цапардосала с нещо.

— Съжالياвам — почти прошепна той, протягайки ръка към нея. — Просто не бях осъзнал колко много ми се иска да отплавам нанякъде с теб, докато не ми отказа. — Той се опита да се усмихне. — Не ми отговаряй с *не*, Кет. Ако не можеш да кажеш да, поне не казвай нищо. *Не още*.

Тя пое ръката, протегната към нея.

— Януари — изрече тя пресипнало. — До януари ще съм платила всичките си дългове. След това ще бъда готова да отплавам с теб до края на света.

Изражението му отново се промени. Кет не можеше да прочете чувствата, които изпитваше в момента, но все пак усещаше... нещо.

И в следващия момент разбра какво е.

— Но дотогава ти ще си заминал, нали? — прошепна тя.

— Кет — промълви той. Посегна да я прегърне, но тя пусна ръката му и отстъпи крачка назад с тъжна, разбираща усмивка, която бе по-лоша, отколкото биха били сълзите или избликът на гняв.

Кет погледна към кораба, който беше построил. Просто не можеше да гледа към Травис. Не още. Не и преди да спре да се чувства така, сякаш някой беше измъкнал земята изпод краката ѝ.

— Бих искала да се кача на борда на „Уинд уориър“ — поде тя предпазливо. — Не бих могла да определя най-добрите ъгли за снимане оттук. Възможно ли е да обиколим яхтата с лодка на гребла?

Настъпи дълго мълчание. Тя усещаше напрежението на волята на Травис, който се опитваше да я накара да се обърне към него и да се отпусне в обятията му. Той бе богат и властен мъж и явно не беше свикнал да му *се отказва*.

А тя беше независима жена, свикнала да върши нещата по своя си начин.

— Наистина ли искаш да стане така? — попита Травис накрая.

Кет се извърна и го изгледа с решителност, която по нищо не отстъпваше на неговата.

— *Трябва* да стане така. — Сега в гласа ѝ не се усещаше никаква емоция, със сигурност ги нямаше тъгата и съжалението. — Не мога да тръгна преди януари, а дотогава ти отдавна ще си заминал. И това няма абсолютно нищо обща с моите желания.

— Но...

— Не очаквам от теб да ме разбереш — прекъсна го тя.

— Защо?

— Ти си богат. Винаги си правел това, което си искаш и когато си искаш. И сигурно си забравил, че за повечето хора *да искаш* и *да можеш* много рядко са едно и също нещо.

— Ти ме съдиш много повърхностно — прекъсна я Травис. Гласът му беше някак си далечен, а очите му — присвити.

— Аз знам какво означава да бъдеш богат.

Изненадата разшири очите му и разкри уникалния им цвят. Кет леко се подсмихна:

— Аз съм родена богата и се ожених за още по-богат човек. Но с течение на годините се научих, че на света наистина има някои неща, които не могат да се купят с пари.

— Например?

— Самоуважение. Това не бива да те учудва. Ако парите автоматично носеха и самоуважение, ти сигурно никога нямаше да проектираш този кораб.

Той погледна покрай Кет към „Уинд уориър“, закотвен в неподвижната вода. Някакъв мъж вървеше по палубата му към носа, вероятно за да провери котвената верига.

Без никакво предупреждение Травис закри ушите на Кет с длани и изсвири с уста.

Пронизителният звук прозвуча като вой на сирена над водата.

Мъжът на палубата се извърна и засенчи очите си от греещото срещу него слънце. Когато видя двойката, застанала на кея, той отвърна със същото изсвирване.

Травис махна с ръка, покри отново ушите на Кет и изсвири два пъти късо и след това дълго. Мъжът отвърна с едно изсвирване, помахаша с ръка и изчезна зад една от мачтите.

Кет погледна към Травис, ясните ѝ сиви очи мълчаливо го питаха какво става.

— След малко Диего ще дойде до кея със „Зодиак“ — обясни ѝ Травис, след като свали ръцете си от ушите ѝ.

След това, сякаш въобще не бяха прекъсвали, той продължи разговора, който водеха допреди малко.

— Ти си права за мен, за проектирането на кораба и за самоуважението — каза той. — Аз също съм роден богат и също като теб обърнах гръб на богатството.

— Така ли?

Той се засмя тъжно на изненадата в гласа ѝ.

— Когато станах на шестнадесет години, напуснах дома си и отидох да работя в търговския флот. Всичко беше много по-различно от цивилния живот. Мъжете, жените, боищата.

— *Боища?* — сепна се Кет подплашено.

— Да. Растях много бързо. Едно от нещата, които установих, бе колко ми липсва истинското ветроходство, вятърът, платната и морето. Не че се налагаше да се примиря с липсата им — просто можех да се върна към живота, който баща ми ми беше подсигурил, живот, в който можех да си купувам яхти така, все едно си купувам някакви играчки.

— Ти най-големия син ли си?

— Аз съм едно дете. Баща ми с нетърпение очакваше да порасна и да поема отговорностите на цялата ни фамилия. В момента, в който бих го направил, аз щях отново да мога да си позволя да имам ветроход. По дяволите, щях да мога да си позволя сто такива. Хиляда дори.

Травис отново погледна покрай Кет, синьо-зелените му очи поглъщаха красотата на „Уинд уориър“.

— Но мисълта да седя в борда на директорите на шестнадесет корпорации и да бъда член на тридесетина всевъзможни съвета, ме караше да изтръпвам от ужас. Аз не исках да жонглирам с пари и хора. Единствената власт, за която бях жаден, бе властта над един ветроход, носещ се под попятния вятър.

Кет проследи погледа на Травис към „Уинд уориър“. Тя много добре виждаше жаждата в погледа му за недосегаемото, за незнаниято, за един свят без граници. Това беше същата жажда, същата нужда, на която отговаряше и тя със своите фотографии.

— И тъй като не можех да си позволя да си купя ветроход — продължи Травис, — и бях твърдо решен, че няма да жертвам свободата си за това, реших да си построя *свой* собствен кораб.

— Просто така? Да си построиш кораб?

— Е, не съвсем. Първо чиракувах при един английски корабостроител. Той беше едър и силен възрастен мъж, който знаеше за корабите и морето повече, отколкото каквото и да било друго. Неговата внучка стана моя жена, но това беше доста по-късно.

Кет погледна свъсените вежди на Травис и не каза нищо. Опасяваше се, че и най-малкото прекъсване би го накарало да спре да говори. Беше съвсем очевидно, че мразеше да говори за бившата си съпруга, така, както тя мразеше да говори за Били.

— В деня, в който завърших първия си кораб, умря баща ми — продължи Травис с равен глас. — Просто не можех да повярвам, че ще го понеса толкова тежко. Тогава имах някаква детинска мечта да прекося сам Атлантика с моя кораб, да го завържа на неговия док и да му кажа: *Виждаш ли, ти не си единственият човек на този свят, който може да направи нещо голямо. Аз съм нещо повече от фамилията ни и парите.* Но баща ми беше мъртъв и нямаше да може да ме чуе, а и аз вече не бях дете.

Клепачите на Кет потрепнаха. Тя протегна ръка към Травис, но той въобще не забеляза жеста ѝ.

— Продадох кораба и се върнах със самолет, тъй като бях пораснал достатъчно, за да преценя, че не бих могъл да обърна гръб на семейството си, когато най-много се нуждаят от мен. Тина, внучката на стария корабостроител, дойде с мен. Впоследствие установих, че единствената причина, поради която ме е последвала, са били парите ми. Малко след като напуснах Англия, тя откри, че аз съм синът и наследникът на Томас Денвърс. Беше твърдо решила да се омъжи за мен. — Той повдигна рамене. — И наистина стана моя жена, поне за известно време.

Кет прехапа устната си, опитвайки се да устои на желанието да покаже съчувствието си. Знаеше, че той не би искал да го направи.

Всичко, което искаше в този момент, бе да доразкаже горчивата си история.

— Бях решил да заема мястото на баща ми. И не след дълго наистина го направих. Семейното богатство се удвои под моето ръководство, след това се удвои още веднъж. Но въпреки всичко аз през цялото време си мечтаех за морето и за един голям, черен кораб. Ако моите пари не можеха да ми купят тази мечта, за какво, по дяволите, ми трябваша тогава. Намерих хора, на които можех да се доверя, и ги обучих да управляват компаниите ни. След което построих този кораб и се понесох по вятъра.

Кет погледна покрай Травис към величествения кораб, чиито платна бяха кротко събрани, кацнал върху тихата синя вода. Но преди да може да каже нещо, той я изпревари:

— А какво се случи между теб и твоите пари, Кет? Защо изглеждаш толкова уплашена всеки път, когато се сетиш, че аз съм богат?

Тя затвори очи. Травис я изпълваше с топлина от главата до петите. А спомените ѝ бяха студени като лед и караха душата ѝ да замръзва.

Не ѝ се искаше да говори за ужасното си минало, но знаеше, че трябва да го направи. Дължеше го на самата себе си.

И на Травис.

10.

— Искаш да знаеш какво се е случило между мен и парите? — усмихна се Кет мрачно. — Мога да ти го кажа с една дума: Били.

Травис не каза нищо. Зад привидното й самообладание усещаше, че се крият свирепи пристъпи на ярост и горчивина.

— Когато напуснах Били, той беше един от стоте най-богати мъже на света. *Богат!* — Кет набърчи горната си устна. — Толкова богат, че чак да ти се повдигне.

— Какво ти е причинил? — Макар гласът на Травис да звучеше меко, нещо в тона му показваше, че много настоява да получи честен отговор.

— Нашият брак не беше най-щастливата любов на века — поде Кет, избягвайки отговора на въпроса. — Аз исках да се чувствам сигурна с мъж до себе си, а Били искаше да има достатъчно синове, за да го накарат да се чувства като истински мъж.

— Може ли някой на този свят да има толкова много синове? — попита Травис саркастично.

— Не. Но тогава не знаех това. Както и да е, доколкото аз бях негова съпруга, въпросът бе по-скоро академичен. Когато той откри, че аз съм причината да нямаме деца, той... — Кет си пое мъчително дъх — беше бесен. След като не можех да имам деца, той искаше да му обясня как ще оправдая разходите, които прави за мен. Не бях образована, майка ми беше похарчила всичките ни пари и на всичкото отгоре бях стерилна. Какво, по дяволите, би могъл да прави един мъж с мен?

Травис примигна с очи. Сега вече знаеше защо тя беше толкова чувствителна на тема независимост. И затова, че е стерилна.

— Той размахваше това лабораторно изследване пред лицето ми — продължи тя със замъглени очи. — *Стерилна. Не можеш да оправдаеш разходите си. Стерилна. За нищо не ставаш.*

Две силни ръце обгърнаха Кет, вляха й топлина, притиснаха я нежно. Вдървеното й тяло бавно се отпусна, приемайки комфорта,

който мълчаливо ѝ предлагаше Травис.

— Най-лошото от всичко бе, че аз му повярвах. Когато той... — Гласът ѝ изтъня и секна съвсем.

— Няма нужда да ми разказваш повече — опита се да я възпре Травис.

Гласът му бе толкова напрегнат, колкото и нейния толкова стегнат, колкото и ръцете, които я държаха опитвайки се да я предпазят от всичко и най-вече от собствените ѝ спомени.

— Искам да ти кажа — прошепна тя. — Трябва да го направя. Никога на никого не съм казвала какво всъщност се случи, дори и на Харингтън, но на теб *трябва* да кажа. Защото искам да разбереш защо не мога просто да сложа ръката си в твоята и да се понеса по вятъра заедно с теб, за седмица или пък за месец.

Кет си пое дъх, сякаш се готвеше да се гмурне в ледена вода, но не се отдръпна от Травис. Неговата топлина правеше възможно да се обърне с лице към миналото, без да изпада в криза.

— Както ти казах, бракът ни не беше нищо особено. Не че се противях на многобройните извънбрачни връзки на Били. — Устните ѝ се свиха презрително. — Сексът с него не беше никакво удоволствие, което да искам да пазя само за себе си.

— Поне си имала късмет, че не ти е лепнал някоя болест.

— О, той използваше презервативи, когато чукаше нещо чуждо. Не за да предпази мен, разбира се, не дори и за да предпази себе си. Правеше го заради *сина* който трябваше да зачена. Страхуваше се да не зарази своята династия с нещо, което антибиотиците не биха могли да излекуват.

Травис замълча. Познаваше няколко мъже като Били, ограничени хора, които не можеха да проумеят, че безразборните връзки не си струваха цената, която винаги се плаща за тях, независимо колко кондома използваш. Рано или късно всеки си плащаше.

— Нощта, когато той откри, че съм стерилна... — Кет преглътна мъчително, опитвайки се да запази гласа си спокоен. — Тази нощ той бе довел най-новата си любовница на кораба. Аз спях. Когато се събудих, той я тикаше в леглото при мен. Когато се опитах да се измъкна, Били скъса нощницата ми и ми каза, че след като съм абсолютно безполезна като съпруга, бих могла да оправдавам разходите си като стана проститутка.

— Кет, недей — помоли той тихо. — Сега те разбирам. Съжалявам.

Но тя продължи да говори, искаше Травис да разбере всичко, яростта и срама ѝ.

— Когато се опитах да избягам навън, Били започна да ме бие с шамари, крещейки ми, че тази нощ щял да ме научи как да се чукам. И когато се науча достатъчно добре, щял да ме заведе при някакви гуляещи приятели на яхтата, закотвена в съседство с нашата. Нямаше търпение да гледа как ще се гаврят с мен.

Травис стисна с всичка сила мускулите на ръцете си, но Кет не забеляза огромното напрежение, което го беше обзело. Тя беше потънала в отровната спирала на спомените си, които все още я караха да ѝ призлява.

— Не си спомням какво точно се е случило след това — рече тя прегракнало. — Мисля, че просто полудях. Някак си съм се добрала до ветроустойчивото шише на една лампа. Беше студено и гладко. Ударих го с всичка сила през лицето.

— Надявам си да си убила този изрод.

Кет се засмя нервно.

— Нямах този късмет. Всичко наоколо беше в счупени стъкла и кръв, пияната курва си умираше от смях, а Били продължаваше да ме псува и да ме ритва.

Травис я погали по косата, опитвайки се да я измъкне от миналото, но тя все още не можеше да го остави зад гърба си. Все още ѝ оставаше да го накара да разбере защо не можеше да побегне с него при първата негова дума, макар да го желаше толкова много, че самата мисъл я караше да ѝ се подкосяват краката от желание.

— Някак си успях да се измъкна от него — редеше все така равно Кет. — Наоколо имаше закотвени много яхти, но всички те бяха пълни с приятелите на Били. Вън, в тъмнината, видях светлина на малко корабче, хвърлило котва доста по-навътре в морето, далеч от шумните купони. Нямах време да спускам спасителната лодка, затова просто прескочих парапета, хвърлих се в морето и започнах да плувам към това корабче.

— Били толкова ли беше пиян, че не се сети да спусне спасителната лодка и да те последва?

— Не, но той просто ме търсеше в грешна посока. Явно е предположил, че ще плувам към брега. Но вместо това аз се отправих към откритото нощно море. Това бе единственото място, където бих могла да бъда извън обсега му.

Травис прошепна името ѝ и я притисна още по-силно към себе си. Тя потръпна и облегна челото си на гърдите му за няколко секунди. След това отново вдигна глава и продължи да говори:

— Оказа се, че корабчето, към което се бях насочила, никак не беше малко. Беше доста голяма моторна яхта, опасана цялата в светлини. И беше далече. Много, много далече. Мислех си, че сигурно ще се удавя, преди да го достигна. Но все пак успях. Аз съм добър плувец.

Кет изведнъж усети, че цялата трепери. Пое си дъх и нервно се засмя.

— Никога няма да забравя изражението на лицето на Родни, когато ме видя за първи път.

— Харингтън? — попита Травис изненадано.

— Корабчето, към което плувах се оказа неговият круизър. Горкият човек. Тъкмо си прекарваше добре с някаква дама, когато се изкачих по стълбичката, без да нося нищо, освен солена вода и няколко ожулвания.

На Травис му се искаше да може да се смее на ситуацията така, както правеше Кет, но не можеше. Някаква студена ярост го задавяше отвътре. „Мислех си, че сигурно ще се удавя.“ Той държеше Кет така, както го беше правил и при първата им среща, люлееше я бавно и се опитваше да я утеши без думи.

След малко тя продължи историята си. Гласът ѝ пак бе равен и спокоен. Най-лошата част от спомените ѝ бе зад нея и отровата от тях сякаш се оттичаше към миналото, там, където ѝ беше мястото.

А в същото време Травис я топлеше с живота, който бликаше от него, притискаше я така, сякаш никога нямаше да я пусне от ръцете си.

— Винаги съм се чудила как Родни е обяснил появяването ми на дамата си — промълви Кет.

— Вероятно не му се е налагало да обяснява. Всички жени страшно много си падат по него.

— Това е заради очите му. Когато го погледнеш за първи път, ти изглежда като някакъв самотен мечок играчка, забравен от някой

малчуган.

— Не се оставяй да бъдеш подмамена от тъжните му кафяви очи — възрази живо Травис. — Родни Харингтън е изключително умен и проникателен човек.

— И освен това е много мил. Посрещна ме толкова невъзмутимо, сякаш всяка нощ поне по пет непознати голи жени се изкачват по стълбичката на палубата му. Уви ме в едно одеяло и ме нагости с гореща супа. Веднага след като разбра какво ми се е случило, нареди на екипажа да вдигне котва и да се отпрати към Калифорния.

— Учудвам се, че не се е опитал да намери Били и да го пребие от бой — промърмори Травис.

— Аз му се примолех да не го прави. Всичко, което исках, бе да избягам колкото се може по-далеч от Били. — Кет въздъхна дълбоко и някак си облекчено и продължи с все същия равен глас: — Приятелката на Харингтън беше долу-горе с моите размери и много ми съчувстваше. Даде ми някой от дрехите си, дори ме научи как да готвя по време на морски преход. Когато спряхме в Акапулко, аз продадох венчалния си пръстен, за да си купя мексикански документ за развод. След това се върнах обратно на яхтата и изпълнявах ролята на готвач по време на останалата част от пътуването до Калифорния.

— И то добър готвач, ако съдя по вечерята, която ми спретна онази вечер — вметна Травис, целувайки я нежно по косата.

— Отначало не бях толкова добра — усмихна му се Кет, макар че устните ѝ още потрепераха от заглъхващите спомени. — Но се научих на много неща по време на плаването. Някой от другите пътници ме помолиха да им направя снимка с техния „Поларойд“. Показаха ми какво да правя, аз го направих и когато видях как сякаш от нищото на едно малко парче картон се появява снимката, косата ми настръхна. Вече знаех, че съм открила нещо изключително.

— Фотографията?

— Да. — Тя погледна Травис от упор, искаше да го накара да разбере. — Слагането на фотоапарат в ръцете ми беше все едно да пуснеш риба във вода. Аз си изкарвах прехраната като готвачка, спестявах, докато успея да си купя собствена фотографска екипировка и след това си скъсах задника от работа, докато Харингтън не ме убеди да му позволя да ме представява.

— Значи така е станал твой агент — рече Травис. — Много пъти съм се чудил.

— Аз съм добра в това, което правя — обяви Кет, гласът ѝ беше гладък и уверен. — Може да не ставам за майка, но никой мъж не може да каже, че съм лош фотограф.

Преди Травис да успее да ѝ отговори, откъм водата се чу някакъв звук, шум, подобен на рязане с трион. Една надувна спасителна лодка с мотор пореше водата към тях. Когато приближи към кея, моторът изгасна и лодката плавно се приближи към стъпалата, водещи към водата.

В настъпилата тишина думите на Травис прозвучаха грубо, почти брутално:

— Не си запазила фамилното име на Били.

Беше изречено като факт, не като въпрос, но Кет все пак отговори.

— Не, аз не пазя абсолютно нищо от него. Нито името му, нито пръстените, които ми е подарявал, нито стотинка от проклетите му пари.

— Какво е фамилното му име?

Тя рязко вдигна глава и изгледа Травис. Гласът му прозвуча като на някой непознат, а изражението му беше отнесено и свирепо. И въпреки това ръцете му я бяха прегърнали много нежно.

— Нелсън. Защо?

— Аз пътувам навсякъде — промърмори Травис, навеждайки глава, за да докосне устните ѝ. — Някой ден ще се срещнем с него. Обещавам ти.

Кет бе твърде изненадана, за да каже нещо. Нито пък знаеше какво да каже, ако можеше да говори. Съчетанието между необузdana ярост и нежно покровителство, което наблюдаваше в Травис, бе нещо съвсем ново за нея. То я караше да се чувства объркана, неориентирана и в същото време... Сигурна.

— Хайде — напомни Травис сякаш нищо не се е случило. — Диего ни чака.

Той я поведе надолу по стъпалата и ѝ помогна да се качи на лодката.

— Това е Диего — представи го Травис, посочвайки към дребничкия, тъмнокос мъж на носа на лодката.

— Диего, запознай се с Катрин Кохрън. Ако се държиш добре с нея, тя би могла дори да ти позволи да ѝ казваш Кати.

Кет се усмихна и протегна ръка. Вместо да се здрависа с нея, както очакваше, Диего се наведели целуна пръстите ѝ със старомодна грация.

— Аз винаги се държа добре — рече Диего с ясен глас. — Особено пък с красиви жени. — На лицето му се появи усмивка, която преобрази чертите му. Той притежаваше някаква средиземноморска красота, която ставаше най-очевидна, когато се усмихнеше. — А вие сте много красива, синьорита. Като роза през зимата.

— Грациас, Диего — поблагодари Кет, искайки ѝ се испанският ѝ да е достатъчно добър, за да може да отговори на комплимента. Тя закачливо му се усмихна.

— Защо се получава така, че когато те гледам, виждам цял наниз от разбити сърца по всички краища на света?

Очите на Диего проблеснаха весело. Той погледна към Травис и кимна в знак на одобрение.

Травис обгърна с ръка талията на Кет в жест, който красноречиво говореше за отношението му към нея, който Диего забеляза и веднага разбра.

— Виждаш разбити сърца — каза Травис, навеждайки се, за да постави устните си върху разкошната коса на Кет, — тъй като Диего е разбивач на женски сърца. Ако се заслушаш внимателно, сигурно ще чуеш и женски плач.

Кет наклони глава на една страна, преструвайки се, че се е заслушала, но всъщност се наслаждаваше на играта на светлината в касата на Травис. Когато заговори, го направи съвсем механично, тъй като по-голямата част от мозъка ѝ беше заета с измислянето на една снимка.

— Те не плачат за теб, нали? — попита тя Травис тихо. — Сълзите идват от надеждата, а когато си тръгнеш, ти не оставяш нищо след себе си, нито дори надеждата, че ще се върнеш. Няма надежда, няма сълзи.

Изражението на лицето на Травис се промени, гняв и съжаление и още някакво чувство, което би могло да е и болка. А след това на него нямаше нищо, освен отчужденост.

Кет изведнъж осъзна думите си и се опита да се пошегува:

— Ох, без да искам издадох тайната си. Твоят прапрадядо може и да е бил пират, Травис, но аз пък произхождам от стар род на шотландски вещици и мога да предсказвам бъдещето. — Тя намигна на Диего. — Така че дръжете се добре, *hombres*, иначе за миг ще ви превърна в жаби.

Диего се усмихна жизнерадостно, без да обръща внимание на намръщеното изражение на капитана си.

— Вече съм предупреден, сеньорита. Готов съм да направя всичко за вас. — И той насочи вниманието си към мотора.

— Чакай — спря го Травис.

Диего замръзна с ръка на стартера. Кет погледна към Травис, чудейки се дали не е променил решението си да я вземе с него на борда на кораба си. Ако беше така, не би могла да го вини. Това, което бе казала по негов адрес беше глупаво, почти жестоко. А фактът, че беше и истина, го правеше още по-лошо.

— Фотоапаратите ти — подсказа Травис.

— Моля? — попита тя учудено.

— Фотоапаратите ти са в багажника на колата ми.

— Да, знам. Там са на сигурно място, нали?

— Кет — рече той търпеливо, — не искаш ли да правиш снимки на кораба ми? Нали затова сме дошли.

— Ако настояваш, ще си взема апаратите. Но отсега ти казвам, че ще изхвърля всички снимки, които направя днес.

— Защо? — изненада се Травис.

Тя погледна към елегантния и мощен кораб, застанал неподвижно на водата.

— Такова нещо като „Уинд уориър“ не може да се снима импровизирано. Ще ми трябва време, за да мога да се потопя в съществуването му, в линиите му, в *мълчанието* му. — Устата ѝ се изкриви в шеговита усмивка.

— Знам, че звучи налудничаво, но... — Тя вдигна рамене. — Това е начинът, по който работя.

— Съблазняване вместо насилване — опита се да го формулира Травис, лицето му вече не беше тъжно.

— Никога не съм мислила за това по този начин, но, да, така е.

Пръстът му се плъзна по линията на веждите ѝ:

— Както кажеш, моя шотландска вещице. Диего, закарай ни на кораба.

Усмивайки се дяволито, Диего запали мотора.

Кет се настани на седалката и насочи вниманието си към абаносовия корпус, който се приближаваше към тях с всяка измината секунда. Отблизо корабът беше дори по-красив, отколкото отдалеч. Внушаваше чувство за мощ, издръжливост и грация.

Как ще успее да хвана всичко това на лентата? — питаше се Кет мълчаливо.

Тя последва Травис на борда, като само с половин ухо го слушаше докато ѝ разказва за размерите и атрибутите на „Уинд уориър“. Беше се потопила в чувството, което създаваше яхтата, в блясъка на медните съоръжения, в миризмата на прясна боя, в тъмния такелаж и черните мачти. Обикновено за яхтите се говореше в женски род, но тук, на борда, се чувстваше някаква мъжка мощ, която напомняше на Кет за мъжа, който вървеше до нея.

— ... Фатома — завърши Травис.

— Ммм — отвърна Кет. Това ѝ беше отговорът във всички случаи, когато не искаше да отвлича вниманието си. В този момент тя беше грабната от изчистената и елегантна линия на парапета и тъкмо се чудеше кой обектив би бил най-подходящия, за да го снима.

Травис се спря, взе брадичката ѝ в ръка и я накара да погледне към него.

— Не си чула и една дума от това, което ти казах, нали? — стрелна я той укорително.

Кет примигна, внезапно извадена от мислите си как да хване на филмовата лента всички аспекти от яхтата, наречена „Уинд уориър“.

— Разбира се, че чух — смръщи се тя. — Две мачти, такелаж от типа на шхуните, дължина тридесет метра.

Травис се усмихна и поклати глава в престорено отчаяние.

— Четиридесет метра? — опита се да налучка тя.

— Близо си, но пак не позна. Във всеки случай се радвам, че няма да се опитваш да приставаш с кораба ми на някой кей.

Кет се усмихна виновно.

— Прав си. Наистина си мислех за... образи. Но аз нямам намерение да фотографирам точните размери на „Уинд уориър“, нито пък най-долната част на корпуса му, нито пък точната му скорост при

еди-каква си скорост на вятъра, затова какъв е смисълът да запомням всичките тези неща?

— Какво ще фотографираш тогава?

Душата на един мъж.

Но Кет знаеше, че не бива да го изрича на глас. Вече бе казала достатъчно глупави и недообмислени неща пред Травис. Затова просто поклати глава:

— Ще видиш.

Травис я поведе към долната палуба, говорейки съвсем накратко за корабната конструкция и вътрешните размери.

Нямаше и смисъл да се впуска в подробности, Кет отново не го слушаше. Тя докосваше с ръце различните видове дърво, събрани от всички краища на света, редки дървесни видове, обработени и полирани, за да се превърнат в корабно оборудване.

Т. Х. Денвърс проектираше и строеше супермодерни състезателни яхти, които бяха направени в съответствие с най-прецизните компютърни измервания и спецификации... но неговата каюта беше изпълнена с традиционните изящни материали от дърво и пиринч. Чаршафите на доста широката му койка бяха направени от лен. На стената бе закачено голямо старинно огледало, а от тавана се спускаше инкрустиран кристален глобус.

Кет се огледа около себе си с погледа на фотограф, който не пропуска нищо. Травис от своя страна също я наблюдаваше и накрая продума със закачлива усмивка:

— Сецам се за онази котка, която изпила всичкото мляко. — Той постави ръката си зад врата ѝ, заравяйки пръсти в тъмнокестенявата ѝ коса, падаща свободно по гърба. — Сподели нещо и с мен.

Устните на Кет леко се разтвориха при докосването на дългите му и силни пръсти, които я галеха по косата. Топлината се разля по тялото ѝ, горещината, която чувстваше винаги когато Травис я погледнеше със синьо-зеления огън в очите си.

Травис почувства как го обзема познатият глад, когато тя въздъхна и се отдаде на целувката му. Пръстите му започнаха да я опипват почти грубо, притискайки я към твърдите очертания на тялото му, сякаш опитвайки се да я поеме вътре в себе си.

Мина доста време преди Травис да откъсне устата си от нейната. Опитва се да каже нещо, но предизвикателството на зачервените ѝ

устни бе твърде голямо. Той издаде гърлен звук, целуна я отново и не спря, докато устните ѝ не започнаха да се движат срещу неговите и очите ѝ не станаха почти черни от страст.

Да я отблъсне от себе си, бе като да откъсне от собствената си кожа, но трябваше да го направи. Моментът не беше подходящ за това, което му се искаше толкова много, че ръцете му трепереха.

— Отивай обратно на палубата — изрече той пресипнало.

— Защо? — попита Кет с треперещ глас.

— Защото ако не го направиш, ще ти съблека дрехите и ще се докосна до всяко кътче на тялото ти, докато не се възбудиш така, че да плачеш за мен с всеки дъх, който поемаш.

Кет усети как я обзема глад, който напълно съответстваше на неговия. Травис също го видя и явното ѝ желание наля още огън във вените му.

— О, по дяволите — измърмори той, посягайки към отворената врата зад себе си. — Просто ще трябва да гледам да заглуша крясъците ти.

Но преди да успее да напипа вратата, отгоре се чу гласът на Диего:

— Капитане, още ли сте долу?

Чу се шум от стъпки, спускащи се по стълбата към долната палуба. Травис изруга тихо и се извърна кръгом, обръщайки гръб на Кет. Тялото му изпълни вратата, скривайки зачервеното ѝ лице и замъгления ѝ, жаден поглед от Диего.

— Какво има? — попита Травис троснато.

Диего се спря пред вратата и погледна предпазливо към Травис.

— Някакъв служител от пристанището иска да знае колко още ще бъдем на котва тук.

— Какво значение има?

Диего се ухили:

— За мен няма. Доколкото разбрах, човекът просто иска да разгледа „Уинд уориър“.

— Ами разведи го тогава.

— Кога?

— О, за бога! — излая Травис. — Сега, Диего! Сега, веднага.

— Да, капитане.

Диего се обърна и се отправи към стълбите, но Травис успя да забележи разбиращата усмивка на лицето му. Той изруга и погледна мрачно към Кет.

— Какви неща правиш с мен, госпожице Кохрън, сладка котко, шотландска вещице, жена. Това най-вече. Жена. — След това добави тихо. — Отивай горе, жено. Аз ще се присъединя към тебе веднага след като панталоните отново ми стават.

Кет го погледна и в този момент не искаше нищо друго, освен да го почувства гол между ръцете си, между краката си, вътре в нея. Тя мълчаливо се приплъзна покрай него през вратата, наблюдавайки го с очи, които бяха много тъмни. Внимаваше да не се докосва до него.

Не искаше да се доверява на себе си, че би могла да спре само с едно докосване.

11.

Кет слезе от колата на Травис и се наведе, за да го погледне.

— Сигурен ли си, че не искаш да влезеш? — попита тя.

— Напълно. Просто не мога да разчитам на себе си — каза той с уморена усмивка. — Диего без малко да ни завари на калъп там, на кораба.

— Но Диего не е тук.

— Да, но тъмните кръгове под очите ти са си на мястото.

— Това е един от отличителните белези на хората, които работят за себе си.

Травис изсумтя.

— Има около три часа преди срещата ни с Ашкрофт. Поспи два часа и...

— Сама ли? — прекъсна го тя.

— Ако дойда при теб, то няма да е, за да те наблюдавам как спиш.

Тя се усмихна иронично:

— Обещавах ли?

Той се изсмя въпреки глада, който изпитваше всеки път, когато си помислеше за потапяне в кадифената ѝ жар. А си го мислеше често, също като тийнейджър, който току-що е открил секса.

— Най-добре е да подремнеш, Кет. Имам планове за тази вечер, които ще те държат будна доста до късно. И това ти го обещавам. Ще те взема след два часа за вечеря. А дотогава трябва да свърша някои работи във връзка с кораба.

Кет стоя на алеята пред къщата, докато бученето на автомобилния мотор не се преля в ритмичния и мощен звук на приборя недалече от нея. След това въздъхна и се запъти към къщата.

В момента, в който изгуби Травис от погледа си, тя осъзна, че той бе прав. Изморена бе до крайност. Но реши да не обръща внимание на изтощението, което беше станало част от живота ѝ

толкова, колкото и сивите ѝ очи, влезе в къщата и подмина вратата на спалнята си.

Ако побързаше, би могла да открадне един час, за да подреди диапозитивите, които я очакваха отдавна, и дори да успее да подремне малко преди вечеря.

Имам планове за тази вечер, които ще те държат будна доста до късно.

Горещата вълна отново заля Кет, спомняйки си за изражението в очите на Травис. Нямахше търпение да разбере как точно възнамеряваше да я държи будна. А и тя имаше някои собствени идеи относно това как тя да го държи буден, неща, за които само беше чувала досега, но никога не беше си и помисляла да опита. Докато не срещна Травис.

Усмивайки се, тя се забърза надолу по стълбите към офиса си на долния етаж, натисна бутона на телефонния секретар и започна да подрежда диапозитивите на светещата маса пред себе си, слушайки записаните съобщения. Имаше само едно, което представляваше някакъв интерес. Ашкрофт бе отложил снимките при залез-слънце.

— Чудесно — промърмори Кет, навеждайки се над масата. — Травис и аз ще можем да вечеряме на спокойствие, без да трябва да бързаме, за да се срещнем с онази платиненоруса жаба.

След десетина минути чу, че някой чука на входната врата, едната от двете врати в къщата, които се отваряха към стълбището, водещо за плажа. Другата беше на кухнята на горния етаж, съседната на спалнята ѝ стая.

— Кати? — извика момчешки глас. — Вкъщи ли си?

— Разбира се. Отворено е.

В следващия момент от вратата се появи една усмихната момчешка глава.

— Здравсти.

— Здравсти — поздрави Кет, усмихвайки се в отговор. — Майка ти знае ли, че си тук?

Джейсън се поколеба.

— Тъъ...

Електричносините му очи се вторачиха в нея изпод дълги, черни мигли. Черната му коса падаше на меки, непослушни кичури по челото. Кожата му бе загоряла и правеше устните да изглеждат

бледорозови на фона ѝ. Но не можеше да се каже, че лицето му беше просто красиво, в изражението му имаше някаква необикновена зрялост и интелигентност, която правеше очите да изглеждат още по-дълбоки.

Поглеждайки към момчето, Кет разбра, че за известно време няма да е в състояние да свърши никаква работа. Но всъщност нямаше нищо против. Тя обичаше Джейсън така, както би обичала собственото си дете. А фактът, че Джейсън ентусиазирано отговаряше на чувствата ѝ и също демонстрираше привързаност към нея, донякъде смекчаваше тъжната истина, че е стерилна.

Отдръпвайки се от масата, тя протегна ръце към Джейсън. Усмивайки се, момчето се затича към нея, прегърна я и я изгледа отблизо.

— Близнаците пицяха като заклани, мама се опитваше да смени пелените и на двамата едновременно, татко се прибира късно тази вечер, аз пък си разлях сока и...

— И си се измъкнал през задния вход — довърши Кет вместо него.

Той кимна мълчаливо.

— Всичко е наред, тигре. Всички имаме такива дни. — Тя разроши косата му и отиде при бюрото си. Посегна към телефона, след това се поколеба. Тази сутрин Травис бе споменал, че Джейсън бил болен.

— Добре ли се чувстваш? — попита тя, гледайки го напрегнато.

— Разбира се.

— Нямах температура?

— Откъде ти дойде наум — махна с ръка Джейсън. — Само бебетата имат температура.

— Ела при мен — каза Кет.

Той се приближи, Кет се наведе и сложи буза на челото му. Джейсън не беше горещ, нито пък по някакъв начин изглеждаше болен.

— Добре — приключи инспекцията си тя. — Нека да видим какво ще каже майка ти.

Тя набра номера на съседката си и изчака шестте позвънявания, които обикновено бяха необходими на Шарън, за да вдигне телефона. Накрая се обади задъхан глас.

- Шарън? Кати.
- О, Божичко. Джейсън?
- Точно така. Време за лягане?
- Сигурна ли си? — попита Шарън.
- Да, сигурна съм.

Усмивайки се, Кет затвори телефона. Двете с Шарън си бяха разменили толкова много обаждания на темата Джейсън, че вече се разбиваха само от половин дума.

Малкото момче подскочи радостно и почти затанцува на място.

— Може ли да отидем да търсим раковини, Кати, а? Може ли, а?

— Ще си помисля.

Работейки бързо, тя подреди и отдели на отделни купчинки диапозитивите пред себе си. Бялата пластмасова повърхност, на която работеше, светеше с мека светлина, осветявайки диапозитивите отдолу. Светещата маса не само правеше подреждането на диапозитивите много по-лесно, но и беше много по-подходяща за деликатната цветна емулсия, отколкото прекарването им през горещата светлина на прожекционния апарат.

Щеше да дойде ден, когато Кет нямаше да се притеснява за такива неща. Щеше да прави снимките си по електронен път и да ги съхранява по същия начин. Но между нея и този вид високотехнологична свобода стояха значително количество пари.

— Какво ще кажеш? Ще отидем ли да съберем раковини? — напомни за себе си Джейсън, гледайки я с големите си сини очи.

— Първо ще направим няколко снимки, както се бяхме разбрали, нали? — усмихна му се Кет. — Много хубаво, че майка ти те е облякла с червена тениска, чисти дънки и червени маратонки.

Джейсън се усмихна гордо:

— Не е мама. Аз сам се облякох. Спомних си като каза, че червеното е много подходящо за снимки.

— То е най-доброто — кимна Кет, гушвайки момчето. — А ти си много умен, след като запомняш такива неща.

Джейсън прехвърли ръката си през кръста ѝ и се притисна към нея.

— Къде ще ходим този път?

— В Блуубърд парк. След това ще минем и през централния плаж. А след това ще се върнем тук и ще събираме раковини.

— О, да! Раковини!

Кет се усмихна. Поне нямаше да прекара още един безплоден следобед с Ашкрофт. Тя изведнъж си припомни нещо. Трябваше да остави съобщение за Травис.

— Но първо трябва да се обадя на едно място — каза тя на Джейсън.

Набра номера, за който Травис ѝ беше казал, че е на братовчедка му. Никой не отговори, дори и телефонен секретар.

— Ще трябва да постъпим по старомодния начин — въздъхна Кет.

Джейсън се разхождаше между няколкото триножника и всевъзможните светкавици, пръснати из стаята, и не ѝ отговори. Разхождаше се, но не докосваше нищо. Знаеше, че не бива и че неговата доста по-възрастна приятелка е безкомпромисна в това отношение. Ако искаше да бъде допускан до офиса ѝ, трябваше да не се докосва до нищо, което не му е дадено в ръцете от нея.

Кет написа една кратка бележка за Травис, постави я в плик и надраска името му с големи букви от външната страна. Затвори външната врата след себе си и Джейсън и подпъхна плика малко над бравата. Когато дойдеше да я вземе за вечеря, нямаше начин да не го забележи.

Джейсън я наблюдаваше нетърпеливо.

— За кого е това? — попита той.

— За Травис.

— Кой е той?

— Мой приятел. Може би ще се срещнем с него по-късно. Сигурно ще ти хареса.

Лицето на малкото момче изведнъж се стегна в мрачна гримаса:

— Няма.

В тази единствена дума се беше вместил един цял свят от самота и ревност. Спомняйки си собствените си чувства, когато нейните новородени братче и сестриче близнаци бяха отнели двеста процента от времето на майка ѝ, Кет приклепна пред Джейсън.

— Да — съгласи се тя. — Сигурно няма да харесаш Травис. Повечето хора не обичат пирати.

— Той е пират? — попита Джейсън заинтересован въпреки ревността си. — Ама истински?

— Съвсем истински.

— Ти откъде знаеш?

— Той има голям, черен кораб — каза Кет, изправяйки се.

— Значи истински пират — извика Джейсън и започна да се върти щастливо на едно място. — И аз ще се запозная с него! Хей, това вече е нещо, което едни бебета близнаци никога не могат да направят!

— Наистина е така. Само големите момчета могат да играят с пирати.

— Йеее! — Джейсън изведнъж спря да се върти и погледна към Кет с надежда в очите си. — Твоят пират краде ли деца? Искам да кажа, малки дечица, почти бебета?

— Хм — промърмори Кет, скривайки смеха си. — Мисля, че не, но все пак мога да го попитам. Хайде, тигре, да не прахосваме слънчевата светлина.

Хванати ръка за ръка, Джейсън и Кет се отправиха към колата й.

— Трябва ли да слагам предпазния колан? — попита той жално.

— Само ако искаш да дойдеш с мен.

Джейсън въздъхна и се остави да бъде завързан с колана. Кет сложи своя и изкара тойотата си назад по стръмната алея към улицата.

Докато се промъкваше по оживените улици, Кет планираше първата си снимка за кампанията *Лагуна*, едно добро място за *отглеждане на деца*, докато Джейсън си бърбореше нещо за някаква детска площадка, която да комбинира *Дисниленд с Магическата планина и Водния свят*, място, което е позволено само за послушните хлапета, място, където не се допуска никой под седем години...

Когато се върнаха обратно на плажа пред дома на Кет, слънцето вече почти се скриваше. Вятърът откъм Санта Ана беше духал през целия ден и бе донесъл горещината от пустинята Мохаве до Лагуна бийч, където тропическите бури бяха нещо съвсем обикновено през лятото. Това лято Ел Ниньо отново ги беше връхлетял със своята знойна горещина, ураганни ветрове и огромни вълни.

След като бяха приключили с *истинските* снимки, Джейсън се беше съблякъл само по дънки. Бягаше между отделните локви, направени от прилива, като маломерна пантера, пляскаше в

затоПЛената от слънцето вода и от време на време се показваше триумфално иззад някой камък с раковина в ръка.

Кет заснемаше всичко това с фотоапарата си за собствено удоволствие — напористостта и интелигентността му, любопитството и смеха му, безкрайната му радост от ароматите и звуците на света около него. Тя забрави колко много е уморена, забрави и за мълчаливото обещание, което бе дала на Травис, че ще се опита да подремне преди вечеря, забрави за всичко. Камерата беше единственото реално нещо за нея, някакъв мистичен прозорец, който ѝ позволяваше да види вселената, събрана в усмивката на едно дете.

Джейсън ѝ носеше раковина след раковина и ги трупаше в краката ѝ, но тя не гледаше към тях, а към лъчезарната му усмивка. Продължи да прави снимки докато светлината го позволяваше. Когато вече не бе възможно да хване всички нюанси на изражението му, тя остави камерата настрана, вдигна полепналото с пясък радостно момче в ръцете си и го притисна към себе си.

— Какво послушно дете — каза тя. — Заслужи си хамбургер, пържени картофи, дори и един млечен шейк.

— И млечен шейк? — възкликна Джейсън, обгръщайки шията ѝ с ръце. — Шоколадов, нали?

— Че има ли и друг вид?

Тя намести тялото на момчето в ръцете си, опитвайки се да уравни тежестта му. Но независимо в каква поза заставаше, гърбът и раменете ѝ я боляха много. Искайки ѝ се да не е толкова близо до последните си запаси от сили, тя остави Джейсън на пясъка.

— Ако наддадеш още един килограм, ще ми трябва кран, за да мога да те вдигна — изпъшка тя престорено драматично.

— Това е, защото вече съм на седем — поясни Джейсън, явно много горд, че е толкова голям. — Мама казва, че вече съм малък мъж.

Приклякайки, Кет прибра назад черните му къдрици, откривайки още по-ясно дълбоките му сини очи. Макар да му харесваше да е голям, той все още не беше готов да се откаже от майчините грижи. Но появяването на близнаците го беше оставило без никакъв избор.

Кет разбираше много добре парадоксът, който се получаваше между нетърпението на Джейсън да порасне и недоволството му, че за него не се грижат като за малко дете. Тя се бе чувствала по същия начин на неговата възраст, и то поради същата причина. В крайна

сметка бе заобичала своите близнаци, но това бе станало доста покъсно, чак след няколко години.

— Знаеш ли какво — каза тя, целувайки го бързо по чипото носле, — ти би могъл да бъдеш малък мъж за майка си и в същото време малко момче за мен. Съгласен ли си?

— Съгласен. — В следващия момент усмивката изчезна от лицето му и той попита колебливо: — Твоят пират обича ли млечен шейк?

Кет примигна неразбиращо. Беше свикнала с рязката смяна на темите при разговорите си с Джейсън, но сега нещо не можеше да включи.

— Моят пират?

— Той наистина прилича на пират. — Джейсън се загледа над рамото на Кет. — Имаш ли черен кораб?

— Това момче разпознава един пират веднага щом го види — избуча дълбок глас иззад Кет.

Тя извърна глава толкова бързо, че едва не удари Джейсън с полетялата от рязкото движение плитка на косата ѝ.

— Травис!

Радостта в гласа ѝ беше повече от очевидна, но не ѝ пукаше. Струваше ѝ се, че се бяха разделили преди много дни, а не само преди няколко часа.

— Обичаш ли шоколадов млечен шейк? — попита го тя.

Травис се наведе и коленичи до Кет, но дори и в това положение бе доста по-висок от Джейсън.

— Обожавам го — каза той и подаде ръка на Джейсън. — Аз съм Травис. А ти да не би да си момчето, което е дало на Кет онези безценни раковини?

— Да. — Джейсън се здрависа по начин, който майка му със сигурност би одобрила, така, както се запознава един малък мъж с един голям. — Кати е прекалено заета с нейните снимки, за да търси раковини, затова го правя вместо нея.

— Жалко, че някой не може и да спи вместо нея — погледна косо към Кет Травис. — Мислех си, че ще се опиташ да подремнеш.

— Ашкрофт отложи срещата, появи се Джейсън, светлината беше добра. — Тя се усмихна и повдигна рамене. — Не успях да дремна, но поне направих много и хубави снимки.

Травис сякаш искаше да каже нещо, но след това погледна към нетърпеливото лице на Джейсън и се отказа.

— Правилно ли си спомням, че ставаше въпрос за вечеря? — попита Травис.

Тя се усмихна виновно, надявайки се, че Травис няма да има нищо против да включат едно самотно момче в своите планове за вечерта.

— Джейсън получава хонорарите си като фотомодел под формата на храна — обясни тя.

— Хм, това означава ли, че ще има и трети човек за вечеря? — попита Травис.

Кет леко го докосна по ръката, мълчаливо молейки го да не разваля вечерта на Джейсън.

— Винаги може да се намери място за още един.

Суровите черти на лицето на Травис омекнаха в лека усмивка.

— След като това е Джейсън, място ще се намери. Ще се обадя в ресторанта да променят резервацията.

— Не, по-добре просто я отмени — каза тя бързо, спомняйки си за скъпата вечеря от предишната вечер. — Любимото заведение на Джейсън е само на няколко пресечки отгук.

Травис направи гримаса, погледна още веднъж към момчето и се предаде:

— Надявам се, че храната там не е чак толкова лоша.

— Не се надявай особено — каза Кет с усмивка.

Гола, отпусната и затоплена до мозъка на костите си, Кет се беше потопила до шията във вдигащата пара вода и се стараеше да стои будна. Стисна зъби, опитвайки се да сподави прозявката си, но не успя да заблуди Травис. Колкото и да се опитваше да се прави на бодра, очите му измерваха умората ѝ с абсолютна прецизност.

— Шарън ти беше много благодарна, че си я освободила от Джейсън за вечерта — каза Травис.

— Тя едва успява да насмогне на всичката къщна работа. Това че има близнаци, е достатъчно тежко, но на всичкото отгоре мъжът ѝ работи в една бързо разрастваща се счетоводна фирма и работното му време е по шестнадесет часа на ден. Всеки момент очаква да го

повишат, но Шарън направо се побърква от напрежение. А да не говорим за Джейсън. Той е бил доста разглезеното дете на сравнително възрастни родители и изведнъж — бум! — появяват се двама врецящи конкуренти.

— Често ли го вземаш под крилото си?

— Разбира се. Той е великолепно хлапе, умен и пълен с енергия. Би ми се искало... — Гласът ѝ замлъкна, преди да успее да формулира тъжната истина с думи. Тя би желала да има дете като Джейсън. — Както и да е, ние двамата с него много се разбираме.

— То се вижда. Той май не иска да те дели с никой друг.

— Да, но го превъзмогна, когато му поръча допълнителна порция пържени картофи. Не са много момчетата, които се запознават с истински, ама съвсем истински пират.

Травис се засмя:

— Той е много дяволито дете. Когато отидохме заедно до тоалетната, ме попита дали отвличам бебета.

Кет се прозина.

— Да, има предвид дори две. Конкуренцията му.

— Сетих се за това — рече Травис сухо. — Беше толкова очевидно, колкото и фактът, че в момента заспиваш.

— Аз просто се отпускам.

— Така ли му казваш?

Травис посегна и я обърна с гръб към него. Силните му пръсти започнаха да разтриват раменете и гърба ѝ, отпусайки мускулите, които се бяха схванали от носенето на фотографската екипировка и приклякването във всевъзможни пози в продължение на часове. Тя се отпусна още повече, усещайки силата му, и напълно се остави на сръчните му ръце. Естествено, продължаваше да се прозява.

— Време е да си лягаш — каза Травис.

— Още няма и девет.

— И какво от това? Непрекъснато се прозяваш.

— Аз се прозявам всяка вечер.

— Опитай се да поспиш.

— Правя го. От полунощ до пет. Или до четири, зависи от случая.

Ръцете му спряха.

— И това ли ти е всичкият сън?

Кет се опита да отговори нещо, но го преглътна с поредната си прозявка.

— Ако сега не беше тук, с мен, какво щеше да правиш? — попита Травис.

— Щях да подреждам диапозитиви. Или да ги дубликирам. Или да ги слагам в пликове, за да ги изпратя на разни агенти. Или да пиша заплашителни писма на тези, които бавят плащанията ми. А може би да се подготвям за изложбата в Лос Анджелис. — Кет рязко се изправи. — Трябва да подбера остатъка от снимките за „Суифт и сонс“. Трябваше да ги изпратя още вчера.

Травис не искаше да повярва на това, което чуваше.

— Тази нощ, след един ден, който започна още на разсъмване?

— Аха — кимна тя разсеяно, мислейки за разписанието си. — Но не е необходимо да започвам още тази минута. Може и малко по-късно.

Травис бе доволен, че бе обърната с гръб към него. Страхуваше се, че ако сега видеше изражението му, сигурно би побягнала през глава от него. Той никога не беше срещал по-отдаден на работата си човек. И на парите.

И въпреки това досега тя дори не му бе и намекнала, че *неговите* пари биха могли да бъдат едно голямо облекчение за нея.

Травис си помисли тъжно, че всеки един момент от времето, прекарано с нея, очакваше тя да му поиска пари. А фактът, че досега не беше споменала за това, го правеше само предпазлив... и го караше да се надява.

Не бъди глупак — каза си той свирепо. — Тя рано или късно ще поиска пари. Всички го правят. Ако пък се прави на много свенлива, аз самият ще подема темата. Тези глупости, че просто ѝ харесвало да бъдем заедно, трябва най-после да спрат.

Той нямаше нищо против да ѝ помогне с някои подаръци под формата на пари. Тя определено се нуждаеше от почивка повече от всяка друга жена, която бе срещал досега. Но беше категорично против да се преструва, че тяхната връзка беше нещо различно от това, което в действителност беше — една проста сделка между възрастни хора.

Беше се научил от горчивия си опит, че ако не се изяснят навреме всички подробности, съществува реалната възможност да ти го начукат изневиделица, и то по най-подлия начин.

Известно време единствените звуци, които се чуваха, бяха тихите охкания на Кет, докато Травис разтриваше болящите я мускули.

— Кога са почивните ти дни? — попита той накрая.

— Не познавам такива животни — отвърна тя, опитвайки се безуспешно да се пребори с поредната прозявка.

— Нямах уикенди?

— Не. Това е цената да работиш за себе си.

— И винаги ли работиш толкова усилено?

Тя поклати глава:

— Не, ти просто извади лошия късмет, когато съм изпаднала в дълбока финансова криза.

Ръцете на Травис замръзнаха върху нея. Беше твърде късно, когато Кет си спомни презрението, което беше демонстрирал още първия път, когато му беше споменала за паричните си затруднения.

— Но това си е мой проблем — добави тя бързо. Наведе се напред, за да си вземе една хавлия, но ръката на Травис хвана нейната, преди да успее да я достигне.

— То също е и мой проблем, ако заради него трябва да си далеч от мен — промълви той.

— Ами тогава скарай се на „Енерджистикс“ — тросна се Кет, поглеждайки го през рамо. — Дължат ми петдесет хиляди.

Той не се и опита да скрие изненадата си.

— Това никак не са малко пари.

— Да — съгласи се Кет. — Аз се справям доста добре, като се вземат предвид всички обстоятелства. С една дума, съумявам да си изкарвам прехраната.

Думите ѝ прозвучаха като някакво ехо от жестокостта на Били и това го накара да си спомни какво мотивираше Кет. И въпреки това той не беше доволен, че миналото ѝ бе единствения мотив за това, което правеше в настоящето — работа, работа и пак работа.

— Самоуважението е хубаво нещо, но не бива да се осланяш само на него — рече той. — Трябваша ми няколко години докато го разбера. Интересно ми е да видя дали ще се окажеш по-умна от мен.

Докато говореше, той я обърна към себе си. Преди тя да успее да каже нещо, устата му се залепи за нейната със страст, на която тя знаеше, че трябва да се съпротивлява. Но не можеше да му откаже, не и когато езикът му започна да се опитва да влезе между устните ѝ и

когато чувстваше сладкия му дъх в устата си. Тя въздъхна и се остави да се разтопи в него, наслаждавайки се на приятното чувство, което изпитваше винаги, когато гърдите ѝ се прилепяха към влажното килимче на гърдите му.

Тръпка премина през Травис, когато усети как зърната на гърдите ѝ се възбуждат при допира им с кожата му.

— Кет, вещице, жено, ела да пътуваш с мен, само за два дни, до Каталина айлънд и обратно. Не вярвам да не можеш да отделиш два дни за мен, за себе си, за нас.

Пресипналият му шепот достигна до най-дълбоките кътчета на душата ѝ, карайки дъха ѝ да секне. Искаше ѝ се да прекарва времето си с Травис толкова, колкото го искаше и той. Не, искаше го дори повече и от него.

И знаеше, че в някой от близките дни той ще се качи на борда на своя кораб и ще отплава към края на света. Ветровития Денвърс, който никога не оставаше на брега за повече от няколко седмици.

— Кога? — попита Кет протичко.

— Утре.

Тя затвори очи. Ноктите ѝ се забиха в дланите ѝ.

— Не мога — прошепна тя. — Просто... не мога.

Травис всъщност въобще не очакваше, че Кет ще се грабне и ще тръгне с него, преди да са се разбрали за някаква цена, но това, което го ядоса, бе, че тя продължава да се преструва, че парите му въобще не я интересуват.

— Не можеш? — попита той. — Искаш да кажеш, че *не искаш*. Защото всичко, за което те е грижа, е да измерваш своето самоуважение с количеството пари, което изкарваш. — Той се изправи и грабна една хавлия. — По дяволите, нямам намерение да ти преча да го правиш...

Кет го изгледа с широко разтворени очи. След това премигна бързо, за да скрие изтощението, разочарованието и сълзите си.

— Това не е вярно — прошепна тя, тъй като шепотът бе единственото нещо, което можеше да излезе от стегнатото ѝ гърло.

Без да каже нищо, Травис излезе от басейна и започна да се подсушава с хавлията. Не поглеждаше към нея и въпреки това тя не можеше да откъсне поглед от него, всеки мускул и сухожилие по тялото му се открояваше по кожата му с меден загар, водни капчици

блещукаха и се стичаха надолу по силното му тяло. Той бе най-красивото и най-мощно нещо, което бе виждала някога... и тя разбираше, че със сигурност ще го загуби в най-скоро време.

— Защо? Защо не те срещнах през януари, когато наистина бихме имали реален шанс да бъдем заедно.

В следващия миг Кет чу собствените си думи и осъзна какво е казала, какво е разкрила. В същото време я обзе ярост, която изтика изтощението ѝ на заден план и вля свежи сили във вените ѝ.

Тя посегна към една хавлия, изправи се и започна да се бори с дебелия материя, неспособна да направи дори и един прост възел. Вече не поглеждаше към Травис, не можеше, защото знаеше, че ако го направи, ще се разплаче.

Не беше плакала от седем години и нямаше никакво намерение да започва сега. Най-малкото пък отново заради някакъв богат негодник.

Травис я наблюдаваше как безуспешно се мъчи да завърже хавлията си и разбра, че до каквото и фискално споразумение да стигнеха в крайна сметка, тази вечер не беше моментът да преговарят на тази тема.

— Кет — поде той кротко, — ти си толкова уморена, че направо ще се разпаднеш, и въпреки това не ми даваш възможност да те подкрепя.

Тя сложи ръце на ушите си, не искаше да чува думите му, които разтапяха гнева ѝ, загрижеността му я караше да ѝ се иска да се затича към него, да се довери на силата му, да го люби.

— Не, о, Господи, не — изрече тя с напрегнат глас. — Не и това. Не сега.

— Какво *не*! Кет, какво има?

Тя погледна безумно към Травис, след това зарови лице в ръцете си, не искаше да вижда нищо около себе си. Тялото ѝ се тресеше от усилието ѝ да контролира емоциите си.

— По дяволите — изръмжа Травис със стиснати зъби. — Ти направо се изхабяваш до крайност! Не го ли разбираш?

Той я обгърна с ръце и усети как напрежението ѝ вибрира във всяко кътче на тялото. Мълчаливо се изруга задето я бе притиснал прекалено много и може би прекалено *рано*. Тя просто нямаше опит в играта на държанка, така, както другите жени, с които бе прекарвал

времето си досега. А и той бе много по-нетърпелив, отколкото бе бил досега.

— Всичко е наред. Кажете ми какво те притеснява, сладката ми...
— Гласът му я подмамваше, а тялото му затопляше студената ѝ кожа.
— Ако искаш да говориш за пари по някакъв повод, по какъвто и да било повод, аз няма да ти се разсърдя. — Той я целуна нежно по клепачите. — Кажете ми, малка Кет. Позволи ми да ти помогна.

— Не — прекъсна го тя грубо, извърщайки лицето си от него. Все още беше в ръцете му, искаше го и в същото време се опасяваше, че ако му позволи да я люби още един път, не би могла да се сдържи да не се влюби в него. А не можеше да си позволи такова нещо.

Богат мъж. Мъж, който не знае как да обича.

— Аз не искам да се влюбвам в теб — рече му тя студено.

В думите ѝ се четеше такова отчаяние, че на Травис му трябваше известно време, за да разбере какво всъщност е казала. Когато го осъзна, той изведнъж спря да мисли за пари, за жени и за бизнес.

Предварително знаейки, че ще съжалява задето не е определил предварително правилата на тяхната връзка и в същото време неспособен да се спре и да не нарушава правилата, които сам си беше установил, той повдигна лицето на Кет и я целуна дълго и страстно. Ръцете му се спуснаха от раменете към хавлията, увита около гърдите ѝ. Когато усети, че тя се втвърдява, Травис спря.

— Кет...?

Тя потреперя, усещаше едновременно как я побиват горещи и студени тръпки, чувстваше се попаднала в капан, от който не знаеше как да се измъкне.

Но в следващия момент разбра, че това всъщност няма значение. Не би могла да даде на Травис повече, отколкото вече му бе дала.

— Да — прошепна тя. — Да.

Без да каже и дума повече, Травис я вдигна и я понесе към спалнята си. Махна влажната хавлия, с която беше увита, и я зави с копринен юрган. Тя не преставаше да потреперя, докато той не легна до нея и не покри и двамата със завивката. Хвана я и я държа в ръцете си, докато не почувства как топлината се връща по кожата ѝ.

Накрая Кет въздъхна дълбоко и се отпусна в обятията му. Той за пореден път забеляза тъмните кръгове под очите ѝ, бледата ѝ кожа, костите, които сякаш напиреха да излязат изпод кожата ѝ. Желаше я

неописуемо, но тя беше толкова уморена и определено се нуждаеше от почивка повече, отколкото той се нуждаеше от секс.

— Спи, Кет. — Травис нежно я целуна по бузата. — Изтощена си.

Ръцете ѝ се плъзнаха по кръста му и тя целуна изпъкналите мускули по гърдите му. Езикът ѝ заопипва зърната на гърдите му и от плоски петънца бързо ги превърна в малки, твърди бутончета. Макар да беше много възбуден, той не направи никакво движение, с което да отговори на милувките ѝ.

— Травис?

— Ти си прекалено изморена — повтори той. — Не би могла да се наслаждаваш на секса в това състояние.

— Опитай все пак...

Хладните ѝ пръсти започнаха да масажират гърдите му, докато ръцете ѝ не станаха толкова топли, колкото и неговата плът. Тя отново подразни зърната, а след това и пъпа му.

Травис потръпна и затаи дъх.

— Добре — изсумтя най-сетне той. — Но при едно условие.

— Кажу ми го.

— Ще останеш с мен тази нощ. Никаква работа повече.

Видя я, че се намръщва, и знаеше, че е отгатнал правилно. Кет явно бе планирала да се нахвърли върху работата си веднага след като се прибере вкъщи тази нощ.

— Съгласна? — попита.

Когато тя не отговори веднага, той хвана върха на едната ѝ гърда и леко я стисна. Гърбът ѝ се изви като дъга в безпомощен отговор.

— Не е честно — изрече тя задъхано.

— Съди ме, ако искаш.

Той се наведе над нея и потърка брадясалата си буза между гърдите ѝ. Ръцете му се плъзнаха надолу към бедрата ѝ, след което я хвана за китките, преди тя да е успяла да хване него.

— Ако започнеш да ме опипваш с тези малки горещи ръце, ще го приема като знак за безусловно съгласие — настоя Травис.

— Да — изпъшка Кет и затвори очи.

— Добре. Ще го направя колкото се може по-лесно за теб.

— Кое?

— Това.

Устата му започна да гали гърдите ѝ, докато тя не изпъшка и започна да се движи неспокойно. Той се усмихна и проследи руменината, която се разля по тялото ѝ. Дори и толкова изморена, тя продължаваше да отговаря на ласките му.

— А сега второто условие — каза Травис.

Кет изсумтя:

— Пак не е честно. Ти каза само едно.

Той се засмя и се размърда отгоре ѝ. Устата му се спусна надолу по нея, докато ръцете му не я хванаха за бедрата в сигурна прегръдка. След това той бавно плъзна устните си по вътрешната страна на бедрото ѝ.

— Травис...? — прошепна Кет.

Той вдигна глава колкото да може да я погледне в очите. Дъхът в гърлото ѝ секна. Погледът в очите му беше едновременно чувствена заплаха и вълнуващо обещание.

— Това може и да те шокира, моя червенокоса шотландска вещице — избоботи Травис, — но аз си мисля да направя това от момента, в който те понесох от онази скала, и проклет да съм, ако чакам още.

Със затаен дъх Кет го наблюдаваше как целуваше бедрата и корема ѝ, след което се прехвърли към тъмния махагонов триъгълник, прикриващ най-мекото и интимно място между краката ѝ. Нарочно го нравеше много бавно, докато накрая устата му се отвори и през нея премина гореща вълна. Тя беше толкова шокирана, че не можеше дори и да извика от удоволствие. Когато я заля втората вълна, тя издаде само някакъв задавен звук и се остави напълно в ръцете му, които бавно и сигурно разтваряха бедрата ѝ. С пресекнал от изненада и удоволствие дъх тя се остави на интимната му целувка.

Травис я възнагради с гореща, жадна милувка, която я накара да изкрещи от възбуда. Устните му, езикът му, зъбите му се движеха по нея с променлива интензивност, бавно и без да оставят нито едно недокоснато кътче.

Кет се опита да прошепне името му, да му каже какво невероятно удоволствие ѝ доставя, но просто не успя да намери думи, само можеше да го покаже с движението на тялото си.

Когато си помисли, че не би могла да издържи повече, той влезе в нея с едно мощно движение, изпълни я, отговори на нуждата ѝ със

своята собствена първична нужда, докато накрая никой от тях не знаеше кой дава и кой взема, тъй като даването и вземането не би могло да се разграничи в екстаза, който бе обхванал преплетените им тела.

Когато Кет се събуди, тя все още беше в леглото на Травис. Светлината от слънчевия ден струеше през прозореца.

Но бе сама.

— Травис?

Не последва никакъв отговор.

Изпитвайки някакво неясно безпокойство, Кет се изправи, оглеждайки се за часовник. Имаше един на нощното шкафче, но циферблата му беше закрит. Сякаш знаейки, че първата ѝ мисъл ще бъде да погледне колко е часът, той бе написал бележка и я бе поставил пред часовника.

„Заминавам на плаване. Искаше ми се да те взема със себе си.“

12.

„Уинд уориър“ летеше пред южния вятър като голяма океанска птица, каквато всъщност и беше. Обикновено екипажът се радваше, когато могат да изпробват яхтата под силен и чист вятър, но през последните пет дни малко неща бяха нормални на кораба.

Нищо не можеше да задоволи капитана. Нито новият дизайн на платната, нито вятърът, нито хитроумната конструкция на такелажа в съответствие с новите платна, нищо. Травис обикаляше палубата като хищник в клетка, заяждайки се с всеки, който бе достатъчно непредпазлив да се изпречи през погледа му.

— Ще надбягаме остатъка от тропическата буря, преди да достигнем до Лагуна — каза Диего.

Травис само изсумтя.

— Новите платна се представят много добре — продължи Диего.
— Само кораб, толкова мощен и добре построен като този, може да устои на толкова много вятър.

Травис пак изсумтя.

— Екипажът се научи бързо да се оправя с новия такелаж — добави Диего. — Не мислиш ли?

Травис изсумтя.

— Твоята общителност, капитане, е направо забележителна.

Травис понечи да изсумти, но се спря в последния момент. Над главите им платната плющяха от издуващия ги вятър. Океанът се цепеше със съскане пред носа на кораба. Наклонът на палубата и скърцането на такелажа говореха за корпус, който се представя точно според очакванията, плъзгайки се мощно по безкрайната морска шир.

Нямаше абсолютно нищо, от което да се оплаква капитанът.

С приглушена ругатня Травис прекара пръсти през косата си, развявана от вятъра, и погледна своя първи помощник в очите.

— Екипажът се справи много добре — промърмори Травис равнодушно.

— Те биха искали да го чуят от теб.

— Защо пък трябва да им го казвам лично?

Диего само му намигна.

— По дяволите — измърмори Травис. — Ще им го кажа по време на вечеря.

— Благодаря.

Травис се почувства малко неудобно.

— Няма нужда от благодарности. Хората си свършиха добре работата.

— Не биха и посмели да не го направят — отбеляза сухо Диего. — Техният капитан, както те казват, е като необуздан жребец.

Устните на Травис се изкривиха в усмивка:

— Чак такива работи ли разправят?

— Si. Но това е много хубаво. Работата, която трябваше да свършим за две седмици, я свършихме само за пет дни и сега пътуваме към пристанището, където ни чакат красиви жени. Никой не се оплаква от това!

Травис се усмихна мрачно:

— Само пет дни, а?

— Дори и малко по-малко.

— На мен ми се сториха като пет седмици.

— Следващия път вземи и твоята червенокоса красавица. Тогава времето ще върви с обичайния си ритъм.

Травис го изгледа свирепо и Диего вдигна ръка в знак, че се предава:

— Юрген ще спечели джакпота, ясно е.

— Какъв джакпот?

— Който се формира докато се обзалагахме какво точно те е извадило от равновесие и кое ще бъде нещото, което ще те върне до нормалното ти, усмихнато състояние.

— Нормално? Усмихнато? Ще има да чакат — тросна се Травис.

— Аз съм шокиран, капитане. Просто шокиран. Ти си толкова уравновесен човек — каза Диего, макар усмивката му да говореше точно за обратното. — Хората ти са горди да работят за командир, който изисква от тях да дадат най-доброто от себе си. Единствената причина, поради която понякога се оплакват, е, когато дават най-доброто, а то не се оценява.

— Знам как се чувстват — кимна Травис, мислейки си за Кет, която беше отказала да прекара няколко дни с него на море, сякаш дните, които бяха прекарвали заедно на брега, бяха... нищо.

Отново почувства, че го обзема яд, същия яд, който изпитваше винаги, когато си спомнеше колко добре се бе чувствал с Кет и колко безразличен всъщност ѝ е бил той.

Кет, вещице, жено, пътувай с мен, само за два дни, до Каталина айлънд и обратно. Можеш да отделиш два дни за мен, заради теб самата, заради нас.

Травис никога не беше си и помислял, че някога ще му се наложи да се моли за компанията на някоя жена. Но да падне на колене, а след това пак да отплава сам, го разстройваше, объркваше и вбесяваше.

Следващия път обаче той нямаше да отстъпи пред оправданията ѝ за прекалено много работа, прекалено много отговорности и още всевъзможни извинения. Следващия път ще направи това, което трябваше да стори още преди пет дни. Ще постави взаимоотношенията им на единствената основа, която бе надеждна, предвидима и удобна. *Пари*, просто и ясно.

Част от него се чудеше каква ли щеше да е цената на Кет. Но на по-голямата му част не ѝ пукаше. Нали все за нещо трябваше да харчи парите си.

Доктор Стоун разгледа резултатите от последните кръвни проби на Кет, въздъхна и погледна над рамката на очилата си, които използваше само за четене, към своята пациентка.

— Броят на червените ти кръвни телца е прекалено нисък — каза тя. — Ти си силна, но явно не си научила основното правило на всяка работеща жена. Можеш да правиш каквото и да е, но не можеш да свършиш всичко.

Кет се намръщи:

— Аз не съм луда. Много добре знам, че не мога да свърша всичко.

Лекарката се усмихна и това я подмлади с десетина години.

— Добре, но практикуваш ли това, което знаеш?

Кет погледна към скута си и не отвърна нищо. През последните пет дни, откакто беше заминал Травис, тя бе работила до припадък.

Прекарваше часовете след мръкване, за да подбира образи за изложението при „Суифт и сонс“, подреждаше и преподреждаше диапозитиви, докато цветовете започнеха да танцуват пред очите ѝ. Едва тогава си лягаше. Ако не можеше да заспи или се събудеше още преди зори, ставаше и започваше да се занимава със счетоводните книги, които бяха неразделна част от бизнеса ѝ.

Когато най-после се зазореше, тя поглеждаше навън към океана и си спомняше... опитваше се да не си задава въпроса защо си бе помислила, че Травис е различен, защо дори и сега тялото ѝ копнееше за него, защо звукът от смеха му навестяваше безсънните ѝ нощи, защо не може да забрави първия път, когато я бе държал в ръцете си.

И всяка сутрин си задаваше и най-тежкия от всички въпроси: *Дали си замина, защото аз не му доставях такова удоволствие, каквото той доставяше на мен?*

Единственото приятно нещо в живота ѝ напоследък бе, че Блейк Ашкрофт бе спрял с опитите си да я вкара в леглото си. Тя все още снимаше слънчевите залези за него, но вече го правеше сама. Тази вечер трябваше да дойде в тях, за да направят окончателната селекция на диапозитивите, които беше подготвила за книгата му.

Кет никак не беше очарована от предстоящото му посещение, макар да бе почти сигурна, че той няма да започне да се държи отново като първобитен човек. Освен поет, той беше и прагматик, а прагматикът в него явно изпитваше респект от корабния дизайнер Денвърс.

Ако все пак това се окажеше недостатъчно, Кет бе взела мерки да не бъде изненадана отново. Нямаше да се случи и първия път, ако вместо да концентрира цялото си внимание върху фотографията, тя се бе държала малко по-предпазливо с разгонения поет, който явно не искаше да повярва, че тя не го желае.

Кет много се бе надявала, че Ашкрофт няма да настоява за нейното присъствие докато преглежда диапозитивите. Не че нямаше пълно право да изисква присъствието ѝ. Това си беше неговата книга, в края на краищата, неговата поезия и изборът на образите също трябваше да е негов. Едва ли би могъл да ѝ обясни какво харесва и какво не по телефона. И въпреки това така би било толкова по-удобно.

— Кати? — сепна я доктор Стоун.

Кет се стресна и погледна към нея.

— Какво?

— Попитах те дали вземаш витамините, които ти изписах.

— Да.

— Но те не могат да заменят нормалната храна, нали разбираш това — продължи лекарката, гледайки изпитото лице на Кет.

— Знам.

— Колко пъти на ден се храниш?

Кет се опита да насочи вниманието си към нещо различно от Травис и фотографията, както и от растящата планина от сметки, които очакваха да бъдат платени. Големият чек от „Енерджистикс“ все още не беше пристигнал.

— Аз всъщност нямам време да готвя — каза тя.

— В Лагуна има много хубави ресторанти.

— И твърде скъпи.

— Нямам време да готвиш, нямаш и пари, за да се храниш навън. Какво ядеш все пак?

— Сутрините, когато идва Джейсън, той приготвя закуската.

Доктор Стоун търпеливо изчака, но пациентката й явно не беше от разговорливите.

— И какво приготвя Джейсън за закуска?

— Какао и сандвич с фъстъчено масло.

Лекарката се засмя и поклати глава:

— Е, тялото ти поне може да се възползва от карбохидратите и мазнините. Но не би ли могла да научиш твоя Джейсън да приготвя и бъркани яйца?

— Опитах се. След това ми трябваха два дни, за да се отмирише къщата. — Кет леко се усмихна. — Освен това фъстъченото масло много ми харесва.

— А какво ядеш за обяд и вечеря?

— Супа. Яйца. Сирене. Каквото и да е.

— Плодове? Зеленчуци?

— Е, това имах предвид, като казах каквото и да е — поясни Кет. — Купувам това, което ми изглежда хубаво, когато отида в магазина.

— Искам да си водиш записки какво си яла от днес до следващата ни среща след една седмица.

Кет въздъхна и не каза нищо. Напълно осъзнаваше, че трябва да консумира по-пълноценна храна, но нямаше нито време, нито желание

да наготви някакво по-сериозно ястие. В резултат на това колкото по-уморена се чувстваше, толкова по-малко ядеше. И колкото по-малко ядеше, толкова по-изморена се чувстваше.

Доктор Стоун извика медицинската сестра и ѝ даде инструкции да започне инжекции с желязо. След няколко минути Кет напусна лабораторията, търкайки болезнено кънката си. Докторката бе права, тези инжекции наистина бяха голяма болка в задника.

По пътя към къщи Кет се отби във фотоателието и взе поредната серия проявени филми. По-голямата част от диапозитивите бяха дубликати на диапозитивите в нейните албуми, дубликати, които не бе имала време да направи сама, тъй като бе прекалено заета с шоуто на „Суифт и сонс“.

Кет отдавна се беше отказала да изпраща оригиналните си диапозитиви по пощата до всевъзможни фото агенти. Те не обичаха дубликати, но качеството на диапозитивите бе такова, че се примиряваха с него, знаейки, че алтернативата бе въобще да не получат диапозитиви от фотографа, когото познаваха само с името Кохрън.

Тя много внимаваше да не изпрати едни и същи диапозитиви на различни агенти. Всеки агент получаваше снимки, каквито не притежаваше никой друг. Излизаше ѝ доста по-скъпо по този начин, но в крайна сметка си струваше, тъй като всеки агент можеше да увери своите клиенти, че снимката или снимките, които купуват, не могат да се намерят никъде другаде, на никаква цена.

Но така или иначе Кет изтръпваше, като си помислеше за дублирането на толкова много снимки, особено пък когато трябваше да го възлага на някое ателие. Дори и след като се приспаднаше отстъпката, която ѝ правеха, но без да се включва цената на самия филм, сметката възлизаше почти на хиляда долара.

И това беше само първата част от няколкото комплекта филми, които трябваше да бъдат проявени и обработени.

Макар дългите нощи, изпълнени с работа, да имаха за резултат повече диапозитиви, индексирани и изпратени на агентите ѝ, тя би предпочела да се бе отдала на това почти бясно темпо на редактиране поради някаква друга причина, а не заради самота и гняв.

Кет носеше картонената кутия, която току-що ѝ бяха връчили, към колата си и си мислеше мрачно за всичкото сортиране,

индексиране, подреждане и изпращане до различните агенти, което ѝ предстоеше. Това беше частта от фотографския бизнес, която най-малко ѝ допаднаше. Но същевременно беше нещо жизненоважно за кариерата ѝ, поне в този момент.

Докато вкарваше колата в гаража, чу, че телефонът звъни. Същевременно си спомни, че не беше включила телефонния секретар, когато излизаше. Затича се надолу по стълбите към малкото си предно дворче, натисна пътната врата и отключи външната врата на къщата.

В следващия момент си спомни, че беше оставила безжичния телефон на най-долния етаж на своята къща на три нива. Завтече се надолу по стълбите, съединяващи двете нива, и грабна слушалката, обещавайки си, че веднага след като получи Големия чек, ще си купи телефони за всяко ниво на къщата.

— Ало — каза тя, останала без дъх.

— Пак си забравила да включиш телефонния си секретар, Кохрън.

Разочарованието я обля като зимна вълна, студена, мощна, караща те да онемееш. До този момент не бе признала дори и пред себе си колко много ѝ се искаше гласът от другата страна на линията да принадлежи на Травис.

Тя преглътна, пое си дълбоко въздух и се опита да отговори по обичайния си закачлив начин.

— Здравсти, Харингтън. Пак ли ще бъдеш моят зелен ангел? — попита тя, имайки предвид умението му да ѝ урежда много добре платени ангажименти.

— Старая се — рече той с въздишка. — Щеше да ми бъде много по-лесно, ако можех да разговарям с теб от време навреме. Кълна се в бога, за Коледа ще ти купя един пейджър. А може би няма да чакам чак дотогава. Изчакай така за момент.

Харингтън отдалечи слушалката от ухото си и Кет чу една от шестте му асистентки да му говори нещо забързано. Отговорът му беше рязък, но приглушен.

— Кълна се в бога — въздъхна той след малко в слушалката, — изглежда колкото са по-големи гърдите на една жена, толкова е по-тъпа в главата. На всичкото отгоре не притежават грам чувство за хумор — продължи с оплакванията той. — Надявам се, не поне ти имаш, защото ще ти потрябва.

— Аха.

— Добре. „Енерджистикс“ окончателно спряха да отговарят на обажданията ми. Носи се слух, че са изпаднали в сериозна криза.

Кет затвори очи и преглътна мъчително, усещайки как стомахът ѝ се преобръща. Тя толкова бе разчитала на този чек, за да свърже двата края.

— Не могат да постъпят така с мен — успя да изрече глухо.

— Написал съм им почти същото и съм го изпратил с препоръчано писмо. Споменах за счетоводители, договори, адвокати, съдилища и още какви ли не дивотии.

Кет въздъхна отново, този път още по-дълбоко. Не би могла да си позволи нито времето, нито разходите за един съдебен процес.

— Наистина ли е толкова зле положението? — попита накрая.

— Нека да ти го кажа по този начин, Кохрън. Вече ми е писнало да бъда разиграван от „Енерджистикс“. Толкова ми е писнало, че съм решил да съдя стиснатите им задници, освен ако не платят в най-скоро време.

Кет изпъшка мъчително. Тя вярваше на Родни Харингтън прекалено много, за да постави под съмнение преценката му за ситуацията. След като той твърдеше, че е необходим процес, тя трябваше по някакъв начин да намери пари, за да плати на адвокатите.

— Колко ти трябва и кога? — попита тя с леко дрезгав глас.

— Колко какво?

— Пари, какво друго? — рече му уморено. — Всичките тези дивотии, за които спомена, струват скъпо.

— Засега все още нищо. Но ако положението стане сериозно, три до пет хиляди долара трябва да свършат работа.

— Три до пет. — Кет се надяваше, че почудата, която изпитваше, няма да се усети в гласа ѝ.

— Мисли за това като за инвестиция, тъй като е толкова сигурно, колкото, че Бог е направил малките зелени ябълчици, че ще си получим всеки цент обратно заедно с доста лихви отгоре. Но вероятно няма да се стигне дотам. В случаи като този обикновено всичко се урежда, когато размахаш някой адвокат насреща им, особено пък когато ги държиш за топките. А ние ги държим точно там.

— Ами стисни ги тогава — метна му Кет безцеремонно. — Аз се нуждая от тези пари. Съвсем скоро трябва платя предпоследната

вноска за близнаците. А и майка ми... — Тя се поколеба, не ѝ се искаше да критикува толкова милата и толкова безпомощна жена, която беше нейна майка. Госпожа Кохрън все още вярваше, че чековете бяха някаква магическа форма на пари, която нямаше нищо общо с долларите и със здравия разум. — Е, нали я знаеш майка ми — додаде тихо.

— Чудесна жена — измърмори Харингтън. — Истинска старомодна дама. Не би разпознала един баланс дори и ако оживее и ѝ се представи лично.

— Януари — промълви Кет, кодовата ѝ дума за свобода.

— Ще вдигна тост за това.

Кет почти се усмихна. От всички хора на света Харингтън най-добре разбираше напрежението, на което бе подложена. Той беше този, който бе представил майката на Кет на бъдещия ѝ съпруг. Някой бе чул Харингтън да казва, че това е най-доброто, което някога е правил за Кохрън.

— Имам също и една добра новина — продължи Харингтън. — Е, поне би могла да стане такава.

— Слушам те.

— Спомняш ли си онази нова фирма, с която се бях захванал, онзи, дете основа една нова рекламна агенция?

— Тъъ, не. Има ли значение?

— Той е готов да плати по петнадесет хиляди за всяка снимка, която използва за рекламната си кампания. Търси пет хубави снимки.

— И какво по-точно търси — плаж, цветя, планини?

— Просто трябва да е нещо хубаво, Кохрън. Всичко, с което разполагаш и което би паснало добре на една сантиментална поздравителна или пък пощенска картичка. Нали знаеш какви са снимките, които карат хората да казват: *Ау, ко-о-олко е красиво*, след което се обръщат и никога не се сецат за това, което са видели. Не мисля, че това е твоят стил, но не може да нямаш никакви подобни сладникави снимки някъде из чекмеджетата си.

— Сигурно ще мога да намеря нещо. Явно всички си падат по сладникавите истории. Щом и поезията на Ашкрофт се харчи толкова добре.

Харингтън се изсмя.

— Как се държи този октопод с тебе? Имаше ли полза от лъжата за херпеса?

— Не. Дори се опита да ме изнасили. — Кет потръпна и отдалечи слушалката от ухото си за момент. — Всичко е наред, Родни. Травис се случи наблизно и успя да го усмири за отрицателно време.

— Травис? Това да не е Т. Х. Денвърс?

— Същият. Той има рицарски инстинкти, както и способността да ги прилага. Ашкрофт се държи изключително културно, откакто се срещна с Травис.

— *Рицарски?* — уточни Харингтън, повишавайки тон. — Кохрън, ти наистина ли говориш за Т. Х. Денвърс, дизайнера на кораби? Около метър и деветдесет, очи със странен цвят, намръщен и злобен като куче от някое сметище?

— *Намръщен?* — изуми се Кет, без да си дава сметка, че гласът ѝ се е променил само при спомена за лицето на Травис близо до нейното, топлатата му усмивка, когато навеждаше глава, за да я целуне. — Какво искаш да кажеш? — В главата ѝ нахлуха спомени за смях и нежност, за чувствените му пръсти, които ѝ носеха толкова много топлина. — Сигурно говорим за двама различни мъже.

— Кати!

Фактът, че Харингтън използва малкото ѝ име, направо я шокира. Досега се беше обръщал така към нея един-единствен път, когато се опитваше да го успокоява, след като брат му бе починал при инцидент с яхтата си.

— Чуваш ли ме? — попита той тихо.

— Да — прошепна тя, макар да ѝ се искаше да не е така, предчувствайки, че няма да хареса това, което щеше да чуе.

— Аз бих дал живота си за Травис, без да се замисля дори за миг — поде Харингтън със спокоен и уверен глас. — Той би направил същото за мен. Той е уникален, бриляnten. Човек не би могъл да си мечтае за по-добър приятел, с когото да изпие бутилка уиски, или който би му помогнал при трудна ситуация... — Той направи пауза. — Но, Кати...

— Слушам те.

— Този мъж е ад за всяка жена.

— Какво имаш предвид? — заинтересува се Кет с равен глас, опасявайки се, че знае отговора още преди да го е чула.

— Нищо във физическия смисъл на думата. Никога не би наранил жена по този начин. Работата е там, че всички жени се увличат по него, а след това той изчезва с вятъра. Това е нещо като следствие от неуспешния му брак, доколкото знам.

— Да. Той ми го каза.

— Наистина? — стресна се Харингтън, истински учуден. — Тогава ти си единственият човек, с изключение на тях двамата, който знае какво точно е преживял. На мен никога не ми е казвал нищо повече от това, че е разведен.

Кет не знаеше какво да каже. Настъпи дълго и доста тягостно мълчание.

— О, по дяволите — изпъшка Харингтън накрая. — Ти си зряла жена, в края на краищата. Но все пак бъди внимателна. За жените Денвърс е нещо подобно на огромните морски вълни в Оаху — величествен и неустойимо привлекателен, но само до момента, в който те помете. След това всичко излиза извън контрол и става страшно. А ти си ми достатъчно близка, за да не ми се иска да събирам парчетата ти, след като те е помела вълната.

— Знам — промълви тихо Кет. — Аз съм добър плувец, ангеле — добави тя, стараяйки се да говори безгрижно. — Но благодаря ти все пак. Аз също те чувствам много близък.

— Ще чакам да ми изпратиш снимките — пригответи се да приключи той. — И, Кохрън...

— Да?

— Пази се.

Харингтън затвори, преди тя да успее да му отговори. Бавно остави слушалката и замислено гледа телефона в продължение на една минута.

Всички жени се увличат по него, а след това той изчезва с вятъра.

Може би това бе отговорът на най-неприятните й предположения. Определено пасваше. Нямаше никакво съмнение, че тя се бе увлякла по Травис като някаква разбиваща се вълна, която се пени и разпилява, докато накрая от нея останат само малки пръски, блещукащи по пясъка.

Но си мислеше, че Травис е с нея и се носи на същата тази вълна. Кет затвори очи, ядосана на себе си, задето копнееше по Травис така,

както никога не бе предполагала, че може да копнее за нещо. Нямаше никакъв смисъл да изпитва чувства към него. Богатите мъже никога не знаеха как да се грижат за някого, освен за тях самите. И тя със сигурност би трябвало вече да е научила този урок.

И въпреки всичко черният кораб на Травис летеше в съзнанието ѝ, толкова незабравим и привлекателен, колкото и споменът от неговото докосване. Тя не можеше да повярва, че мъжът, който бе създал такава дивна и жестока красота, би могъл да бъде толкова плитък, колкото и бившият ѝ съпруг.

Кет изруга под носа си и се запъти към претрупаното бюро. Извади няколко кутийки, на които имаше етикети: „За плащане“, „Просрочено“ и „Дължимо на мен“, и започна да прибавя колонки от цифри с помощта на малък калкулатор. Работи така в продължение на няколко часа, пишеше чекове, забавяше някои от сметките, плащаше само част от други, опитвайки се да балансира приходите и разходите си. Накрая почувства, че челюстите ѝ заболяват от напрежението на стиснатите ѝ зъби.

Колкото и да се опитваше да жонглира с цифрите, накрая винаги излизаше на червено.

Тя разтърка очите си и задната част на врата, мечтаейки си за сериозни фирмени портрети, за здрависвания между усмихнати политици, за рекламни брошури и за всички останали малки ангажименти, които биха могли да ѝ донесат достатъчно пари, за да може да преживее.

Трябваша ѝ няколко минути, за да може да си наложи да звучи безгрижно и енергично. Мразеше това, което щеше да направи, но просто нямаше избор. Трябваше да крета някак си, докато получи чека от „Енерджистикс“ или ангажимента с Денвърс. Но в момента нито едно от двете не изглеждаше много реалистично.

Кет посегна намръщено към телефона и набра един номер, на който мразеше да се обажда.

— Здравей, Дейв, обажда се Катрин Кохрън. Все още ли си затрупан от сватби, фирмени портрети, галапредставления и други подобни?

13.

Отблъсквайки се от бюрото си, Кет се изправи, протегна се и разтри задната част на врата си. Сметките вече бяха разпределени в различни кутии. Това, няколко дребни ангажимента от агенцията на Дейв и кълка, боляща от инжекциите с желязо, бяха нещата, които можеше да покаже на настъпващото утро.

Беше изморена до мозъка на костите си, но се опитваше да не обръща внимание на изтощението си. Вече се бе научила, че цената на свободата е много и усилна работа.

Освен това чековете винаги пристигаха. Рано или късно.

Въздишайки, Кет седна пред пишещата машина, придърпа към себе си кутията с надпис *Дължимо на мен*, и започна да пише поредица от настоятелни писма до хората, които ѝ дължаха пари, нещо, което правеше на всеки две седмици. След като приключеше с тях, трябваше да се обади в печатницата на фотографското ателие и да провери дали е готова първата партида от снимки за изложението в Лос Анджелис.

Ако щампите бяха готови, щеше да ги вземе, разбира се, в случай че удовлетворяват изискванията ѝ. Ако не, щеше да се наложи да изгуби известно време в спорове. Ако пък бяха добри, щеше да ги плати с кредитната си карта, ако все още не беше дезактивирана.

Веднага след това трябваше да занесе щампите на рамкировчиците и да прекара доста време и с тях, опитвайки различни варианти на матиране и рамкиране.

Част от Кет се надяваше, че щампите все още не са готови. Същевременно осъзнаваше, че е по-добре да са, защото трябваше най-сетне да подготви всичко необходимо за изложението в галерията на Суифт и сонс.

Но дори и снимките да не бяха готови, това нямаше да я облекчи откъм рутинните ѝ задължения. Имаше още толкова много диапозитиви за подреждане, писма за писане, диапозитиви за

индексиране и съхраняване, диапозитиви за дубликиране. Диапозитиви, диапозитиви и още диапозитиви.

Кет сподави прозявката си, копнеейки за един хубав сън. Би й отнело само минутка да премести кутиите с диапозитиви от ниското канапе и да направи място за себе си. Би могла да легне до отворения прозорец и да слуша как вълните се разбиват долу на плажа. Днес този звук беше необикновено дълбок, почти хипнотичен. Откъм Бая Калифорния идваше тропическа буря, която изпращаше дъждовни облаци и триметрови вълни по посока на Лагуна бийч.

Кет затвори очи и в продължение на няколко минути се унесе от мощния и равномерен звук на вълните. Но успя да устои на изкушението да се изтегне на канапето. И без това не можеше да спи през нощта, дори и без да е подрямвала през деня. Освен това, когато се занимаваше с нещо, тя не си мислеше за Травис — Страшилището за жените — Денвърс.

Поглеждайки за последен път към диванчето, Кет посегна към поредния лист хартия, постави го в пишещата машина и започна да пише на поредния Уважаем господин, който досега не бе намерил време да й плати.

Когато се сети за обяд, часът бе вече пет. Почувствала изведнъж глад, тя се запъти към кухнята на горния етаж. Отвори хладилника, поколеба се за момент и реши да си направи омлет със сирене и каквото друго намери из хладилника. Откри парче шунка и две съмнително изглеждащи гъби, приготви омлета и го изяде без ентусиазъм.

Това бе гориво, а не храна. Храната е нещо, което приготвяш с удоволствие и споделяш с някого, помисли си тя. Например с Травис.

Кет рязко се изправи от масата. Стомахът й започна да се бунтува, сякаш се чудеше какво да прави с омлета, който току-що беше погълнала. Чувстваше мускулите около раменете и гръбнака си като увита и нагорещена до червено тел.

Пренебрегвайки напрежението, и умората, които се бореха в нея, Кет направи един списък с покупки върху бележника, закачен на една връв точно до хладилника, почисти кухнята и се опита да не очаква с трепет всеки момент телефонът да иззвъни.

В паузите между разбиващите се на брега вълни не се чуваше никакъв друг шум, освен нейните стъпки. Ритмичният прибой би

трябвало да я успокои, да я накара да се отпусне, но не се получаваше така. Раздвоявайки вниманието си между очакването на телефонен звън и предстоящата визита на омразния поет, тя се бе стегнала цялата.

— Това, от което се нуждая, е една хубава и гореща вана — каза си Кет бодро, опитвайки се да наруши тишината, която не я бе безпокоила никога допреди да срещне Травис. — Ваната ще бъде нещо като терапия, а не просто губене на време. Или ще си взема вана, или ще изпия чаша вино. А може би и двете. Да. И двете. Определено.

Беше абсолютно наложително да се мобилизира значително повече, отколкото в момента, за да може да се справи с пристигацията Принц на Сладникавостта. Най-малкото, което можеше да направи, бе да спре да се ослушва за телефона, да спре да се взира с надеждата да забележи „Уинд уориър“, носещ се по вечерното море, да спре да си спомня... прекалено много.

— А понеже и без това спирам толкова неща, накрая ще взема да спра и да дишам — каза си горчиво тя.

Шумът от пълнещата ваната вода заглуши бученето на приборя. Кет се потопи в горещата вана, издавайки звук на задоволство. Когато най-накрая се измъкна от водата, кожата ѝ бе порозовяла и цялата баня бе изпълнена с пара.

Дълго време подсушава косата си, наслаждавайки се на копринения ѝ блясък и тежина, спускаща се на червени вълни под раменете ѝ. Травис бе харесал много косата ѝ, бе му доставяло голямо удоволствие да заравя лицето си в нея, а също и когато падаше по тялото му и галеше голата му кожа.

Да, всичко това му бе доставяло удоволствие, но не чак толкова, че да остане при нея.

Кет остави настрана четката за коса. Правейки го по-скоро по навик, тя пръсна малко парфюм по задната част на врата си. Погледна се в огледалото и видя едно бледо лице, изморено и опънато, лице, което дори и горещата вана не бе успяла да отпусне и затопли.

— Изглеждам като нещо, което котката е влачила дълго време със себе си, но в крайна сметка е решила да не го изяжда.

Кет по навик посегна към грима си, но след това се отказа. Беше направила ваната единствено за себе си. А от грим просто нямаше нужда. Въобще не ѝ пукаше дори и ако изглежда — или мирише — като умряла риба пред Блейк Ашкрофт.

С бързо движение завъртя косата си на кок на върха на главата си и задържа плъзгащата се маса с помощта на абаносов гребен. Облече се с черно бельо, черни джинси и черно памучно поло. Огледа отражението си в огледалото и кимна с мрачно задоволство. Никой не би могъл да сбърка посланието, което носеха мрачните ѝ дрехи, не дори и толкова самовлюбен мъж като Ашкрофт.

Това, което не можеше да види, бе ефектът от косата ѝ, която сякаш мълчаливо гореше над сериозното ѝ лице. Безсънните нощи бяха направили очите ѝ по-големи, по-сребърни, отразяващи емоциите, които бушуваха зад привидно спокойната ѝ повърхност. Точно под високите ѝ скули имаше кадифени сенки и леки вдлъбнатини, които бяха много привлекателни за мъжки устни. Макар полото и джинсите ѝ да не бяха прилепнали по нея, те разкриваха жената под тях по същия начин, по който косата ѝ разкриваше огън — с всяка мимика, с всяко движение — далечни и в същото време примамливи, червенокоса чародейка с ледени очи.

Поне в едно отношение Кет бе права в преценката за себе си. Тя бе жена, която би могла да съблазни боец, а не поет. Във всеки случай не поет като Ашкрофт.

Звънецът на входната врата иззвъня три пъти, нетърпеливо. Ашкрофт бе пристигнал. Кет нахлузи чифт черни обувки и се запъти към вратата.

— Някой да не е умрял? — попита Ашкрофт в момента, в който вратата се отвори пред него.

— Не ми казвай, нека да позная — каза Кет вместо отговор. — Ти харесваш жени, които са облечени с розови дипли и волани.

Ашкрофт се въздържа от отговор и я последва надолу по витата стълба към съседното ниво. Без да каже нито дума, Кет щракна всички електрически ключове, докато единствената светлина в стаята остана тази от светецата маса.

— Къде е любовникът ти? — попита Ашкрофт, оглеждайки се около себе си.

— Във фризера, заедно с останалите неща, които нямам време да изям.

Поетът примигна насреща ѝ:

— Никога не мога да кажа със сигурност кога се шегуваш и кога говориш сериозно.

— Не се притеснявай. Докато държиш ръцете си по-далеч от мен, нямаш основания да се страхуваш, че и ти ще се озовеш там.

Ашкрофт сви рамене:

— Ти губиш, маце.

— Ще го преживея някак си. А сега на работа.

Кет му подаде една фотографска лупа. Тя бе висока около десет сантиметра, с конусовидна форма, по-широка в долната част, отколкото в горната, където се намиреше самата леща. Това бе инструмент, специално предназначен за работа с диапозитиви върху светеща маса.

— Какво е това? — попита Ашкрофт.

— С това можеш да разгледаш диапозитивите.

— А нямаш ли екран и апарат за диапозитиви?

— Прекалено силната светлина от прожектора води до изхабяване на цветовете, което означава, че каквато и снимка да направиш от диапозитива, качеството няма да е същото.

Ашкрофт погледна подозрително към лупата:

— Кой край е нагоре?

— Гледай.

Кет отвори една от кутиите, които беше наредила около светещата маса, извади един диапозитив и го постави на бялата светеща повърхност. След това взе лупата и сложи широкия ѝ край върху пластмасовата рамка, която обграждаше кадъра.

— Ето — каза тя. — Затвори си едното око и с другото погледни през това. Ако ти харесва това, което виждаш, сложи го на подноса отдясно. Ако не — сложи го отляво.

Ашкрофт погледна към лупата, а след това и към кутиите с диапозитиви, подредени около масата.

— Аз все пак си мисля, че с прожектор би било по-бързо и по-лесно.

— Книгата си е твоя. И изборът си е твой. Щом искаш, ще ти поставя прожектор и ще ти наготвя няколко диапозитива с него.

— Добре де, добре. Ще опитам първо по начина, който предлагаш. — Той се наведе към първата снимка и в същия момент забеляза, че Кет се отдалечава от него. — Къде отиваш?

— Да си приготвя чаша чай.

— Звучи ми добре. Направи една и за мен.

— Ще трябва да я пиеш някъде другаде. Не разрешавам да се яде или пие на светещата маса.

— Добре, остави тогава — рече Ашкрофт троснато и отново се наведе над лупата.

Изпитвайки облекчение, Кет затвори вратата след себе си и се забърза към кухнята. Направи си чаша с чай и излезе на площадката пред задната врата. Това бе дървена площадка, издадена над стръмния хълм, който слизаше към морето. На десетина метра отдолу се чуваше разбиването на морските вълни в скалите, вече скрити от тъмнината.

От единия край на площадката надолу тръгваха зигзагообразно циментови стълби, които стигаха до плажа. По време на рядко излизащите бури, които неизменно идваха от юг, тези стълби поемаха цялата сила на вълните, понякога два и дори три пъти по-високи от самата Кет. Те всъщност бяха направени, за да устояват точно на такива вълни. Студен железен парапет, дебел колкото ръката ѝ, обграждаше бетонното стълбище. Последните два-три метра от него, водещи към плажа, бяха изкривени и очукани, напомняйки на всеки, че океанът може да бъде колкото красив, толкова и опасен.

Тази вечер водата беше спокойна, тъмно игрище, по което танцуваше лунната светлина под звуците на някаква тайнствена музика. Кет погледна с копнеж към стълбите, водещи надолу към плажа. От едва доловимия шум на вълните се разбираше, че приливът вече преминава в отлив, връща се обратно в непрекъснато движещото се тяло на океана. Сега плажът бе широк и пуст, идеално място за някой, който иска да почувства нежната целувка на пяната от морските вълни по краката си, докато наблюдава леко накривената усмивка на луната.

Кет си събу обувките и нави крачолите на панталоните до коленете си. С чаената чаша в ръка и изпитвайки някакво неясно напрежение по цялото си тяло, тя се запъти надолу по стълбите към морето. Пясъкът бе тежък, тъмен, просмукан от обливащите го вълни. Стъпките ѝ изсмукваха вода от пясъка и отпечатъците от краката ѝ блестяха на лунната светлина, но само след секунди изврялата вода попиваше отново в пясъка.

Първото докосване до океана беше хладно, почти студено, но Кет не се отдръпна. Стоеше там, където я беше достигнала водата,

оставяйки вълните да се разбиват около глезените ѝ и да наслагват пясък около неподвижните ѝ крака.

Вглеждайки се с невиждащи очи в нощта, Кет си спомни какво означава да се носиш по морето, следвайки дирята на лунната светлина, да виждаш сапфирената светлина да блещука по гребените на черните атлазени вълни. Чудеше се дали Травис беше там някъде в морето, с осветено от лунната светлина мъжествено лице, със силните си ръце, хванали кормилото на огромния черен кораб.

Дали сега и той гледа към пенеците се вълни и си мисли за мен?

Нямаше никакъв отговор, освен празнотата на нощта и въздишката на морето, което изливаше вълните си на брега. Откъм водата се почувства полъхът на студен бриз, но Кет въобще не го забеляза. Тя желаше Травис толкова много, че дори и ураган да се бе извил, сигурно пак не би му обърнала внимание. Режещата болка на загубата бе толкова голяма, че не можеше да почувства нищо друго.

Когато накрая вдигна чашата към устните си, тя с изненада установи, че чаят бе станал по-студен от океана. Беше стояла на брега твърде дълго време, без да усеща как минава времето, загубена в лунната светлина и нощта, мислейки си за много неща, за черните вълни, за блясъка на морето и усмивката на луната, но най-вече за Травис.

Тя изведнъж почувства студа. Потрепери, без да откъсва поглед от морето. Знаеше, че трябва да се връща къщи, но въпреки това ѝ се искаше да отиде няколко метра по-навътре и отново да остави вълните да обливат краката ѝ, пускайки мислите си да летят... като водна пръска, блещукаща на някакъв горещ, далечен бряг.

Едва сега Кет разбра защо бе привлечена от тъмната маса на морето. Това я караше да се чувства по-близо до Травис. Същият океан, който докосваше нея, в същото време докосваше и „Уинд уориър“.

Докосваше и него.

Кет се обърна и се затича по стълбите нагоре, разливайки студения чай при изкачването на всяко стъпало.

— Къде, по дяволите, беше? — чу тя гласа на Ашкрофт в момента, в който стъпи на дървената площадка. — Търся те от сума ти време.

— Ето ме.

Тя остави на земята почти празната чаша, изми си краката на външната чешма и се обърна към ядосания поет. Достатъчен ѝ бе един поглед към лицето му, за да разбере, че не е харесал диапозитивите. А тя толкова бе разчитала на парите, които ще получи от него, когато одобри работата ѝ.

— Свърши ли? — попита тя отсечено.

— Видях достатъчно, ако това имаш предвид — горната устна на Ашкрофт леко се повдигна. — Не ми харесват.

Кет мина покрай него и влезе в къщата. Той се поколеба, погледна я със странен, предпазлив поглед и я последва.

Тя въобще не се обърна, за да види дали Ашкрофт я следва в работния ѝ кабинет. Просто искаше да види колко е голям проблемът. Но в момента, в който отвори вратата на офиса, разбра, че всъщност нямаше проблем, а цяла катастрофа.

На подноса, на който бе казала на Ашкрофт да поставя диапозитивите, които хареса, имаше точно два броя. Два от двестате, за които бяха сключили договор, и които трябваше да осигури. На другия поднос се намираше безразборно нахвърляна купчина от диапозитиви. Повечето от кутиите, наредени около светещата маса, въобще не бяха отворени. Явно Ашкрофт наистина беше видял достатъчно и бе решил да не си губи повече времето.

Кет механично събра планината от отхвърлени снимки, подреждайки ги, доколкото е възможно на подноса. Не беше нито обидена, нито кой знае колко учудена, че Ашкрофт не ѝ бе харесал. Тя пък не харесваше поезията му.

Но за нещастие се нуждаеше от парите му. И освен това бе професионалистка. Ако можеше да ѝ каже какво точно иска, тя без съмнение щеше да бъде в състояние да му го достави.

Кет взе няколко от отхвърлените диапозитиви и ги нареди един под друг на светещата маса. На отсрещната страна на масата постави двата диапозитива, които Ашкрофт бе одобрил. След това се обърна с лице към него.

— Виж — заговори Ашкрофт бързо, — искам да ти кажа, че това няма нищо общо с онова, което се случи между нас преди няколко дни. Искам да кажа, че не изпитвам никакви лоши чувства към теб на лична основа. По дяволите, дори и да ми беше любовница, пак не бих харесал тези снимки.

Тя го наблюдаваше с немигащи сиви очи, опитвайки се да измери емоциите в гласа му — неспокойствие, разочарование, което нямаше нищо общо със секса, раздразнение. Той говореше истината. Не беше харесал работата ѝ и толкоз. Нямаше нищо лично в реакцията му. Просто сериозно, фундаментално разминаване във вкусовете им.

— Маце, казвам ти истината. Това няма нищо общо със секса!

— Вярвам ти.

Кет се извърна, наведе се над светецата маса и взе фотографската луна. Започна с двата диапозитива, които Ашкрофт бе определил като достойни да илюстрират поезията му. Първият отразяваше разбиваща се вълна, поглед отстрани, показващ много разновидности на синьо и сиво, преливащи се в кремавата пяна. Светлината бе достатъчна, макар и не съвсем обилна. Всичко на тази снимка се виждаше от пръв поглед.

Технически диапозитивът беше перфектен. Просто беше малко плитък. Сладникавичък. Кет го беше включила повече за контраст, отколкото за съдържание.

Вторият диапозитив бе запечатал Джейсън, докато прави пясъчен замък на плажа. Той се усмихваше, устните и бузите му бяха розови, сините му очи блестяха, а къдриците на черната му коса се спускаха по челото му. Изглеждаше мил и чудесен, дете мечта.

Кет с усилие се въздържа да не изругае. Отново нямаше нищо технически неправилно с образа, на който се бе спрял Ашкрофт. Светлина, фокус, композиция, всичко си беше на мястото. Но след един поглед нямаше какво повече да се види. Снимката просто бе елементарна.

Тя имаше още една снимка на Джейсън, която ѝ харесваше много повече. Стоеше на брега на океана, с вдигнати напред ръце, наблюдаващ как водата се връща обратно в морето. Там той не се усмихваше, а гледаше напрегнато. Страничната светлина подчертаваше кръглите му бузи и детското му лице, правеше го нещо като сянка на бебето, което някога е бил. Същата светлина осветяваше и дълбоките му и интелигентни сини очи и напрежението в стегнатото му тяло, сянка на мъжа, който щеше да стане.

Това бе приковаваща снимка, снимка, която можеше да изучаваш дълго време. Но пък не беше сладникава.

Кет се обърна към петте диапозитива, които бе избрала случайно от подноса с отхвърлените снимки. Първият беше снимка отблизо на една-единствена раковина върху изгладения от вълните пясък, осветена отстрани от залязващото слънце. Тънка линия от водни капчици блещукаше в неправилен, извиващ се диагонал през влажния пясък отгатак раковината. Самата раковина бе стара, с неправилна форма, спиралата ѝ сякаш вече бе изхабена от безкрайното въртене във вълните, цветът ѝ беше млечнобял, а не характерния за раковините розовеещ цвят.

Това, което я бе привлякло, бе чистотата на линиите и цветовете, чувствеността на контрастиращите си материи, чувството за време, завършеност и спокойствие. Но отново не беше от сладникавите. Тази раковина никога нямаше да намери място на рафтовете на някой магазин за сувенири заедно с разни ярко оцветени пластмасови риби и други плажни измишльотини.

Третият диапозитив бе от една скала в момента, в който в нея се разбиваше вълна. Снимката беше направена през късния следобед и Кет нарочно бе използвала по-малко светлина, за да може да очертае силуета на скалата на фона на окъпаното от залеза небе. Вълната и пръските бяха оцветени с течено злато, канарата беше като черен дракон, излизащ от морето, от назъбената му уста излизаше оранжева кръв. Мистерия и власт, огън и нощ, мит и насилие, тъмнина и светлина, определящи и допълващи се една друга.

Не, и тази не беше сладникава.

И въпреки това за Кет това бе снимка, за която си струваше дори да си загуби камерите. Така и щеше да стане, ако един висок непознат мъж не я беше грабнал от гърба на дракона и не я беше изнесъл на брега.

Травис, помисли си тя горчиво. Винаги Травис, където и да погледна, при всеки дъх, който си поема. Навсякъде и във всичко.

С трепереца ръка тя остави настрана лупата и се обърна към Ашкрофт. Той изглеждаше много безцветен след огъня и цветовете на последния диапозитив, долу-горе толкова привлекателен, колкото обезмаслено мляко.

— Мисля, че знам защо не харесваш диапозитивите — рече Кет равнодушно. — Но все пак предпочитам да ми го кажеш. Така ще избегнем малката вероятност от недоразумение.

Ашкрофт се поколеба, след това вдигна рамене и каза:

— Май не мога да се сетя за някакъв учтив начин, по който да ти го кажа, маце. Твоите снимки са толкова студени и празни, колкото си и ти самата.

Вече сама, Кет продължаваше да стои до светещата маса, а добре очертаното ѝ лице бе осветено отдолу. Около очите ѝ се образуваха сенки, когато се вгледа надолу към отхвърлените диапозитиви, наредени в редици върху масата. Миниатюрните им цветове искряха като скъпоценни камъни... синьо и зелено, абаносово и кремаво, копринени и пастелни тонове, огнени залези.

Тя не виждаше нито цветовете, нито грацията им, нито красотата им.

Снимките ти са толкова студени и празни, колкото си и ти самата.

Нямаше нужда да продължава да се чуди защо Травис бе решил да се понесе с вятъра, оставяйки я сама. Тя явно не беше способна да му отговори със същите удоволствия, каквито ѝ беше доставил той.

Студени и празни.

Сладкото горене не бе отишло по-далече от собствената ѝ кожа.

Студени.

Златните сенки на екстаза бяха проблеснали само в нейното съзнание, в нейните мечти.

Празни.

Гладките ръце на Кет се свиха в юмруци, докато се бореше да не се разплаче с глас заради собствената си неадекватност. Дори не усещаше как ноктите ѝ се забиват в дланите. Не чувстваше нищо друго, освен откритието за собствената си празнота.

Тя постепенно започна да осъзнава, че не е сама в стаята. Изотзад идваше бавното и равномерно дишане на още един човек.

Проклетият Ашкрофт — помисли си гневно тя. — Какво още иска от мен?

Въпреки яда си, Кет си наложи да отпусне ръцете си и започна усилено да мисли. Преди да си тръгне, той се бе съгласил да ѝ даде още една възможност. След като се е върнал, значи сигурно е променил

решението си. А не можеше да позволи да се случи това. Парите ѝ трябваша прекалено много.

С върховно усилие на волята сложи маска на равнодушие на лицето си. Обърна се назад и още при самото движение го забеляза, облечен в черни дрехи, също като нея, почти невидим в слабо осветената стая.

— Травис.

Кет едва разпозна собствения си глас, хладен и далечен, толкова недостижим, колкото зимно сияние около луната. Това бе глас, предназначен за Ашкрофт, не за Травис, но тя не каза нищо повече, тъй като не можеше. Толкова много неща се бяха объркали, че тя просто се страхуваше да повярва, че той се е върнал.

И за колко време? За една нощ? За един час? За минута?

Не че имаше значение. Дори и цял живот нямаше да бъде достатъчен, а Травис въобще нямаше намерение да споделя живота си с някого.

— Почуках, но никой не отговори — промълви Травис. — Вратата беше отворена, затова влязох. — Той повдигна рамене, но погледът, с който се беше втренчил в лицето ѝ, бе по-скоро напрегнат. — Какво се е случило? — попита направо.

Кет затвори очи. Това че отново чуваше гласа му, че го виждаше отново, достатъчно близо, за да го докосне, и в същото време толкова далече...

Студени и празни.

Ръцете ѝ отново се свиха, всеки нокът се заби отново в червения полумесец, който бе образувал в дланите ѝ. Против волята ѝ очите ѝ се отвориха отново, жадни да видят ъглите и сенките по лицето на Травис.

— Кет? — извика я той с омекнал глас. Беше си представял различни неща при завръщането си в Лагуна, но този крехък и отнесен ангел, олицетворяващ изтощението, не беше едно от тях. — Изглеждаш странно. Добре ли си?

— Имах тежък ден, това е всичко — избъбри Кет, опитвайки се, напълно безуспешно, да звучи безгрижно, предадена от собственото си тяло в момент, когато най-много се нуждаеше от сила.

Травис стоеше там, сякаш нищо не се бе случило, сякаш тя не беше живяла като в ада през последните пет дни.

— Просто тежък ден — повтори тя. — Натрупаха ми се няколко такива и всеки сякаш е по-дълъг от предишния.

Наложи си да отмести погледа си от очите на Травис, които на слабата светлина в стаята бяха по-скоро черни, отколкото сини или зелени, толкова чувствени и мистериозни, като среднощно море. Рязко разтвори ръцете си и започна да събира грижливо подредените на масата пред нея диапозитиви.

Травис посегна към нея импулсивно, след това отпусна ръката си, едновременно ядосан и разтревожен. Беше я помолил да тръгне с него и тя му беше отказала. Все още не беше сигурен защо се бе върнал при нея. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че нямаше никакъв реален избор.

Осъзнаването на това го беше направило неспокоен и сърдит. Бесен. Но нищо не можеше да изтрие нуждата му да види отново Кет. И за това се беше върнал при нея, нещо, което не беше правил с никоя друга жена.

А сега тя с нищо не показваше, че се радва на появяването му. Държеше се така, сякаш откакто се бяха разделили, бяха минали пет минути, а не пет дни.

Травис си бе задавал въпроса дали на Кет ще ѝ бъде мъчно за него. Сега знаеше отговора и той въобще не му харесваше.

— Как мина пътуването ти? — попита Кет.

Травис стисна зъби.

— Самотно.

Тази единствена дума прозвуча като плесница. Ръцете ѝ се разтрепериха, разсипвайки диапозитивите.

— По дяволите — изръмжа тя сърдито. — Ти беше този, който замина!

Травис пресече стаята на три крачки и ръцете му обгърнаха раменете ѝ. Силни ръце. Топли ръце. Познати ръце. Кет не можеше да скрие трепета, който премина по цялото ѝ тяло, със същия успех би могла да се опита да спре биенето на сърцето си.

— Погледни ме — прошепна той.

Тя поклати отрицателно глава и продължи да стои вдървено в ръцете му.

Объркан, Травис се втренчи в наведената ѝ глава. Не можеше да проумее защо беше сърдита, след като тя беше тази, която отказа

молбите му така, сякаш те — и той — не означаваха нищо за нея. И въпреки това, въпреки отчаянието и яда си, задето му бе отказано най-безцеремонно, нейният аромат му бе толкова топъл и познат, колкото и утринта; и също като утринта той го обгръщаше и го пленяваше.

Почти я мразеше в този момент. Тя го правеше беззащитен, уязвим, яростен. А той едва я бе докоснал по повърхността.

— Липсваше ми — изрече грубо Травис. — И то много.

— Изборът беше твой — както за заминаването, така и за липсването.

Думите бяха като самата Кет, без жар, без чувство. Безжизнени като лед.

— Аз исках да дойдеш с мен, спомняш ли си? — натърти той.

Тя се насили да погледне в синьо-зелените скъпоценни камъни, каквито бяха очите му. А те бяха като гласа му, сурови.

— Не ме искаше достатъчно много, за да ме изчакаш... — Кет се освободи от ръцете му и се извърна към масата. — Но благодаря за поканата все пак — добави тя, събирайки механично диапозитивите. — Това ме накара да се чувствам малко по-малка отрепка.

Чу как Травис рязко си пое дъх при последните й думи и почти съжали за тях.

Но почти. Бяха истина.

— Държиш се така, сякаш ти си тази, която е изоставена — каза той горчиво.

— А не беше ли така?

— Трябваше да замина!

— Добре. Но трябваше ли да си толкова жесток и да заминеш точно по този начин? — попита Кет, продължавайки да събира диапозитиви с треперещите си ръце.

— Жесток? Аз не...

— Беше много жестоко да ме оставиш да се събудя сама в леглото ти — прекъсна го тя. — Беше жестоко и да дойдеш в собствената ми къща, след като с цялото си тяло все още чувствам вкуса ти, аромата ти, чувствам те дори вътре в мен, след като си ме изоставил толкова лесно, след като на мен ми костваше толкова много да откажа да дойда с теб.

— Коства ти? На теб?

Травис с мъка сдържаше темперамента си до този момент, но сега вече не издържа. Обърна Кет с лице към себе си толкова бързо, че диапозитивите, които държеше, се разхвърчаха от ръката ѝ и се пръснаха по пода като лъскави пеперуди. Тя извика и понечи да се наведе, за да ги събере, но се оказа пленница в ръцете му.

— Диапозитивите ми... — започна тя.

— Майната им на диапозитивите — излая Травис.

— Но те не са дубликирани... — Гласът ѝ бе писклив, опънат до скъсване. — Ако ги похабя, повече няма да мога да ги заменя с нищо.

В този момент тя си спомни за думите на Ашкрофт. *Студени и празни*. Силите изведнъж я напуснаха, оставяйки я почти безчувствена в ръцете на Травис.

— Няма значение — прошепна тя. — Ашкрофт не ги хареса. Те са студени и празни. Като мен. Затова и ти си замина, нали? Аз не бях нещо, заради което си струваше да останеш.

Травис бе прекалено шокиран, за да може да отговори. Сякаш не можейки да повярва, че това са думи, изречени от Кет, той прокара пръсти по лицето ѝ. Кожата ѝ беше почти студена при докосването му. Сенките под очите ѝ сега бяха по-дълбоки, вдлъбнатините под скулите ѝ — по-ярко изразени, костите под кожата на лицето ѝ бяха поизпъкнали, очите ѝ бяха безцветни като зимата. Изглеждаше едновременно крехка и силна, чародейка, хваната в момент на простосмъртна слабост.

С колебливо движение Травис отърка устните си в нейните и я привлече в ръцете си, държейки я така, сякаш бе нещо чупливо.

— Нека да поговорим, след като се успокоим. В момента никой от нас май не е в състояние да изрече нещо разумно.

Преди Кет да успее да отговори, Травис я пусна и започна да събира разпръснатите диапозитиви. Тя не се помръдна и той я изгледа озадачено. Тя го наблюдаваше. Изражението на лицето ѝ бе объркано и отнесено, изглеждаше като котка, която този път не бе успяла да падне на краката си. Той се усмихна накриво, облекчен да разбере, че не бе единствения, който бе изкаран от равновесие.

— Къде да ги оставя? — попита.

Също като усмивката му гласът едновременно я успокояваше и тревожеше. Искаше ѝ се да се смее и да плаче едновременно.

— На масата. — Тя разсеяно и се наведе, за да събере остатъка от диапозитивите. Когато на пода не остана нито един, тя започна да ги подрежда по масата.

Едва тогава Кет забеляза, че Травис разглежда образите, които Ашкрофт бе отхвърлил. За разлика от поета Травис бе разбрал как да използва фотографската лупа, без да е необходимо да му се провежда инструктаж.

Кет изпита почти неудържимо желание да грабне диапозитивите от ръцете му и да ги скрие някъде. Но такова желание не беше характерно за нея. Свикнала бе да бъде критикувана; това бе нещо нормално в областта, наречена професионална фотография. Много добре знаеше, че съществуват всевъзможни вкусове, както и разлики в артистичното и техническото качество.

И въпреки това, когато видя Травис да разглежда снимките ѝ, ѝ се прииска да пропълзи в някой тъмен ъгъл и да се скрие така, че никой да не може да я открие.

Ако и Травис не харесаше работата ѝ, щеше да бъде опустошена до степен, която нямаше нищо общо с професионалната ѝ гордост. Също както „Уинд уориър“ бе част от неговата душа, така и тези снимки бяха част от нейната. И ако и той ги видеше като студени и празни...

Опитвайки се да прогони студа, който покриваше кожата ѝ много по-плътнo от черното ѝ поло, Кет разтърка горната част на ръцете си с длани.

Без да вдига поглед от светещата маса, Травис взе ръката ѝ и бавно я потърка в брадата си, затопляйки кожата ѝ. Премести лупата към друг диапозитив, но не пусна ръката ѝ. Работеше с една ръка, втренчен в диапозитивите с напрегнатост, която почти можеше да се докосне с ръка.

Ядът му към нея, към себе си, към всичко наоколо бе изчезнал. В момента за него нямаше нищо реално, освен снимките пред него — силни образи, които бяха толкова вълнуващи, интелигентни, сложни и страстни, колкото и жената, застанала до него.

Накрая се изправи и погледна към Кет така, сякаш я виждаше за пръв път. По същия начин го бе погледнала тя, когато за пръв път бе разбрала, че той е конструкторът на кораба, който бе заснела с издути платна на фона на слънцето.

Той целуна дланта ѝ и каза простичко:

— Те са свършени.

Кет си пое дълбоко въздух, осъзнавайки, че не беше правила това от доста време.

— Ашкрофт не мисли така. Каза ми, че са студени и празни.
Като мен.

— Ашкрофт е пълен идиот.

Тя се изсмя безпомощно:

— Но той е шефът. Ще трябва да започна да правя снимките отначало. Трябва да бъдат подобни на пощенски картички. Досадни, повърхностни, но сладникавички.

— Сладникави снимки за сладникави момчета, така ли?

Тя кимна, след това погледна Травис в очите:

— Много се радвам, че не мислиш като него.

Ръката му стисна нейната. Той погледна към разпръснатите по светещата маса диапозитиви, с техните блестящи цветове, невероятни гледки, събрани в тези малки бели квадратчета.

— Ти виждаш един изключителен свят — отрони той тихо. — Виждаш нещата в тяхната най-истинска същност. Цветове, които разкриват, а не скриват значението. Твоите образи са толкова балансиранни, грациозни и силни, колкото и един добър състезателен корабен корпус.

Травис докосна един диапозитив, отделяйки го настрани от другите. Кет веднага го разпозна. Това бе снимката, която беше направила в деня, когато го срещна за първи път, когато приливът я изненада и той я взе от скалата.

— Вече не се учудвам, че трябваше насила да те откъсна оттам тогава — рече Травис. — Ако бях видял дракони и злато да се крият в скалите и в морските пръски, сигурно и аз щях да забравя за прилива. Благодаря ти, че сподели твоя свят с мен, Кет. Той толкова прилича на теб, чист и прекрасен, излъчващ живот дори и с най-тъмните си сенки.

Кет осъзна, че плаче, едва когато почувства горещите сълзи да се стичат по бузите ѝ. Тя обви ръцете си около Травис и го притисна така, че мускулите я заболяха. Беше ѝ липсвал повече, отколкото бе признала дори и пред себе си. Тя всъщност едва сега осъзнаваше колко много ѝ е липсвал. Беше ѝ липсвал от момента, в който се бе родила.

Травис я държеше в обятията си, люлеейки я леко, предавайки ѝ топлината си, целуваше слепоочията и клепачите ѝ, шепнеше името ѝ. Топлината, която ѝ даваше, се връщаше към него удвоена, изпълваше го и го караше да забрави празнотата, която бе част от него в продължение на толкова дълго време, че той дори не знаеше, че е в него, докато Кет не я бе прогонила.

След което той я бе оставил и се бе опитал да оцени чувствата си.

Определено беше научил нещо от петте дни без нея. Този път нямаше да позволи на сексуалния си глад да го заслепи така, че да не постави тяхната връзка на една рационална основа. Той имаше пари. А тя се нуждаеше от пари.

Те бяха родени един за друг. Всичко, което трябваше да направи, бе да я накара да си определи цената. След като го направи, нямаше да има повече самотни дни, нито пък безсънни нощи. Всичко щеше да бъде разбираемо, предвидимо и сигурно.

Но дори и докато си мислеше за необходимостта да установи цената ѝ, нещо го глождеше отвътре. Част от него, за която си мислеше, че беше умряла заедно с нероденото му дете, не искаше да определя цена за компанията на Кет.

И това го плашеше повече от всичко друго на света.

Скоро ще изясним всичко това, зарече се той мислено. Още тази вечер.

14.

Травис изключи светещата маса и притегли Кет към себе си.

— Пригответи си най-необходимите неща — каза той, целувайки я нежно по устните. — Отиваме на борда на „Уинд уориър“. Тази вечер. И не се опитвай да ми откажеш, вещице. Сега аз съм шефът, също като Ашкрофт.

Тя стреснато вдигна глава и го погледна.

— Какво имаш предвид?

— Всичко е много просто. Ти ще правиш снимките за моята книга, това вече е решено. Така че вземи си фотоапаратите и всичко друго, от което ще се нуждаеш. — Травис се наведе и почти докосна устните ѝ с неговите. — Вземи и топлината си. Вземи огъня си. Толкова ми беше студено без теб.

Кет не можеше да каже не. Нито пък искаше. Тя започна да събира нещата си като насън, намирайки място за всичко в една чантичка, малко по-голяма от дамско портмоне. Фотографското ѝ оборудване обаче беше друга работа. Не само ѝ отне повече време, докато го пригответи, но ѝ бе необходимо и много повече място.

Травис поклати глава в почуда, виждайки петте обемисти чанти, които Кет беше преметнала през рамо или носеше в ръце като куфари.

— Твоите лични вещи могат да се съберат в едно портмоне, а за камерите ти май ще е необходим цял камион — възкликна той учудено. — Хайде, дай тези на мен. Просто не е за вярване как успяваш да мъкнеш всичките тези неща.

— Да, май ще ми трябва носач — призна тя. — Да не би да си търсиш работа?

Вместо да ѝ отговори, той се наведе бързо и я вдигна на ръце.

— Не за мен — каза Кет, смеейки се. — За камерите.

— Ти носи тях. А аз ще нося теб. — Той се отправи към вратата.

— Чакай — спря го Кет. — Забравих да включа телефонния секретар. Харингтън ще...

— Да — прекъсна я Травис и я пусна на земята. — И на мен все ми опява, че не можел да се свърже. Заслужава да те грабна и да отплаваме на края на света, без въобще да оставяме телефон за връзка.

Тя се поколеба за момент, докато думите му попиваха във въображението ѝ — свобода, и Травис, и морето. След това въздъхна и се запъти към телефона. Би постъпила детински, ако се опита да избяга от ангажиментите си, а тя отдавна не беше дете.

Травис нарами торбите с екипировката и я последва през външната врата, изчакайки я докато заключи. След това пресече обраслия с храсти двор и се спря при стъпалата, които водеха към улицата.

— Може ли да вземем моята кола? — попита Кет.

Той се обърна и я изгледа изненадан.

— Всичко това ще се събере в моята.

— Да, но аз имам още принадлежности в багажника. Неща, които невинаги ползвам, но пък и никога не зная кога ще ми потрябват. Рефлектори и триподи, допълнителни светкавици, един кат дрехи, такива работи. — Кет се изсмя, виждайки изражението на Травис. — Да, позна, магическата ми метла също е там.

— Тъкмо се чудех къде си я скрила — рече той весело. Отиде до гаражната врата и я отвори. — Изкарай колата, аз ще заключа след теб.

В резултат на значителната си практика тя с лекота изманеврира малката тойота от тесния гараж и я изкара на улицата. Травис затвори вратата на гаража, заключи катинара и се запъти към нея с големи крачки, осветен само от лунната светлина.

Кет го наблюдаваше с открито възхищение, като същевременно планираше как да му направи снимка, която да отразява както животинската му грациозност, така и изключителната му интелигентност. Трябваше да използва странична светлина, със сигурност. А може би осветен отдолу, запечатвайки движенията му на размазан фон.

— Събуди се — каза той, отваряйки вратата и поставяйки екипировката на задната седалка. — Искаш ли аз да карам?

— Будна съм — каза тя разсеяно, балансирайки ъгли и светлини в ума си.

— Докажи ми го.

— Чудех се дали да те разстрелям^[1] на странична светлина, или отдолу нагоре, да те запечатам на размазан фон, или пък да направя снимка в едър план.

— И какво реши? — заинтересува се Травис, настанявайки се на седалката до нея.

На устните ѝ се появи закачлива усмивка:

— Да те застрелям и след това да те препарирам.

— Звучи ми много болезнено — изсмя се Травис.

— Не се страхувай, познавам един много добър препаратор.

Кет излезе с колата на „Пасифик коуст хайуей“ и след това зави надясно, насочвайки се към Дана пойнт. Едва тогава Травис заговори тихо.

— Нямах намерение да отсъствам толкова дълго. Такелажът на „Уинд уориър“ е съвсем нов, не само въжетата, но и платната. Правя експерименти с най-високо технологичните тъкани, дори съм откраднал няколко идеи от дизайнерите на парашути.

Кет не знаеше какво да каже, затова реши, че е най-добре да си мълчи.

Той я погледна отстрани.

— Не се тревожи, нямам намерение да те занимавам със сложни морски терминологии. Искам само да кажа, че изпитвам няколко нови модела платна, както и нови методи за управлението им. Трябваше да свикна с този тип такелаж при различни състояния на вятъра и морето. Отне повече време, отколкото предполагаха, и все още остават няколко проблема, върху които трябва да поработя.

Тя кимна и се концентрира върху шофирането, тъй като нямаше никакво желание да говори за безкрайно дългите дни, през които не знаеше дали Травис въобще някога ще се върне в Дана пойнт.

При нея.

— Не знам как ти звучи — добави Травис малко неуверено, — но бях истински учуден, че сме били на плаване само пет дни. Сториха ми се като пет седмици. Адски ми липсваше.

Кет не каза нищо и продължи да гледа право в пътя, който се виеше покрай малки магазинчета и крайбрежни вили.

— Още ли ми се сърдиш? — попита Травис.

Този път Кет само изсумтя в отговор. Не ѝ се искаше да говорят за това, но знаеше, че трябва да го направят, в противен случай

рискуваше някоя сутрин отново да се събуди сама и да се чуди къде е сбъркала този път.

— Представи си, че съм се любила с теб така, сякаш никога няма да ти се наситя — изрече Кет с равен глас. — След това те оставям още докато спиш, ти се събуждаш и намираш бележка, на която пише: „Отивам да правя снимки някъде в океана. Искаше ми се да дойдеш с мен“.

Травис шумно си пое дъх.

— И след това не се появя в продължение на пет дни. — Кет го погледна за момент. — Или пък в продължение на пет седмици.

— Кет...

— Защото като нищо можеше да бъдат и пет седмици, нали?

Той стисна челюсти.

— Да.

— Да — повтори тя. — Ти създаваш свои собствени правила, живееш в свой собствен свят. Това мога да го разбера. Аз живея по същия начин. Но как би се чувствал, ако ти беше този, който се събуди в моето легло, ако аз бях заминала, а ти трябваше да се прибереш вкъщи сам, чудейки се защо?

Кет спря плавно на един светофар, наблюдавайки червената светлина с немигащи, сребърни очи. Травис я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си.

— Щях направо да побеснея — каза той с глас, който звучеше много уверено. — Ако нямах кораб, с който да тръгна след теб, щях да си купя един и да те преследвам докато те хвана.

Очите му бяха сериозни, устата му стисната в решителна гримаса, а тъмната му брада изглеждаше почти черна на изкуствената светлина.

— Това е разликата между нас, Травис. Ти си свикнал да си *купуваш* това, което искаш. А аз съм свикнала да минавам и без някои неща. Но ние си приличаме по едно нещо — добави Кет хладно и се извърна настрани. — И аз направо бях побесняла.

Светофарът светна зелено и тя потегли бавно, опитвайки се да изсмучи всяко късче енергия от малката тойота.

Травис се опита да сдържи нетърпението си. Въобще не му се искаше да бъде въввлечен в дискусия за това, което се беше случило в близкото минало, при положение че все още не бяха изяснили

отношенията си за в бъдеще. Ако не установяха една рационална и добре осъзната и от двамата връзка, щяха да продължат да изпадат в недоразумения и да се упрекват един друг в какво ли не. Това, от което се нуждаеха, бе повече откровеност и по-малко игри.

Но не беше необходимо да бъде ясновидец, за да знае, че ако точно сега подемеше разговор за време, работа, пари и държанки, най-вероятно щеше да бъде изхвърлен в канавката. В момента Кет не беше в настроение, което да ѝ позволи да мисли разумно. Все още му бе сърдита, задето я беше изоставил в леглото си.

— Аз наистина трябваше да тествам модификациите в такелажа — смотолеви Травис накрая. — И нямаше начин да го направя в пристанището.

— Не споря за това. Просто не мога да приема начина, по който замина.

— Ако беше будна, нямаше да мога да тръгна — изрече той с равен глас.

Кет изненадано се обърна и погледна към него. Той се взираше през предното стъкло, очите му бяха закрити от сенки, профилът му изглеждаше груб под променящата се светлина на уличните лампи. Тя отново обърна погледа си към пътя.

— Не съм сигурна, че ти вярвам — промълви колебливо.

— Защо?

— Защото не мисля, че аз ти действам по начина, по който ти действаш на мен.

— Да, знам, че не е така. Ако аз ти действах по начина, по който ми действаш ти, нямаше да ме оставиш да изляза в морето сам.

— Това не е честно — бързо и ядосано отвърна Кет. — Аз трябва да работя, за да живея. Моят избор не е толкова лесен, колкото твоят. А дори и да беше така, аз не бих те оставила в неизвестност в продължение на дни, без дори да знаеш дали някога въобще ще се видим отново.

Травис затаи дъх, но лицето му остана безизразно.

— Това ли си мислеше?

— Какво друго можех да си помисля, господин Ветровития Денвърс? Или може би тази вечер съм със Страшилището за жените Денвърс?

— Проклетия Харингтън — излая Травис внезапно, най-после разбирайки защо Кет беше настроена толкова подозрително към него. — Какво ти е казал за мен?

— Нищо, което все още да не знаех.

— А именно?

— Аз си играя с огъня. — Кет се усмихна, но в извивката на устата ѝ нямаше нищо весело, никаква топлина. — Първоначално си мислех, че просто мога да се порадвам на пламъците.

Травис замълча, но и тя не каза нищо повече.

— А сега? — попита накрая той. — Какво искаш да кажеш? Аз не мога да чета мисли, Кет.

— Сега единственият въпрос е колко лошо ще се изгоря на тях.

Той си пое дълбоко дъх, след това се намести на седалката и я докосна по бузата. Не би трябвало да се чувства по-добре — все още нищо не беше изяснено между тях — но все пак не можеше да отрече, че беше така. Той имаше нужда да разбере, наистина да разбере, че ѝ е липсвал.

— Много е забавно, че споменавах за това — каза Травис с тон, по който въобще не си личеше, че се забавлява. — Аз мисля по същия начин относно огъня. И относно теб. И почти бях решил да не се връщам.

Кет едва не извика от отчаяние само при мисълта, че би могла никога повече да не го види. Стисна зъби и следващия километър пропътуваха в мълчание.

— И защо се върна все пак? — попита тя накрая.

— А ти защо си сега тук, с мен? — контрира я той.

— Защото това е по-добрата алтернатива — отвърна тя иронично.

— Да — съгласи се Травис. Гласът му бе толкова мек, колкото и върховете на пръстите му, които се плъзгаха по ръката ѝ, нагоре към рамото и след това по бузата ѝ. — Много по-добрата.

Искаше му се да продължи да говори, да ѝ каже, че не е имало нужда да се тревожи, че те ще поставят връзката си на една рационална основа веднага след като тя си направи сметка колко трябва да получи от него. Но не можеше да си наложи да заговори за нещо, което неминуемо щеше да прерасне в поредната караница. Той се наслаждаваше на нейното присъствие по някакъв непознат за него

досега начин и не искаше да го разваля като заговори за бизнес отношения.

Пътуваха в мълчание до пристанището, като само от време на време се докосваха с ръце. Но тези докосвания бяха по-скоро успокоителни, отколкото предизвикателни. Това бяха някакви малки уверения за взаимното удоволствие, което изпитваха от факта, че са един до друг.

Това беше някаква невинна интимност, която Кет бе познавала само в детството си, някаква топлина, която проникваше и до най-големите дълбини на душата ѝ. Когато Травис я докосна по ъгъла на устата, тя се извърна и леко целуна върховете на пръстите му.

— Кет — прошепна той.

Само това. Името ѝ. Беше напълно достатъчно.

Все още усмихвайки се леко, Кет влезе в почти празния паркинг на Дана пойнт. Изключи двигателя и погледна към другия край на пристанището, отвъд който се извисяваше тъмната сянка на кораба върху осветеното от луната море. „Уинд уориър“ бе едновременно изтънчен и див, като някаква примитивна сила, нарисувана с черни линии на фона на звездното небе.

— Бих дала душата си, за да мога да уловя дори и частица от неговата сила, неговата елегантност, неговата дива красота — промълви Кет тихо.

Травис обаче в момента гледаше не кораба, а Кет и си мислеше за петте безкрайни дни, през които беше научил, че само морето не беше достатъчно за него. Въобще не му харесваше начинът, по който се чувстваше тогава, а и сега, почти безпомощен, някак си изваден от равновесие.

Трябва да изясним отношенията си, помисли си той отново. Още тази вечер.

Кет се извърна към него, искаше ѝ се да каже още нещо за ефекта, който имаше неговото творение върху нея, но думите ѝ заседнаха в гърлото. Той бе също като кораба си, властен и свиреп, и в същото време я гледаше така, сякаш искаше да се потопи в нея и да се разтопи в душата ѝ.

В изражението му имаше нещо повече от страст и похот. Това бе някакво разтърсващо желание, което бе толкова сложно и привлекателно, колкото и самият Травис. Тя би била уплашена от

силата на това желание, ако то не приличаше толкова много на нейното по отношение на него.

Травис хвана лицето ѝ с двете си ръце и се втренчи в нея.

— Просто не мога да повярвам, че не те сънувах — каза той с глас, който бе едновременно груб и учуден.

Преди Кет да успее да каже нещо, той я притегли към себе си и я целуна бързо и страстно, сякаш за да се увери, че е истинска. Устните ѝ омекнаха и се разтвориха подканящо. След това ръцете ѝ обвиха лицето му, също толкова страстно, колкото и неговите. Те се целуваха един друг без никакви задръжки, сякаш една целувка можеше да каже всичко, можеше да бъде всичко, можеше да осигури всичко, което искаха един от друг.

Но целувката не беше достатъчна. Желанието им един за друг бе много по-дълбоко, но единствено телата им можеха да изразят това, което не можеше да се каже с думи. Само след като се слеяха един с друг, биха могли да опишат или да уталожат нуждата, която изпитваха един за друг.

— Травис — изрече Кет на пресекулки.

— Да, знам — възпря я той, дишайки срещу устните ѝ. — Тук не е мястото, нито пък времето.

И въпреки това той не можеше да си наложи да я пусне от ръцете си. Не още. Отново покри устата ѝ с устните си, целувайки я с такава жар, че тя изстена. След това изруга тихичко и я пусна, докато все още беше в състояние да го направи.

Кет затвори очи и се опита да потисне възбудата, която прииждаше на вълни по цялото ѝ тяло.

Без да я погледне, Травис слезе, взе фотографската екипировка от задната седалка и заобиколи колата. Когато отвори вратата ѝ, тя излезе и заключи колата с ръце, които не преставаха да треперят въпреки усилията ѝ. Тъй като не ѝ се искаше да се бори с катарамата на чантата си, тя натъпка ключовете в джоба на панталоните си.

Травис окачи презрамките на чантите на врата си, взе останалите неща в едната си ръка и преплете пръстите на другата през тези на Кет. Очевидното чувствено удоволствие, което изпитваше дори и при една такава милувка, отново накара Кет да се почувства с подкосени крака.

— Би ти било по-лесно, ако не ти доставяше толкова голямо удоволствие да ме докосваш — каза тя дишайки учестено. — Това ме

кара да искам... всичко.

Травис потърка пръстите ѝ в брадата си и я поведе към дока, където беше завързана надуваемата лодка.

— Ти си тази, която ме научи как да се наслаждавам на докосването — пошепна той тихо.

— Аз ли? — Тя се засмя невярващо. — Ти си този, който има голям опит в тези неща.

Удоволствие и опит не е едно и също нещо. Това е, на което ме научи *ти*, Кет — възрази той и след това добави толкова тихо, че тя едва го чу: — И адски се надявам, че няма да съжалявам, задето съм го научил.

Ръката му силно стисна нейната, докато я наблюдаваше с очи толкова тъмни, колкото морето. Тя разбираше страха му. Това беше същият страх, който тя изпитваше от него. Дали не го е оценила неправилно, дали не струваше по-малко, отколкото изглежда...

Цената щеше да бъде по-голяма, отколкото бе в състояние да плати.

Двамата мълчаливо натовариха оборудването в лодката и се качиха в нея. Когато Травис стартира извънбордовия двигател, шумът му прозвуча много силно в тихото пристанище. Сякаш предизвикан от звука, от задната част на борда на „Уинд уориър“ проблесна фенер. Пред него се спусна някакъв капак, веднъж, втори път, блокирайки светлината, след това отново се видя един дълъг лъч и фенерът изгасна.

— Диего — промърмори Травис. — Искан да говори с мен.

Кет стисна ръката му, инстинктивно възпротивявайки се на намесата на друг човек в техния свят.

— Чудя се какво толкова се е случило, че не може да почака до сутринта. Дано поне да е хубаво.

Травис помогна на Кет да се качи на борда на кораба, подаде ѝ екипировката и посочи към стълбите, водещи надолу:

— Иди в моята кабина — каза. — Каквото и да има да ми каже Диего, няма да се бавя, обещавам.

Преди да тръгне надолу, Кет го изгледа как се отправя към тъмната фигура на мъж, застанал дискретно близо до руля на „Уинд уориър“. Когато Травис започна тихо да му говори нещо, тя се обърна и се запъти надолу.

— Какво толкова важно е станало? — попита Травис направо.

Диего трепна. Когато бе видял силуета на качващата се на кораба Кет, той много се бе надявал, че капитанът му е в добро настроение. Но май съвсем не беше така.

— Шоенфелд — каза Диего. — Помниш ли го?

— Човекът, който твърдеше, че може да управлява всякакъв платноход при всякакви обстоятелства?

— Si.

— И какво за него?

— Заседнал е.

— С *мой* кораб?

Диего беше достатъчно умен, за да не коментира собственическото чувство, което изпитваше капитанът му към всички корабни корпуси, които бе проектирал, без значение кой ги притежава в момента.

— Да, корпусът е от серията „Делта“.

— Заседнал е с корпус, който аз съм му продал?

Помощникът само кимна.

— Глупак — процеди Травис ядосано.

Диего предпочете да не пита кой бе глупакът — Шоенфелд, за това, че е заседнал, или Травис, за това, че бе продал един от най-добрите си корпуси на човек, който не става за моряк.

— Пиян ли е бил? — попита Травис.

— Без съмнение, макар че официално няма такава информация.

— Това можеше и да почака до сутринта — изсумтя Травис.

— Това да, но не и останалото.

— Още ли има?

— От застрахователната компания искат да знаят дали корпусът трябва да се отпише, или може да бъде спасен. Някакъв австралийски експерт е хвърлил един поглед на конфигурацията на корпуса под ватерлинията и...

— *Австралийски*? Къде е заседнал Шоенфелд?

— В някаква неизвестна част на Големия коралов риф. Точно пред Бризбейн, доколкото разбрах.

— По дяволите...

— Ще ти платят всички разноски, разбира се.

— Има си хас да не ми ги платят. И като говорим за това, ще ми осигурят ли и една седмица допълнително време, за да мога да наваксам това, което ще загубя, докато се занимавам с тях? — намръщи се Травис иронично.

— Ще ги попитам.

— Направи го — кимна Травис, обръщайки се назад. — Но не още. Обади им се утре.

— Капитане, те държат да знаят отговора ви още сега. Корабът, както несъмнено разбирате, не се намира на сух док, а все още е заседнал в лагуната.

— Ако там се появи буря преди аз да съм отишъл, застрахователната компания ще има отговор на въпроса си. Корпусът ще трябва да бъде отписан. — Травис се запъти към капитанската каюта.

Колкото и да беше раздразнен от инцидента с Шоенфелд, трябваше да признае, че този идиот бе предоставил чудесен претекст, за да започне разговор с Кет за време, пари и взаимоотношения.

Но когато влезе в кабината и затвори вратата след себе си, всичките му намерения за сериозен разговор се изпариха. Кет беше заспала в неговото легло, а чаршафът беше дръпнат чак до носа ѝ, сякаш се наслаждаваше на аромата на постелята, в която беше спал Травис.

— Кет — прошепна той, чувствайки се напълно безпомощен пред емоциите, които бушуваха в него. — Какво ще правя с теб...

Бавно, сякаш с нежелание, Травис се приближи към леглото. Огнената ѝ коса се бе разсипала от шнолата, която я държеше. Копринените ѝ къдрици се бяха спуснали по чаршафа и по бузите ѝ, които бяха много бледи.

Той нежно отстрани една къдрица от окото ѝ. Когато видя колко опъната беше кожата ѝ около скулите, Травис се намръщи. Тя изглеждаше толкова крехка, прекалено крехка, за да може да издържи всичката страст, която бушуваше в тялото ѝ.

— Защо ми се мръщиш? — попита Кет, отваряйки очи.

— Отслабнала си. Работиш прекалено много.

— Това е само временно — каза тя прозявайки се и потърка лицето си в ръката на Травис. — Само до януари, когато ще заплатя всичките си сметки.

Травис се намръщи още повече. Януари, тогава финансовите ѝ проблеми щяха да свършат, поне така му беше казала.

Но той не знаеше къде ще бъде през януари. Нито пък искаше да чака толкова време, за да може Кет да се освободи от задълженията си.

— Няма нужда да чакаш до януари — каза той. — Просто ми кажи от каква сума се нуждаеш.

Кет изведнъж се разсъни и се изруга наум задето в сънливостта си беше засегнала темата за пари. Всеки път, когато станеше въпрос за това, те двамата се скарваха. А на нея въобще не ѝ се искаше да се карат тази вечер. Това, което искаше, бе да го държи в обятията си и да се наслаждава на удоволствието и спокойствието, което можеше да намери в неговите обятия. И съвсем категорично не искаше да говори за пари.

— Какво каза Диего? — попита тя, опитвайки се да промени темата.

Травис се поколеба. Изражението на лицето ѝ показваше, че ще му бъде адски трудно дори да я накара да говорят за бизнес. Каза си, че не би трябвало повече да ѝ позволява да се измъкне от този разговор. Но и не му се искаше да се карат тази вечер. Просто искаше да легне в леглото до нея.

— Продадох един от моите корпуси на един глупак — започна той тихо. — Заседнал е някъде по източния бряг на Австралия. Застрахователната компания иска мнението ми за състоянието му.

Кет издаде звук, който би могъл да се изтълкува по всякакъв начин, и продължи да го гледа мълчаливо.

Той повдигна края на меката завивка и се мушна при нея. Придърпа я върху гърдите си и метна завивката отгоре им. Тя се облегна на лакът, искаше да го гледа в прекрасните, непрекъснато променящи цвета си очи. Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му, опипвайки едновременно гъстите му косми и мускулите под тях.

— Нищо ли няма да кажеш за Австралия? — попита той.

— Кога заминаваш? — отвърна на въпроса му с въпрос Кет, опитвайки се да не издаде емоциите си.

Дългите му, силни пръсти се придвижиха към главата ѝ и откопчаха сребърната шнола, която все още придържаше част от косата ѝ. След това пръстите му изведнъж се свиха, приковавайки я към гърдите му.

— *Ние* — поправи я Травис. — *Ние* заминаваме.

Преди Кет да успее да се възпротиви или да се съгласи, езикът му нахлу в устата ѝ и започна да опипва меката ѝ вътрешност с нежни и бавни движения.

Тя не бе в състояние да се възпротиви на разтапящото я до мозъка на костите удоволствие, което я бе лишило от дар слово. Толкова много го желаше. Щяха да спорят по-късно, когато щяха да са потушили изпепеляващото в момента и двамата желание, правейки реакциите им неадекватни, а думите им — безсмислени.

Ръцете ѝ се плъзнаха под черния пуловер на Травис, опипвайки гърдите му. Пръстите ѝ нежно си играеха с къдравите косми по гърдите му. След това започна да го гали по гладките и изпъкнали мускули. Когато ноктите ѝ докоснаха плоските му мъжки зърна, той леко потрепери. Тя инстинктивно се върна към тази най-чувствена област, опитвайки се да му даде толкова удоволствие, колкото даваше и той на нея.

Интензивността на целувката му непрекъснато нарастваше, карайки я да чувства болка, прекъсвайки дъха ѝ и ускорявайки биенето на сърцето ѝ така, че да тупти не по-бавно от неговото. Краката му се разтвориха и тя потъна между тях. След това той заключи краката си около нея, обхващайки я в страстна прегръдка. Очите му бяха синьо-зелени, присвити, показващи желанието му за нея така, както и бавните му и чувствени движения.

— Ела с мен, моя Кет, моя любима — промълви Травис с пресипнал глас, търкайки тялото си в нейното, съблазнявайки я по този начин не по-малко, отколкото и с думите си. — Знам, че нямаш време да пътуваш до Австралия с кораб. Затова ще отидем със самолет.

— Но...

— Няма да ми отнеме много време, за да разбере дали корпусът може да се поправи — добави той бързо, без да обръща внимание на опита ѝ да се възпротиви. — Когато си свърша работата, ще можем да се гмуркаме около Големия коралов риф, да се къпем в кристалночистата вода, а около нас ще плуват рибки, по-прекрасни, от каквито и да е скъпоценни камъни. Ще можем да се любим и да спим на плажа, а след това ще се любим пак на светлината на луната, голяма колкото целия свят. Ела с мен.

Желанието на Травис се предаде и на Кет и я заля като някаква вълна при буря. Той почувства, че тя се поддава на съблазънта и че нейното желание да бъдат заедно бе не по-малко от нейното. Облекчението да разбере, че тя ще отиде с него в Австралия, го накара да му се завие свят.

Но в следващия момент разбра, че греша. Меката, обещаваща усмивка на Кет изчезна и устните ѝ се свиха в решителна гримаса.

— Съжалявам — успя да изрече тя на пресекулки. Извърна поглед от жаждата в очите на любовника си, опитвайки се да скрие своята собствена жажда за него. — Не мога да дойда с теб.

— Защо? — Гласът на Травис прозвуча почти грубо.

— Работата ми.

— Но всичко опира до парите. А аз имам много пари.

Очите на Кет се отвориха широко.

— Аз не искам парите ти. Не можеш ли да го разбереш?

— Но ти работиш, за да спечелиш пари.

— Аз обичам работата си!

— Във всяко едно отношение ли? И винаги ли? — попита язвително Травис. — Наистина ли очакваш с нетърпение да правиш снимки за книгата на Ашкрофт?

— Не, но...

— Ти просто имаш нужда от пари — заяви уверено той. — Това не е проблем, аз имам пари. Кажете ми колко ти трябва?

Кет затвори очи и отчаяно поклати глава.

— Ти не разбираш. Парите не са главното.

— Главното са и още как — измърмори той под носа си, опитвайки се да не се поддаде на надигания се в него гняв. — Добре, така да бъде! Да речем, че не става въпрос за пари, какво тогава те спира да дойдеш с мен?

Тя се поколеба за момент и след това заговори бързо:

— Накъде отива всичко това, Травис? Къде отиваме самите ние?

Последва напрегната тишина, нарушена само от възклицанието на погнуса от устата на Травис.

— Значи така — изхърка накрая той. Ръцете му се отвориха, оставяйки косата ѝ да се разстеле настрана. Краката му се отпуснаха, освобождавайки я от прегръдката си.

— Значи така какво? — попита Кет неразбиращо.

— Аз ти казах истината още първия ден, в който се срещнахме — поде Травис, опитвайки се да говори спокойно въпреки ледената ярост, която се надигаше в него при мисълта, че в крайна сметка се е лъгал по отношение на Кет. — Аз никога няма да се оженя за жена, която е по-малко богата от мен. Съжалявам, че не си ми повярвала, когато ти го казах. Но това не означава, че ние не можем...

Той изведнъж млъкна, тъй като Кет рязко се отдръпна от него и седна на долния край на леглото. Лицето ѝ беше бледо и напълно безизразно, но той можеше да види как ядът ѝ се разстила под формата на червенина по скулите ѝ.

— Кога съм ти споменавала нещо за женитба? — попита тя.

— Само преди минута. — Травис срещна ледения ѝ поглед и разбра, че тя е не по-малко ядосана от самия него. — Чакай, Кет, изслушай ме. Ние с теб си прекарваме толкова добре. Аз просто искам да ти дам, да споделя с теб един спокоен период, време, прекарано в приятна компания, удоволствия и страст. И когато този период свърши, аз няма да бъда толкова зъл, че да се налага да скачаш през борда на кораба ми и да плуваш към откритото море само за да се спасиш от мен.

Кет затвори очи и се концентрира върху болката, която причиняваха забитите в дланите на ръцете ѝ нокти.

Когато този период свърши.

Не дори ако, направо когато.

Досега не бе предполагала колко опустошителна би могла да бъде една-единствена дума. И най-лошото от всичко бе, че въпреки това тя все още искаше да тръгне с Травис, дори и ако ставаше въпрос за две седмици, за два часа или за една минута.

— Не — изрече тя приглушено. — Има прекалено много неща, за които трябва да се погрижа. Книгата на Ашкрофт. Няколко дребни ангажимента, които съм поела. Изложението в Лос Анджелис. Твоята книга.

Травис чувстваше как Кет му се изплъзва от ръцете и това допълнително го вбесяваше. Те се желяеха един друг толкова силно, че буквално трепереха като платно в буря, а тя обръщаше гръб на взаимното им желание. *И на него.*

— Господи! — излая той. — Не ме ли слушаше, докато ти говорех досега? Много добре знам колко са важни парите за теб! И с

удоволствие ще платя за времето, което ще прекараш с мен.

— Какво?

— Е, това е първият умен въпрос, който задаваш — избуча той, нарочно правейки се, че я е разбрал погрешно. — Пет хиляди долара за петдневно пътуване до Австралия. Разбира се, ще поема и всичките ти разходи, включително и за дрехи, ако се безпокоиш за това.

Кет бе прекалено шокирана, за да му отговори. Цялото ѝ тяло бе изстинало и страстта ѝ се бе изпарила при звука на безжалостно спокойния глас на Травис.

— Не, това не би било достатъчно — додаде Травис, сякаш Кет бе отказала първоначалната му оферта. — Не и за фотограф като теб. Десет хиляди долара. Какво ще кажеш? Десет хиляди долара за пет дни.

Опитвайки се да запази самообладание, Кет бавно стана от леглото. Когато заговори, гласът ѝ едва се чуваше от усилието, което полагаше да не му се разкреци в лицето.

— Ако някога спреш да си купуваш жените, може би ще откриеш, че има и жени, които не могат да се купят.

— Двадесет хиляди.

Кет отстъпи крачка назад и се втренчи в Травис. Лицето му не изразяваше нищо. Очите му я гледаха с абсолютна убеденост, че ще може да я купи, когато предложи достатъчно висока цена.

— Четиридесет. — Гласът му беше като шиш за разбиване на лед, който се забиваше в плътта ѝ. — Пет...

— Не!

— Шестдесет. Такава сума би могла да реши всичките ти проблеми, Кет. Разходите за образованието, за майка ти, дори ще можеш да платиш голяма част от къщата си. По дяволите, ще прибавя дори и някакво фотографско оборудване и компютър последен модел към всичко това. Пет дни. Шестдесет хиляди. Съгласна ли си?

Тя се извърна и рязко отвори вратата на кабината.

— Бягството няма да ти помогне с нищо — спря я Травис с равен глас. — Омръзна ми от всичките игрички и неясноти между нас и няма да ти позволя да си тръгнеш, докато не постигнем споразумение от колко се нуждаеш.

— Пари ли?

— Какво друго?

Кет не можеше повече да сдържа гнева си:

— Да те шибам — изкрещя тя.

— Точно това искам и аз, скъпа — избуча лениво Травис.

— Тогава шибай се сам, Т. Х. Денвърс — в случай че можеш да се договориш за цената.

Кет затръшна вратата след себе си, изкачи бързо стълбите нагоре и хукна по палубата. За миг застана неподвижно, загледана в лунната светлина. След това полетя от задната част на „Уинд уориър“ в грациозно гмуркане, което почти не наруши тъмната водна повърхност в пристанището.

Водата бе студена, но шоките вълни от адреналин, които заливаха цялото ѝ тяло, я предпазваха да чувства каквото и да е. С бързи и уверени движения тя заплува към стълбите, които водеха нагоре към кея и паркинга.

Вир-вода, трепереща както от гняв, така и от студ, тя изкачи стълбите и се затича към колата си, благодарна, че когато я заключваше бе пустила ключовете в джоба на панталоните си, вместо в портмонето, което бе останало на борда на „Уинд уориър“. Докато отключваше вратата, тя чу запалването на мотора на „Зодиак“, спасителната лодка на „Уинд уориър“.

— Твърде късно, дебелоглаво чудовище — процеди тя през тракаци от студ зъби. — Няма да ме настигнеш пеш. Иди си купи някоя друга жена.

Кет бе излязла от паркинга и вече се носеше към изхода на пристанището, когато „Зодиак“ достигна кея. Тя със задоволство мярна силуета на Травис, застанал на края на кея, с разкрасени крака и ръце на хълбоците. Последва завой и той изчезна от огледалото за обратно виждане.

Едва когато вкара колата в гаража, Кет си спомни какво бе забравила на борда на кораба, вследствие на гнева, който бушуваше в нея. Не бе оставила само портмонето си.

Всичките ѝ фотоапарати и оборудване бяха останали на „Уинд уориър“.

[1] Shoot (англ.) — застрелвам, снимам с фотоапарат. — Б.пр. ↑

15.

Кет се събуди от дрямката, която по-скоро приличаше на някакъв транс вследствие на изтощение, отколкото на истински сън. Утринта се изливаше над леглото ѝ и изпълваше стаята със светлина. Тя инстинктивно погледна през разтворените завеси към блестящото море.

Видя тъмната фигура на мъж, който уверено пореше морските вълни и оставяше диря от пенеща се вода след себе си.

Стоеше неподвижна и гледаше, докато, в нея се бореха най-различни емоции.

Дали Травис мисли за мен?

Дали все още ми е сърдит?

Дали се досеща, че в момента го наблюдавам как плува?

Защо трябваше да се срещаме точно сега? Ако бе минало малко повече време, сигурно бих могла да се примиря с цинизма му и да виждам само човека под повърхността, мъжа, когото бих могла да обичам.

Мъжът, който също би могъл да ме обича.

Не ѝ харесваше да чува копнежните си формулирани с думи, дори и в тишината на собствения си мозък. Тя отметна рязко завивките и скочи от леглото, движена от прилив на адреналин.

Подът под краката ѝ беше студен. Тя потрепери и разтърка ръцете си, спомняйки си студа, който дори и горещата вана не бе успяла да премахне напълно. Не искаше да мисли за предишната нощ. Бяха ѝ нужни три часа, докато успее да заспи. Три часа, в които се беше опитвала да си вгълпи, че не ѝ пука, че трябва да го забрави.

И въпреки това дори и в съня ѝ нямаше покой. Беше прекарала четири часа в неспокойни сънища, сънища, които я връщаха до границата на събуждането, като в последния момент я напускаха, изпращайки я обратно във водовъртежа на мътната тъмнина.

Сънища за фотоапарати, които не работят, счупени обективи и разкъсани диапозитиви... и над всичко това господстваше адът

посредством някаква замъглена фигура, чиято мощ бе надмината само от неговата грация, глас, толкова привлекателен, колкото и горещината, която се излъчваше от него; той ѝ се усмихваше, докосваше я, а тя гореше.

Кет мрачно навлече дрехите си. Сънувала бе предостатъчно през изминалата нощ и нямаше намерение да се остави да бъде тяхна пленница и през деня. Това би било най-лошото възможно нещо.

Трябваше да измисли как да си вземе нещата от „Уинд уориър“. Травис явно се бе прибрал вкъщи, макар тя да беше отпратила със собствената си кола, оставяйки го без транспорт. Това означаваше, че няма да се наложи да се среща с него на борда на кораба, когато отиде да си прибере оборудването.

Опита се да бъде доволна от факта, че няма да се наложи да се среща с него лице в лице, но всъщност не изпитваше никакво задоволство. Чувстваше се използвана, изхабена, изтощена. Вълната от адреналин, която я бе изстреляла от леглото, вече бе преминала. В момента единственото, което поддържаше силите ѝ, бе все още непреходимият гняв от това, което бе преживяла.

Влачейки мързеливо крака, тя се запъти към кухнята, надявайки се, че чаша чай ще влее нова енергия в нея. Първото нещо, което видя, бе мигащата светлина на телефонния секретар. Веднага през главата ѝ мина мисълта, че Травис се е обадил, за да се извини, но бързо пропъди това предположение.

Той бе ядосан не по-малко от нея самата. Освен това не би могъл да проумее за какво трябва да се извинява. Бе се опитал да сключи една обикновена бизнес сделка, нищо повече.

Кет натисна бутона и се заслуша в съобщението. Чу се ясният тенор на Диего, който изрече името ѝ. Тя затаи дъх, много се съмняваше, че ще хареса това, което ще чуе.

— *Капитан Денвърс ме инструктира да ви кажа, че можете да вземете фотографската си екипировка в девет часа тази сутрин от борда на „Уинд уориър“. Ако това не е удобно за вас, моля обадете се на следния номер, за да си направите уговорка за друг час.*

Загледана навън през прозореца, опитваща се да мобилизира енергия, която би могла да замени празнотата и болката в нея, Кет почти не чу номера, който издиктува Диего. Повтаряше си непрекъснато, че не бива да я боли за това, че Травис се опитва да я

избягва, така, както се опитваше да го избягва и тя. Нямахме смисъл да изпитва болка заради такова нещо. И въпреки това тя, болката, беше там, дълбаеше я, изсмукваше и малкото енергия, която ѝ бе останала.

Тя не би могла повече да види Травис. Той бе сянка, изгубена сред други сенки, а цветовете на зората заливаха като вино океанските вълни.

Дишайки на пресекулки, тя се опита да се отърси от болката и мъката, които я терзаеха. Сега би трябвало да е навън и да прави снимки, използвайки най-добрата светлина, трябваше да прави сладникави снимки за сладникавия поет с разводнен мозък.

Но камерите ѝ не бяха при нея. Както и сърцето ѝ. Бяха заключени на един красив черен кораб, собственост на пират, който не знаеше цената на любовта, а мислеше само за пари.

Травис се разхождаше под горещото слънце по палубата на „Уинд уориър“, облечен само с плувки, тъмна тениска и чехли. Слънцето едва помръдваше по безоблачното небе. Времето вървеше така, сякаш бе привързано с вериги, към палубата на кораба. Въпреки това дори и време, оковано с вериги, все някак си трябваше да мине.

Той погледна към хвърлените от слънцето сенки и си помисли, че Кет ще се появи скоро, привлечена от проклетите камери, които означаваха за нея повече от всичко друго, и по-специално от Травис Денвърс. Искаше му се да я посрещне вън, на палубата, но нямаше доверие в себе си. Нито пък в нея. Не беше забравил бързия ѝ и грациозен скок от палубата на кораба му.

Споменът за това все още го вбесяваше. Дори не беше я докоснал с пръст и въпреки това тя бе полетяла през парапета, сякаш той не беше по-свестен от онзи пиян побойник, за когото се била оженила, преди да е достатъчно голяма, за да осъзнае, че прави грешка.

По дяволите, от начина, по който реагира човек, би си помислил, че съм я изтезавал с камшик. А всичко, което ѝ сторих, бе да ѝ предложа достатъчно пари, за да не се скапва от работа. Достатъчно пари, за да може да се наслаждава на живота от време на време. Заедно с мен.

Вярно, не беше направил предложението с достатъчно финес. Но и тя въобще не му бе помогнала в това отношение. Всеки път, когато се

опиташе да заговори за това колко пари са й необходими, за да може да организира нещата си така, че в живота й да има място и за него, тя се държеше като глуха. Или пък се разсърдваше.

През цялата нощ Травис си повтаряше, че Кет се опитва да го обвърже с женитба, и това бе причината да се държи толкова свенливо, когато станеше въпрос за пари. Но колкото и ядосан и разочарован да беше, някак си не можеше напълно да убеди и самия себе си, че целта на Кет бе брак. Освен ако не беше изключително добра актриса, шокираното изражение на лицето й, когато я бе обвинил, че иска да надене венчалната халка, бе толкова истинско, колкото и яростта й, когато побягна от кабината му.

Тогава шибай се сам, Т. Х. Денвърс — в случай че можеш да се договориш за цената!

Мислите му предпазливо се завъртяха около малко вероятната и много обезпокоителна възможност, която не го бе оставила да спи през цялата нощ. Ами ако Кет не беше актриса? Дали пък наистина не искаше да бъде с него единствено заради удоволствието, което й доставяше неговата компания?

Неспокойна тръпка премина през тялото му, карайки го да почувства студ. Дори и да не беше научил нищо друго от предишната вечер, сега поне знаеше колко много му се искаше да повярва в думите на Кет. Дълбочината на желанието му да й повярва направо го разтърси. Той не би могъл да се довери на своите преценки. Не и там, където бе замесена тя. Желаяше я прекалено много.

А се нуждаеше от нея дори още повече.

Тя каза, че не иска брак. По дяволите, дори настояваше на това. Тогава защо да не го направя така, както го иска тя? Все едно нищо не е казано. Нищо не е платено. Просто да се радваме един на друг и на дните, които идват, докато не свършат.

И тогава ще се понеса по вятъра и ще отплавам към някое друго място, в някое друго време, друго...

Но за първи път през живота си Травис не можеше да си представи друга жена в леглото си. Гняв и безпокойство, които граничеха на косъм с истински страх, се бореха в него. Но преди да може да определи кое бе по-силно се чу звукът от мотора на „Зодиак“, порещ водата от кея към кораба.

Скоро Кет ще бъде тук.

И проклет да е, ако ѝ позволи да го завари да се мотае по палубата като някой болен от любов тийнейджър.

Като се изключи учтивият поздрав, Диего не се опита да завърже разговор със своята пътничка. Кет бе много благодарна за това, тъй като и без това едва успяваше да контролира нервите си. Затова последното нещо, което ѝ се искаше, бе да се впуска в безсмислени разговори. Беше прекалено обезпокоена, да не би да срещне Травис на кораба. Просто нямаше достатъчно енергия, за да се изправи лице в лице с него в момента. Чувстваше се отпаднала, разкапана, безсилна.

Травис няма да е там, опита се да се увери сама тя. А дори и да е там, не вярвам да ме безпокои. Той иска да си купи жена, а аз не мога да бъда купена.

Въпреки това ръцете ѝ трепереха, докато се качваше по стълбичката на яхтата. Чувстваше се толкова изхабена, колкото джинсите с отрязани крачоли и избелялата тениска, с които беше облечена.

— Насам, ако обичате — посочи Диего. — Вашите неща са в капитанската кабина.

Гърлото ѝ се присви и стомахът ѝ се обърна, но лицето ѝ остана абсолютно безизразно, когато последва Диего надолу към кабината на Травис. Всичките пет чанти с камерите ѝ бяха грижливо наредени на леглото. До тях, на възглавницата, беше поставен химикал и няколко листа хартия, изписани с ръбат мъжки почерк, който очевидно принадлежеше на ядосаната ръка на Травис, движила се със замах по редовете.

— Моля, прочетете това — каза Диего — и след това се подпишете на посоченото място.

— Какво? — попита Кет изненадана.

Клепачите на Диего леко потрепнаха, но той не каза нищо повече. Само ѝ подаде листите и отстъпи крачка назад.

Тя бързо прегледа листите. Бяха описание на съдържанието на всяка една от чантите ѝ, с включени дори и серийните номера на артикулите, които имаха такива. Не можеше да проумее защо Травис се е занимавал с всичко това, докато не прочете последната страница. Там

с големи букви бе изписано това, което се предполагаше, че трябва да подпише.

„Аз, Катрин Кохрн, удостоверявам, че гореспоменатата екипировка ми бе върната в същото състояние, в което я оставих на «Уинд Уориър». По никакъв начин в бъдеще няма да твърдя друго, нито ще се опитам да получа обезщетение от Т. Х. Денвърс, за което и да е от гореизброените неща.“

Но имаше и още. Беше като плесница в лицето ѝ.

„Аз, Диего Матео Рафаел де Лоренцо и Веласкес, свидетелствам, че госпожа Кохрн лично провери всеки артикул от нейната екипировка, за да се убеди в неговото състояние.“

Кет се обърна към Диего. Сивите ѝ очи бяха присвити и блестяха от гняв и обида.

— Той наистина ли си мисли, че аз съм някаква малка уличница, която няма търпение да му пребърка джобовете? — почти изплака Кет с треперещ глас.

— Съжалявам, опитах се да го разубедя, но... — Диего вдигна безпомощно рамене. — Вие просто не сте виждали капитана, когато е истински ядосан.

Той погледна отново преbledнялото лице на Кет и изруга под носа си на испански.

— Много съжалявам — продължи Диего тихо, — но не мога да освободя екипировката ви, преди да проверите всяко едно нещо и да подпишете документа. Беше ми казано, че това оборудване е изключително ценно. По-ценно, от което и да било друго нещо. То е вашият живот, да?

Тя се втренчи в решителното и същевременно извинително изражение на Диего, след това и в листовете хартия, които бяха

озаглавени „Фотографско оборудване на Катрин Кохрън“.

Обърна се към първата чанта и започна да изследва съдържанието ѝ. Без да обръща внимание на Диего, тя работеше бързо и ефикасно, прехвърляйки всеки обектив или фотоапарат с лекота, идваща от големия ѝ опит. Когато приключи с първата чанта, Кет я затвори, постави я близо до вратата и се зае със следващата, а след това със следващата.

Някъде между първата и последната чанта ядът ѝ значително намаля, успокоен от хладните очертания и познатата тежина на камерите и обективите ѝ. Те ѝ бяха стари приятели, верни приятели, нейните магически прозорци към душата на Вселената.

Да, Травис беше прав. Екипировката беше изключително ценна. Биха ѝ били необходими поне петдесет хиляди долара, за да може да я замени с друга. А от друга страна, ако трябваше да я продава, не би получила и една четвърт от тази сума. Това си беше закон, че стоката втора употреба е много по-малко ценна от новата, макар качеството на снимките въобще да не се влияе от възрастта на камерата.

Травис влезе безшумно в кабината, застана зад гърба на Кет и направи знак на Диего да излезе.

— Знаеш ли — обади се провлачено той, — ако наистина толкова отчаяно се нуждаеш от пари, винаги би могла да продадеш част от тези неща. Имаш оборудване поне за трима фотографи.

Сърцето на Кет спря, а след това се разтуптя толкова бясно, че направо ѝ се зави свят. Тя бе поне малко подготвена за появяването на Травис, но никак за небрежното му предложение да продаде най-скъпото в живота си.

Той просто не разбираше. И никога нямаше да разбере.

Богатите мъже бяха способни да обичат само себе си.

Опитвайки се да контролира горещите и студените вълни, които се редуваха в стомаха ѝ, Кет постави последния обектив в калъфа му, затвори и последната чанта и я сложи при останалите. Изправи се, но не се обърна, за да застане с лице към Травис. Не вярваше в себе си, нямаше представа какво ще направи в следващия момент — ще се разкрещи или ще се разхлипа, а може би щеше да забие ноктите си в него като някое хванато натясно животно.

Травис мина покрай нея и се наведе към леглото. Силната му загоряла ръка събра с един замах листите, които тя все още не беше

подписала.

И въпреки всичко, дори сега, когато беше обладана от ярост и обида, само при вида на Травис ѝ се прииска да прокара дланта си по ръката му, да почувства топлината му, да опита силата му. Това, което я плашеше най-много в момента, бе собствената ѝ слабост.

— Да продам камерите си, за мен би било все едно да продам *децата си* — каза Кет дрезгаво.

В следващия момент чу ехото от собствените си думи... децата си, децата си. Тя издаде тих и отчаян звук, погледна към Травис с невиждащи очи и когато заговори, гласът ѝ видимо трепереше.

— Това е то, нали? — попита. — Аз съм страдна, бедна и стерилна. Това ме прави идеална за любовница, но за не повече от няколко вечери, за мен не си струва някой да се грижи повече от няколко дни, а камо ли да ме обича.

Травис потръпна от болката, която виждаше в нея. Почувства я така, сякаш беше вътре в него, някакво острие на отчаяние, което го режеше отвътре. След това видя, че тя гледа към вратата. Желанието ѝ да избяга от него бе толкова ясно, колкото и белите бръчици на мъка и тъга, които обграждаха устата ѝ. Тя се отправи към вратата.

— Ако пак се хвърлиш през борда — каза той, — ще запратя проклетите ти камери след теб.

Кет се втренчи в лицето му и разбра, че наистина щеше да го направи. Той буквално вибрираше от ярост. Никога досега не беше виждала толкова бесен мъж, дори не си бе представяла, че може да съществува такава ярост и тя да не премине във физическо насилие. А той не правеше дори и едно движение към нея.

Тя погледна към камерите си, а след това и към вратата, която никога досега не ѝ се беше струвала толкова далече. Безмълвно погледна отново към Травис. Гледаше я така, сякаш я мразеше до дъното на душата си.

И сигурно беше така. Иначе не би могъл да я гледа по този начин.

— Листите — промърмори Кет, гледайки встрани, тъй като не можеше да погледне към презрителното изражение на Травис. Гърлото започна да я боли от усилията ѝ да не се разкрещи. — Не съм ги подписала. — Тя протегна ръка, като в същото време бе забила поглед

в чантите, наредени до вратата. — Ще ги подпиша, след това ще си взема камерите и си тръгвам.

Твърдите му пръсти обхванаха брадичката ѝ и рязко извърнаха лицето ѝ към него.

— Снощи не искаше да останеш на борда нито заради любов, нито заради пари — рече той студено. — Но примирено се съгласяваш да останеш заради няколко купчини от метал и стъкло. Що за жена, по дяволите, си ти?

Кет се отдръпна и цялата побеля, преди цветът на лицето ѝ отново да се възвърне в резултат на отчаян прилив на гняв и адреналин.

— Уморена, пребита и хваната натясно — отвърна тя с глас, който сама едва позна. — Ето такава жена съм аз. Моите камери са всичко, което ми е останало, след като ти се опита да купиш това, което щях да ти дам само за няколко добри думи, за едно докосване, за топлината ти в студената нощ...

Тя млъкна, не можеше да каже нищо повече. Мразеше сълзите, които напиреха в очите ѝ, запушваха гърлото ѝ, задавяха я.

Травис я гледа в продължение на няколко болезнени секунди, след което затвори очи, не беше в състояние да поеме повече. Тя го разкъсваше на парчета, казвайки всичко, което някога бе искал да чуе от жена, говореше за любов и нужда, които нямаха нищо общо с парите...

— Проклет да си — успя да процеди Кет накрая. — Дай ми камерите и ме пусни да си ходя.

— Кет — изрече Травис отчетливо. — Не го прави.

Тя потръпна. Гласът му ѝ причини дори повече болка от нейните неизплакани сълзи.

— Не си отивай.

Травис я обгърна с ръце, държейки я така, сякаш се опасяваше, че ще избяга от него и никога повече няма да се върне. Наистина се страхуваше от това.

— Съжалявам — прошепна той, целувайки очите ѝ, бузите ѝ, косата ѝ. — Аз просто не разбрах. Не можех да повярвам, че на света може да съществува жена, която да не иска да бъде купена. Сега ти вярвам! Мили боже, вярвам ти. Не ме напускай, моя Кет! Бъди с мен... топлина в студената нощ.

Чувайки собствените си думи, произнесени от Травис с разтреперен глас, тя усети как гневът ѝ се стопява и единственото, което чувстваше в момента, бе една безкрайна умора, вече бе прекалено слаба, за да стои на краката си, а камо ли да се бори. Въздъхна изтощено и се отпусна в обятията му, поддавайки се на неустоимата му сила, отпусвайки се в него сякаш той беше вълна, прииждаща от морето, която я носеше към непознат и красив бряг.

Не се възпротиви, когато Травис я вдигна на ръце, постави я на леглото и легна до нея.

— Прегърни ме — прошепна той, плъзгайки отново ръцете си около нея. — Просто ме прегърни за минута. След това ще те пусна да си тръгнеш. Ако искаш да си тръгнеш. — Той потрепери и прошепна вече в ухото ѝ. — Не си отивай, Кет. Моля те, не си отивай. Нуждая се от теб.

Тя почувства тръпката, която премина през тялото му, когато ръцете ѝ се обвиха около него, чу въздишката му и знаеше, че той се наслаждава на нейното присъствие толкова, колкото и тя на неговото. Мисълта за това мина през нея като ароматичен коняк, разливайки топлина по цялото ѝ тяло, освобождавайки я от студената, потискаща празнота на предишната нощ.

Кет леко помръдна главата си и видя, че Травис я очаква, надявайки се, че тя ще направи първия ход. С тих звук докосна устата му с устните си, вкусвайки от неговата топлина и сладост. След това го зацелува страстно, изливайки се в него, докато не установи, че цялата се тресе от желание.

По същия начин се тресеше и той.

Тя издаде неразбираем звук, който можеше да изразява само огъня, който гореше в нея. Ръцете ѝ се плъзнаха под тъмната му тениска, опипвайки го нетърпеливо, жадни за усещането на голата му кожа под дланите ѝ. Той се освободи от фланелката само с едно движение и при вида на голото му, мускулесто тяло дъхът ѝ секна.

— Ти си... красив — прошепна Кет.

Травис се засмя и я докосна по устните.

— Не бих казал. Но ти си. Толкова си красива, че направо ме боли.

Тя само се усмихна и погледна към него в полутъмната кабина... гладка кожа, покриваща мощните му мускули, тъмнокестенява коса,

отразяваща светлината, лицето бе напрегнато от желание и очакване, а зъбите му бяха като две бели линии, разделени от върха на езика му.

Той я придърпа към себе си и я целуна по устата, изпълвайки се с вкуса ѝ. Докато тя отговаряше на страстната му целувка, ръцете му опипваха цялото ѝ тяло, събличайки блузата и сутиена ѝ. Още при първото докосване зърната ѝ се втвърдиха, вибриращи пъпки, сгушени в ръцете му. Той изпъшка и ги захапа страстно, а тя започна да се извива и да се гърчи отгоре му.

Вълни на удоволствие заляха Кет, удоволствие, което се увеличаваше с всяка ласка, получена от Травис. Почти изгубила разсъдъка си, тя се извиваше срещу него, цялото ѝ тяло бе изпълнено с желание, което само той можеше да предизвика и да задоволи.

Той изведнъж се извъртя, повличайки и нея и заковавайки я под себе си. С дрезгав звук откъсна устата си от нейната. Преди Кет да успее да се възпротиви на прекъсването на целувката, тя почувства езика му на едната си гърда, почувства как зъбите му се затварят около възбуденото ѝ зърно. След това сякаш цялата потъна в горещата му, страстна и жадна уста, която бе способна на такива милувки, че ѝ се искаше да изкрещи от изненада и върховно удоволствие.

Тя го желаше толкова, колкото и той желаше нея.

— Повече няма да говорим за заминаване — изрече Травис с надебелял глас.

Ловките му пръсти я галеха и опипваха, утвърждавайки присъствието си с нежните си ласки, които не спряха дори и когато ритмични вълни на удоволствие се надигнаха и се разбиваха, разтърсвайки я цялата, пронизвайки меката ѝ плът.

Подсмивайки се леко, подивял от възбуда и същевременно напълно контролиращ себе си, Травис залепи устата си между краката ѝ, за да може да вкуси от нейния сок.

— И няма да бягаш повече от мен — прошепна той.

Зъбите му се затвориха, изпращайки още една вълна на екстаз през нея. Той вкуси от нея, вкуси от Кет, след което допринесе още повече за оргазъма ѝ, правейки я още по-дива, издигайки я все по-нависоко, докато накрая тя не изкрещя с всичка сила, сгърчвайки се от удоволствие.

Едва тогава Травис се намести между краката ѝ, разтваряйки ги напълно. Едната му ръка се зарови в косата ѝ, притискайки я към себе

си толкова силно, колкото бе и страстта, която гореше в очите му. Държеше я неподвижно, докато другата му ръка галеше потръпващата ѝ знойна плът, пръстите му проникваха дълбоко в нея, отдръпваха се, след това отново влизаха, докато накрая тя изстена и изви тялото си като дъга при докосването му. Той се усмихна, наблюдавайки я.

— Ти си моя, сладка Кет, моя жена. Ти си моя и аз едва сега започвам да те докосвам...

Тя видя жаждата и отчетливата нужда, изписани в очите му, и ги почувства в докосването му, във възбудената му плът, която чувстваше като нагорещено желязо с корема си. Прошепна името му и посегна към него, искайки да му достави удоволствие, съответстващо на удоволствието, което ѝ доставяше той. Ръцете ѝ бавно масажираха тялото му, поглъщайки го с длани и пръсти и с леко драскащи нокти.

Но и това не беше достатъчно. Искаше да го вкуси, да го познава толкова добре, колкото я бе опознал и той. Подръпна плувките му, но ръцете ѝ трепереха прекалено много, за да може да събуе ластичната материя.

Смеейки се от удоволствие на жаждата ѝ за него, Травис се доразсъблече с няколко бързи движения.

— Позволи ми... — започна тя.

Устата му се сля с нейната ѝ светът се стесни до усещането за езика му, преплитащ се с нейния. Заляха я вълни на удоволствие, удоволствие, което споделяше с него, разтапяйки се в него, издавайки тихи, гърлени звуци. Когато накрая той вдигна главата си, Кет бе обгърната от тънка и гореща мъгла, очите ѝ бяха широко отворени и гледаха почти безумно. Тя прошепна името му, а ръцете и очите ѝ го питаха за нещо, което просто не знаеше как да формулира с думи.

— Да, любима? — каза Травис с надебелял глас. Ръцете му все още бяха заровени в косата ѝ, държеше я за главата докато тялото ѝ се извиваше и гърчеше. — Какво искаш? Каж ми и ще ти го дам. Каквото и да е то.

— Искам... — През тялото ѝ премина тръпка, която стегна мускулите ѝ.

Травис се усмихна и зъбите му проблеснаха като светкавица на фона на тъмната му брада.

— Кое е това, което искаш, малка Кет?

Той наведе глава и облиза навлажнените ѝ гърди с бързи и леки движения на езика си. Кет издаде стон и отново потрепери. Устата му продължи да се движи по тялото ѝ, наслаждавайки му се.

— Травис — започна тя, но гласът ѝ бързо отново премина в стон. — Това е, което искам, само...

Ноктите ѝ се забиха в раменете му, тъй като бе залята от нова вълна на удоволствие.

— Аз... — Кет си пое дълбоко въздух, тъй като вълната отмина, възвръщайки ѝ гласа и тялото до момента, в който щеше да я залее следващата. Тя го докосна по члена леко и с копнеж. — Ти веднъж ми каза, че мога да те докосвам, където и да е, по всякакъв начин. Наистина ли е така?

Устните му се изкривиха в усмивка, която накара дъхът ѝ да секне.

— Да.

Тя прокара пръсти по цялата дължина на тялото му и започна да ги движи около члена му.

— Аз никога не съм била докосвана по начина, по който ме докосваш ти — промълви Кет колебливо. — И никога не съм искала да докосвам мъж по начина, по който искам да докосвам теб. Позволи ми да те докосна. Моля те.

Пръстите на Травис се свиха почти грубо в косата ѝ, приковавайки я, докато устните му се впиха в пулсиращата вена на врата ѝ.

— Всичко, каквото пожелаеш — изрече той дрезгаво.

Той я пусна, оставяйки я да се плъзне надолу по тялото му като див и сладък пламък, който го облизваше.

Тя присви пръсти като котка, търкайки дланите си надолу по гърдите му, по корема му, по бедрата му, възбуждайки го още повече, като отбягваше възбудената му и чувствителна мъжественост на милиметри. Травис почувства остротата на ноктите ѝ и мекотата на езика ѝ и когато погледите им се срещнаха, Кет видя, че я гледа с очи, в които имаше такъв огън, че тя се запита дали са истински.

Тя се усмихна и Травис се опита да диша равномерно. Изглеждаше му неописуемо красива с коса наподобяваща пламъци около гърдите си, устата ѝ, беше зачервена, тялото ѝ — горещо и потреперващо от удоволствието, което искаше да сподели.

Дишайки на пресекулки, Кет се наведе напред и косата ѝ падна върху Травис като кипящ копринен облак. Отначало колебливо, а след това с все по-нарастваща увереност тя започна да изучава тялото му прокарвайки бузите и езика си по гладките мускули на корема му, наслаждавайки се на топлата му кожа, на стегнатите мускули, на тъмните му косми, които бяха топли и накъдрени.

Тя го поглъщаше, очарована от мъжкото му тяло, от неговата сила и потентност. Когато най-сетне езикът ѝ докосна члена му, всички мускули по бедрата му се свиха.

Травис издаде дрезгав звук. Бедрата му се заизвиваха във всички посоки, давайки ѝ да разбере без думи, че се разтапя от удоволствие от тази интимна милувка.

Желанието разтърсваше Кет толкова силно, колкото и Травис. Да притежава свободата на тялото му и да чувства страстната му реакция, беше толкова възбуждащо, колкото и ласките, които ѝ беше давал досега. Издавайки тих звук, тя се наведе към него и светът сякаш изчезна и за двамата. Тя забрави за всичко друго, дори и за самата себе си, потапяйки се в неописуемото удоволствие да люби Травис по начин, който не беше опитвала с никой друг мъж.

— Кет... — Гласът на Травис беше неузнаваем, разкъсан между стон и страстен вик на удоволствие.

Тя избягна ръцете, които инстинктивно се опитваха да я привлекат обратно нагоре по тялото му. Обхваната от дива страст, единственото нещо, което искаше, бе да продължи да разпалва огъня в него, използвайки способностите на устата си.

Още в продължение на минута Кет държеше Травис с устните и зъбите си. След това изведнъж светът се обърна с главата надолу и тя се оказа прикована в прегръдките на мъж, за чиято сила все още можеше само да предполага. Той я гледаше с горещи синьо-зелени очи и леко се усмихваше.

— Вещица — промърмори Травис с надебелял глас. Ръцете му се плъзнаха и се стегнаха зад коленете ѝ, вдигайки и разтваряйки краката ѝ нагоре. — Надявам се, че желаш това, което си просеше досега, тъй като имам намерение да ти го дам до последното късче.

Кет жадно изви бедрата си, търсейки го, давайки му току-що откритата си лудост, сигурна, че той ще ѝ се наслаждава така, както го правеше и тя.

Издавайки приглушен звук, Травис взе това, което му се предлагаше, изпълвайки я с едно-единствено свирепо движение. Тя започна да се гърчи в конвулсии, но той продължаваше да се движи грубо и равномерно. Всяко съприкосновение на плът с плът я изпращаше все по-високо, целият ѝ свят се разкъсваше, разтърсваше и експлодираше в някаква блестяща чернота, в която пулсираха цветовете. Единственото, което я спираше да не изкрещи от екстаза, който я разтърсваше, бе устата му върху нейната.

С дрезгав и стържещ вик Травис се прилепи в Кет и продължи да я изпълва, тялото му беше напрегнато и потреперващо, а очите му — блестящи и диви.

Мина доста време, докато отшумяха вълните на страстта от изтощените им тела. Когато дишането им започна да се нормализира, Травис се насили и измести част от тежестта си от тялото ѝ. Тя издаде нечленоразделен звук на недоволство, тъй като не искаше да се отделя от него по каквато и да било причина. Той обхвана с пръсти лицето ѝ.

— Никога не съм изгубвал контрол по този начин, дори и когато бях хлапе — смотолеви Травис, опитвайки се да срещне погледа на замъглените ѝ сиви очи. — Нараних ли те?

— Да си ме наранил? — Тя облиза устни, усети вкуса му и тялото ѝ отново се напрегна.

— По дяволите... — Той я целуна жадно по устата, вкусвайки я, вкусвайки себе си, вкусвайки страстта. Когато най-накрая вдигна глава, дишането му отново беше на пресекулки. — Начинът, по който отговаряш на въпросите ми, може да те върне в стартово положение, знаеш ли.

Кет се засмя, потърка бузата си в брадата му и ръцете ѝ се спуснаха бавно по мускулите на гърба му. Той отново влезе в нея, давайки ѝ да разбере, че си играе с огъня.

— Ти май нямаш насищане — подразни го тя.

— Обикновено не е така — каза той, докато ръцете му галеха тялото ѝ. — Това е нещо ново за мен, Кет. — Той зарови глава в огнената ѝ коса. — Всичко, което правиш с мен, е нещо ново. Искане ми се да се любим докато няма да мога да кажа кой съм аз и коя си ти. Искане да те изпълня така, че да се чувстваш празна, когато не съм там. Желая те...

— Да — каза Кет, опитвайки се да се надигне под тежестта му.
— Да, аз...

След това дъхът ѝ секна и тя не успя да каже нищо повече, просто се държеше за него докато той я любеше с устата си, с ръцете си, с тялото си.

Блещукаща вълна на удоволствие ги заля, залюля ги, блъскайки ги един в друг отново и отново, докато не се разтопиха един в друг без никакви задръжки. Бяха заключени в един примитивен свят, в който не съществуваше нищо друго, освен екстаза, който даваха и получаваха, докато се изтощиха толкова, че накрая можеха само да лежат неподвижно, с преплетени сърца и дъхове, едно тяло, което си поделяха.

16.

През следващите три седмици Травис се стараяше да избягва темата за пътуването до Австралия или до някое и до друго екзотично и далечно място. Но Кет не преставаше да очаква той да се понесе нанякъде с вятъра и да я изостави. Мисълта, че би могла да го загуби, я караше да изпитва някакво странно чувство на потъване, сякаш земята се разтваряше под краката ѝ и около нея не оставаше нищо друго, освен празнота, а тя продължаваше да потъва бавно и мъчително.

— Сигурна ли си, че трябва да ми правиш още снимки, докато работя с компютъра си? — попита Травис, гледайки я с присвити очи. — Защо просто да не отидем да се изтегнем на плажа?

Макар че бяха прекарвали предишната нощ най-вече в спане на голямото му и удобно легло, разхлаждани от влажния тропически бриз, тази сутрин Кет не изглеждаше много бодра. Тъмнокестенявата ѝ коса правеше лицето ѝ да изглежда изключително бледо. Макар Травис да я караше да се храни винаги, когато се сетеше за това, бе сигурен, че е отслабнала. Не много, може би с два-три килограма. Но достатъчно, за да му напомня колко близо до пълното си физическо изтощение бе тя.

Това го измъчваше. Искаше му се да направи живота ѝ по-лек, по-приятен и въпреки това всичко, което правеше, само още повече го усложняваше. Защото яденето отнемаше време. Сънят също отнемаше време. И смехът също. Любенето отнемаше време. И работата отнемаше време. Най-голямата част от времето.

Кет се нуждаеше от повече сън в сравнение с Травис, но въпреки това, когато ставаше за сутрешното си плуване, той вече бе сам в леглото. Поглеждаше през прозореца и виждаше, че в нейната къща лампите светят и хвърлят бледожълти правоъгълници в сутрешния здрач. Когато приключеше с плуването си и дойдеше време за закуска, той трябваше да отиде в къщата ѝ и да я откъсне от светещата маса, или от писането на напомнящи писма, или от нейните файлове. След това приготвяше огромна закуска и я наблюдаваше как изяжда не

повече от една четвърт от това, което изяжда той, независимо колко я придумваше, дразнеше, а понякога дори ѝ подаваше в устата.

Травис бе престанал да брои колко пъти бе прехапвал езика си в последния момент, преди да се опита да ѝ предложи парите, от които тя толкова очевидно се нуждаеше. Най-много, което бе успял да направи, за да ѝ бъде от помощ, бе да се измъкне до супермаркета и да зареди хладилника и кухненските ѝ шкафове, докато тя бе излязла някъде, за да снима шефове на корпорации или пък бебета, които трябваше да накара да се усмихват на мама. Макар да не беше казвала нищо по въпроса, той бе сигурен, че Големият чек от „Енерджистикс“ все още не беше дошъл, което означаваше, че е била принудена да търси други източници на пари в брой.

Работа и още работа. Дребни ангажименти, които можеха само да закръпят положението за момента, опит да се задържи на повърхността, докато ѝ се отдаде възможност за нещо по-сериозно.

Макар Травис да го очакваше, тя нито веднъж не му бе поискала да ѝ помогне да плати някоя от сметките си. Знаеше, че хонорарът ѝ ще бъде доста добър, когато приключи с книгата за него, но смяташе, че тя отделя прекалено много време за нея. Време, което би могла да прекара в сън или в подреждане на диапозитивите си, или просто в почивка. Подозираше, че допълнителните часове и дни, които посвещаваше на книгата му, бяха само претекст, за да бъде с него, изстисквайки скъпоценно време от останалите си ангажименти.

— Кет? — Той прокара длан по бузата ѝ. — Къде си?

Тя примигна, отърси се от чувството за празнота и потъване и се усмихна в красивите му очи. Въздъхна и целуна широката длан, която я милваше. Травис бе там, пред нея, можеше да го докосне, той я милваше. Нямахме смисъл да мисли за бъдещето, когато той щеше да си е заминал и след него няма да е останало нищо друго, освен работа и масивна на пръв поглед земя, която обаче се разтваря под краката ѝ и бавно я поглъща.

Нямахме смисъл да вкусва от нещастията, което я очакваше в бъдещето. То така или иначе щеше да дойде достатъчно скоро.

— Просто си планирах снимките — смотолеви Кет, опитвайки се да се съсредоточи. — Имаш ли някакви чертежи, за които не би имал нищо против да бъдат публикувани? Неща, които вече са патентовани?

— Аз пазя старите си чертежи на твърди дискове — отвърна Травис, посочвайки към една кутия с дискове с голяма памет, поставена на пода до компютъра му. — От какво точно се нуждаеш?

— От нещо, което го има на хартия. Не е лесно да фотографираш байтове.

Травис се усмихна и леко подръпна един кичур от косата ѝ.

— Имам си и принтер.

— Който може да отпечатва и чертежи?

Той кимна.

— Това е добре — поусмихна се Кет. — Намери ми чертеж, който да е семпъл, елегантен и мистериозен и същевременно да може да бъде разбран от всеки неспециалист.

— Кълна се в Бога, Кохрън, не е лесно да ти се угоди.

— Ти май наскоро си говорил с Харингтън.

— Той кръжи около мен като някаква квачка — призна Травис.

— Защо?

— Чуди се дали няма да отпраща нанякъде, преди да е завършена книгата, но е прекалено предпазлив, за да ми зададе въпроса директно.

Костваше ѝ доста голямо усилие, но Кет все пак успя да задържи усмивката си.

— Харингтън не би представлявал нищо, ако не беше хитър и предпазлив.

— Не искаш ли да знаеш какво му казах? — попита Травис меко.

Кет не искаше да знае кога ще изгуби единствения мъж, който някога бе обичала, но се постара да говори нормално, докато се навеждаше уж за да търси нещо в една от чантите с фотоапарати.

— Разбира се — каза тя. — Какво каза на Харингтън?

— Че няма да замина никъде, докато не успея да убедя една червенокоса вещица да отплава с мен към края на света.

Сърцето на Кет се преобърна в нея от копнеж, който беше направо болезнен. Само ако беше истина. *Само ако Травис би я почакал до януари.*

— Е, моряко — подвикна тя весело, — в такъв случай май ще трябва да останеш в пристанището още доста време. Става въпрос за книгата, над която работя...

Книга, над която щеше да намери начин да работи до януари, поне до януари. Но нямаше намерение да казва това на глас. Просто

щеше да живее ден за ден. И нощ за нощ.

— Сега вече ще си го получиш — изръмжа Травис.

— Така ли?

— Да. Събери си нещата. Ще отплаваме и ще можеш да правиш снимки за книгата си, докато камерата ти се разтопи от прегряване.

Кет се почувства страшно съблазнена да направи това, което ѝ предлагаше, толкова много ѝ се искаше да отплават заедно, че направо потрепери.

— Има обаче един малък проблем — проточи тя.

— Само един? Хайде, стягай се. Проблемът е решен.

— Но ти дори не знаеш какъв е.

— Довери се на своя пират.

— Дори и пиратите не могат да проявяват снимки в морето — каза Кет, усмихвайки се тъжно, мълчаливо молейки се Травис да разбере, че тя все още не може да сложи ръката си в неговата и да се понесе по вятъра.

— Ами тогава прояви ти, когато се върнем на брега — предложи вариант той.

— Съжалявам. Няма да може да стане така. Не мога да разчитам на непознати хора да проявяват филмите ми. Почти съм сигурна, че ще ги развалят.

— Добре. Тогава ще ги изпратим обратно тук.

— И това не става — каза Кет, опитвайки се да говори весело. — Прекалено бавно е. Аз трябва да знам кои снимки стават и кои са за боклука и трябва да го знам навреме, за да мога да заместя тези, които съм унищожила.

Травис се опита да потисне яда, който се надигаше в него. Той желаше Кет повече от всичко друго на този свят. Тя го желаше повече от всяка друга жена, с която е бил досега.

Но не достатъчно.

— Ами ако вземем дигитална камера — опита се да намери разрешение той. — Ще можеш да виждаш предварително всяка снимка. Ще можеш да съхраняваш образите в компютъра, да извикаш една от програмите и да си играеш с тях, по какъвто си искаш начин. Не харесваш контраста? Променяш го. Не искаш да има облаци? Изтриваш ги. Фокусът е мътен? Наместваш го. Това е. Добре дошла в чудния свят на фотографията на двадесет и първи век.

— Когато навляза в него, на всяка цена ще я имам. И без това отдавна планирам да си купя точно такава камера.

— А ако аз ти я купя?

В настъпилата тишина и двамата чуха шума от разбиваща се на брега голяма вълна. Светлината помръкна, но след миг отново се върна, след като един облак бе преминал пред слънцето. Бурите, пораждащи се около брега на Мексико, вече седмици наред се опитваха да достигнат бреговете на Южна Калифорния.

— Не знаех, че се занимаваш с фотография — промърмори Кет, усмихвайки се предпазливо.

— Това е просто един от многото ми интереси — промърмори Травис. Прокара ръка през косата си и се обърна настрани, преди да е казал нещо, за което би могъл да съжалява. — Хайде.

— Къде?

— На обяд.

— Но ние току-що закусихме.

— Напротив, това беше преди няколко часа. Ти се нуждаеш от повече храна.

Кет искаше да се възпротиви, но след това се отказа. Ако му кажеше, че е прекалено уморена, за да се храни, той щеше да намери някакъв начин да я сложи да спи рано и да я задържи в леглото до късно. Колкото и да ѝ се искаше да направи точно това, просто не ѝ достигаше времето за такива удоволствия.

Слава богу, че Травис поне бе изоставил темата за невероятно скъпата дигитална камера. А и не се бяха карали заради пари този път.

Това беше прогрес. Определено.

Януари — каза си Кет с надежда, примесена със страх. — *Можем да приключим с всичко до януари. След това ще поставя ръката си в неговата и двамата ще се понесем по вятъра.*

Но това, което изрече на глас, бе:

— Какво ще кажеш да хапнем по една салата от скариди и пресни ролчета?

— Като предястие, да. Но аз имах предвид истински обяд. Енчилади, куесадили, такос. Може и в обратен ред.

— Стомахът ми ще се разбунтува.

— Стомахът ти има нужда от храна — отвърна уверено Травис. — Хайде. Джейсън ми каза за това наистина фантастично мексиканско

ресторантче, в което го е водил баща му, преди да отлети на изток.

— Джейсън е заминал? — попита Кет уплашено.

— Не, баща му. Това е първият признак, знаеш ли.

— Моля?

— Недохранването — каза Травис, плъзгайки ръката си около тънката талия на Кет. — Твоите мисловни процеси просто закърняват.

— Говориш глупости.

— Ох-ох. Това е следващият признак. Умиране от глад. По-добре да побързаме.

Смеейки се, Кет прегърна Травис през кръста. Все някак си щеше да навакса времето, изгубено за обяд, като се измъкне дори и по-рано от обикновено утре сутринта.

Или пък просто нямаше въобще да си ляга.

Травис се събуди от звъна на телефона. Както обикновено, той беше сам в леглото с префърцунените дантелени чаршафи и розови копринени възглавници. Погледна към часовника и изсумтя.

Три след полунощ.

Три часът! Кога бе успяла да си тръгне? — чудеше се той със смесица от раздразнение и яд.

Телефонът продължаваше да звъни.

И кой, по дяволите, звънеше по това време?

Имаше само един начин да разбере. Травис грабна розовата слушалка и излая една-единствена дума в нея.

— А, ето го сладкото момче, което толкова много обичам — чу се сухият глас на Харингтън в слушалката.

— Какво, по дяволите, искаш по това време?

— Сам ли си?

— Да.

— Това обяснява всичко. Бесен си, защото Огън и лед се е наситила на странния ти чар и те е оставила да се задушиш в собствените си отровни сокове.

Травис се усмихна и се прозина.

— Кет е в съседната стая и се опитва да се справи с претенциите на онази шибана галерия. Можеш ли да повярваш? „Суифт и сонс“ първоначално ѝ искат шестнадесет снимки, тя им ги изпраща, след

това вдигат бройката на двадесет и две. Тя си скъсва задника от работа и прави и допълнителните. След което те искат да ги направят четиридесет и шест и ѝ предлагат да сключат договор за...

— Хей, Денвърс, не забравяй с кого говориш. Аз съм агентът на фотографа, за когото става въпрос.

— Какъв агент! Та ти ще я съсипеш от работа.

— Изложение като това е дар божи за кариерата на всеки човек на изкуството — опита се да му обясни Харингтън. — Те я преместиха от една от страничните зали на втория етаж направо на основния етаж. И ѝ дават не една зала, а три. Тя ще бъде гвоздеят на изложението, Травис.

— В такъв случай защо не изпратят някой да се справи с всичката тази работа?

— Това да не би да означава, че най-после си намерил някой, който да ти помага да правиш твоите проекти?

— Разбира се, че не. От всичките малоумници... — Гласът на Травис премина във въздишка. — По дяволите, май ме хвана натясно. Сигурно все още спя.

— Къде е Кохрън?

— Къде мислиш, че е?

— Прекалено е тъмно за правене на снимки, затова предположих, че ще ви хвана и двамата в тън къщи.

— Наполовина си улучил. Какво става?

— Просто исках да разбера как вървят работите — тръсна Харингтън безгрижно.

— Нещата вървят добре.

— Всичко по график ли е?

Вместо да му отговори, Травис се почеса замислено по брадата, а след това и по космите по гърдите си. Не му бе лесно да се разсъни без помощта на едно добро сутрешно плуване.

Харингтън искаше нещо.

И Травис предполагаше какво ще бъде то.

— Така изглежда — каза. — Денят започва да става все по-голям. Тропическата буря, която беше дошла от Мексико вече затихва. Топлият океан и големите вълни ощастливиха доста сърфисти това лято. Температурата е...

— Колкото и да не ми се иска да прекъсвам вълнуващия ти доклад за времето, все пак искам да ти кажа, че имам да върша и по-важни неща. Едно от тях, за което се сецам в момента, е да си среща косата.

— Давай тогава. Да кажа ли на Кет да ти се обади?

— Това означава ли, че все още говориш?

— На теб ли? — попита Травис невинно.

— Кълна се в Бога, Денвърс, ти можеш да вбесиш и светец! Добре ли са нещата между теб и Кет?

Травис се усмихна мрачно:

— Знаех си, че ще стигнеш дотам.

— Добре, стигнах. А сега ми отговори.

— Нещата са много добре.

— Какво означава това?

— Ти зададе въпроса, не аз. Какво според теб означава добре?

Последвалата тишина даде възможност на Травис да се полюбува на зазоряващото се небе.

— Ако нещата между вас са толкова добре, защо тогава тя работи толкова усилено? — попита хладно Харингтън.

— За пари.

— Ами защо не ѝ даваш повече? — излая Харингтън. — Бог е свидетел, че спокойно можеш да си го позволиш.

— Тя не иска да вземе дори и едно пени от мен.

— Какво? И как се оправя тогава? „Енерджистикс“ все още не са ѝ платили, а онзи смахнат поет продължава да я разиграва и да си избира до безкрай снимките, по-точно образите на душата, за своята книга. Скоро ще трябва да се плащат училищните вноски, а милата ѝ майка съвсем наскоро изхарчи цяло състояние за бъдещия си чеиз!

Травис не каза нищо.

— Нито пени? — попита отново Харингтън.

— Нито едно.

— А какво стана с твоите принципи относно жените?

— Наруших ги също както Кет наруши нейните относно смесването на работата с удоволствията.

— Наруши ги! Кълна се в Бога! Това е невероятно. И какво ще последва отгук нататък?

— Това е всичко — обяви Травис с равен глас. — Ние сме разумни хора и просто се наслаждаваме един на друг.

— А какво става с бъдещето?

Травис замръзна. Никак не обичаше да мисли за бъдещето. А още по-малко обичаше да говори за това.

— Какво да става?

— Кет не е като останалите ти любовници — поясни Харингтън.

— Знам.

— И какво ще направиш по въпроса?

— Престани да ме притесняваш, Харингтън.

— След като отговориш на въпроса ми.

— Не мога — отвърна Травис и затвори.

Слънцето вече преваляше към залез, когато Травис и Кет излязоха от капитанската каюта на „Уинд уориър“.

— Нали ти остана достатъчно време, за да подремнеш? — попита той, прокарвайки пръсти по бузите ѝ.

— Да подремна ли? Така ли се казва това, което правихме?

— В крайна сметка нали и поспахме.

Травис погледна към водата и се усмихна мрачно. „Зодиак“ бе привързан към кея, както беше заповядал. Всички бяха на брега и имаха инструкции да не се връщат преди вечерта. Не му допадаше, че трябва да интригантства като тийнейджър, само за да бъде насаме с любовницата си, но ставаше все по-добър в това.

И също като тийнейджър ставаше все по-добър в това да се преструва, че утре никога няма да дойде.

За да може да бъде с Кет колкото се може повече, Травис се бе превърнал в нещо като неин асистент. Когато отиваше на някой от своите служебни ангажименти, той винаги бе с нея. И не само че носеше тежките чанти с фотографската екипировка, но и бе започнал да предугажда от какво се нуждае и ѝ подаваше необходимите артикули още преди да ги е поискала.

Първият път, когато се беше случило това, тя просто се беше втренчила в него и бе прошепнала: *Как съм могла да живея без теб досега?* Неговият отговор дойде незабавно: *Така, както аз съм живял*

без теб — преминавайки през живота, без да си имам и представа какво ми липсва.

Травис не знаеше колко още би могъл да продължи, жонглирайки между професионалните си интереси, жаждата си да излезе в открито море и неустойимото желание да бъде с Кет. Но знаеше, че не би искал да научи. Не искаше никога да дойде това утре, когато трябваше да сложи точка.

— Къде са останалите? — попита Кет, оглеждайки пустата палуба.

— Брегова отпуска — каза Травис лаконично.

— А ние?

— Ако възникне нещо много спешно, ще трябва да доплуваме до брега.

Кет се прозина и се протегна блажено, чувствайки приятна отпускнатост след бурната любов с Травис и последвалата я сладка дрямка.

— Да плуваме? Ха-ха. Аз бих потънала като тухла. Май и двамата сме заклещени тук.

Травис повдигна главата ѝ и бързо я целуна.

— Не забравяй това, вещице, ти си моя.

Очите ѝ се разшириха в мъгливи сребърни вирове. Погледна го изотдолу през дългите си мигли, които искряха в червено и златно.

Той ѝ се усмихна.

— Ти наистина си пират, нали? — промърмори Кет.

— Що се отнася до теб — да.

Чувственият оттенък в гласа му изпрати вълни на екстаз по цялото ѝ тяло. Усмивката му беше безочлива и изключително мъжка и ѝ напомняше какво означава да го чувства дълбоко вътре в себе си.

— Не мърдай оттук — заповяда му Кет и се отправи обратно към кабината.

— Къде отиваш?

— Не мърдай!

Тя се завтече надолу, грабна двата фотоапарата, които използваше най-често, и се върна на горната палуба. Докато Травис я наблюдаваше с мързелив и секси поглед, тя извади едната камера от калъфа ѝ, както и един малък телеобектив. Отстъпи няколко крачки назад и той също пристъпи към нея.

— Не — спря го тя. — Стой там, където си. В момента си идеален за снимка.

— Кет, какво правиш? — попита той развеселено.

— Правя снимки на пират, който в момента не е на смяна.

Автоматичният превключвател започна да жужи бързо, правейки снимка след снимка.

— Ти трябва да правиш снимки на „Уинд уориър“, не на мен — изтъкна Травис.

— Това и правя. Ти си част от кораба. Най-важната част. Създателят му, собственикът му, душата му.

Тя забеляза промяната в изражението на лицето му, която показваше, че е съгласен с думите ѝ. Отново натисна копчето. След още няколко снимки Кет свали камерата и се приближи до него.

— Трябва да свикнеш да гледаш в обектива — предупреди го тя. — Ръцете ме сърбят да те фотографирам още от първия път, когато видях, тези твои великолепни морскосини очи.

Смеейки се тихо, той плъзна едната си ръка около нея и я придърпа към себе си. Започнаха да се разхождат напред-назад по палубата, говорейки си за бъдещата книга. Кет цялата кипеше от енергия и идеи.

Беше навлязла в един много специален период на ентузиазъм, който ѝ идваше, когато работеше върху някакъв проект, работеше усилено в различните му аспекти и накрая изведнъж всичко се връзваше и си идваше на мястото. Постепенно тя бе започнала да вижда Травис и кораба му в съвсем нова светлина. Сега вече знаеше какво точно ще ѝ е нужно за книгата и как да го постигне.

Кет работеше неуморно, погълната и от най-малките промени в светлината, в съчетанията, в композицията. Подскачаше около Травис като огън, правейки снимки на капитана и на кораба му от всевъзможни ъгли.

Травис не ѝ се месеше, нито пък се опитваше да завърже разговор. Той чувстваше как тялото ѝ бе наелектризирано от вълнението да създава нещо, така, както го чувства и самият той, когато някои дребни детайли от проекта на корабен корпус изплуваха в главата му.

Усмивайки се, той наблюдаваше любовницата си, която бе напълно концентрирана в работата си. Боравеше с камерите и

обективите със същата лекота, с която той боравеше с вятъра и платната. Когато решителността ѝ да хване слънчевата светлина върху такелажата я накара да забрави за съществуването му, той седна на палубата и започна да снажда въжета, без въобще да е засегнат, че го е изоставила.

Когато осъзна, че Травис вече не е около нея, Кет свали фотоапарата от очите си и се огледа. Видя го в задната част на палубата, седнал в един басейн от слънчева светлина. Главата му беше наведена, явно се занимаваше с нещо.

Поколеба се за миг, след това остави камерата настрани и се запъти към него. Без да изрече и дума тя измъкна въжето от ръцете му и започна да съблича тениската му.

— Какво правиш? — попита той изненадано.

— Свалям ти фланелката.

Той примигна и след това се отпусна в ръцете ѝ с очаквателната усмивка на пират. Тя му се усмихна в отговор с невинната усмивка на чародейка и хвърли тениската му настрани. След това отново постави въжето в ръцете му и вдигна камерата си.

— Върни се тук и довърши това, което си започнала — подвикна Травис.

— Аз съм го свършила.

— А няма ли да свалиш и панталоните ми?

— Те контрастират много добре с палубата.

— Е, по дяволите... — Травис направи разочарована гримаса пред обектива, след което продължи да се занимава с въжетата. Кет го фотографира, докато работеше, седнал като бог в центъра на златен водопад от слънчева светлина. Той я наблюдаваше напрегнато със синьо-зелените си очи, докато тя се катереше по такелажата и по парапетите в търсене на идеалния ъгъл.

В един момент тя не прецени правилно положението си. В същия миг той се изправи на крака и я прихвана, преди да е успяла да падне. Тя се разсмя и остави тялото си да се плъзне по неговото, като ръцете ѝ галеха стоплената от слънцето кожа.

Травис я притисна към себе си и започна да я целува, докато тя не взе да издава тихи звуци и да се разтапя в прегръдките му. Когато се убеди, че последното нещо, за което си мисли в момента, е работата ѝ,

той я положи под себе си и потъна в нея, опивайки се от виковете ѝ и опитвайки се да сдържи своите.

Докато заспиваше, Травис чу грохота от бурни вълни, разбиващи се в близкия вълнолом.

Кет също слушаше шума от безкрайните вълни и се опитваше да не мисли за времето, когато ще слуша същия този шум сама.

Ще го попитам утре — помисли си тя. — И тогава ще знам с колко време разполагаме още.

Но само мисълта да формулира най-ужасните си страхове с думи, накара кожата ѝ да настръхне.

Тогава разбра, че никога няма да попита Травис кога ще си замине. Беше достатъчно мъчително дори и само да знае, че някой ден той ще се качи на „Уинд уориър“, ще отплава отвъд хоризонта и никога повече няма да се върне при нея.

Кет не искаше да знае деня, в който щяха да прекарат последния си час заедно, точния момент, в който всичко солидно ще се разпадне около нея, оставяйки я да се носи по течението, да потъва, толкова самотна, колкото не е била никога досега.

17.

Когато Травис влезе в офиса на Кет, носейки картонена кутия под мишница, тя стоеше до светещата маса, сортиреше диапозитиви и се опитваше да не обръща внимание на бунтуващия ѝ се стомах. Вдигна глава насреща му и се усмихна с надежда:

— Това вечеря ли е?

— Не си ли обядвала?

Тя поклати глава:

— Тези диапозитиви трябваше да бъдат изпратени още преди седмици. Но утре вече ще намеря време да отида до супермаркета.

Травис гузно си помисли, че не беше зареждал хладилника ѝ почти цяла седмица. Беше се захванал с един нов проект на кораб, често придружаваше Кет при многобройните ѝ ангажименти, а освен това бе започнал и преговори за построяването на малък кораборемонтен завод близо до Лагуна бийч.

Занимаваше се също и с плановете, които беше подготвил за преустройството на една от каютите за гости на „Уинд уориър“ в плаваща фотографска лаборатория. Подпомаган от Харингтън, когото бе заклек да мълчи пред Кет, Травис вече бе накупил най-различни принадлежности, необходими за тази лаборатория. Знаеше, че тя не би била в състояние да зареже работата си.

И знаеше, че той не би могъл да остане в Лагуна завинаги.

— Хващам се на бас, че не си яла нищо, откакто закусихме сутринта с Джейсън — рече ядосан Травис.

Кет не си направи труда да отрича.

— Ти не си наясно с елементарни неща относно грижите за себе си — продължи Травис. — По дяволите само ако ми позволиш да платя... — Той изведнъж млъкна. Количеството на работата ѝ беше пряко свързано с нуждата ѝ от пари. А парите бяха темата, която се бе зарекъл да не обсъжда по никакъв повод, освен ако тя не заговореше за това.

Но Кет дори и не му бе намекнала за нещо подобно. Тя мълчаливо погледна към Травис, знаейки какво вижда на лицето ѝ. Сенки от преумора обграждаха очите ѝ. Кожата на скулите ѝ беше прекалено изпъната. Лицето ѝ беше прекалено бледо. Тя бе уморена, изтощена и в същото време безжалостна към себе си.

Знаеше, че се натоварва прекалено много. Най-доброто напомняне за това бяха ежеседмичните ѝ посещения при лекарката. Кълките ѝ бяха надупчени от инжекциите с желязо, а ушите ѝ вече се бяха подпалили от съветите и хапливите забележки на доктор Стоун относно начина ѝ на живот.

И въпреки всичко Кет не виждаше какво друго би могла да направи, освен да се опита да оцелее до януари. Нуждаеше се от парите, които изкарваше с работата си, но в същото време не можеше и да се лиши от времето, което прекарваше с Травис. И знаеше, че някой ден той щеше да я изостави толкова ненадейно, колкото и когато се беше появил в живота ѝ.

Но докато дойдеше този ден, тя щеше да заема, да открадва всеки миг от живота си, да трупа секунди, минути и часове, които да даде на него. Единственото, за което съжеляваше, бе, че така или иначе времето никога не им стига.

Травис се наведе и я целуна нежно, опитвайки се да се извини:

— Съжелявам. Знам, че отнемам прекалено много от времето ти.

— Не. Не е това. Аз съм просто... алчна. Светът и времето. — Тя се усмихна иронично, разтривайки врата си. — Не искам кой знае колко, нали? Просто всичко.

Той я целуна отново, този път по-дълго, но беше достатъчно благодарен, за да се откъсне навреме от нея.

— Ще ти донеса нещо за ядене — промърмори бързо, отправяйки се към кухнята.

Върна се след няколко минути, носейки чиния със спагети в едната си ръка и купа със салата в другата.

— Да не би да си откраднал вечерята на Шарън? — попита Кет разтревожено.

— Съвсем не. Просто се възползвам от удобството да си вземам храна за вкъщи — каза Травис, усмихвайки се доволно. — Отворили са ново ресторантче на главния път.

Тя погледна планината от спагети, която ѝ поднесе Травис.

— Мили боже, Травис, ще ми трябва цяла седмица, за да изям това.

Той се усмихна закачливо:

— Сега си спомням, че аз също не съм ял.

— Как върви проектът за новия корпус? — попита Кет, знаейки чудесно защо Травис бе забравил да яде.

— Бавно. Но върви. Би било много по-лесно, ако един корабен корпус бе толкова гъвкав, колкото тялото на делфин например.

— Кълна се в Бога — вметна Кет сухо, — въобще не исках много.

— Като стана въпрос за Харингтън, как е той?

— Готов е да се качи на следващия самолет и да вземе лично диапозитивите от мен, ако не ги изпратя в най-скоро време.

— „Суифт и сонс“ стават нетърпеливи?

— И още как...

Травис седна на малката масичка, която Кет бе поставила в единия ъгъл на кабинета си, така че той да има къде да работи по корабните си проекти, докато тя прехвърляше безбройните кутии с диапозитиви.

— Ами защо наистина не го оставиш да ти помогне? — попита Травис, връчвайки ѝ една вилица.

— Защото в момента е забъркан в някаква семейна криза. Сестра му се развежда и го изживява много тежко. Не би било честно точно сега да го ангажирам и с моите проблеми. Освен това причината, поради която предпочитам един или друг диапозитив, не би могла да бъде описана с думи, но има голямо значение за общата композиция на изложението.

— Яж — подкани я Травис.

И двамата се нахвърлиха върху храната. Кет се нахрани бързо. Когато не можеше да хапне нищо повече, независимо от заплахите на Травис, той спокойно довърши остатъка, събра чиниите и сложи картонената кутия, с която беше влязъл, при нея на масата.

— Какво има в тази кутия? — попита Кет.

— Материал за дялане.

— Моля? — примигна Кет.

— Дърворезба. Нали знаеш, остри ножове и парчета дърво. — Травис бръкна в кутията и извади няколко дървени блокчета, които

бяха малко по-големи от ръката му. — Как мислиш, кое ще се хареса повече на Джейсън — по-тъмно или по-светло дърво?

Кет погледна Травис в интелигентните и топли очи и почувства как по нея се разлива добре познатата сладка топлина. Устните ѝ леко потрепнаха, когато се усмихна.

— По-тъмното, разбира се — каза тя тихо. — Като това на „Уинд уориър“. Това ли мислиш да направиш — кораб за Джейсън?

Травис побутна настрани всичко, с изключение на едно парче от почти черно дърво. След това докосна бузата на Кет с нежност, която накара краката ѝ да се подкосят.

— Как разбра какво имам намерение да правя? — попита той.

— Просто разбрах. Джейсън те обожава.

— Чувствата ни са взаимни. — Травис обърна дървеното абаносово блокче, представяйки си как то ще се превърне в един миниатюрен „Уинд уориър“, и добави замислено: — Бих желал да имам син като Джейсън.

Кет затвори очи, уплашена, че Травис ще види болката, която я прерязва. Знаеше, че не е искал да я нарани с думите си. Във всеки случай тя бе достатъчно горда и прагматична, за да знае, че дори и да имаше деца, те нямаше да бъдат от него.

За времето, прекарано с Травис, бе разбрала, че в отказа му да се влюби в нея няма нищо лично. Любовта изискваше хората да си вярват. А Травис изискваше определено ниво на богатство, преди да може да повярва на някоя жена. Кет не притежаваше такова богатство.

Това си беше факт, както например беше факт земното притегляне. В него нямаше нищо лично.

Но това не правеше болката ѝ по-малка.

Потънал в мислите си, Травис продължаваше да върти парчето дърво в ръцете си. Кет не искаше да нарушава концентрацията му. Щеше ѝ се да му осигурява такава непретенциозна компания, каквато ѝ предлагаше и той, когато беше погълната от собствената си работа.

Той извади един тънък и остър като бръснач нож от картонената кутия. След това включи подвижната работна лампа, прикрепена към единия край на бюрото. Сноп бяла светлина заля цялата дървена повърхност и дървеното блокче върху нея. Преди още Травис да е посегнал с ножа към него, Кет знаеше, че трябва да го фотографира —

концентрацията му, невероятно чувствителните му ръце, живите му очи, смесването на светлосенките около лицето му.

Травис вече бе толкова свикнал с Кет по време на работа, че дори и не забеляза жуженето на автоматичния превключвател, нито пък бляскащите от време на време светкавици, които тя използваше, когато наличната светлина не я задоволяваше. Кет работеше с напрежение, което съответстваше на неговото, стеснявайки света около себе си до ширината на обектива, който използва, опитвайки се да хване същината на мъжа, когото обича.

Минутите постепенно прерастваха в часове и тъмното дървено парче все повече започваше да придобива формите на „Уинд уориър“. Това бе много трудна работа, тъй като абаносът бе изключително твърд материал. Концентрацията на Травис не му изневери нито за миг, дори и когато понякога ножът се приплъзваше и клъцваше горната част на пръстите му, оставяйки широка колкото косъм резка, която веднага започваше да кърви. Но той не спря да работи, докато кръвта вече заплашваше да изцапа дървото.

— По дяволите — измърмори той, облизвайки наранените си пръсти. — Още белези. — Протегна ръката си и мрачно я раздвижи. — Обикновено оправдавам тромавостта си с бурното море.

— Сега би могъл да обвиниш късния час — подхвърли Кет, също протягайки се.

Той учудено погледна към часовника. Два след полунощ. Погледна я в тъмните очи, а след това забеляза и разпилените около масата кутийки за филми, доказателство, че тя бе работила не по-малко от него.

— Ау, Кет — изохка Травис, клатейки глава, като същевременно я привлече в скута си. — Аз имах малко по-различни планове за тази нощ.

Тя се усмихна и леко потърка устата си в неговата.

— Но все още е тази нощ.

— Да, но вече е късно, а ти си адски уморена.

— Когато съм толкова уморена, можеш да се обадиш на 911. Освен това — добави тя, прозявайки се леко, след което стисна ухото му със зъби — имам намерение да те оставя да свършиш всичката работа.

Той леко се поколеба, но след миг ръцете му започнаха да опипват тялото ѝ.

— Сигурна ли си, мила? Мога и да почакам.

— Аз обаче не мога. Желая те неописуемо от мига, в който ми каза, че ще направиш кораб за Джейсън.

Тя започна да разкопчава ризата му, изгаряйки от желание да завърши тази вечер така, както и толкова много други преди, дълбоко в прегръдките му. Имаше моменти, в които не можеше да определи кое ѝ доставя по-голямо удоволствие — интелектуалното общуване с него, или чисто физическото съприкосновение.

Това, което знаеше със сигурност, бе, че нищо няма да е същото без него, че той бе станал част от нея така, както бе кожата ѝ, както бяха мечтите ѝ. Обичаше го така, както никога не беше си и помисляла, че би могла да обича някой мъж. Беше ѝ много трудно да крие истинските си чувства от него, но поне засега успяваше. И нямаше никакво намерение да му ги разкрива. Да кажеш *Обичам те*, означава да очакваш любовта ти да бъде споделена от другия човек, да очакваш, че ще бъдеш с него цял живот. А тя нямаше такива очаквания.

Нямаше никакъв смисъл да му го казва. Вече знаеше отговора. Травис ѝ беше казал още в първите дни на запознанството им, че не би могъл да се довери на жена, която има по-малко пари от него. И Кет му вярваше. През деветте седмици, в които бяха заедно, той не беше я излъгал нито веднъж.

Тайно се надяваше, че с течение на времето той би променил отношението си и би ѝ се доверил, но в същото време осъзнаваше, че времето, което им остава да са заедно, никак не е много.

Пет кратки седмици до януари. Само пет. Той няма да си замине преди това. Повтаряше си го отново и отново, но въобще не го вярваше. В последно време Травис гледаше към морето с жаждата на моряк, който е прекарал на сушата прекалено дълго време.

— Джейсън ще бъде на седмото небе от радост — каза Кет, докосвайки благоговейно умаленото копие на „Уинд уориър“. Тя направо не можеше да повярва, че Травис бе успял да завърши елегантната скулптура само в рамките на една нощ и една сутрин. — Толкова е красив. Надявам се, че ще го пази.

Травис вдигна очи от омлета, който Кет бе приготвила за двамата. Намираха се в нейната кухня, не в неговата. Така и не бяха успели да стигнат до къщата му предишната нощ. Просто се бяха тръшнали в нейното легло и бяха прекарали оставащите няколко часа от нощта с преплетени тела, първо в страстен секс, а след това в сън.

Спомените му за нощта го накараха да му се прииска да я целуне първо по красивите устни и упоритата брадичка, а след това да се прехвърли и към меките ѝ гърди с розови зърна, които се втвърдяваха толкова бързо в устата му.

— Ако Джейсън случайно го загуби във вълните, ще му направя друг — каза Травис, докосвайки малкия ветроход.

— Във вълните? Само през трупа ми! Това красиво произведение ще влезе в една стъклена бутилка веднага след като се сетя как би могло да мине през гърлото ѝ.

Смеейки се, Травис прокара пръстите си през меката ѝ тъмночервена коса. Ароматът на лимонов шампоан и топлината в очите ѝ го опияняваха.

— Няма да може стане така — разсъди той, милвайки я по главата.

— Сигурен ли си?

— А-ха. Вярвай ми.

Кет се усмихна загадъчно, спомняйки си какво страхотно изживяване бе да повери тялото си на него... и да вземе неговото в замяна.

— Ако продължаваш да ме гледаш по този начин изрече той с надебелял глас, — нищо чудно Джейсън да ни завари голи върху кухненската маса.

Тя леко потръпна от очакване и от нахлулите в главата ѝ спомени.

— Не ме съблазнявай, ако обичаш.

— Ами ако само те дразня? — Ръката му се плъзна от косата ѝ надолу към гърдите. Памучната фланелка, с която беше облечена, не представляваше никаква бариера за чувствените му пръсти. Дъхът ѝ секна, а след малко започна да диша на пресекулки, докато опитните му пръсти започнаха да правят кръгообразни движения около едното ѝ зърно.

Откъм плажа се чу момчешки глас:

— Кати? Да не би да идвам прекалено рано? Станала ли си вече?

— В кухнята съм — извика Кет в отговор.

Чу се топуркането от стъпките на Джейсън по стълбището нагоре.

— Травис също ли е станал?

— Определено — измърмори под носа си Травис. — По дяволите... — Той я погали още веднъж по гърдата и дръпна ръката си миг преди да се отвори кухненската врата. Но когато се обърна към Джейсън, от раздражението му нямаше и помен. — Тъкмо приключвахме със закуската. Ти ял ли си?

— Не. Бебетата пак врещяха, татко се опитваше да се свърже с Бостън, а мама говореше по другата линия със сестра си в Джорджия.

Кет се усмихна, скри ръката, държаща корабчето зад гърба си, а с другата прегърна с обич детето.

— Значи съвсем правилно си се насочил насам. Сега ще ти приготвя малко бъркани яйца.

— Направи малко и за себе си — подкани я Травис.

— Изяде само две хапки от омлета, който приготви.

Тя се направи, че не го чува, не й се искаше да влиза в спорове относно това колко малко яде или не яде. Апетитът й сякаш бе излязъл във ваканция. Дори и след петчасов сън миризмата на храна въобще не я привличаше.

— Аз ще препека филийки — обяви Джейсън с ентузиазъм.

— Аз пък ще донеса портокаловия сок — включи се и Травис. — Но преди това няма ли да получа една прегръдка за добро утро?

Джейсън радостно се спусна към Травис, сигурен от предишния си опит, че и той ще получи прегръдка в отговор.

Кет се възползва от този момент, за да скрие черния кораб в хладилника, докато изкарваше няколко яйца. Още преди да ги е забъркала в тигана, кухнята се изпълни с радостните възклицания на Джейсън, когато Травис бе качил на раменете си за една пиратска разходка.

Като някакъв деспот от трона си Джейсън наблюдаваше отвисоко приготвянето на закуската му. Той с удоволствие би закусил в това положение, но на Травис никак не му се понрави перспективата да му падат трохи от препечените филийки във врата.

— Хайде, тигре — рече Травис, вдигна Джейсън от раменете си и го постави на един стол. — Време е да се връщаме на земята. Кога трябва да си готов за училище?

— Днес е събота — изгледа го момчето.

Кет и Травис се стреснаха. И двамата разбраха мълчаливата молба, която Джейсън явно бе прекалено учтив, за да каже с думи; той се нуждаеше от компания, а всички в семейството му бяха заети. Кет кимна леко на Травис, докато отчаяно се опитваше да пренареди програмата си за деня.

Нямаше достатъчно време. Никога нямаше достатъчно време. Но все някак си трябваше да се справи. Януари настъпваше само след няколко седмици. Щеше да продължи да жонглира с многобройните си задължения в продължение на още пет седмици.

Ако Травис останеше дотогава. Тя бързо отблъсна неприятната мисъл. Не искаше да живее за утре. Това, което можеше да направи, бе да живее за днешния ден.

— Значи не си на училище, а? — подхвърли Травис. — В такъв случай мисля, че е крайно време да видиш отблизо един истински пиратски кораб.

— Съвсем отблизо? Наистина ли?

— Разбира се.

— Страхотно!

— Ако родителите ти нямат нищо против — бързо се поправи Травис. — Сега ще им се обадя.

— Ще трябва да чакаш с часове, докато се откъснат от телефоните — изскимтя Джейсън разочаровано.

Травис се усмихна:

— В такъв случай вие с Кет си изяжте закуската, а аз ще прескоча до вас и ще поговоря на другото ухо на майка ти.

Джейсън бе толкова развълнуван от перспективата да се качи на борда на истински кораб, че дори не забеляза, че освен своята закуска изяде и тази на Кет. Той просто поглъщаше храната, бърборейки за пирати, ветроходи и кръв в открито море.

Когато Травис се върна, Джейсън седеше в скута на Кет, която бършеше изцапаните му с конфитюр ръце, бузи и брадичка с книжна салфетка. Не й беше лесно, тъй като момчето не спираше да говори.

— Готови ли сте? — попита Травис. — Ще вземем колата на братовчедка ми. Трябва да я покарам малко, иначе акумулаторът ѝ ще заmine.

Джейсън скочи от скута на Кет и хукна към задната врата.

— Чакай, тигре — спря го Травис. — Ще минем през предната врата и след това по тротоара. Приливът тъкмо сега започва.

Джейсън погледна към вълните.

— Не е започнал още. Тротоарът е само за бебета.

— В такъв случай нека да приемем, че аз съм бебето — контрира Травис спокойно.

Джейсън леко се нацупи, но не каза нищо повече и се отправи към предната врата. Вече бе разбрал, че Травис е като Кет — през по-голямата част от времето беше много забавен, но кажеше ли нещо сериозно, то трябваше да стане.

— Скрый кораба в някоя от твоите чанти и го вземи с нас — обърна се тихо Травис към Кет.

— Добре. — Тя се повдигна на пръсти, целуна го бързо по устата и се усмихна на лекото гъделичкане на брадата му, което почувства с устните си. — Ти си прекрасен мъж, Т. Х. Денвърс.

— Това е характерна черта за всички пирати. — Той я грабна и я целуна страстно, след което и двамата излязоха навън, за да настигнат Джейсън.

Когато паркираха на пристанището и заключиха колата, Джейсън вече подскочаше от вълнение.

— Никога не съм бил на кораб досега. На истински кораб. Хей, това е нещо, което бебетата никога не могат да направят!

Травис се усмихна и вдигна момчето на раменете си, докато пресекат претъпкания както обикновено в събота паркинг. След кратък спор дали Джейсън трябва да надене спасителен пояс — момчето, разбира се, го загуби — пътуването в „Зодиак“ беше страхотно преживяване за него, толкова вълнуващо, че очите му се ококориха. Диего толкова много го хареса, че удължи пътуването и те обиколиха на два пъти „Уинд уориър“.

Кет непрекъснато правеше снимки на Джейсън и Травис и на почти осезаемата привързаност, която се чувстваше между тях. Веднага след като се качиха на борда, Джейсън, все още надянал

червения спасителен пояс, започна да задава безброй въпроси за кораба, докато топуркаше около Травис.

Травис търпеливо отговаряше на всичките му въпроси с възможно най-големи подробности. Разказа му за дългите нощи в открито море, нощи, изпълнени със замайващата светлина на звездното небе, както и за бурите, които понякога ги правеха непрогледно тъмни. Говори му за изгрева на слънцето в тропиците, който бе един друг вид буря, направена изцяло от светлина, топлина и цветове. Разказа му за тишината на нощите по време на преход, нарушавана само от шума на порещата се от носа вода, както и за внезапното появяване понякога на някой огромен кит близо до кораба.

Кет обаче чуваше и това, което Травис не изказа с думи, едно болезнено желание дълбоко вътре в него отново да излезе в океана, да бъде свободен от сушата, от смога, от хората, да бъде капитан с един добър кораб под краката си, силният вятър да развява косата му, да остави миналото зад гърба си и да гледа отново към бъдещето.

Работейки неуморно, Кет запечата всичко това на лента, копнежът и обичта към морето, интелигентното, сериозно и развълнувано дете и също толкова интелигентния, сериозен и развълнуван възрастен. Тя се опита да не се натъжава от факта, че никога няма да може да изпита радостта от собствено дете, което да е нейно и на Травис, но тъгата ѝ бе там, в снимките, които направи, мъчителна сянка, която затъмни слънчевия ден, мрачната сигурност за една бъдеща загуба.

Чувайки първобитния копнеж за морето в гласа на Травис, Кет знаеше, че краят приближава. И то скоро.

Прекалено скоро. Януари бе още много далече.

Поне имам Джейсън, когото толкова обичам — каза си Кет, докато сменяше лентата. — Разбира се, докато родителите му не се преместят някъде другаде. Чудя се дали телефонните разговори от тази сутрин нямат някаква връзка с това. Надявам се да не е така. Страшно ще ми липсва моето малко и умно торнадо.

Кет се опита да се отърси от мислите за бъдещето и горчивите загуби, които то щеше да ѝ донесе. Щеше да тъжи и за двамата. Защото обичаше и двамата. Любовта ѝ към всеки от тях бе съвсем различна, но еднакво дълбока. Виждаше колко много са щастливи заедно двамата мъже, които обичаше толкова силно, и това я караше да

й се иска да се смее и да плаче едновременно, чувствата изпълваха сърцето й, разкъсваха го и в същото време го лекуваха.

Аз обичам. А това е повече, отколкото някога съм си мислила, че ще имам в живота си. Всеки от тях отговаря на любовта ми по свой собствен начин. И това е достатъчно.

Трябва да е.

— Кет?

Тя вдигна поглед от фотоапарата си и по изражението на Травис разбра, че бе произнесъл името й повече от веднъж.

— Мисля, че носиш нещо със себе си, нали — каза Травис. — В чантата за камерите.

— Затвори си очите, Джейсън — сети се веднага Кет. — И не се опитвай да хитруваш.

Без да каже и дума, момчето сложи малките си и много добре оформени ръце пред очите си.

Прикривайки корабчето с тялото си за всеки случай, Кет подаде дърворезбата на Травис.

— Ти му го направи — прошепна тя. — Сега ти ще му го дадеш.

— Но аз исках ти...

— Хайде — прекъсна го тя, слагайки дългите му и нашарени от белези пръсти около макета. — Добре, Джейсън. Сега отвори очи и виж какво е направил твоят пират за теб.

Момчето свали ръце от лицето си. Очите му се отвориха широко, а след това се ококори още повече. Почти колебливо посегна към тъмния, лъскав кораб.

— За мен ли е?

Травис приклекна пред него, така че главите им почти се изравниха.

— Точно за теб.

Джейсън се хвърли в Травис и го възнагради с една сърдечна целувка.

— Ти си най-добрият пират, който някога е съществувал! — извика той.

Травис хвана момчето в ръце и се изправи бавно, държейки го в прегръдката си.

— А ти си най-доброто момче, което някога е съществувало.

В следващия момент той видя копнежа в погледа на Кет, която наблюдаваше отстрани сцената. В крайчеца на очите ѝ напиряха сълзи.

И в този момент установи, че много би искал да може да ѝ направи дете. В същия момент разбра, че би могъл да се влюби в нея. Осъзнаването на това бе нещо шокиращо. То показваше колко безразсъден е станал. Въпреки белезите и суровите уроци от миналото, той вярваше, че Кет бе точно това, което изглежда на пръв поглед — жена, която може да обича, без да мисли за пари.

Тя не е като останалите жени, плетяща интриги и лъжеща само и само за да осигури материално живота си. Кет е различна.

Трябва да е различна.

Всичко останало бе просто немислимо.

Поне този път ако сгреша, ще бъда единствения, който ще страда.

Това не беше голяма утеха при ужасяващия риск, който поемаше — каза си той наум, но трябваше да се задоволи с това.

Пусна Джейсън обратно на палубата.

— Иди да покажеш кораба си на Диего. Той има цяла колекция от дърворезби от всички краища на света.

Веднага след като Джейсън хукна да се похвали на Диего, Травис се обърна към жената, която го наблюдаваше с болка и радост в красивите си очи.

— Утре, Кет. Утре ще излезем в морето заедно. Само за няколко дни. Моля те!

Тя затвори очи, не можеше да устои на искрената молба в погледа му. Знаеше, че Травис се разкъсва от взаимно изключващи се желания. Тя бе разкъсвана от взаимно изключващи се желания по абсолютно същия начин.

Но не можеше да тръгне.

Просто бе невъзможно. Имаше прекалено много работа. Януари се приближаваше към нея като лавина, бързо и страховито.

След това отвори очи и погледна лицето на мъжа, когото обичаше.

— Да. Утре. Ще изляза в морето с теб.

18.

Докато „Уинд уориър“ се плъзгаше по водата към изхода на пристанището на Дана поинт, Кет се облегна на парапета, облъхвана в лицето от миришещия на сол и хладна вода ветреца. Чувстваше топлината на тялото на Травис зад гърба си, две силни ръце, които обгръщаха тялото ѝ, чуваше мъжкия смях в косите ѝ. Отърка се в него с женствена чувственост, наслаждавайки се на силата, която се излъчва от него.

— Харесва ти, нали? — попита Травис, притискайки я по-силно с едната си ръка. — Бях сигурен, че ще ти хареса. Освен мъжете, котките са единствените други сухоземни животни, които се чувстват добре в морето.

Тя се засмя тихо и протегна ръка назад, опитвайки се да напипа грубата копринена мекота на брадата му. Пръстите ѝ минаха по устните му, по челюстта му и назад, към меката долна част на ухото му.

— Ти си си изградил един чудесен свят благодарение на „Уинд уориър“ — промърмори Кет, гледайки към безкрайната морска шир пред тях.

— Това е нищо — отвърна Травис, взе ръката ѝ и я целуна по дланта. — Почакай докато разпънем платната.

Вече бяха към края на канала, водещ към откритото море. Движението на платнохода се промени леко, сякаш се подготвяше с нетърпение за излизането в безкрайния океан.

С крайчеца на окоето си Травис наблюдаваше екипажа си, който действаше в пълен синхрон, подготвяйки разпъването на всички платна. Обикновено той работеше наравно с тях, но сега държеше да е близо до Кет точно в момента, в който яхтата ще се понесе по вятъра.

„Уинд уориър“ заобиколи една скала, маркираща края на пристанището, и се плъзна в морската прегръдка. Над главите им се чу отварянето на тъмночервените брезентови платна. Корабът потръпна,

пронизан от вятъра. След това се извъртя и се понесе напред подобно на огромна черна птица, каквато изглеждаше отстрани.

Смеейки се тихо и екзалтирано, Кет протегна и двете си ръце напред, към хоризонта. Пътувала бе по море и преди, но сега всичко бе съвсем различно. Чувстваше се така, сякаш тя самата летеше заедно с този грациозен, елегантен и мощен кораб.

Травис чувстваше нейното отношение така, както корабът усещаше вятъра в платната си. Той я обърна към себе си и започна да я целува, докато двамата не се превърнаха в една фигура, люлееща се под ритъма на неспокойния океан. Накрая откъсна устните си от нейните и я погледна в блестящите сиви очи.

— Благодаря ти — прошепна.

— За какво? — попита тя, усмихвайки му се, обичайки го по единствения начин, който можеше да си позволи, мълчаливо.

— За това че си тук, за това че си жива, за това че си ти.

Кет се опита да възпре напиралците в очите ѝ сълзи. Не можеше да проговори от страх, че ще каже това, което не биваше да бъде изричано. Обичам те. Затова само се повдигна на пръсти и целуна Травис така, сякаш го правеше за първи път. Или за последен.

Мълчаливо, прегърнати един в друг, те наблюдаваха синьо-зеления океан, който се разцепваше пред носа на кораба. Водата кипеше и се пенеше около елегантния корпус на „Уинд уориър“, вятърът изпълваше платната му и Кет цялата вибрираше от ентузиазъм. Корабът посрещаше вълните, надигаше се, за да преодолее прииждащите водни стени с такава лекота, че беше наистина цяло удоволствие да пътуваш, въпреки експерименталния такелаж.

Но след малко Кет започна да усеща някакво неприятно и все по-осезаемо чувство в стомаха си. Това не я обезпокои особено. Много рядко ѝ се случваше да я хване морска болест, но дори и да станеше така, гаденето ѝ минаваше след няколко часа.

Тя се надяваше, че това не се е променило, макар много отдавна да не беше излизала в морето. Хапчетата за морска болест ѝ действаха по-скоро като приспивателни и съвсем не ѝ се искаше да стига до тях.

— Гладна ли си? — попита Травис.

— Амии... — преглътна тя.

— Сигурно си. Беше толкова заета да опаковаш принадлежностите си, че си изяла не повече от половин препечена

филия.

— Сигурно затова стомахът ми се бунтува. Понеже е празен. Той я погледна отблизо.

— Хайде да отидем долу и да хапнем нещо.

Но Кет бе направила само две стъпки по стълбата надолу, когато стомахът ѝ се сви предупредително.

— Няма да стане — поклати глава тя, връщайки се бързо назад. — Ще остана на палубата.

Травис не се опита да спори. При някой хора морската болест значително се усложняваше, когато са в затворени помещения.

— Ще ти донеса някаква храна — каза само. — Какво ще кажеш за един хубав сандвич със сирене?

Тя беше на косъм да се съгласи, когато стомахът ѝ отново се разбунтува, давайки ѝ ясно да разбере какво ще се случи, ако се опита да яде нещо.

— Не. Не искам нищо — изрече тя забързано.

— Препечена филия? Или плодове?

Тя само поклати глава, преглъщайки мъчително, опитвайки се да мисли за нещо друго, освен храна, каквото и да е то — за крещящите над главите им гларуси, за синьото върху синьо там, където морето се сливаше с небето.

Корабът се приплъзна надолу по една особено голяма вълна. Кет затвори очи.

И сгреши.

Бързо ги отвори отново и видя съчувствената усмивка на Травис.

— Лошо ли ти става? — попита я меко.

Тя кимна.

— Искаш ли да ти дам някакво хапче?

— Не. Всичко, което съм пробвала досега, се е оказвало много по-лошо от гаденето. Трябва да ми мине. Винаги ми е минавало досега.

Тя пое дълбоко въздух през носа си и след това го изпусна шумно през стиснатите си зъби. Това бе номер, който бе научила още първия път, когато бе излязла в открито море, сигурен начин да се избегне повдигането от бурното море. Обикновено даваше ефект.

Но този път гаденето не искаше да мине. Кет прекара следващите няколко часа облегната на парапета, дишайки през зъби, оставила се на

польха на вятъра. Когато хватката на морската болест най-после отслабна, тя се опита да си вземе фотоапаратите и да направи снимки на „Уинд уориър“ с вдигнати платна, така, както беше планирала предварително.

Още една грешка. Промяната на гледната ѝ точка от нормална на такава през обектива, нагласянето на разместения фокус и промяната на собствената ѝ позиция, така че да може да избере най-добрия ъгъл, върнаха гаденето с нова сила. Когато Травис се появи пред нея с някакво светложълто хапче в ръка и с чаша вода, тя ги прие безропотно.

— Скоро ще се оправя — промърмори тя. — От години не съм пътувала по море. Просто ще ми трябва малко време, докато си възвърна навиците.

— Аха — кимна Травис не особено убедено.

Той бе виждал всякакви видове морска болест. Кет вече бе започнала да позеленява и той много се съмняваше, че ще ѝ мине скоро.

Веднага след като таблетката започна да действа, клепачите на Кет натезаха. Травис я отведе в кабината си и тя заспа на леглото му още преди да я е завил.

Спа шестнадесет часа. Не усещаше влизането и излизането на Травис, който често идваше да провери какво е състоянието ѝ. Сядаше до нея, държеше ръката ѝ, наблюдаваше я. Накрая и той легна до нея и също заспа, оставяйки илюминатора отворен, за да влиза свеж морски въздух.

Когато най-после се събуди, първото нещо, което почувства, бе същото това гадене, свито като юмрук в стомаха ѝ. С помощта на Травис тя се добра до миниатюрната тоалетна. Вместо да я остави сама, той я придържаше, а след това избърса лицето ѝ, грижейки се за нея така, сякаш не бе по-възрастна от Джейсън.

— Сега добре ли си? — попита Травис, когато тя спря да повръща.

— Да. Така мисля. Надявам се.

— Ще се почувстваш още по-добре горе на палубата.

Травис бе прав, на палубата ѝ беше много по-добре. Но се чувстваше уморена, въпреки дългия си сън. Бавният морски ритъм отприщи амбициите ѝ. Тя бе планирала да се катери по мачтите и да

обикаля около кораба със „Зодиак“, да се надвесва над парапета и да прави всички останали маймунджилъци, характерни за фотограф, който иска да намери най-добрия ъгъл за снимката, която търси.

Но всеки път, когато се опиташе да погледне през обектива, стомахът ѝ се преобръщаше.

Със закуската също не ѝ провървя. Докато се държеше на дистанция от храната, стомахът ѝ също се държеше прилично. Когато екипажът се събра за закуска, тя внимателно си избра едно място на носа, където нямаше шанс дори и да помирише храната. Седна там, с лице, вдигнато нагоре, облъхвано от морския вятър, усещайки как изтощението я завладява все повече.

Когато Травис седна зад нея, тя го погледна през рамо с извинителна усмивка.

— Съжалявам, че те разочаровах толкова много — промълви. — Не знам какво ми става. Преди се смятах за добър моряк.

Той ѝ се усмихна и я привлече между краката си, намествайки тежестта ѝ на гърдите си.

— Как би могло да бъде разочароващо да те държа в ръцете си? — попита, заравяйки лице в огнената ѝ коса. — Хайде, отпусни се в обятията ми. Така ме караш да се чувствам като бог, който ти носи успокоение.

— Но аз трябва да правя снимки на кораба и на морето — промърмори тя, отпусайки се в него въпреки думите си.

— Морето си е на мястото още преди да се е зародила нашата цивилизация. И ще бъде тук дори и след като свърши. Спи, скъпа. Разполагаме с всичкото време на този свят.

Въздъхвайки, Кет се зарови в топлината му и остави целият свят да се изплъзне, оставяйки само него.

Травис искаше да обърнат и да тръгнат към брега на следващата сутрин, но Кет настоя, че ще се оправи. Така и стана, поне до известна степен. Тя не прекара повече време с глава в тоалетната чиния, но беше съннена през целия ден, макар категорично да отказа да приема повече хапчета против морска болест.

Чувствайки се отпаднала и напълно разглезена, Кет прекара останалите два дни от пътуването сгущена в ръцете на Травис. Остави

мекото зимно слънце да гали кожата ѝ, броеше вълните, броеше ударите на сърцето си, спеше и се събуждаше, за да бъде посрещната от усмивката на човека, когото обичаше.

Но колкото и много да спеше, тялото ѝ искаше още почивка. Макар че още само веднъж почувства гадене, тя не пожела да хапне нищо повече.

Липсата на апетит не я изненадваше. Желанието ѝ за ядене през последните пет седмици почти не съществуваше. Подобно нещо ѝ се бе случвало на няколко пъти в миналото, когато се отдаваше изцяло на фотографията, работеше прекалено много и спеше съвсем малко.

— Заповядай — чу тя гласа на Травис, който се появи зад нея с чаша млечен шейк в ръка.

— Благодаря, но аз не съм...

— Гладна? — довърши той вместо нея. — Това го знам. Но това тук не е храна. Изпий го.

Кет се опита да го направи, но успя да погълне само половината през следващия един час.

Наблюдавайки я без тя да го забелязва, Травис се безпокоеше за липсата ѝ на енергия и апетит. Той познаваше хора, които заболяваха от морска болест толкова сериозно, че можеха да се оправят само когато стъпят на брега. Но ако съдеше по думите на Кет, тя не бе имала никакви подобни проблеми, докато е била на кораба на Харингтън.

Затова той се измъчваше от мисълта, че може би нещо друго не е наред с Кет, нещо по-сериозно от морска болест.

— Не се тревожи толкова — каза Кет, усмихвайки му се с изцапаната си с шоколад уста. — Ще започна да се храня нормално веднага щом се върнем на брега.

— Няма да забравя какво си обещах — увери я той.

Така и стана. Веднага след като „Уинд уориър“ хвърли котва в пристанището на Дана поинт, Травис я закара вкъщи, остави я и я изгледа с решителен поглед.

— Ще отида да донеса храна поне с пет блюда — обяви решително. — И ти ще изядеш всяка трошичка от тях.

— Ау. Добре де, добре — съгласи се тя без никакъв ентузиазъм.

Той я целуна страстно и се отправи по стълбите надолу към плажа.

Кет стоеше в кухнята и гледаше как Травис избягва големите зимни вълни и спринтира по мокрия пясък към стълбите, водещи към неговата къща. След това седна на малката маса, мечтаейки си храната никога да не бе била измисляна.

Стоя така докато светлината на залязващото слънце не започна да хвърля виолетови сенки върху ръцете ѝ. От време на време се чудеше какво ли ще ѝ донесе Травис. Но всяка храна, за която си помислеше, ѝ се струваше или безинтересна, или направо отвратителна. Дори и само мисълта за ядене караше стомаха ѝ да се свива болезнено.

Постави дланите си върху хладната повърхност на масата, вдишваше дълбоко през носа си, след това стискаше зъби и оставяше въздуха да излезе със свистене през устата ѝ. Помагаше ѝ, но не достатъчно.

— По дяволите — изпъшка Кет, хващайки главата си с ръце. — Съвсем забравих, че ми трябва също толкова време, за да свикна със сушата, колкото и за да свикна с морето.

Макар да бе слязла от борда на „Уинд уориър“ преди няколко часа, стаята все още се клатеше леко, когато затвореше очи... а стомахът ѝ също се клатеше, и го не толкова леко, независимо дали очите ѝ бяха затворени, или не.

Мисълта за вечеря направо я съсипваше.

Уморена. Божичко, та аз дори и не съм знаела истинското значение на тази дума досега. Прекалено съм уморена дори и да се прозина, а прекарах последните три дни, дремейки в ръцете на Травис.

Кет се отблъсна от масата, отиде в кабинета си и се тръшна в стола до телефонния секретар. Лампичката за съобщения мигаше.

Колко ли енергия ще ми отнеме само за да слушам? — попита се тя, прозявайки се.

Въздъхвайки тежко, тя натисна бутона за съобщенията. Столът не беше толкова комфортен, колкото обятията на Травис. Сянка на копнеж премина през нея. Искаше ѝ се отново да се намира в ръцете на своя пират, да слуша провлечения му тексаски говор, който я галеше по-топло, отколкото яркото зимно слънце на Калифорния.

Първото съобщение я накара да се отърси от мързеливите си и чувствени спомени.

„Кати, маце, къде, по дяволите си? Исках само да ти кажа, че снимките са страхотни, маце, наистина страхотни! Точно това, което исках, меки, топли, чувствени. Знаех си, че ще можеш да се справиш, ако някой ти покаже как.“

Кет пропусна думите покрай ушите си. Бе напълно в стила на арогантния Принц на сладникавостта дори и да не се представи. Но пък тя и не познаваше друг, който би могъл да се обръща към нея с просташкото *Кати — маце*.

Хубаво поне, че Ашкрофт този път бе доволен от снимките. Това означаваше пари, чисти, сладки, отчаяно нужни. Втората половина от аванса за книгата на Ашкрофт нямаше да може да покрие разходите по последните вноски за обучението на близнаците, нито месечните разноси на майка ѝ, камо ли пък нейните собствени фотографски разходи; но парите щяха поне да ѝ помогнат да закърпи положението, докато дойдеше Големият чек от „Енерджистикс“.

Големият чек просто трябваше да дойде. Скоро. Тя вече бе изхарчила около хиляда и петстотин долара за адвокати, които да ѝ помогнат да се добере до десетките хиляди, които ѝ дължаха „Енерджистикс“. Без този чек нямаше да може да издържи до януари. През последните няколко седмици бе изхарчила и последните лимити по кредитните си карти и бе започнала да ги надвишава чувствително, с ясното съзнание, че ще бъде в състояние да плати сметките си едва в деня, в който пристигнеше чекът от „Енерджистикс“.

Кет затвори очи. Стомахът ѝ продължаваше да се гърчи. Насили се и отвори отново очи. След няколко часа щеше да се почувства по-добре. Трябваше да се почувства по-добре. Просто не вярваше, че може да ѝ стане по-лошо от това.

Започна второто съобщение.

„Стодард фотографик. Диапозитивите ви са готови.“

Тя въздъхна. Пак трябваше да плаща за проявяване. Пак щеше да трябва да сортира и дубликира диапозитиви, да ги изпраща по пощата и да ги архивира. Което ѝ припомни, че скоро трябваше да купува и филми. Бяха ѝ останали само за още няколко дни.

Пари и още пари, долари, под формата на светлочувствителна емулсия, обвиваща перфорираната лента на филма. Но нямаше избор. Без филм не можеше да направи диапозитиви. А когато нямаше диапозитиви, нямаше и приходи.

„Здравейте, аз съм Сю от Къстъм Фреймърс. Кога ще дойдете да подберете рамки за снимките, които ще представяте в «Суифт и сонс»? Казахте, че изложението е през декември, нали?“

Кет пое много дълбоко въздух и го изпусна със свистене през зъбите си. Да, изложението ѝ наистина беше след няколко седмици. Да, трябваше да избере рамки за снимките, които все още дори не беше платила. Трябваше да направи още тридесет и пет пози, с по десет броя от всяка.

Не всички снимки трябваше да бъдат поставяни в рамка, разбира се. Само по няколко от всяка поза и по няколко от онези, които собственикът на галерията очакваше да продаде най-бързо. Триста и шестдесет снимки, които ѝ струваха между шейсет и двеста долара всяка само за уголемяването, в зависимост от големината и специалните изисквания. А след това и рамкирането. Още сто и петдесет до осемстотин долара за всяка, в зависимост от това колко лъскава искаше да се изкара галерията.

Кет изпъшка. Ставаше въпрос за хиляди долари. Пари, които тя нямаше. Пари, които ѝ дължаха „Енерджистикс“.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Отчаянието само още повече усили гаденето, което изпитваше. Само мисълта, че някъде по-нататък на лентата може би имаше записано обаждане от нейния зелен ангел Харингтън я караше да продължава да слуша, вместо да се завтече и да си завре отново главата в тоалетната чиния.

Следващото обаждане наистина беше от Харингтън.

— *Здрасти, Кохрън. Радвам се да установя, че поне веднъж си се сетила да оставиш проклетата машинка включена. „Енерджистикс“ вече отговарят на обажданията ми, но не казват нищо кой знае колко интересно. Ще те държа в течение, ако има нещо ново. Знам, че чековете за близнаците и за майка ти трябва да са готови доста скоро. Ашкрофт се обади, за да ми каже, че много харесва пощенските картички, които си направила за него. Кълна се в Бога...*

Кет направи гримаса и продължи да слуша.

— *За съжаление Принцът на сладникавостта нещо е блокирал. А може би е просто запек. Не може да довърши последната част от*

поезията си. И, естествено, издателят няма да плати твоята част от договора, докато Ашкрофт не завърши цялата книга.

Стомахът на Кет се преобърна. Тя преглътна мъчително, след това трябваше да преглътне още веднъж, преди да може да се концентрира отново върху съобщението от Харингтън.

— ... онзи тип, който искаше разни сладникави истории? Изведнъж реши да промени стила си. Дълга коса, черни нокти на ръцете, карфици, поставени на най-невероятни места. Изпращам ти обратно диапозитивите. Съжالياвам. Дано следващия път да имам подобри новини. Кълна се в Бога, просто не може да стане по-зле от това. Предай поздрави на Ветровития Денвърс от мен.

Кет погледна към брояча на телефонния секретар. Оставаше още едно съобщение.

Изведнъж изпита страх и ѝ се прииска да спре машината. Вече бе чула достатъчно лоши новини, сигурно нямаше да може да понесе повече. От друга страна пък, може би някаква вълшебна нейна родственица бе починала, оставяйки ѝ цяла купчина със златен прах...

Усмивайки се уморено, Кет зачака следващото съобщение.

— Кати, обажда се доктор Стоун. Надявам се, че в момента си седнала някъде. Причината да закъснява периодът ти този път, е в това, че си бременна. Ако желаеш да останеш в това положение, ела при мен колкото се може по-бързо.

Шокирана и невярваща на ушите си, Кет продължи да стои в стола и да слуша прибой на морските вълни от плажа отдолу.

Сигурно съм чула погрешно. Или просто си въобразявам.

С трепереща ръка тя натисна бутона за връщане на лентата. След това отново се заслуша в последното съобщение. След това отново.

Накрая Кет просто се втренчи в телефонния секретар, гледайки го отнесено, чувайки отново и отново невъзможната дума.

Бременна.

Смеейки се беззвучно, тя се изправи на крака, отиде в спалнята и се втренчи в отражението си в голямото огледало. Бременна! Цял един свят от възможности, който растеше в нея, още едно туптене на сърце, още един мозък, още едно живо същество.

Бебето на Травис.

Нейното бебе.

Тяхното бебе.

Кет все още се смееше тихо, когато чу Травис да влиза от предната врата.

— Кет? — извика той от кухнята. — Къде си?

— Травис! — обади се тя и се завтече към него.

Той постави торбите с продукти върху кухненския шкаф, чу я да приближава и се извърна. Радостта, изписана на лицето ѝ, го накара да се ухили.

— Какво става? — попита той, прегръщайки я със силните си ръце. — Да не би да е пристигнал Големият чек?

Неспособна да говори от щастиято, което я заливаше, тя просто отговори на прегръдката му.

— Изглеждаш така, сякаш си погълнала слънцето — каза той, целувайки я по устните и усмихвайки ѝ се, тъй като бе невъзможно да види неописуемата ѝ радост и да не я сподели, дори без да знае причината.

Кет се усмихна в отговор, очите ѝ бяха станали огромни и искрящи от вълнение, гледаше го така, сякаш не го бе виждала никога досега: Травис Х. Денвърс, мъжът, когото обичаше, *бащата* на нейното дете.

— Вярваш ли в чудеса? — попита тя, останала без дъх, и го целуна, преди да е успял да отговори. — Аз вярвам — продължи тя, целувайки го бързо след всяка дума. — Аз вярвам. Аз съм бременна, любими мой! Бременна съм!

Отначало Травис си помисли, че не е чул добре.

След което дойде страхът, че не е така.

— Какво каза? — попита той предпазливо.

Тя хвана лицето му с ръце.

— Бебе! Травис, любими, моя любов! Нашето дете!

Въпреки че светът се завъртя около Травис, той се опита да си внуши, че това не беше вярно. Кет не можеше да го е лъгала толкова безочливо, толкова подло.

Не би могла. И той не би могъл да е сбъркал толкова много отново. Хванат в капан от една хладнокръвна използвачка.

Отново.

Дете.

Тялото му се стегна така, че той се изплаши, че може да се парализира от студ след този топъл свят, в който беше живял през

последните няколко седмици. Не можеше да диша. Не можеше да се помръдне. Не можеше да мисли.

След това дойде гневът, смразяващ гняв, който му помагаше да не чувства невероятната болка от предателството. Гневът отново го накара да диша, да се движи, да мисли.

Все още усмихната, Кет вдигна глава, за да докосне устните му, но не успя. Плъзгаше се надолу по тялото му, без вече да е държана в силната му прегръдка. Краката ѝ се удариха в пода толкова силно, че тя залитна и се хвана за ръката му, за да запази равновесие.

— Травис?

Видя лицето му и инстинктивно отстъпи назад. Гняв и отчаяние горяха с черен огън в очите му. Тялото му потръпваше с инстинктивните движения на хищник, готов за скок върху жертвата си.

След това Травис затвори очи, показвайки по-ясно отколкото с думи, че не може и не иска да я гледа.

Също като очите му, изражението му беше затворено, лицето му бе толкова мрачно и безизразно, колкото и скалите, разпръснати по морския бряг. Когато заговори, Кет се разтрепери от страх. Гласът му беше тих, студен и вибриращ от ярост.

Очите му се отвориха, наблюдаваха я и сякаш я измерваха.

— А твоят Голям чек, Кет? Дойде ли най-после?

Тя поклати глава, но това бе по-скоро изумената ѝ реакция от промяната, която бе настъпила в него, отколкото отговор на въпроса му.

— Не, но това какво общо има с бременността ми? — Гласът ѝ беше тих, треперещ, мъчителен.

— Много добре — процеди Травис студено.

— Кое?

— Гласът. Би могъл да накара да се заплаче и камък. Но аз не съм камък. Аз съм един глупак.

— Травис...? — Гласът ѝ замря.

Тя имаше странното чувство, че разговаря с някой непознат, който просто прилича на мъжа, когото обичаше. Гледаше неразбиращо, докато той бръкна в джоба на червения си шлифер и извади чекова книжка и химикал.

— Ти си толкова добра актриса, колкото и любовница — рече той почти безгрижно. — Но пък играеше през цялото време, нали?

Направи свиреп жест, отрязвайки я още преди да се е опитала да проговори.

— Актриса, държанка, курва, това няма значение — продължи той. — Вече не. Но слушай ме сега, курвенско котенце, слушай ме много внимателно.

Кет отстъпи още една крачка назад, чудейки се дали току-що не се е сгромолясала от върха на света.

Но не беше толкова лесно. Тя бе все още тук, Травис бе все още тук и освен това говореше, поддържайки я жива. Пишеше нещо в чеквата си книжка, драскайки по хартията така, сякаш тя бе негов враг.

— Ти ще родиш това дете и след това то ще бъде мое — започна тихо и студено той. — Никакви аборти. Нито пък ще го държиш, за да получиш откуп. Ще го родиш, аз ще го отгледам, а ти няма да видиш никога повече нито един от нас. — Той откъсна чека и ѝ го подаде. — Адвокатът ми ще подготви необходимите документи до няколко дни.

Кет се втренчи в чека, полюляващ се пред носа ѝ.

Един милион долара.

Цената, която Травис беше платил, за да се освободи от жена си.

Някаква ужасна, черна светкавица проряза Кет, изгаряйки я така, че искаше да изкреци от болка. Подсъзнателно разбираше, че когато огънят опустоши всичко, тя ще бъде свободна и сигурна под една ледена броня.

Но дотогава щеше да я гори. Тя цялата гореше.

— Вземи го! — Гласът на Травис беше груб, треперещ от всичко онова, което не беше доизказал, от всичко онова, което беше загубил. — Вземи го или ще го скъсам и ще напиша по-малък.

Ръката на Кет се протегна със скоростта на атакуваща змия. Тя грабна чека толкова бързо, че ръбът на хартията се вряза в кожата на Травис. Текна кръв.

Той се усмихна презрително.

— Значи това е била цената ти... — Раздвижи пръстите си, сякаш му се искаше да почувства шията ѝ между тях. — Божичко. Човек би могъл да си представи, че курвите са станали по-изобретателни, а мъжете — по-малко глупави.

С бързи, свирепи движения Кет накъса чека на парчета.

— Прав си, Т. Х. Денвърс. Хората би трябвало да бъдат поизобретателни. Но пък *Обичам те* не е най-оригиналната фраза във Вселената.

— Курвите не обичат нищо друго, освен парите.

Тя отвори ръката си. Малки, светлосини парченца хартия полетяха към пода.

Травис плесна отново чековата си книжка върху кухненския шкаф. Химикалът му отново започна да пише нещо и секунди след това той протегна към нея нов чек. Сумата беше деветстотин хиляди долара.

— Този малък жест ти коства сто хиляди долара. — Гневът обтягаше лицето му, правейки чувствената му уста да изглежда като една твърда линия.

Единственият отговор на Кет бе звукът от разкъсваща се хартия, късана отново и отново.

Травис я изгледа със студените си синьо-сиви очи. След това започна да пише отново.

— Всеки път, когато скъсаш чек, това ще ти коства по сто хиляди долара — предупреди я той.

— Тогава пиши по-бързо, докато стигнеш до нулата, долен негоднико — излая Кет. — С нетърпение очаквам да се махнеш от погледа ми.

Той не ѝ обърна внимание и продължи да пише.

Кет изведнъж издърпа чековата книжка изпод ръката му.

— Аз знам по-бърз начин — каза тя.

С едната си ръка тя пусна газовата горелка на готварската печка до нея, а с другата постави чековата книжка в огъня. Не чувстваше нищо, дори и горещината, докато пламъците облизваха ръката ѝ. Наблюдаваше ръката си, поставена в огъня, без никакъв интерес. Беше прекалено изстинала, за да чувства горещината. Беше заровена в лед, стар колкото света.

— Кет! Исусе! — Травис отмести ръката ѝ от огъня и изключи горелката.

Тя се обърна към него, очите ѝ бяха напълно безизразни.

— Сега това е *мое* бебе. Можеш да отидеш и да изчукаш една дузина жени, ако искаш деца. Но това е мое. Дори и ако можех да забременея отново, не бих дала детето си да бъде отгледано от човек,

който не може да види любовта дори и когато тя е застанала пред него. Както седя аз пред теб сега. Аз те обичам, Травис — додаде тя, произнасяйки всяка дума отчетливо и студено, — но точно в това е грешката ми. Трябваше да бъда по-внимателна. Бившият ми съпруг беше толкова добър учител. Богатите мъже просто не знаят как да обичат. А ние и двамата знаем колко богат си ти, нали.

— Значи това е то — процеди Травис, изкривявайки устните си в някакво подобие на усмивка. — Един милион не е достатъчен, а? — Той повдигна рамене. — Добре, ще ги направя два милиона. Ти си ги заслужаваш, госпожо. Наистина си страхотна. Но ако си се надявала на брак, направо го забрави. Да се омъжа за курва, е грешка, която няма да допусна два пъти.

Кет взе димящата чекова книжка и я натика в ръката му, изгаряйки го.

— Благодаря ти за детето ми — изсъска му. — Макар да си го направил, без да искаш. Аз вземам бебето. А ти, Т. Х. Денвърс, можеш да си вземеш парите и да вървиш по дяволите.

Тя видя как гневът отново обзема Травис и се зачуди дали ще изгуби контрол, поддавайки се на яростта, която бушуваше в него.

— Имаш телефона ми — отрязва Травис грубо. — Когато искаш парите, обади ми се. Документите ще бъдат готови, само ще трябва да ги подпишеш.

— Никога.

— Защо не! Ти си заслужи парите. Жалко, ако си си мислела, че заплащането ще стане чрез брак. Е, поживей и се учи, малка Кет. Аз вече съм се научил.

Задната врата се затвори тихо зад него. Прекалено тихо.

След това през дървената стена се чу звук. Звук, който би могъл да бъде от разбиващите се вълни, както и от вика на мъж, който е бил предаден.

Той пое надолу по стълбите, излизайки от живота ѝ. Самата стойка на тялото му показваше, че тя не съществува вече за него, че никога не е съществувала.

Кет се затича към вратата и започна да я налага с юмруци, сякаш беше жива и можеше да чувства болка. Веднага след като премина приливът на адреналин, се завърна гаденето и едва успя да стигне навреме до банята.

Докато се смрачаваше, Кет непрекъснато се слушваше дали няма да звънне телефонът, или да чуе шума от стъпките на Травис. Но не чу нищо, освен свистенето на вятъра и шума от разбиващите се долу морски вълни.

Опита се да сортира диапозитиви, но установи, че само се взира безцелно в белите пластмасови рамки, подреждайки и преподреждайки ги по най-различни начини върху светещата маса. Ръцете ѝ изведнъж се разтрепериха и тя ги разпиля по земята. Когато се наведе, за да ги събере, усети пръстите си толкова тромави, сякаш бяха от пластилин.

Изправи се с празни ръце и се облегна на светещата маса. След малко установи, че се е втренчила в часовника, закачен на отсрещната стена.

Беше точно полунощ. Стрелката на секундарника се завъртя по пътя си надолу, отбелязвайки първите мигове от новия ден.

Кет уморено се отблъсна от масата и се запъти към леглото. За известно време гаденето я държеше будна, но накрая все пак заспа. В съня, който сънува, нямаше нищо заплашително, нито чудовища, нито преследване, нито насилие. Беше просто... нищо. Огромна черна дупка в центъра на вселената ѝ, място, което всъщност не беше никакво място, ужасяваща и все по-разширяваща се празнота там, където трябваше да се намира слънцето.

Събуди се внезапно. Беше изпотена, гадеше ѝ се. В продължение на една ужасна минута въобще не можеше да осъзнае къде се намира. Посегна инстинктивно, търсейки успокоението на едно топло тяло до нея в леглото.

— Травис?

Изведнъж спомените нахлуха в главата ѝ и я заляха като ледена вода. Обърна се на една страна и се сгуши. Лежеше така, неподвижно, будна, очите ѝ бяха втренчени в черния правоъгълник на прозореца, чакайки да видят първите проблясъци на зората.

19.

В седем и половина сутринта Кет вече седеше в колата си пред кабинета на доктор Стоун. Знаеше, че работното време започва в девет, но не ѝ пукаше. Беше се наситила на всичкото мълчание, което можеше да поеме, мълчание и слушване за звуци, които така и не идваха, стъпки, смях и гласът на Травис, който я вика по име.

Той ще размисли по-трезво и ще ми повярва — казваше си Кет отново и отново. — *Рано или късно ще разбере, че не искам проклетите му пари. Искам само него.*

Само него.

Всичко, от което се нуждае той, е време, за да може да превъзмогне изненадата и гнева си. Това е всичко. Малко време. Аз ще му липсвам и той ще се върне при мен, ще ме прегърне, ще ми каже, че...

— Кати?

Кет се огледа. Трябваша ѝ няколко секунди, за да може да фокусира тъмния, добре ушит костюм на доктор Стоун и загриженото ѝ лице.

— Добре ли си? — попита лекарката.

Когато не получи отговор, тя отвори вратата на колата и се наведе към Кет. Опитните ѝ пръсти я хванаха за китката и напипаха пулса ѝ.

— Добре съм, доктор Стоун. Просто малко...

— ... Изтощена — довърши лекарката вместо нея, оглеждайки смачканите джинси и фланела, с които беше облечена Кет. — Погребвала съм пациенти, които са изглеждали много по-добре, отколкото ти в момента. Можеш ли да вървиш, или да донеса една инвалидна количка?

Кет понечи да се засмее, но след това осъзна, че доктор Стоун съвсем не се шегуваше.

— Гаденето не е от най-приятните неща, които съм изпитвала — обясни тя, опитвайки се да се усмихне. — Но иначе мога да вървя

съвсем нормално.

Другата жена обаче не отговори на усмивката ѝ.

— Яла ли си?

— Тази сутрин ли?

Лекарката присви очи.

— Добре, нека да перифразирам въпроса си. Кога бе последният път, когато се храни?

— Вчера. Чай с бисквити.

— А преди това?

Кет повдигна рамене:

— Травис... — Гласът ѝ изведнъж секна, след като произнесе името му. Тя преглътна мъчително и опита отново. — Отидох на разходка с платноход за няколко дни. Хвана ме морска болест, нещо, което не беше ми се случвало никога досега. Не и в такава степен. Това, което съм поела, е малко сок, чай, препечена филия, половин млечен шейк.

— Колко дни?

— Бях в морето ли?

— Не. Колко дни са минали, откакто не си се хранила нормално?

Кет се намръщи и се опита да си припомни.

— Добре, остави това — рече другата жена отсечено. — Вече ми каза всичко, което исках да зная. — Тя извади връзка ключове от малко кожено портмоне. — Слез от колата.

Под критичния поглед на доктор Стоун Кет се измъкна от малката тойота. Виждайки измъченото ѝ изражение, лицето на доктор Стоун омекна в мрачно съчувствие.

— Хайде. Сега ще ги направя чай с много мед и ще го изпиеш до капка.

Когато Кет се бе настанила удобно с димяща чаша в ръка, доктор Стоун седна в своя стол насреща ѝ. Скръсти ръце и се вгледа в пациентката си, която сърбаше чай и отхапваше едва-едва от бисквитите, които ѝ бе дала.

Лекарката извади списъка с пациентите за деня и започна да преглежда някакви папки. Когато приключи с тях, стана и отиде до шкафа, където съхраняваше документите на всичките си пациентки. Издърпа едно чекмедже и намери папката на Кет. Седна отново и започна да чете, отбелязвайки си нещо в един бележник на бюрото си.

След десет минути доктор Стоун погледна към Кет. Бисквитите ги нямаше. Чашата с чай беше празна, а Кет изглеждаше като задрямала.

— Как се чувстваш? — попита доктор Стоун. — Стомахът ти приема ли храната?

Примигвайки, Кет се обърна и погледна към лекарката. Все още ѝ се гадеше, но реши, че трябва да поеме някак си леката закуска.

— Да, благодаря.

— Колко често ти се гади?

— В последно време почти непрекъснато.

— Колко често повръщаш?

Кет направи гримаса.

— Снощи, тази сутрин. Да, два пъти. И веднъж още докато пътувахме.

— Имаш ли някакво течение?

— Да.

— Колко често? — попита доктор Стоун със спокоен глас.

— Почти през цялото време.

— Много ли?

— Не, обикновено не много. Не както когато съм в нормален период. Тази сутрин обаче... — Гласът ѝ заглъхна.

— Имаше сгърчвания ли? — попита лекарката.

Кет кимна.

Доктор Стоун продължи с въпросите, задаваше ги толкова бързо един след друг, че Кет нямаше възможност да обмисли отговорите си. Накрая лекарката ѝ погледна късите ѝ nelaкирани нокти на ръцете, въздъхна и се обърна към бележките, които си бе водила.

— Желаш ли тази бременност? — попита директно.

— Да!

Лекарката рязко вдигна глава. Кет изглеждаше толкова напрегната, колкото и звучеше.

— В такъв случай се надявам, че си по-силна, отколкото ми изглеждаш в момента — заяви доктор Стоун безцеремонно. — Честно казано, ти си един от най-големите рискове, които съм поемала в кариерата си.

Очите на Кет се разшириха на фона на бледото ѝ лице.

— Какво искате да кажете?

— Сега, точно в този момент, тялото ти прави всичко възможно, за да отхвърли тази бременност. И да ти кажа право, мисля си, че тялото ти е достатъчно мъдро. Това е просто рефлекс за оживяването. Ти едва можеш да удовлетвориш собствените си физически нужди в момента. Откъде би могла да намериш сили, за да удовлетвориш допълнителните физиологични изисквания, свързани с бременността?

— Но... нали бременността е нещо естествено за жената...

— Също толкова естествено е и болестта. Също и смъртта. Както и спонтанният аборт. Такива са раждането, здравето, смехът. Ние просто харесваме някои от тези неща повече от останалите, затова и ги наричаме *естествени*.

Кет затвори очи, искайки ѝ се да може да запуши и ушите си.

— Аз искам това дете.

— Ще направя каквото мога — кимна доктор Стоун. — Всичко, което е възможно. Първите три месеца от всяка бременност са най-рисковите. Много по-рискови, отколкото се предполагаше, преди да бъдат разработени методите за откриване на бременността само след няколко седмици.

Кет я слушаше, но всичко, което чуваше, бе собствената си нужда да роди това дете.

— Независимо какво правиш — продължи лекарката, — независимо какво ще направя и аз, трябва да разбереш, че вероятността да имаш нормална бременност е много, много малка.

Кет издаде приглушен и мъчителен звук.

— Би ли предпочела да те лъжа? — попита меко доктор Стоун.

— Аз... не.

Навеждайки се напред, лекарката хвана здраво стиснатите ръце на Кет и ги постави между своите.

— Помисли си много внимателно за това, Кати. Ти не си стерилна. Подозирам, че химическият състав на вагината ти просто е бил прекалено кисел и това не е позволявало на сперматозоидите на бившия ти съпруг да оживяват в тази среда. Това се среща нерядко, но е проблем, който се разрешава много лесно. — Доктор Стоун се усмихна. — Очевидно в това отношение си пасваш напълно с последния си партньор. Но дори и тази бременност да не е успешна, пред теб ще има и други възможности.

Кет гледаше през лекарката. Другите възможности не означаваха нищо за нея. Тя не ги желаше. Не искаше *дете, от който и да е* мъж. Това, което искаше, бе дете със синьо-зелени очи, кестенява коса и усмивка, която да разтапя сърцето ѝ.

— Аз искам точно *това* дете.

Настъпи тишина, последвана от въздишка.

— Добре. Сега ще ти направим някой изследвания, за да получим представа за състоянието ти — твоето и на плода.

Когато изследванията приключиха, доктор Стоун заведе Кет отново в кабинета си. Медицинската сестра вече бе пристигнала, а малко след това се появи и първата пациентка за деня.

— Ако течението ти беше дори и малко по-голямо — каза лекарката, — нашият първи разговор щеше да бъде чисто формален, а спонтанният аборт — неизбежен.

Кет трябваше да се напегне, за да може да изговаря думите през стегнатото си от страх гърло.

— Не! Няма да го допусна. Аз искам това дете.

— Вярвам ти. Ще се обадя в болницата и ще ги помоля да те чакат.

— *Болницата?* Но аз не мога да си позволя да вляза в болница. Нямам осигуровка.

Когато чу собствените си думи, Кет преглътна и затвори очи. Дупката, която се бе разширявала в сънищата ѝ, бе все още там.

Чакаше я.

Тя бързо отвори клепачите си.

— Няма значение. Ако влизането в болница е единственият начин да задържа детето, все някак си ще намеря парите.

Когато поискаш парите, обади ми се. Документите ще бъдат готови, трябва само да ги подпишеш.

Тя спря да диша, искаше ѝ се да изкрещи, но не беше ѝ останал дъх.

— Отпусни се — измърмори доктор Стоун и нежно разтри стиснатите юмруци на пациентката си. — Напрежението няма да донесе нищо добро нито на теб, нито на бебето.

— Да се отпусна? — Кет се разсмя беззвучно, след това се спря, страхувайки се, че няма да може да се сдържи да не се разкрещи. — Колко време ще трябва да остана в болницата?

— Колкото е необходимо. Със сигурност няколко седмици. Може би и месеци.

Кет пребледня като сняг.

Документите ще бъдат готови, трябва само да ги подпишеш.

Да подпише и да припише бебето си на мъж, който не знаеше какво означава любов.

— Но ти няма да оставаш в болницата — каза лекарката, наблюдавайки внимателно жената пред себе си.

— Колкото повече те гледам, толкова по-сигурна ставам, че ако легнеш в болница и непрекъснато се тревожиш за пари, това само ще влоши още повече състоянието ти. Да не говорим за излагането ти на инфекции в твоето състояние.

Кет се опита да диша нормално, но без особен успех. Тя все още бе настръхнала от мисълта да прекара седмици в болницата, нещо, което ще й струва хиляди долари, пари, с които можеше да се сдобие само ако припише детето си.

Ако си се надявала на брак, направо го забрави. Е, живеј и се учи, малка Кет. Аз вече съм се научил и няма да допусна една и съща грешка два пъти.

Доктор Стоун замислено потракваше с пръсти по една папка с документи.

— Няма да влизаш в болница, но само ако намериш някой, който да се грижи за теб.

Дълбоко във вледенената си душа Кет видя една картинка на топлина и грижовност, която я изгори отвътре: Травис ѝ се усмихва, целува я, слага парченца вкусна храна в устата ѝ.

По тялото ѝ премина тръпка, която я накара да почувства някакво замайване. Не можеше да си позволи да мисли за Травис. Въобще. Нямахше необходимата сила.

— Нуждаеш се от редовно хранене — продължи доктор Стоун. — И трябва да лежиш, докато течението престане. Ако въобще престане.

— Ще мога ли да ставам, за да отида поне до банята, или за да си приготвя набързо нещо за ядене?

— Да отидеш до банята, да. Да си приготвиш ядене, може би. Но кой ще пазарува вместо теб? Кой ще мие чиниите ти? Кой ще те пере? Кой ще се грижи за къщата? Кой ще...

— Ще намеря някого — прекъсна я Кет, не й се искаше да слуша още въпроси. — Ще наема някого.

Доктор Стоун замислено отвори папката с изследванията на Кет.

— Ти живееш на брега, нали?

— Да.

— Има ли стълби?

— Да.

— Не трябва да ги изкачваш — предупреди я лекарката. — И не бива да вдигаш нищо по-тежко от чаша чай. Забрави фотографията, Катрин Кохрърн!

Кет искаше да се възпротиви, но не го направи. Нямахше да рискува бебето за шепа снимки, независимо колко се нуждаеше от парите, които щяха да й донесат.

— Очаквай да ти се обадят от благотворителното дружество — додаде доктор Стоун, записвайки си нещо. — Ще ти носят топла храна по веднъж на ден. Сега си отивай вкъщи и повече не прави никакви планове да шофираш. Отивай право в леглото.

— Добре.

Лекарката остави химикала и хвана студената ръка на Кет.

— Помисли внимателно за това, което правиш. Не можеш да работиш, за да изкарваш прехраната си, и в същото време нямаш достатъчно пари, за да не работиш.

— Аз ще ви платя, независимо...

— Не говори глупости — прекъсна я лекарката. — Въобще не говоря за *моите* такси. Говоря ти за средства, с които *да живееш*. Ако легнеш в леглото и прекараш там седмици или месеци, как ще покриеш всичките си разходи?

— Ще се справя някак си. Все ще намеря начин.

Доктор Стоун изпъшка.

— Тогава, моля те, опитай се да разбереш следното: независимо какво правиш или какво не правиш, вероятността да абортираш преди края на третия месец е много голяма.

— Не!

— Да — продължи лекарката, все още държейки ръката на Кет, опитвайки се да ѝ предаде от своята топлина. — Това не е единственият ти шанс да имаш дете. Следващия път, когато забременееш, ще говорим за по-хубави неща, като своенравни бебета и смяна на пелени.

Но Кет знаеше, че няма да има следващ път. Никога повече не би се доверила напълно на някой мъж.

Ако ме излъжеш веднъж — проклета да си, ако ме излъжеш два пъти — проклет да съм аз.

Отнякъде, някак си трябваше да намери сили.

— Ще ти изпиша хапчета против гадене за няколко седмици — каза лекарката, пусна ръката на Кет и започна бързо да пише рецептата.

— Това няма ли да навреди на бебето?

— Не. Това, което наврежда на бебето, е липсата на силна майка. Не можеш да възвърнеш силите си, освен ако не започнеш да се храниш нормално и редовно. Сестрата ще ти направи няколко инжекции, преди да си тръгнеш. Ще те посещавам веднъж в седмицата, освен ако не се наложи да идвам по-често. Някакви въпроси?

Кет безмълвно поклати глава.

Доктор Стоун ѝ се усмихна за довиждане:

— Това е всичко засега. Обаждай ми се Кати. Аз съм тук, за да помагам.

Кет караше към къщи бавно, мислейки си какво трябва да свърши. Пазарене, отваряне и затваряне на вратата на гаража, слизане надолу по стълбите към къщата, носейки чанти с храна, подреждане на продуктите в шкафовете. Не биваше да прави нищо от тези неща, но в същото време искаше да се храни, и то добре.

Когато почувства, че започва да се впуска в прекалено много подробности за това какво трябва да бъде направено, тя се насили да събере мислите си и да мисли за нещата едно по едно.

Щеше да намери някакъв път към брега. Винаги досега го бе намирала. Тя беше много добър плувец.

Зави към къщата си, погледна към затворената гаражна врата и леко повдигна рамене. Боята на тойотата щеше все някак си да изтърпи излагането на соления морски въздух докато стопанката ѝ отново е в състояние да вдига и да спуска тежката гаражна врата.

Тя излезе от колата и заслиза бавно по стълбите, движейки се изключително внимателно. Вътре в къщата я очакваха още две стълбища. Внимателно бе обмислила движенията и бе стигнала до извода, че да се обади на Шарън, бе много по-умно, отколкото да изкачва стълбите на съседката си, които бяха много по-стръмни, отколкото на нейната къща.

Веднага след като се добра до телефона в работния си кабинет, Кет се обади на майката на Джейсън.

— Шарън? Обажда се Кати.

— О, боже! Да не би Джейсън пак да е изпуснал училищния автобус?

— Не... — Кет се поколеба. Беше ѝ изключително трудно да моли за помощ, но просто нямаше никакъв друг избор. — Искам да те помоля за една много голяма услуга.

— Казвай — отвърна Шарън ентузиазирано.

Кет заговори бързо, искайки да приключи колкото се може по-бързо с въпроса.

— Ще трябва да си почивам за известно време. На легло. Не бива да вдигам нищо, дори и фотоапарат.

— Кати! Какво се е случило? Да не би да си паднала лошо?

В гласа на Шарън се усещаше истинска загриженост. С особения си и неустоим чар Джейсън сякаш беше пришил една за друга двете най-важни жени в живота му.

— Паднала ли? — Кет се изсмя странно. — Не и по начина, по който си мислиш. Бременна съм. И искам да износя детето. Затова трябва да лежа, докато ми спре течението.

— Кати... о, Кати, не знам дали да те поздравявам, или да плача. Травис доволен ли е?

— Той няма нищо общо. — Гласът ѝ бе равен и безизразен. — Но можеш да ме поздравяваш така или иначе. Аз искам това дете. Ще обърна света, но ще го имам.

Настъпи тишина. Накрая Шарън каза:

— Ще направя всичко, каквото мога, за да ти помогна. Помятах на два пъти, преди да родя близнаците, а и те бяха родени пет седмици по-рано, въпреки че взехме всички необходими мерки.

Кет не знаеше какво да каже. Това, че Шарън бе помятала, едновременно я плашеше и в същото време я караше да се чувства по-малко самотна.

— Съжалявам — прошепна Кет. — Не знаех.

— Жените обикновено не говорят за такива неща. Това ги кара да се чувстват неадекватни. Глупаво е, но е така. Не се хващай в този капан, Кати. Да изгубиш бременността си, е достатъчно лошо. Но и да се укоряваш за това, може да доведе до разпадане на целия брак.

— В това отношение нямам никакъв проблем.

Шарън издаде смешен звук, наполовина смях, наполовина плач.

— Затваряй телефона и отивай в леглото. Ще дойда да те видя веднага след като пристигне бавачката, освен ако не се нуждаеш от нещо още сега.

— Не, добре съм. Добре съм. Благодаря ти, Шарън.

— Не ми благодари. Ако не беше ти, сега с Джейсън сигурно въобще нямаше да си говорим.

Вечерта Кет лежеше в леглото си и наблюдаваше как залязващото слънце преобразява небето на запад. От хоризонта пламтяха цветове, хвърлящи разтопена красота над извиващите се вълни.

В следващия момент видя „Уинд уориър“ да пори водите на искрящото море, отправил се след залязващото слънце към тъмнината зад хоризонта.

— Заминаващ... заминал...

Травис отплаваше в нощта на крилете на огромната си черна птица, оставяйки Кет сама.

Най-накрая тя заспа неспокойно, непрекъснато се въртеше и обръщаше. Събуди се посред нощ, а на устните ѝ беше застинал вик.

Нямаше нито легло, нито къща, нито земя. Падаше. Тя падаше.

И нямаше нищо, на което да се надява, освен утринта.

Обляна в студена пот, увита в завивките си, Кет лежеше като замръзнала на едно място, страхуваше се да помръдне, за да не се

завърти отново светът пред очите ѝ. През прозореца се виждаше само мрак, стелещ се от хоризонт до хоризонт, и непрогледен.

Джейсън и утринта пристигнаха заедно в къщата на Кет. Тя се изправи бързо, облече халата, който Шарън беше преметнала на един стол до леглото ѝ, и застана в очакване прекрасната усмивка на момчето да прогони и последните остатъци от кошмарите, които беше сънувала. Когато се появи на вратата на спалнята ѝ, той държеше няколко пакета с какао на прах и се усмихваше.

— Мама ме научи как да приготвям това — похвали се той гордо. — Така че няма да трябва повече ти да го правиш.

Той изчезна още преди Кет да е успяла да отговори. Тя дочу шумове от кухнята, включително и звук от нещо счупено, който я накара да затаи дъх.

След няколко минути Джейсън връхлетя в спалнята, носейки празни чаши и поднос с препечени филийки. Остави всичко на нощното шкафче и хукна обратно към кухнята. Този път се върна бавно, носейки внимателно кана, пълна с горещо какао.

Започна да разлива течността в чашите с не особено уверена ръка, но все пак по-голямата част от какаото се озова в тях. С доволно изражение подаде на Кет една филия, дебело намазана с мед, и чаша с какао.

Тя му се усмихна, доволна, че хапчетата против гадене имаха ефект.

— Мирише много апетитно, а и така изглежда. Благодаря ти! Ти наистина си чудесен.

Момчето се усмихна гордо:

— Казах на мама, че мога да се справя сам. Освен това — продължи той, посягайки към една филийка, намазана с фъстъчено масло, — ако беше дошла тя, щеше да доведе и близнаците, а никой не би могъл да се храни в компанията на две вресящи бебета.

За Кет нямаше тактичен начин да не се съгласи със своя благодетел. Затова не каза нищо и колебливо захапа филийката си, очаквайки със страх стомахът ѝ отново да се разбунтува. Беше много облекчена, когато тялото ѝ възприе храната без възражения.

— Искаш ли нещо друго, преди да тръгна за училище? — попита Джейсън, облизвайки пръстите си.

— Не, благодаря — отвърна Кет. — През цялата последна седмица не съм яла толкова много.

Тя си взе още една филийка с мед от купчината в центъра на подноса. Първо я загриза колебливо, но след това събра повече смелост. Всъщност беше много вкусно. Посегна към каната с какао, но Джейсън я изпревари.

— Мама каза, че не трябва да вдигаш нищо тежко. — Намръщвайки се напрегнато, той доля чашата ѝ.

— Благодаря ти — промърмори тя, дискретно облизвайки капчиците от течността, които се стичаха от външната страна на чашата и всеки момент щяха да капнат на леглото.

Телефонът иззвъня.

Сърцето на Кет се преобърна за миг, преди да осъзнае, че това *не би могло* да е Травис. Той се носеше някъде по вятъра, отминал така, както и вчерашната слънчева светлина.

Тя инстинктивно понечи да стане, за да вдигне слушалката. След това си спомни, че не бива да става от леглото, камо ли пък да слиза и да се качва по стълбите към работната ѝ стая. Вчера бе оставила телефона там, тъй като беше по-тежък от чаша с чай, което беше максималната тежест, позволена ѝ да вдига.

— Аз ще се обадя — подвижна Джейсън и хукна надолу.

Върна се след няколко минути.

— Беше мама. Каза, че отива до супермаркета и пита дали се нуждаеш от нещо.

Кет посегна към бележник на нощното ѝ шкафче и откъсна едно листче, съдържащо списъка с покупките, които ѝ бяха необходими.

— Би ли ми подал чантата, ако обичаш.

Джейсън грабна дамската ѝ чанта и я сложи на леглото до нея. Усмивката му беше ярка като слънцето. След като бе видяла отплаването на „Уинд уориър“ в нощта, тя се нуждаеше от компанията на Джейсън повече отвсякога.

Кет измъкна чековата си книжка, изохквайки, когато обгорената ѝ ръка се докосна до ципа на чантата. Изгарянията бяха по-скоро страшни на външен вид, отколкото болезнени. Травис бе успял да отмести ръката ѝ от пламъците, преди да се изгори достатъчно, за да се

образуват мехури. В момента всичко, което се виждаше, бяха няколко ивици зачервена кожа, които щяха да се обелят след няколко дни, подобно на изгаряния от слънце.

Много ѝ се искаше и останалата част от нея да може да се излекува толкова бързо.

— Дай това на майка си — каза Кет, подавайки му чека и списъка. — И ѝ кажи, че съм ѝ много благодарна. А когато се прибереш от училище, ще ме научиш как се играе на „Хайде за риба“.

— Разбира се, с удоволствие. — Той се обърна и се завтече към задната врата.

— Чакай! — извика след него Кет, поглеждайки през прозореца към прииждащите вълни. — Приливът вече е дошъл. Мини през предната врата.

— Няма страшно. Просто ще се промъкна между вълните.

Той изхвъркна навън преди Кет да може да възрази. Тя напрегнато го гледаше как се втурва надолу по стълбите към плажа. Когато стигна до последното стъпало, той се спря и изчака да отмине една голяма вълна. След това се завтече по пясъка и се метна на стълбите, водещи към неговата къща, още преди следващата вълна дори да е наближила краката му.

Успокоена, Кет отново се отпусна в леглото. След няколко минути сънят най-после дойде, потапяйки я в черен прилив, който я отнесе някъде навътре в морето.

20.

Кет се събуди от извъняването на телефона. Вече бе почти станала, когато си спомни, че не бива въобще да се помръдва от леглото. Отпусна се обратно на възглавницата и се опита да си спомни дали беше включила телефонния секретар.

Не беше. Между извъняванията откъм кухнята се чуха и други шумове. Отваряне и затваряне на кухненските шкафове, на хладилника, нещо издумка при поставянето му на един от рафтовете.

— Шарън? — извика Кет, когато телефона извъня за четвърти път.

— Оставям продуктите — отвърна Шарън от кухнята, а телефонът извъня още веднъж. — Имаш ли телефон при теб?

— Не. И съм забравила да включа секретаря.

— Аз ще го включа, след като отговоря на това обаждане.

След няколко минути Шарън влезе в спалнята на Кет. В едната си ръка носеше телефонния апарат, а в другата — секретаря.

— Обади се рамкировчикът — каза Шарън. — Вече имат готови диапозитиви, които искат да видиш. — Тя огледа стаята. — Къде е изводът за телефон?

— Ей там. — Кет посочи стената зад леглото си. — Благодаря ти. Наистина оценявам това, което правиш за мен.

— Моля ти се, няма за какво. Много се радвам, че има поне един възрастен, с когото мога да си говоря. — Шарън включи телефона, свърза го със секретаря и потърка ръце в джинсите си. — Има ли още нещо, което трябва да се премести?

— Нищо, което да е неотложно. Когато си поотпочина още малко, ще сортирам и ще изпратя по пощата някои диапозитиви. — Кет направи гримаса. — Грешка. Аз ще ги сортирам, а, ти ще ги изпратиш. — Тя разтърка очи и погледна към съседката и приятелката си.

— Шарън, сигурна ли си, че имаш достатъчно време, за да се занимаваш и с мен?

— За всичко, което ти е необходимо. — Тя побутна една къдрица от кестенявата си коса зад ухото и натъпка блузата си на сини ивици в джинсите. — Ако не беше ти през последните четири месеца, Джейсън и аз отдавна да сме се подлудили един друг. Довечера ще изпратя Стив да премести леглото ти точно до прозореца. Така ще можеш да гледаш океана и плажа и разхождащите се по него хора.

— Благодаря ти — засмя се нервно Кет. — Май това е единственото нещо, което ти казвам в последно време. Благодаря, благодаря и пак благодаря.

— Въобще не се притеснявай — възпря я Шарън, усмихвайки се. — Бог е свидетел колко много си направила за мен. Крайно време беше и ти да получиш нещо в отплата.

Когато Шарън си тръгна, къщата изведнъж опустя. Ако беше в нормалното си състояние, Кет би отишла да сортира диапозитиви или щеше да седне на бюрото си, за да поддържа безкрайната си кореспонденция или счетоводните книги.

Но нищо вече не беше нормално. Тя бе прикована в леглото и единствената ѝ компания бяха собствените ѝ мисли. Не можеше да се осланя дори и на своите фотоапарати за утеха и разсейване. Всичко, което можеше да прави, бе да лежи в леглото и да се опитва да не мисли.

Но не се получаваше.

Мислите ѝ продължаваха да скачат между Травис и чекови книжки, между гърчовете, които чувстваше в корема си, и течението, което я ужасяваше все повече сега, когато знаеше причината за него.

Когато мислите за тези неща ставаха прекалено болезнени, винаги можеше да прехвърли тревогите си към положението с парите. Или по-точно — с липсата на такива. До четири дни Кет трябваше да уреди сметките си с компаниите за кредитни карти, както и да изпрати, чековете за близнаците и за майка си. Сумата, която трябваше да изпрати, надвишаваше всичките ѝ налични пари с дванадесет хиляди шестстотин и петдесет долара, плюс-минус няколко долара.

Ако беше в състояние да работи, дефицит пак щеше да има, но в никакъв случай нямаше да бъде толкова голям. Успяла да си уреди няколко ангажимента, които щяха да ѝ донесат около дванадесет хиляди долара, но сега се налагаше да ги отмени всичките.

Ако не дойдеше Големият чек от „Енерджистикс“, тя въобще нямаше представа как ще се справи с положението.

Стомахът ѝ се сви.

Не се тревожи за парите — каза си Кет бързо. — Това не е добре за бебето.

Втрещена в тавана, тя отново си повтори съвета на лекарката да не се безпокои. След това се зачуди защо не беше възможно просто да лежи и да не мисли за нищо.

Спомените нахлуха в нея като черна светкавица. Травис, любовта му, гневът му, спомени, които я изгаряха отвътре така, че се извъртя в леглото, сякаш опитвайки се да избегне непоносима болка.

Плачът сигурно би ѝ помогнал, но очите ѝ сякаш бяха пресъхнали. Травис не беше ѝ оставил нищо, дори и надежда. А без надежда не можеше да има сълзи.

Телефонът извъня, стряскайки я. Кет понечи да стане, сети се, че не бива и протегна ръка към слушалката, както си лежеше.

— Ало — отзова се тя пресипнало.

— Това ти ли си, Кохрън?

Кет прочисти гърлото си:

— Здравей, зелени ангеле. Да, аз съм.

— Гласът ти звучи странно. Денвърс там ли е? Обаждах се в къщата на братовчедка му, но никой не отговори.

Борейки се с чувствата си и неспособна да говори, Кет стисна слушалката така, че пръстите я заболяха.

След това бавно възвърна самообладанието си. Трябваше да свикне да чува неочаквано името на Травис. Щеше да се наложи да свикне и с факта, че никога повече нямаше да се събуди, усещайки топлината на масивното му тяло, никога повече нямаше да види искрящите му от страст очи, никога повече нямаше да види усмихващите се устни, докато се навеждаше към нея, за да я целуне, никога повече нямаше да вкуси сладко-соления му вкус, никога повече...

— Кохрън? Там ли си?

— Да. — Кет се насили да преглътне буцата, която беше заседнала на гърлото ѝ. — Просто съм малко сънена. Ти най-последно успя да ме улучиш докато спя.

— Добре ли се чувстваш? — гласът на Харингтън прозвуча колебливо.

— Добре съм — отвърна тя с глас, който говореше точно за обратното. — Добре съм.

Той издаде звук, който означаваше, че въобще не е убеден в това.

Кет си пое дълбоко въздух. Трябваше да каже нещо на Харингтън. Най-малкото, което трябваше да му каже бе, че трябваше да отпишат проекта за книгата „Докосването на Денвърс“, освен ако издателят не се задоволи със снимките, които вече бе направила.

— Родни? — успя да каже тя.

— Седнал съм — отговори Харингтън сухо. — Така че продължавай.

— Травис отплава. Ще ти изпратя диапозитивите, които съм направила за книгата. Ако не са достатъчни, ще трябва да намериш друг фотограф.

Думите се изляха от устата ѝ, сякаш като говореше бързо, Кет се надяваше да приключи с всичките обяснения още преди Харингтън да е разбрал как се чувства.

— Хей, не се притеснявай — обади се Харингтън меко. — Денвърс понякога става неспокоен, заминава, пак се връща.

— Не и този път. — Гласът ѝ беше много ясен и сигурен.

Настъпи дълга пауза, последвана от въздишка.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Опитвам се да бъда.

— Опитай се да мислиш за нещо друго. Например за работа. Мога да ти уредя няколко международни ангажимента. Всъщност точно днес сутринта разговарях с Милър от Париж и...

— Не — прекъсна го тя.

— Какво? Защо не! Да не би да имаш нещо против французите?

Кет стисна слушалката и си помисли за лъжите, които можеше да каже на своя зелен ангел. Но знаеше, че Харингтън най-малко от всички на този свят заслужава да го лъже. Той ѝ бе помогнал, когато бе изплувала от морето, гола непозната, която отчаяно се нуждаеше от съчувствие и подслон. Беше ѝ дал и двете, без да се поколебае, без да задава никакви въпроси, и досега никога не беше поискал нещо в замяна.

— Лекарката ми каза, че трябва да остана на легло за известно време — информира тя с равен глас. — Не бива да се занимавам с никаква работа.

От другата страна не последва никакъв отговор.

— Това е само временно — продължи Кет. — Ще ти се обадя, когато можеш отново да ми уреждаш ангажименти.

— Кохрън, какво, по дяволите, става с теб?

Нямаше начин да избяга от отговора. Нито пък би могла да го омекоти. Нито пък да не обърне внимание на въпроса.

— *Бременна съм* — изрече тя храбро. — И тъй като искам да остана такава, трябва да прекарам известно време в леглото.

— Бременна! Мили боже! За какво си мислехте вие двамата... — Харингтън изведнъж млъкна и успя да преглътне остатъка от коментара си.

Кет се усмихна въпреки болката, която изпитваше.

— Защо изглеждаш толкова ужасен? — попита тя.

— Не ужасен, а шокиран, и това е, защото Травис е абсолютен фанатик по отношение на нежеланите, тъй, искам да кажа...

— Виж, не се тревожи — прекъсна го Кет. — Аз си мислех, че съм стерилна. Това бебе е просто някакво чудо.

— И то какво чудо! Легнала си на легло, когато най-много се нуждаеш от работа.

— Никой не е казал, че чудесата винаги идват в най-подходящия момент.

Въпреки всичко Кет се усмихваше. Дори и само мисълта, че е бременна, я караше да се чувства щастлива от неочакваната си плодовитост, не можеше да спре да си мисли за чудния дар, който растеше в утробата ѝ. С него тя бе готова да посрещне всякакви изпитания.

— Денвърс знае ли? — попита Харингтън направо.

— Да.

— Тогава защо, по дяволите, те е напуснал?

— Попитай го, когато го намериш. Ако го намериш.

— Ще го попитам. И той ще ми отговори, дори и ако трябва да намеря някой, който да го държи, докато го пребия от бой. Никой не може да се отнася към теб по този начин и да му се размине. *Никой!* Дори и най-добрият ми приятел. — Харингтън издаде сърдит звук. —

Особено пък най-добрият ми приятел. А аз си мислех, че той и ти ще... о, по дяволите... Съжалявам, Кохрън. Иска ми се никога да не бях и помислял за книга за негодник на име Денвърс.

— Няма за какво да съжаляваш — успокои го Кет. — Аз не съжалявам за нищо. Всеки би трябвало да се понесе по една голяма и разбиваща се вълна поне веднъж в живота си.

Последва дълга пауза, преди Харингтън да попита:

— Имаш ли нужда от нещо?

— Само от чека на „Енерджистикс“.

Отново последва пауза.

— Точно във връзка с това се обаждам — поде Харингтън с нежелание. — „Енерджистикс“ са подали молба в съда за обявяване във фалит. Плащат дълговете си в съотношение шест цента за един долар. Адвокатът ни в момента подготвя необходимите документи за нашия иск.

Кет не чу почти нищо друго, освен думата фалит.

— Кохрън? Чуваш ли ме?

— Да...

— Какво става с изложението в Лос Анджелис? Готова ли си за него?

— При рамкировчиците има една серия от снимки, които са готови за изпращане — каза тя механично. — Но има още много неща, които трябва да се подготвят. Просто не съм имала време, за да подбера подходящите рамки.

— Тогава остави галерията да свърши това. Те и без това никога не харесват рамките, които си избераат изложителите. — Харингтън се поколеба, изруга под носа си и изплю камъчето. — Знам колко много разчиташе на онзи чек от „Енерджистикс“.

— Ще се оправя някак си. Винаги съм се оправяла.

— Да, но тогава не си била бременна. Разбира се, Травис ти дължи...

— Не!

Една-единствена дума. Нямахше нужда от повече обяснения.

— В такъв случай аз ще ти дам... — започна Харингтън.

— Не — прекъсна го отново Кет. — Нито Травис, нито ти. Никой. Ще се справя сама.

Тя чу ехото от думите си, също толкова свирепо, колкото бе и това от гласа на Травис, когато ѝ беше предложил чек за един милион долара.

Държанка.

Курва.

Спомените предизвикаха гняв у Кет, но Харингтън не беше направил нищо, за да си го изкарва на него. Затвори очи и напрегна всичките си сили, за да запази гласа си спокоен.

— Но все пак благодаря ти за предложението, зелени ангеле! Оценявам го! А още повече оценявам, че се сети да го направиш.

— Ще говорим за това по-късно — каза Харингтън след малко. — Когато се почувстваш по-добре.

Кет не отговори. Доколкото зависеше от нея, тази тема бе приключена.

— Кати...? — Той въздъхна. — Грижи се за себе си. Ще ти се обадя пак.

— Разбира се — отвърна тя механично. — Чао...

Слушалката изщрака на поставката си.

Дълго време в стаята не се чуваше никакъв звук, освен собственото ѝ дишане и приглушения глас на морето. Кет лежеше на леглото, вторачена в двете красиво рамкирани снимки, закачени на отсрещната стена на спалнята. Толкова много бе искала да ги покаже на Травис, но си бе наложила да изчака, докато и двете са добре матирани и рамкирани.

Сега вече бяха готови.

Но сега той вече си беше заминал.

Първата снимка бе увеличена до действителни размери. Това бе направена отблизо фотография на Травис в нощта, когато бе дялал корабчето за Джейсън. Светлината от подвижната лампа осветяваше лицето му, правейки косата да изглежда като златна, а очите — като два синьо-сиви скъпоценни камъка. Напрежението, концентрацията и интелигентността му бяха толкова живи, колкото и очите. Светлината къпеше ръцете, откривайки малките белези по тях, силата им, напрежението на дългите пръсти, държащи коравото парче абанос, стоманения проблясък на ножа, който дълбаеше дървото.

Снимката беше толкова истинска, че Кет имаше чувството, че ако произнесеше името му — Травис би вдигнал глава и би ѝ се усмихнал.

Втората снимка беше голяма колкото разтворен вестник. Това бе една от фотографиите, които бе направила първия път, когато бе видяла „Уинд уориър“, преди още да знае името на кораба, нито пък името на създателя му. На нея слънцето блестеше на фона на смрачаващото се небе. Корабът беше излязъл сякаш от някаква старинна легенда със своята абаносова грация и сила, готов да отплава към безкрайните морски ширини.

Това бе изключителен образ, един от най-добрите, които Кет някога бе улавяла с фотоапарата си. Но нямаше с кого да го сподели.

Тя затвори очи, но продължаваше да вижда „Уинд уориър“, летящ по вълните към спускащата се нощ. Чувствата преминаха през нея, разтърсвайки я.

Искаше ѝ се да мрази Травис.

Но знаеше, че не може.

Яд, ярост — да. Кет можеше да изпитва тези чувства по отношение на Травис, както и други, на които в момента просто не можеше да намери точните имена. Но омраза?

Не, омраза не. Той бе създал прекалено много красота. Беше я научил какво означава страст. Травис бе като огън, горящ в ледената среда на нощта. Тя бе знаела за опасността, на която се излага, но въпреки това бе стояла прекалено близо до пламъците му. А това бе нейна грешка, не негова.

И когато всичко беше казано, когато и последната дума бе погребана под мълчанието и леда, оставаше фактът, че Травис ѝ бе дал красотата, която познаваха много малко жени. За известно време тя бе част от неговия буен и нежен огън, толкова красив и див, колкото и самият пламък, горящ в него. Сега времето на огъня беше отминало, пламъците се бяха разпръснали в мрака и вятъра, не беше останало нищо, освен спомена за топлината... и един ембрион, скрит вътре в нея, борец се за живота си.

Този ембрион заслужаваше своя шанс да гори.

Кет бавно се обърна към телефона, вдигна слушалката и избра един седемцифрен номер. След три извънявания от другата страна отговори приятен женски глас.

— Аукционна къща Тайдуотър, с какво мога да ви бъда полезна?

Кет написа и последния чек, запечатана последния плик и залепи и последната марка. След това се отпусна на възглавницата и се втренчи в купчината от плिकове. Компаниите за кредитни карти нямаше да я безпокоят поне в продължение на месец. Но наемът щеше да почака. Както и процесорът и рамкировчикът.

Щеше да се тревожи за тях през следващия месец. Тогава щеше да се тревожи и за много други неща, но не и сега.

Не сега...

Днес трябваше да бъде благодарна, че таксите за обучението вече бяха платени и че ѝ бяха останали достатъчно пари, за да изкара следващите три седмици. А може би дори и четири, ако беше много, много внимателна. Ако това не беше достатъчно... е, все щеше да намери някакъв начин, за да се задържи на повърхността.

Аз съм добър плувец — повтаряше си тя. — Всичко трябва да си дойде на мястото. Ще направя така, че нещата да потръгнат.

Кет се обърна на една страна, притисна една допълнителна възглавница към корема си и се опита да не обръща внимание на гърчовете, които чувстваше вътре в себе си. Непрекъснато си повтаряше, че течението ѝ е намаляло значително през дългите дни, които бе прекарала в леглото. Но сама не знаеше дали да си вярва.

Гърчовете понякога направо я подлудяваха от болка, след това я отпускаха, за да се върнат отново с удвоена сила. По тялото ѝ преминаваха горещи вълни, следвани от студени тръпки, които пък обикновено бяха последвани от гадене.

Откъм външната врата се дочу почукване, последвано от гласа на доктор Стоун.

— Кати?

— Вратата е отворена — извика Кет.

Доктор Стоун влезе в спалнята и се огледа.

— Много е хубаво тук. Много по-добре, отколкото в болнична стая.

Кет се опита да се усмихне въпреки болките, които чувстваше.

— Винаги когато дойдете, казвате това. Аз пък добавям: *И по-евтино.*

Лекарката се усмихна:

— Да, и това е вярно. Имаш нови раковини? — попита тя, поглеждайки към купчинката на нощното шкафче на пациентката си.

— Да, Джейсън ми носи нови всеки ден.

Кет разсеяно ги разбърка с пръст. Те караха светлината и сенките да се преобразуват във форми, които бяха едновременно фантастични и истински. Слънчевата светлина нахлуваше през огромния прозорец до леглото. Светлината заливаше спалнята, отразявайки се в белите пликове и смачкани хартии, които бяха останали след кампанията по плащането на сметките.

— Работиш ли? — попита доктор Стоун, поглеждайки към пликовете.

— Просто се наложи да се занимая с някой дребни неща. Шарън ще ги изпрати утре.

— Няма нужда. Мога да ги изпратя и аз, когато се прибирам към къщи.

Доктор Стоун събра пликовете и ги постави в коженото си куфарче. След това огледа пациентката си с бърз и изпитателен поглед. Когато приключи, тя седна в стола, който бе притеглен близо до леглото на Кет специално за посетителите ѝ.

— Не съм по-зле отпреди, нали? — попита Кет, гледайки я разтревожено.

— Минаха вече десет дни. Честно казано, надявах се на някакъв прогрес през всичкото това време. Нали не си мърдала от леглото?

— Не, не съм. Ставам само за да отида до банята.

— Храниш ли се добре?

Вместо да ѝ отговори, Кет ѝ връчи списъка с ястията, датиращ от последната лекарска визита. Доктор Стоун го прочете мълчаливо, кимайки на няколко пъти одобрително с глава.

— А как си със съня? — попита тя.

Кет впери поглед в ръцете си, които инстинктивно се бяха свили. Не бе спала нормално от момента, в който бе видяла Травис да отплава със своя „Уинд уориър“ отвъд хоризонта.

— Спя — само измънка тя.

— По колко часа на нощ?

— По няколко.

— Какво означава *няколко*? Два? Четири? Шест?

— В повечето случаи около три. Понякога... и по-малко.

Доктор Стоун се намръщи.

— Гърчове ли те събуждат?

— Не, сънищата.

— Опиши ми ги?

— Всъщност той е само един. — Кет преплете пръстите си. — Или поне има само един завършек. Попадам на една дупка в центъра на вселената и пропадам в нея, след което се събуждам обляна в студена пот и цялата трепереща. Трябва ми известно време, докато осъзная, че това е било само сън.

— Оставяй лампата включена през нощта.

— Така правя. Просто — тя си пое дълбоко въздух — сънят е прекалено истински.

Доктор Стоун постави ръка върху стиснатите пръсти на пациентката си.

— Не си ми казала нищо за бащата на бебето. Той знае ли, че си бременна?

Лицето на Кет изведнъж се изпъна, без да изразява нищо.

— Да.

— Разбирам... — Лекарката внимателно подбра следващите си думи. — Ти не си от жените, които биха преспали с един мъж просто ей така, случайно. Все още ли го обичаш?

— Във всеки случай не го мразя — отвърна Кет, не желаейки да конкретизира повече чувства, с които и тя самата не беше наясно.

— Дори и след като те е изоставил?

Кет затаи дъх, припомняйки си яростта на Травис и... агонията му. Чувството, не е бил предаден, което изпитваше, бе толкова дълбоко, колкото и нейното.

Дори и по-дълбоко.

Тя вече можеше да разбере и това, докато преди бе в състояние да види само болката, която изпитваше тя самата.

— Аз не го мразя — повтори тя тихо и уверено.

— И затова желаяш това дете. Други мъже, други бебета просто не те интересуват, така ли е?

— Да.

— В такъв случай няма нищо странно, че не можеш да спиш. Мъжът те е изоставил, а и ти губиш битката за детето.

— Не!

Ръката на доктор Стоун леко стисна пръстите на Кет.

— Слушай ме внимателно — започна лекарката. — Трябва да започнеш да свикваш с мисълта за това, което почти неминуемо ще се случи.

— Не!

— Да, Кати. Ако не се подготвиш, може да се случи така, че изобщо да не се събудиш, когато пропаднеш отново в онази дупка. Просто ще продължаваш да падаш.

Кет затвори очи, не искаше да гледа съчувственото изражение на другата жена.

— Не обвинявай себе си — продължи тихо лекарката. — Цяло чудо е, че въобще си бременна все още. Ти имаш забележителна воля. Но дори и тя сигурно няма да ти помогне в този случай.

Кет бавно отвори очи и видя загрижеността на лекарката, както и увереността ѝ, че бременността ще бъде загубена.

— Защо? — прошепна Кет.

Доктор Стоун се поколеба, след това каза:

— Сблъсквала съм се с хиляди бременности, акуширала съм при раждането на хиляди бебета. И съм се научила да не поставям под съмнение мъдростта на женското тяло, особено пък в първите три месеца на бременността. Научи се да приемаш всички вероятности, Кати. И след това, когато умът ти е бистър, остави тялото си да реши кое е най-доброто. То знае повече, отколкото която и да е било от нас.

Кет си пое дълбоко въздух.

— Добре, ще се опитам. Но аз толкова много желая това дете!

Усмивката на лекарката беше едновременно тъжна и успокояваща.

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да поставя едно здраво новородено бебе в ръцете ти.

Кет погледна бързо в тъмните и състрадателни очи на доктор Стоун.

— Ще помисля за това... което казахте.

— Добре. — Лекарката се изправи. — Ще се видим след три дни. Обади ми се незабавно, ако има някаква промяна в кръвенето или пък ако гърчовете станат ритмични и прекалено болезнени. Имаш ли нужда от нещо друго?

— Не, от нищо. Само... — Гласът на Кет замря.

Тя разтвори ръце и ги постави върху утробата си, сякаш за да предпази нещо, казвайки по този начин всичко, което не можеше да каже с думи.

— Помисли за това, което ти казах, Кати. Опитай се да живееш в мир със себе си.

Кет не отговори.

Вратата зад доктор Стоун се затвори.

Светлината, която нахлуваше през прозореца, бавно се промени от жълто към златно, а след това и към тъмнооранжево. Без да помръдва, Кет лежеше и наблюдаваше промяната, която настъпва в морето, опитвайки се да разбере немислимото и да приеме невъзможното.

Цяло чудо е, че все още си бременна.

Научила съм се да не поставям под съмнение мъдростта на женското тяло.

Остави на тялото си да реши.

— Не — прошепна Кет. — Не мога.

Ако не се подготвиш, някой път, когато попаднеш в онази дупка, може и да не се събудиш. Просто ще продължаваш да падаш.

Приеми. Приеми. Приеми.

И въпреки всичко Кет не беше в състояние. Просто не можеше да приеме мисълта, че би могла да загуби малкия зародиш вътре в себе си.

Затова започна да мисли за други неща, мислите ѝ се рееха безцелно в настъпващия мрак, търсейки черната сянка на един изчезнал кораб.

21.

Ден и нощ, на слънчева или лунна светлина, Тихият океан се движеше посредством вълните си от хоризонт до хоризонт. Обикновено дори и само величествеността на морето изчистваше душата на Травис от нетърпение и гняв. Но не и този път. Вече бе спрял да брой от колко дни плаваха в открито море.

Само знаеше, че не е минало достатъчно време.

Кет не се беше обаждала в къщата на братовчедка му, нито пък на адвокатата му.

Но ще го направи — каза си Травис с горчива увереност. — Тя няма достатъчно пари, за да издържа дете. Ако е прекалено свенлива, за да остави съобщение на телефонния секретар, би могла да вземе номера, който съм оставил на Харингтън, или пък той би могъл да я свърже направо с кораба чрез радиовръзка.

Кет е голямо момиче и не може да не се сети за това. Стремежът ѝ бе да ме обвърже за цял живот, но тя е достатъчно умна, за да се възползва от единствената възможност, която ѝ остава, и да прибере парите, които ѝ предлагам.

Стерилна.

Боже мой, как можях да се вържа на лъжите ѝ толкова лесно.

Травис продължаваше да разсъждава отново и отново за връзката си с Кет, от началото ѝ на скалистия бряг, до бруталния ѝ край. Искаше му се да проумее къде бе сгрешил най-много, как бе станало така, че тя напълно го бе оплела в паяжината си.

Не че бе пренебрегвал възможността Кет да забременее от него. Точно затова ѝ беше поставил въпроса ребром.

Аз не съм заразен, но искам да знам дали ти вземаш някакви мерки против забременяване.

Тя бе отговорила с нежелание, което му се бе сторило подозрително.

Аз няма да забременея.

Той обаче я беше притиснал, тъй като държеше да знае истината.

Сигурна ли си?

Да, напълно съм сигурна. Но това няма значение.

Има значение и още как. Веднъж вече попаднах в подобен капан. И това ми е предостатъчно.

Не се безпокой, господин Т. Х. Денвърс. При мен няма никаква опасност да попаднеш в такъв капан.

Какво означава това?

Че съм стерилна.

Кет се бе показала толкова засегната и уязвима, че той не бе настоявал повече и така и не бе поискал някакво доказателство за думите ѝ.

Лъгала го бе от начало докрай. А той ѝ беше вярвал.

От началото до края.

Стисна силно пръчките на парапета и продължи да си припомня сцени от връзката им, така както правеше ден и нощ от мига, в който Кет го беше предала. Разкъсваше всеки спомен на множество парченца в търсене на... нещо.

На никаква истина. На никакви отговори.

Нещо, което да го накара да се чувства повече жив и по-малко глупак.

Тя бе била толкова убедителна, толкова горда, толкова силна и в същото време толкова уязвима.

Когато Били откри, че аз съм причината да нямаме деца, той побесня. Искаше да знае как ще заслужи прехраната си, след като не мога да имам деца. Не бях образована, майка ми бе разорена и на всичкото отгоре бях стерилна. Каква полза би могъл тогава да има един мъж от мен?

Дори и само припомняйки си ги, думите на Кет накараха сърцето му да се свие.

Осъзнаването на факта, че все още изпитва чувства към нея, предизвика нов прилив на ярост. Защото под повърхността на всичко това, на болката, на спомена, на унижението, той все още я желаше. Не можеше да заспи от спомените колко хубаво бе било да проникне в стегнатото ѝ и влажно тяло и да слуша виковете ѝ на удоволствие.

Травис не искаше да си спомня за изненадата и страстта на Кет, когато за първи път стигна до оргазъм. И той наистина бе повярвал, че ѝ е за първи път.

Каква актриса! По дяволите, защо ли не се е опитала да прави кариера като такава? Тогава парите нямаха да бъдат никакъв проблем за нея.

В главата му отново нахлуха горещи спомени, за най-добрия секс, който беше преживявал, толкова добър, че никога не беше поставял под съмнение истинността на реакциите на Кет. Знаеше, че жените могат и да се преструват, че стигат до оргазъм... но също така знаеше, че има неща, които не биха могли да бъдат фалшифицирани. Едно от тях бяха влажните чаршафи.

Добре, добре. Значи все пак на нея ѝ е доставяло удоволствие. И какво от това? Тя ме излъга за всичко останало и аз се хванах на всичките ѝ лъжи като риба на въдица.

Бесен на Кет и на самия себе си, Травис едва успяваше да запази самоконтрол. Никога не се бе чувствал по-ужасно. Дори и раздялата му с Тина не бе била толкова тежка.

Все още не можеше да се върне на брега. Все още бе прекалено уязвим. Все още го преследваше споменът за ръката на Кет в пламъците и ледът в очите ѝ, когато му бе казала да си вземе, парите и да върви по дяволите.

Но най-много от всичко го занимаваше нещо, заради което се обвиняваше, че е глупак дори и само защото си го е помислил.

Ами ако не го беше лъгала? Ако наистина си е мислела, че е стерилна?

Тази възможност го дразнеше и не му даваше мира, това бе нещо, което му се искаше да повярва с такава сила, че направо се разтреперваше.

Той се нуждаеше от нея.

А тя се нуждаеше само от парите му.

Не биваше да забравя това. Жените и парите бяха урок, който му беше струвал прекалено много. Не би могъл да си позволи да го забрави.

Травис стисна железния парапет толкова силно, че кокалчетата на ръцете му побеляха.

— Капитане?

Той се извърна към Диего:

— Казах ти, че не искам да...

— Има обаждане за вас — прекъсна го бързо старшият помощник. — Много спешно.

Някаква дивашка комбинация от триумф и отчаяние разтърси тялото му. Триумфът го разбираше.

Кет е взела номера от Харингтън и ми се обажда.

Не искаше да обръща внимание на отчаянието. Не му се искаше да размишлява защо увереността, че е бил прав по отношение на това какво всъщност е искала Кет от него, караше стомахът му да се свива.

Около радиотелефона нямаше никой, когато Травис вдигна слушалката. Всички членове на екипажа сякаш се бяха изпарили. Никой не искаше да се вясва пред непредсказуемия си в последно време капитан, без това да е абсолютно наложително.

— Да — каза Травис в слушалката.

— Е, това май е Страшилището за жените Денвърс. Най-последно. Имаш ли представа от колко време се мъча да се свържа с теб?

— Харингтън — каза само Травис. Разочарованието караше гласа му да звучи глухо.

— Да, същия, младежо. Имаш ли нещо против да ми обясниш защо не прослушваш съобщенията от телефонния си секретар?

— Прослушвам ги.

— Страхотно — вметна саркастично Харингтън. — Тогава защо не си отговорил поне на едно от моите десет обаждания?

— Единадесет.

— Но на теб не ти пука, нали? Хайде, Травис, говори. Обясни ми не трябва ли да наема една банда разбойници, които да те направят на кайма от бой.

— Много се радвам да чуя това от устата на приятел.

— Трябва да се чувстваш голям късметлия, че въобще са ти останали някакви приятели.

— Доколкото разбирам, Кет ти е разказала сърцераздирателната история... или по-скоро историята, от която може да ти се повдигне, за нейната стерилност, последвана от чудодейната ѝ плодовитост — изрече ехидно Травис.

— Да, разговарях с Кохрън.

— В такъв случай вече знаеш какъв глупак се оказах.

— Аз знам какъв глупак си в *момента*. Кати в никакъв случай не е лъжливата използвачка, каквато беше Тина.

— Харингтън, нали не очакваш да повярвам в това. Или да не би да искаш да ми кажеш, че не е бременна?

— Все още е, но не се знае докога.

Травис усети, че корабът сякаш започва да се изплъзва изпод краката му.

— Правилно ли разбирам, че тя има намерение да направи аборт? — попита той свирепо.

— Аборт ли? Ти да не би да си дрогиран? Опитай се да го проумееш с камъка, който минава за твой мозък: *Това не е Тина*. В момента Кати е на легло и прави всичко възможно, за да запази бебето ти.

— Да, да, да — изрази в скороговорка Травис, без да вярва и дума от казаното от Харингтън. — Ти направо ми късаш сърцето.

— По-скоро бих желал да ти скъсам главата — излая Харингтън от другата страна.

— Само защото не мисля, че нашата Огън и лед е невинен, малък ангел? По дяволите, Харингтън, точно ти си човекът, който неведнъж ми е казал, че мъжът не може да каже, че познава една жена, докато не е преспал с нея. Аз съм спал с Кет. А ти?

— Разбира се, че не съм. Тя ми е просто приятел.

Травис си каза, че няма смисъл да пита за това.

Просто не му влизаше в работата.

Но пък от друга страна това би обяснило защо Кет не се беше обадила на него или на адвоката му.

— Дойде ли най-после нейният Голям чек от „Енерджистикс“? — попита той.

— Не — сопна се Харингтън. — Няма и да дойде. „Енерджистикс“ фалираха. Едва ли ще имат пари дори и да платят на адвокатите си за делото за банкрут.

Тогава защо Кет не се е обадила? — попита се Травис мислено. — *Тя е в окаяно положение, а на всичко отгоре вече трябва да плати и таксата за обучението на близнаците.*

— Е, тогава колко ѝ даде? — попита Травис.

— За какво говориш?

— За пари в брой и за Кет.

— Опитах се да ѝ предложа помощ. Но тя отказа.

— Опитва се да играе на едро, а?

— Слушай сега, малоумни негоднико — пресече го Харингтън, произнасяйки отчетливо всяка дума така, че да не се получи някакво недоразумение. — Кет не играе никаква игра. Тя е изключително честна и доблестна жена. И освен това е по-упорита дори и от теб.

— И това го казва мъж, който не е спал с нея. Бъди предпазлив, приятелю! Защото следващото нещо, което може да ти се случи, е да се озовеш с нея пред някой свещеник.

Настъпи продължително мълчание. Накрая Харингтън проговори с глас, който бе олицетворение на сарказма:

— Каква чудесна идея! Благодаря ти! Да ти изпратя ли покана? Разбира се, церемонията ще бъде скромна. Ще очаквам потвърждението за присъствието ти.

Преди Травис да успее да отговори, линията бе прекъсната.

Той стоя неподвижно дълго време, втренчен в радиотелефона. Знаеше, че приятелят му няма никакво намерение да се жени. Не и за Кет. Ако бе искала да се ожени за Харингтън, сигурно вече щеше да го е направила. Но тя дори и не беше спала с него.

Тази мисъл разтърси Травис. Той непрекъснато бе стигал до заключението, че Кет го желае заради парите, но Харингтън бе по-богат дори и от него.

Ами ако Харингтън е прав по отношение на честността на Кет?

След това като ледена вода го заля и следващият въпрос: *Ами ако не е?*

Не знаеше отговора на нито един от двата въпроса. Това, което знаеше, бе, че нищо няма да се разреши, докато е в открито море.

— Диего! — извика той, вдигайки глава нагоре.

— Да, капитане.

— Вземи курс към Дана пойнт.

Травис слушаше скърцането на въжетата и плющенето на платната, докато корабът се обръщаше на сто и осемдесет градуса. Инстинктивно промени центъра на тежестта си, нагодявайки се към новия курс. Обзе го някакво странно спокойствие. Кет се нуждаеше от парите му. Независимо от упоритостта ѝ, тя нямаше как да избегне този факт.

Щеше да види завръщането на „Уинд уориър“, щеше да знае, че капитанът му отново е на брега и щеше да му се обади.

Легнала в леглото си, Кет наблюдаваше развиделяващото се небе, видя и черната сянка на „Уинд уориър“ да излиза от нощта и да се отправя към пристанището на Дана пойнт. Сърцето ѝ заби лудо и я изплаши толкова, колкото я плашеха и гърчовете, които не преставаха да измъчват тялото ѝ. Би дала всичко на света, с изключение на бебето си, за да може да стане и да погледне през телескопа, да види отново Травис, дори и в далечината, дори и само за миг.

Той се завърна — мислеше си тя замаяна от облекчение. — Той е размислил и сега вече знае, че не парите му е това, което искам. А само него.

Сигурно скоро ще ми се обади, ще ме презърне, ще ми повярва, ще ме заобича така, както аз обичам него.

Сълзите напиреха в очите ѝ. Изпаднала в някаква агония на надеждата, тя очакваше всеки миг телефонът да иззвъни.

Чака цял ден.

След това прекара още една кошмарна нощ.

Към края на втория ден най-после осъзна, че Травис няма да ѝ се обади. Нямахте и никакво намерение да се види с нея. За него тя не значеше повече от една морска пръска, откъсната от буреносна вълна.

Към края на втората нощ Кет осъзна, че дори и добрите плувци могат да се удавят.

Най-накрая заспа, само за да се събуди разтреперана, дишайки учестено, изпотена. Надигна се рязко в леглото си.

Това е само сън — отчаяно се опита да се успокои тя. — Събуди се! Това просто отново е онзи дяволски сън.

Но събуждането не успя да сложи край на кошмара. Той беше там, в тъмнината зад прозореца ѝ, в учестеното ѝ дишане, в страха, който караше тялото ѝ да се вцепенява. Тя стоически изтърпяваше всичко това, потенето и спазмите, тъмнината и кошмара, черната празнота, която я очакваше с толкова ужасяващо търпение.

Сигурно ще се почувствам по-добре на сутринта — каза си унило.

Кървенето ще спре. Бебето ще бъде добре. В крайна сметка резултатът ще си заслужава всичките мъки, които съм преживяла. Когато най-после взема нашето бебе в ръцете си.

Стоеше неподвижно, загледана в беззвездното небе навън. Лежеше на една страна и се опитваше да успокои гърчовете, които сякаш държаха долната част на тялото ѝ в менгеме. Усещаше влагата между краката си.

След три седмици, прекарани на легло, кървенето съвсем не беше преминало. Напротив, беше се влошило.

Също както болката от това, че Травис не се бе обадил.

Под прозореца на спалнята ѝ вълните се разбиваха с трясък в черните скали по брега. Редиците от буреносни вълни бяха огромни, ритмични, почти благонадеждни. Почти. Океанът беше като човешко същество, никога не можеше със сигурност да се предвидят действията му. Понякога някоя по-голяма поредица от вълни заливаше брега без предупреждение и караше къщата да трепери от силата на необузданото море.

Кет затаи дъх, възхищавайки се на величествената красота на най-големите вълни, очаквайки сблъсъка между течната сила и камъка. Погледът ѝ нетърпеливо търсеше очертанията на непрекъснатото прииждащите от дълбините на морето вълни. И когато огромните талози пристигаха с грохот на серии от по пет или седем, тя се усмихваше триумфално, гордеейки се с бурното море.

Чувстваше се така, сякаш бе намерила някой да вика вместо нея, тъй като бе прекалено горда, за да вика сама.

В следващия момент с крайчеца на окото си тя забеляза някакво леко движение надолу към канарата. Обхвана я студен ужас, когато видя, че Джейсън се е затичал надолу по стълбите към плажа. Явно идваше да я посети, както правеше почти всяка сутрин. Но той бе прекалено малък, за да може да осъзнае опасността от големите вълни, които прииждаха към брега със смъртоносна сила.

Кет изкрещя, макар да си даваше сметка, че Джейсън не би могъл да я чуе.

— Не! Джейсън, върни се!

Продължавайки да крещи, тя хукна към задната врата. Отвори я със замах и спринтира през площадката към стълбите, водещи от нейната къща към брега.

— Джейсън, върни се! Джейсън!

Но колкото и да напругаше глас, не можеше да заглуши непрестанния грохот от разбиващите се вълни и свиренето на вятъра.

Водопади от вода заливаха скалите, закривайки най-долната част от стълбището ѝ в измамно спокойна пяна.

Джейсън се поспря за миг, когато достигна до плажа, но не защото имаше намерение да се връща. Изчакваше пауза между вълните. Когато настъпеше такава пауза, тя щеше да бъде по-къса, отколкото очакваше, а следващата вълна щеше да бъде дори по-голяма от предишните.

Без въобще да почувства, че наранява босите си крака, тя хукна надолу по стълбите. Цялото ѝ същество бе концентрирано върху разстоянието между нея и момчето, което вече бе хукнало по влажния пясък.

Някъде в подсъзнанието си тя броеше секундите, откакто се бе отдръпнала последната вълна, броеше и стъпките, които бе направил Джейсън по плажа, броеше и стъпалата, които трябваше да изкачи, преди да бъде извън обсега на вълните, надигащи се страховито от океанските дълбини, преди да експлодират върху стълбите ѝ.

Разстоянието бе прекалено голямо.

Нямаше достатъчно време.

Кет не изкрещя отново, дори и когато видя следващата вълна да се разбива, погребвайки плажа в огромна маса от пяна. Просто побягна по-бързо, отколкото когато и да било досега през живота си, спускайки се надолу по стълбите с безумна скорост.

Нямаше достатъчно време.

С думкащо сърце и пресекнал дъх Кет достигна Джейсън в момента, в който го достигна и вълната. Тя обгърна ръцете си около него и около изкривения железен парапет и се вкопчи за него с цялата си сила.

Заля я стена от вода. Тя затаи дъх, държейки Джейсън и парапета, докато вълната не започна да се отдръпва назад, опитвайки се да помете към морето всичко по пътя си. Кашляйки, задушавайки се, заслепена, тя успя да изкачи три стъпала нагоре, преди силата, която я дърпаше назад, да отслабне.

Кет нито чу, нито видя следващата вълна. Тя се стовари отгоре ѝ, заливайки я с експлозия от зелено и бяло. Преди още да е успяла да се осъзнае, третата голяма вълна я накара да падне на колене. С последен прилив на сили, идващ по-скоро от отчаяние, тя все пак успя да се изправи и да задържи в ръцете си Джейсън и парапета.

Отдръпването на третата вълна почти съвпадна с връхлитането на четвъртата. Студеният океан сякаш бе решил да нападне точно Кет, да я залива и да я блъска, докато сломи съпротивлението ѝ. Петата вълна удари още преди да се е отдръпнала четвъртата. Нямаше време за дишане, нямаше и въздух за дишане. Вече ѝ се завиваше свят от липсата на кислород, но въпреки това единствената ѝ мисъл бе за Джейсън. Той бе един отпуснат товар в ръцете ѝ, който всеки момент можеше да ѝ се изплъзне.

Изпаднала почти в безсъзнание, с последни сили Кет се опита да се изправи на крака. Отчаяно се опита да измъкне неподвижното тяло на Джейсън от опитващото се да го погълне море.

Беше все едно да се опита да повдигне света.

Часовникът в главата ѝ отброяваше секундите между вълните, нашепвайки ѝ, че вече е прекалено късно.

Шестата вълна окончателно сломи съпротивата на Кет, запокитвайки я отново на стълбите. Тя все още бе вкопчена за момчето, което обаче бе прекалено тежко за нея. С последните проблясъци на съзнанието си тя почувства краткия интервал на спокойствие, когато вълната беше балансирана между прииждане и отливане.

Знаеше, че когато този момент отmine, огромната маса от вода ще я повлече със себе си към океана.

Съжалявам, Джейсън.

Но тя дори не можеше да произнесе думите, нито пък Джейсън щеше да я чуе, ако беше проговорила.

Вълната се поколеба и след това бързо тръгна назад.

Кет усети как грубият парапет се изплъзва изпод пръстите ѝ. Преди да успее да се хване отново, светът сякаш подскочи пред нея и тя изгуби почва под краката си. Със замъглено съзнание си помисли, че е дошла още една вълна, толкова голяма, че я е понесла на гребена си нагоре по стълбите.

След това осъзна, че някой наистина я носи нагоре, носи и Джейсън, измъква и двамата от обсега на бурното море. Когато видя пред себе си дървената площадка над стълбите, тя се освободи и посегна към Джейсън.

— Той се нуждае...

Това бе всичко, което смогна да каже Кет въпреки задавящата я вода. Опитвайки се да диша и повръщайки вода, тя падна на колене до Джейсън. Опитва се да му направи изкуствено дишане, но кашляше прекалено много, за да диша дори и за себе си, камо ли за някой друг.

Ръце, нашарени с малки белези, посегнаха покрай Кет и се обвиха около Джейсън, ръце, достатъчно силни, за да победят бурното море, и достатъчно нежни, за да могат да възвърнат дъха в тялото на малкото момче.

Травис.

Кет затвори очи, опита се да потисне разтърсващата я кашлица и продължи да брой секундите в подсъзнанието си.

Сякаш мина цяла вечност, преди Джейсън да започне да кашля и да повръща вода, макар тя да беше отброила само осемдесет секунди, преди детето да започне отново да диша самостоятелно.

Тя продължаваше да кашля силно, изкарвайки водата от дробовите си. След това почувства, че нещо в нея се счупва и усети неописуема режеща болка. Топлината изведнъж я напусна, вземайки със себе си и цялата останала ѝ сила. Надавайки тих вик, тя се отпусна на площадката.

Травис я чу и се обърна към нея. Лицето му беше мрачно и когато заговори, думите му излизаха на пресекулки.

— Ти кървиш, Кет. Сигурно си наранила крака си.

Тя погледна надолу, видя кръвта, примесена с морска вода по краката си, кръв, която вече образуваше малка локва около нея.

Кръв, изтичаща от утробата ѝ.

Травис чакаше доктор Стоун да излезе от болничната стая, в която бе настанена Кет заедно с още три пациентки.

— Как е тя? — попита Травис.

— Спи. Дадох ѝ успокоително.

— Не питам за това. — Той срещна хладния и преценяващ поглед на лекарката.

— Вие роднина ли сте на Кати?

Травис присви очи.

— Не точно. Но ние сме доста... близки.

— Разбирам. Някой прегледа ли раните и ожулванията, които сте получили?

— Те нямат нужда от специални грижи.

— Кати има ли някой, когото да уведоим за състоянието ѝ?

— Той е пред вас.

Лекарката леко повдигна вежди.

— Елате с мен.

Тя го заведе в една стая, която приличаше на помещение за почивка на лекарите. Беше обзаведена с очукани пластмасови столове, разнебитени маси и стари машини за сандвичи и напитки. Списанията, разхвърляни по масите, бяха достатъчно възрастни, за да гласуват, но прекалено изхабени, за да могат да си позволят това усилие.

— Седнете — покани го доктор Стоун.

— Предпочитам да стоя прав.

— Не, казах да седнете.

Травис видя хладната решителност в очите на лекарката и неохотно приседна на един стол.

— Е, не куцате и краката ви все още функционират нормално — отбеляза делово доктор Стоун. — А как е гърбът ви?

— Утре сигурно ще бъде малко схванат. Но не е нещо, което не може да се оправи с едно плуване или пък с гореща вана. Как е Кет?

— Кет? О, имате предвид Кати. Тя загуби бременността си.

Травис се надяваше, че болката, която прободеше вътрешностите му, не се вижда, защото усещаше, че лекарката вероятно би се зарадвала на нея.

— Нищо ли няма да кажете? — попита злорадо доктор Стоун.

— Просто ми кажете как е тя.

— Вече ви казах. Не е бременна.

— Да не би да искате да кажете, че тя никога повече няма да има деца заради този инцидент? — попита напрегнато Травис.

— Не. Помятането на Кати бе сравнително леко. Няма никакви усложнения, във физическия смисъл на думата.

Травис затвори очи и въздъхна облекчено. Чувстваше се много отмаял, след като бе отминало напрежението.

— Слава богу! Значи ще се оправи напълно, нали?

— Не знам.

Той бързо отвори очи и изгледа изпитателно лекарката:

— Какво?

— Скъпи млади човече — започна доктор Стоун, а изражението в очите ѝ показваше, че той ѝ е всичко друго, но не и скъп. — Кати е прекарала последните три седмици на легло, сама, ужасена, че може да загуби бременността си. Тя много добре описа чувствата си пред мен — дупка в центъра на всичко около нея. Попада в нея и започва да пропада и не спира да пада надолу.

Травис мрачно се опита да не показва емоциите си.

— Ако Кет е знаела, че рискува да загуби бебето, защо не е постъпила в болница? — попита той.

— Защото нямаше застраховка. Нямаше и пари.

Травис потрепна, сякаш лекарката го бе ударила с нещо.

— Да не би да искате да кажете, че ако бе постъпила в болница, тя все още щеше да е бременна?

— Колко странно! Тя ми зададе същия въпрос.

— И вие какво ѝ отговорихте?

— Истината.

— По дяволите! — избухна Травис. — Защо трябва да измъквам с ченгел всяка дума от устата ви?

Доктор Стоун въздъхна:

— Колкото и да ми е приятно да ви измъчвам заради отвратителното ви отношение към любовницата си, трябва да призная, че не ми се иска да го правя. Освен това виждам, въпреки опитите ви да го прикриете, че достатъчно се измъчвате и сам.

— Добре, а сега не спирайте отново. Завъртете ножа още веднъж. Кажете ми за Кет.

Лекарката леко се усмихна. Този свирепо изглеждащ непознат ѝ харесваше въпреки всичко.

— Господин Денвърс, независимо какви грижи щеше да получи Кати, тя бе прекалено изхабена физически, за да може да износи една бременност. Опитавме се да направим всичко възможно, но вече бе прекалено късно. Тялото ѝ е започнало да се опитва да се освободи от бременността още след зачеването. Тя искаше това дете. Бореше се за него. Тя е изключително силна жена. Но в крайна сметка... — Лекарката безпомощно разпери ръце.

Травис се насили да диша спокойно и да не показва болката, която изпитва.

— Тревогите на Кет за пари са приключили. Изместете я в самостоятелна стая. Осигурете ѝ абсолютно всичко, от което се нуждае. Направете го веднага.

— Всичко това е прекалено малко и прекалено късно.

— По дяволите — изръмжа той, затваряйки очите си за момент.

— На вас наистина ви доставя удоволствие всичко това, а?

— Не. Просто ви казвам, че парите са прекалено малка превръзка за раната на Кати...

Травис отново почувства как целият се вцепенява от тревога.

— Но вие казахте, че тя е добре.

— Да, във *физическия* смисъл на думата. Но това е само половината от битката, която се води след помятане. Депресията, която ще последва, е нещо обичайно. Лекарите мъже обясняват това с хормонално разстройство, което рано или късно преминава. Но хормоните са само част от причината. Останалото е нещо изключително женско. Много се съмнявам, че един мъж би могъл да разбере една такава загуба.

— Опитайте все пак.

Когато доктор Стоун отново изгледа изпитателно Травис, той вече не се опита да скрие мъката, която изпитваше. Нямаше смисъл. Той също можеше да види болката, която изпитваше лекарката; тя говореше за загубата на своята пациентка като за своя собствена загуба.

— За известен период от време Кати бе свързана по най-интимния възможен начин с още един живот. Сега с това е свършено.

За всички.

22.

Когато Кет се събуди, първото нещо, което си помисли, бе, че все още е във вихъра на последната мощна вълна. Зелено и бяло се изливаха върху нея, заобикаляха я от всички страни. Сърцето ѝ се сви, след което започна да бие лудешки, докато не осъзна, че зеленото бе съвсем бледо и спокойно, а бялото беше чисто, гладко и сухо.

Чаршафи. Стени. Легло.

Тишина.

Цялото тяло я болеше. Когато помръдна, опитвайки се да отпусне мускулите си, тя установи, че китката ѝ бе обхваната от пръстите на мъжка ръка.

Кет примигна, опита се да фокусира погледа си, след това отново примигна невярващо. На един стол до леглото ѝ спеше Травис. Ръката му бе обгърнала китката ѝ, а върховете на пръстите му леко докосваха пулса ѝ, сякаш дори и заспал той искаше да бъде уверен, че сърцето ѝ все още бие.

Потрепвайки леко, тя затвори очи. В далечината се чуваше шумът от разбиващите се вълни, водопади, изливащи се над нея, поглъщайки я заедно с момчето, което обичаше така, сякаш ѝ бе роден син.

Но сега Джейсън беше спасен, благодарение на Травис.

Джейсън е в безопасност, а аз съм удавена. Това означава, че и аз съм в безопасност. Защото нищо не може да ти се случи, когато веднъж се удавиш.

Тази мисъл поуспокои Кет и тя се отпусна безмълвно на леглото. Близостта ѝ с Травис бе ѝ донесла доста загуби, повече, отколкото вярваше, че би могла да понесе и въпреки всичко да оцелее.

Тя рязко измъкна китката си от ръката на Травис.

Движението ѝ го събуди. Той отвори очи, синьо-зелени, живи, виждащи чак до дълбините на душата ѝ. Нещо вътре в нея се помръдна под този поглед, нещо, което много наподобяваше болка. Но не

можеше да понесе това, не можеше да му позволи да види празнотата в душата ѝ.

Когато Травис понечи отново да вземе ръката ѝ, тя отдръпна решително пръстите си.

— Джейсън — промълви едва чуто.

Една-единствена дума. Това бе всичко, което можеше да каже в момента, тъй като гърлото ѝ беше напълно пресипнало от виковете и солената вода.

— Той е добре — отвърна бързо Травис. — Дежурният лекар го прегледа, след което го предаде здрав и читав на майка му за мъмрене и прегръдки.

Кет почувства неопишуемо облекчение. Джейсън бе спасен. Това бе всичко, което искаше да знае, това, на което се бе надявала най-много, откакто се бе видяла изцапана с кръв на площадката над стълбището.

— Благодаря ти, че го спаси — изрече тя с безизразен глас и затвори очи. — Аз нямах достатъчно сили.

В стаята се възцари тишина, нарушавана само от разбиващите се в крайбрежните скали вълни. Но вълните бяха само в съзнанието на Кет. Тя се надяваше, че ако успее да заспи, те ще изчезнат, оставяйки я на спокойствие.

Топли пръсти я докоснаха по ръката, след това настоятелно обвиха китката ѝ.

— Няма ли да попиташ за собственото си състояние? — каза Травис.

Кет отвори очи. Не виждаше нищо друго, освен празнотата в себе си, там, където допреди ден бе горял един зародиш на живот. Не искаше да знае нищо, не искаше да задава въпроси. Нямаше какво да каже, нито пък причина да пита за умрелите.

Пълната ѝ апатия караше Травис да я чувства като непозната. Той я бе виждал в толкова много състояния — изтощена, яростна, страстна, смееща се, концентрирана в работата си — но никога като сега. Напълно безразлична.

Травис изведнъж почувства някакъв страх, който накара косата му да настръхне. Беше се подготвил с аргументи, с молби, с доводи, които да ѝ изтъкне... но тя просто не беше на себе си.

Пръстите му бавно отпуснаха китката ѝ. Той леко я погали, опитвайки се да напипа пулса ѝ. Намери го, но това не го успокои особено много.

— Доктор Стоун ми каза, че сигурно ще си депресирана — рече ѝ тихо — дори и след като си знаела колко малки са били шансовете за успешна бременност.

Кет дори и не примигна.

— Тя каза, че депресията ти ще премине — продължи Травис. — Физически си съвсем добре. Изтощена, поожулена тук-там, но всичко може да се оправи само с една по-дълга почивка.

Тя не каза нищо.

Той извърна лицето ѝ така, че да погледне към него. Когато видя празнотата в очите ѝ, той прошепна името ѝ и я привлече към гърдите си, опитвайки се да ѝ даде сили.

Кет нито отвърна на жеста му, нито се опита да се освободи от обятията му. Тя бе абсолютно неподвижна, като снимка, поставена в рамка.

Страхът в стомаха на Травис ставаше все по-силен. Той приглади огненочервената ѝ коса назад по главата. Очите ѝ не промениха изражението си, когато я докосна, не го фокусираха, дори не го виждаха. Тя гледаше през него някъде в безкрайността.

Сякаш той въобще не беше там.

— Слушай ме — каза Травис напрегнато. — *Ние* ще можем да имаме друго дете, Кет? Чуваш ли ме?

Тя го чуваше, но гласът му бе някъде много далече, заглушен от пластове вцепенение, от пластове ледена вода, която я обгръщаше, цял един океан, който очакваше да я приеме.

Ръцете му я притиснаха, сякаш знаеше, че тя се отдалечава от него безвъзвратно, необратимо, давейки се в тишина. Отново я притисна към себе си, опитвайки се да стопли и двамата.

— Знам, че ме мразиш — продължи Травис развълнувано. — Аз се върнах при теб прекалено късно. Ако не желаяш повече да имаш дете от мен, тогава би могла да имаш от някой друг. От когото и да е. Кет, моля те, кажи ми нещо. Крещи ми и ме ругай. Заслужавам го. Или поне плачи. Сълзите ще те излекуват по-бързо от каквото и да било друго.

Не последва нито отговор, нито движение, *нищо*.

Травис погледна към Кет, отпусната неподвижно в обятията му. Ако не чувстваше тежестта ѝ, той не би повярвал, че я държи в ръцете си. Тя просто не беше там.

Колкото и да се опитваше, не можеше да види жената, от чиито фотографии бликаше страст и интелигентност, жената, чиито ум и тяло бяха станали част от него, жената, чийто нажежен гняв го бе горил през всичките часове, откакто бе открил колко малко неща могат да купят парите.

Твърде *малко*. И твърде късно.

Тя се бе отдръпнала отвъд неговия досег, отвъд досега на който и да било или каквото и да било.

— Това не си ти — прошепна той. — Но след няколко дни ще се почувстваш по-добре. Ще грабнеш камерите си и ще отидеш да хванеш вълните, идващи от края на света, вълни, които са изминали хиляди километри само за да се докоснат до краката ти. Умни вълни. — Той докосна бузата ѝ с устни. — Щастливи вълни. Аз се поучих от тях, но го направих прекалено късно.

Кет най-после проговори, гласът ѝ беше толкова безжизнен, колкото и очите ѝ.

— Аз продадох всичките си камери.

Травис не искаше да повярва, че е чул правилно. И въпреки това знаеше, че е така.

— Кет?

Гласът му бе пресипнал и тази единствена дума прозвуча като инстинктивен вик на болка и съжаление. Нямахше нужда да пита защо го е направила, защо е продала най-скъпото нещо, което притежаваше. Знаеше защо. Можеше да чуе собствения си глас, който студено ѝ предлагаше точно това: *Ако толкова много се нуждаеш от пари, винаги би могла да продадеш част от оборудването си. Имаш екипировка достатъчно за трима фотографи.*

Но тя бе направила много повече от това да продаде допълнителното си оборудване. Тя бе продала цялото си бъдеще, за да може да осигури появяването на неговото дете. Детето на мъж, който имаше повече пари, отколкото вярa. Бебето на мъжа, който би дал всичко за това дете.

Прекалено малко. Прекалено късно.

Кет се дръпна от Травис и му обърна гръб, обърна гръб на целия свят. Гледаше към далечната стена, без въобще да я вижда, не виждаше абсолютно нищо.

С трепереща ръка той я погали по косата, отмествайки няколко паднали кичура от безжизненото ѝ лице. Спомняше си зачервените ѝ от вълнение бузи, замъглените ѝ и искрящи от страст очи, когато го наблюдаваше, когато го докосваше, когато се смееше заедно с него. Спомените режеха като бръсначи, докато накрая той прозря истината, непогрешима и неизбежна.

Тя го бе обичала.

Вярваш ли в чудеса? Аз съм бременна, любов моя. Бременна съм! Дете! Травис, мили мой, моя любов. Нашето бебе!

С наведена глава Травис се опитваше да измери дълбочината на това, което беше загубил, на това, което бе загубила тя, което бяха загубили *те*. Стоя така дълго време, неподвижен, само ръката му я галеше по косата с безкрайно търпение. Очите му бяха толкова тъмни, колкото бяха бледи нейните.

Той не произнесе повече името ѝ.

Когато на другия ден Кет отвори очи, Травис бе там. Откакто бе я изнесъл заедно с Джейсън извън обсега на бурните морски вълни, той бе там всеки път, когато се събудеше, независимо дали беше ден, или нощ. След като му беше казала, че е продала всичките си фотоапарати, той не беше казал нищо, не беше поискал нищо от нея.

Травис просто беше там.

Кет не му обръщаше внимание. Въобще нямаше представа какво иска от нея. И не искаше да знае. Но неговото присъствие заплашваше да пропука чувственото вцепенение, което толкова добре я предпазваше от това да бъде напълно съкрушена. Тя би могла да се справи с останалата част от света по някакъв начин. Но не и с Травис, по никакъв начин.

— Шарън и Джейсън са тук — съобщи Травис. — Джейсън си мисли, че той е причината за това, което се е случило. Шарън смята, че ако синът ѝ те види и се убеди, че не му се сърдиш, ще се почувства много по-добре.

Травис замълча, не му се щеше да иска повече от Кет, повече от това, за което вече я бе помолил, знаейки, че няма право да иска каквото и да било от нея.

В продължение на около минута Кет си мисли за Джейсън, млад, усмихнат и толкова уязвим.

— Той не знае за... за... — Тя млъкна, не беше способна да говори за помятането си.

— Не се тревожи за това — вметна бързо Травис. — Всичко, което си спомня Джейсън, е, че ти си достигнала до него точно в мига, в който го е връхлетяла първата вълна.

Частта от Кет, която не се беше удавила, осъзна, че Травис разбираше, че тя не иска Джейсън да разбере за помятането. Дълбоко някъде във вцепенението ѝ проехтя някакво ехо на ярост и мъка, след което бързо отшумя. Травис винаги я бе разбирал прекрасно, с изключение на едно-единствено нещо, което обаче беше единственото, което имаше значение.

Тя го бе обичала.

— Добре — изрече почти беззвучно. — Пусни го да влезе.

Травис пусна ръката ѝ и едва тогава Кет забеляза, че досега я бе държал в своята, че я бе държал през цялото време, ден и нощ, когато бе будна или когато спеше. Това би могло да я подразни, ако въобще можеше да изпитва някакви чувства.

— Веднага се връщам — избъбри той.

Тя не отговори.

След няколко минути Травис се върна, придружен от Шарън и Джейсън. Кет видя разтревоженото и измъчено лице на момчето и тъжното изражение в сините му очи. Изведнъж вцепенението ѝ бе разтърсено от прилив на чувства. Беше изключително благодарна, че това малко момче е живо и здраво.

— Джейсън — промълви тя тихо и протегна ръка към него.

Усмивка освети лицето на Джейсън. Той се затича към нея и зарови лице във врата ѝ, прегръщайки я силно. След това се отдръпна назад и я погледна с очи, които бяха пълни със сълзи и затова изглеждаха още по-големи.

— Аз си м-миислех, че няма да искаш да ме в-видиш — проплака той.

Неспособна да говори, Кет само поклати глава. С треперещи от вълнение пръсти отстрани няколко плътни черни кичура от челото на Джейсън и го прегърна отново.

— Много се радвам да те видя — изрече тя с пресипнал глас. — Ти си най-любимото ми малко момче.

Джейсън се гушна отново в нея, а след това рязко се отдръпна. На устните му вече грееше характерната му енергична усмивка.

— Това е за теб — каза, протягайки ръка към нея. — Намерих го тази сутрин.

На тясната момчешка длан лежеше раковина, която бе изгладена до съвършенство от безбройните вълни, преминали през нея, след което е била безгрижно запратена на плажа от бурята. По-грубият външен пласт бе напълно изтърган, оставяйки открит по-вътрешния бисерен слой под него.

При други обстоятелства Кет не би имала търпение да фотографира тази раковина. Но сега единственото, което можеше да направи, бе да я приеме.

— Много е красива — успя да каже тя, гледайки Джейсън в очите. — Благодаря ти.

Шарън погледна към Джейсън, а след това и към Травис, който бе застанал близо до вратата. Той прекоси стаята и вдигна момчето на раменете си.

— Отвън във фойето видях една огромна машина за бонбони — избоботи Травис. — Хващам се на бас, че в нея има и от твоята любима отрова за зъби. А сега си пази главата. Малко сме височки в положението, в което се намираме в момента.

Травис приклепна, Джейсън наведе леко глава и двамата излязоха от стаята. От коридора се чу радостният смях на момчето.

Кет затвори очи.

— Не е честно — тихо каза Шарън. — Просто не е честно, че трябваше да загубиш бебето си, за да спасиш сина ми.

Кет се насили да погледне в светлите сини очи на приятелката си, очи толкова тревожни, колкото бяха и тези на Джейсън. Опита се да се усмихне и да я успокои.

— Джейсън е жив — въздъхна Кет. — Това е най-честното нещо, което някой може да очаква.

— Но ти...

— Бих направила същото отново, без въобще да се замисля — прекъсна я Кет. — Аз обичам Джейсън.

Очите на Шарън се насълзиха и след миг сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ. Кет почувства някаква неясна завист заради способността на другата жена да плаче.

— Благодаря ти — изхълца Шарън развълнувано. — Ти спаси живота му.

— Трябва да благодариш на мъжа, който изнесе Джейсън нагоре по стълбите. Той го спаси. Аз нямах достатъчно сили.

— Но ако ти не го беше удържала, докато Травис достигне до теб... — Шарън изхлипа и стисна ръката на Кет. — Няма защо да се тревожиш за Джейсън, докато отново се изправиш на крака. Заминаваме при сестра ми в Джорджия за известно време. В последно време не мога да заспя само от мисълта, че океанът е там, навън, ден и нощ, дебнещ... — Гласът ѝ секна. — Джейсън все още е толкова малък. Толкова ужасно малък. — Тя се наведе и целуна бледата буза на Кет. — Казаха ми да не стоя дълго при теб, за да не те уморявам. Благодаря ги, Кати. Благодаря ти за живота на Джейсън.

След като Шарън замина, Кет се отпусна в леглото и се втрени в тавана. Чу стъпки и знаеше, че Травис се е върнал. Нито се помръдна, нито продума, пренебрегвайки го дори и когато взе ръката ѝ.

Едва когато в стаята влезе доктор Стоун, Кет се размърда.

— Искам да си тръгвам — каза тя.

— Ще ти се отрази много добре, ако си починеш още няколко дни — каза лекарката, гледайки към диаграмата на Кет.

— Мога да си почивам вкъщи, и то много по-добре отколкото тук. Кажете на рецепцията да ми приготвят сметката.

Доктор Стоун изненадано погледна от Кет към Травис.

Макар чувствата на Кет да бяха напълно замръзнали, интелигентността ѝ съвсем не беше я изоставила. Тя веднага разбра, че Травис плаща за болничната ѝ стая. Когато се обърна към него, в очите ѝ проблясваше гняв.

— Богати човече — изрече тя с равен, безизразен глас, — по-скоро бих продавала тялото си по уличните ъгли, отколкото да взема дори и един цент от твоите пари.

Кет извърна глава и погледна решително доктор Стоун:

— Тръгвам си, независимо дали вие сте съгласни, или не.

В гласа на Кет нямаше никакви емоции, само абсолютна увереност. Тя не искаше да стои дори и минута повече, отколкото бе необходимо. След като се прибереше вкъщи, вече нямаше да има нужда да търпи Травис до леглото си, да усеща как синьо-зелените му очи проследяват всяко нейно движение, брояха всеки дъх, който поема, всеки удар на сърцето ѝ, опитвайки се да намери път под леда, който бе единственото ѝ убежище.

Доктор Стоун се поколеба, но в крайна сметка прецени, че ще бъде безсмислено да спори с пациентката си.

— Ако държиш да си тръгнеш, аз не мога да те спра.

— Но вие ми казахте, че тя трябва да лежи тук още поне няколко дни — намеси се Травис.

— Да, трябва. Но нито мога, нито искам да я вържа за леглото и да я държа тук против волята ѝ.

Травис тихо изруга под носа си. Той много добре разбираше причината, поради която Кет иска да излезе от болницата. Тя просто не искаше да бъде близо до него.

— Ако обичате, излезте от стаята, господин Денвърс — помоли доктор Стоун. — Искам да прегледам пациентката си.

Без да каже и дума, Травис се изправи и излезе. Вън в коридора той намери обществен телефон и набра един дълъг номер.

Харингтън вдигна слушалката още на второто иззвъняване.

— Е? — попита той.

— Какво би направил, ако не бях аз? — поинтересува се Травис.

— Бих затворил.

Травис почти успя да се усмихне въпреки ужасното съчетание от гняв, болка и отчаяние, което чувстваше.

— Физическото състояние на Кет е много по-добро, отколкото можеше да се очаква.

— Това е добре. А останалото?

— Тя се срещна с Джейсън тази сутрин и дори успя да му се усмихне.

Харингтън шумно изпусна въздуха си.

— Значи вече се оправя.

— Да, но не и по отношение на мен. Излиза от болницата днес, само за да не се налага да търпи присъствието ми до нея.

— По дяволите...

— Амин. Ще се държа така, както ме бе помолил ти, още няколко дни, както ти бях обещал. Но след това ще променя правилата на играта. И ти ще ми помогнеш, както ми беше обещал.

— Травис... о, по дяволите! Какво очакваш да направя?

— Да я качиш на борда на кораба ми.

— И след това?

— След това полетяваме с вятъра. Заедно.

— И какво ще постигнеш с това?

— Тя се опитва да се скрие от това, което се случи, от мен, от себе си. Аз не мога да я достигна. Но знам кое би могло да го направи. *Камерите ѝ.* Тя ги обича повече от всичко друго на този свят.

— Но ти каза, че ги е продала — напомни Харингтън.

— Открих ги. В момента те са на борда на „Уинд уориър“, заедно с лабораторията и компютърното оборудване, което поръчах специално за нея. С него ще може да прави каквото си пожелае с образите, които снима. Благодарение на твоите контакти в „Никон“ тя ще има възможността да работи с дигитални камери от най-ново поколение, както и с по-старите модели.

— С по-старите модели? Кълна се в Бога, Фред би те убил, ако чуеше това. Неговите автоматично фокусиращи се обективи за камерите са това, което твоите корпуси са за морските състезания — новаторски и непобедими.

— Добре де. Аз притежавам пълен комплект от последните му разработки, от най-малките до най-големите, както и телеобективи, с които могат да се изброят скалите по луната.

Харингтън замълча и Травис почти можеше да чуе как работи мозъкът му.

— Кати сигурно ще припадне, когато разбере, че ти си ѝ купил всичкото това оборудване — избуча Харингтън накрая.

— Няма нищо лошо в това да припадне. Това ще ни покаже, че и двамата сме живи.

Харингтън издаде неволен звук, който можеше да се изтълкува и като признак на съчувствие към болката, която прозираше в гласа на приятеля му.

— Няма смисъл да дълбаем още повече раната, която вече си направил в душата ѝ — предложи Харингтън. — Просто ще ѝ кажа, че в „Никон“ са толкова впечатлени от фотографиите ѝ, че искат от нея да

изпробва някой от най-новите им обективи. Кълна се в Бога, ако съдим по отзивите за изложението ѝ в Лос Анджелис, сигурно много скоро различните компании за снимачна техника ще се бият пред вратата ѝ кой първи да ѝ предостави оборудване.

— Значи изложението върви добре?

— Едва смогват да окачат новите фотоси. „Суифт и сонс“ само потриват доволно ръце и говорят за Катрин Кохрн като за Стиглиц на двадесет и първия век.

— Каза ли ѝ го?

— Не още. Чакам, докато се разпродаде абсолютно всичко, след това ще ѝ съобщя добрата новина.

— Не чакай прекалено дълго. Времето лети.

— Времето или твоето търпение? — подметна Харингтън.

— Долу-горе е едно и също. Още три дни, Род. След това ще го направим по моя начин.

— При две условия.

Травис едва успя да въздържи ругатнята, напиреща на устните му.

— Какви?

— Доктор Стоун трябва да одобри ставането на Кати от леглото и излизането ѝ в морето.

— Тя го одобрява.

— Откъде знаеш?

— Много просто. Попитах я. Ако не ми вярваш, обади ѝ се сам.

— Ще го направя, дори и само за да съм с чиста съвест.

— Ти нали не си направил нищо на Кет?

— Това, младежо, е въпрос на виждане. Второто ми условие е, че ако все пак успееш да примамииш Кет да излезе от черупката си и въпреки всичко тя не те желае вече, ти ще спреш в първото пристанище и ще я оставиш да си ходи. *Сама*.

Известно време Травис не можеше да произнесе никакви думи през стиснатото си като с менгеме гърло. Затвори очи и си спомни ужасяващата гледка на Кет, втурнала се надолу по стълбите, Джейсън, катерещ се нагоре, и една студена водна стена, която се надига, надига, още и още, за да се стовари върху тях.

Беше стигнал толкова близо до загубата ѝ, толкова дяволски близо. Не знаеше дали би могъл да я загуби отново, да почувства

отново студените черни крила на загубата да се обвиват около него, да го смразяват до най-големите дълбини на душата му.

— Травис? Говоря сериозно. Ако знаех какво ще коства на Кати издаването на тази дяволска книга, никога не бих ви събрал заедно. Ако иска да си замине, позволи ѝ да го направи. Позволя ѝ да намери мъж, когото може да обича. Тя заслужава да бъде обичана, и то много.

Когато Травис най-после успя да проговори, гласът му прозвуча като на непознат.

Като гласа на Кет.

— Ако наистина иска това...

В продължение на три дни Кет не позволи нищо да наруши усамотението ѝ. Телефонният секретар записваше всички обаждания. Тя не отговори на нито едно от тях, дори не прослуша оставените съобщения. Просто лежеше на леглото си окъпана в слънчева светлина или потънала в мрак.

Макар Травис да не се опита да дойде в къщата ѝ, тя знаеше, че той се намира в съседната къща, на броени метри от нея. Всяка сутрин го виждаше да плува. Докато го наблюдаваше как пори морската вода, тя се чудеше дали и неговите ноци бяха като нейните.

Когато заспи, дали и той пропада в тази дупка в центъра на Вселената? Дали се събужда облян в студена пот и разтреперан?

Когато чу собствените си мисли, на Кет ѝ се прииска да се разсмее, но нямаше необходимата за това енергия.

Богатите мъже не сънуват кошмари. Тях не ги е грижа за нищо толкова много, че да смущава сънищата им.

Телефонът иззвъня. Кет се втренчи в него с невиждащ поглед. Знаеше кой се обажда. Само един човек би ѝ се обадил толкова рано сутринта.

Харингтън. Кълна се в Бога, нямам сили да разговарям с него. Но трябва. Това е най-малкото, което мога да направя за него.

Гузната съвест накара Кет да си наложи да излезе от летаргията, в която беше изпаднала, и да вдигне телефона. Знаеше, че трябваше да се обади на Харингтън още когато излезе от болницата или пък в някой от следващите дни.

— Ало — каза тя, чудејки се дали гласът ѝ наистина звучеше толкова странно, колкото ѝ се струваше на нея.

— Кати?

Беше гласът на Харингтън. Загрижеността му бе толкова ясна, колкото и розовата светлина на утринта, която изпълваше стаята ѝ.

— Сигурно сте избрали погрешен номер — каза Кет. — Аз съм Кохрън.

Нещо изпраця по линията, запълвайки настъпилата тишина.

— Разговарях с доктор Стоун — тръсна Харингтън направо.

Кет разсеяно се запита как ли бе научил името на лекарката. Вероятно чрез Травис.

— Чуваш ли ме? — настоя Харингтън.

Тя почувства някакво диво желание да се разсмее или да изкрещи.

Разбира се, че не те чувам. Аз се удавих. Травис не ти ли каза?

— Кати... по дяволите... кажи нещо!

— Здравей, зелен ангел — изрече тя без никакъв ентузиазъм. — Как си? Аз съм добре, благодаря. Много съм добре.

Последва дълга пауза, преди Харингтън да успее да се опомни.

— Добре. В такъв случай не би трябвало да има причина да не продължиш с ангажимента си за книгата на Денвърс, нали?

Кет се вторачи безмълвно в телефона. Нещо най-последно бе успяло да наруши безразличието ѝ.

— Ти си луд — отвърна тя. — Продадох всичките си камери.

— Не се безпокой. За всичко съм се погрижил. Ти вече си известен фотограф. От „Никон“ умират да те снабдят с всичко необходимо.

— За какво говориш?

— Не ти ли се е обаждал някой от „Суифт и сонс“?

— Не. Всъщност не знам. Не съм вдигала телефона.

— Всичките ти снимки от изложението са изкупени — обяви Харингтън доволно. — Искат да ти поръчат още. Изкарала си шестдесет хиляди долара, Кохрън. Издателят на Ашкрофт също плати. Така че ако не харесваш оборудването, изпратено на „Уинд уориър“, просто си купи друго. Можеш да си купиш двадесет камери ако пожелаеш. Парите вече нямат никакво значение.

Кет знаеше, че би трябвало да чувства нещо, ако не друго, то поне облекчение. Щеше да може да плати болничния си престой, надвишените суми по кредитните си карти, разходите на майка си, образованието на близнаците, всичко.

Но тя не изпитваше нищо, нищо, освен увереност, че не би могла да стъпи отново на палубата на „Уинд уориър“, не би могла отново да погледне Травис, не би могла да види собствената си празнота, отразена в очите му.

— Не.

— Кати — меко настоя Харингтън, — никога досега не съм те молил да направиш нещо за мен, нали?

— Не... — съгласи се тя, преглъщайки мъчително, страхувайки се от това, което щеше да последва.

— Аз влязох в много разходи, докато организирам започването на книгата за Денвърс. Не ти казвах нищо досега, тъй като нямаше начин да продължиш работата си. Но сега доктор Стоун ме увери, че вече си достатъчно добре, за да можеш да прекараш един месец в плаване с „Уинд уориър“ и да направиш всички необходими снимки. Само не трябва да се напрягаш много през първата седмица.

— Ангеле... — Гласът на Кет заглъхна.

Тя преглътна и опита отново, отчаяно искаше да откаже на Харингтън, като в същото време си даваше сметка, че му дължи много повече от някакви си снимки. Мозъкът ѝ работеше на пълни обороти, опитвайки се да намери начин да се намъкне от този капан.

— Добре, но при едно условие — насили се тя накрая. — Че Тра... — Гласът ѝ пак секна. Просто не можеше да изрече на глас това име. Беше ѝ предостатъчно, че го чуваше непрекъснато в подлудяващата тишина на усамотението си. — Само екипажа — успя да каже тя накрая. — Да няма никой на борда, освен мен и екипажа. Никой!

— Дадено — съгласи се бързо Харингтън. — Бъди на пристанището след един час.

— Но това не е достатъчно време, за да...

— Колко време ти трябва, за да отидеш с колата си до Дана пойнт? — прекъсна я той. — Всичко, от което се нуждаеш, е на борда, абсолютно всичко. Дори и дрехи. Кълна се в Бога, знаех си, че мога да разчитам на теб. Запомни, след един час. Чао, Кохрън, разчитам на теб.

Харингтън затвори, преди още да е успяла да каже нещо.

Все още зашеметена, Кет се облече, сложи някои най-необходими неща в една чанта и подкара към пристанището, където бе закотвен „Уинд уориър“. Диего я посрещна, качи я на борда и я заведе до каютата ѝ.

Кет с облекчение установи, че това не беше същата кабина, която бе делила с Травис при предишното си пребиваване на кораба. Не мислеше, че би могла да използва леглото му, без да си спомня за всичко, което трябваше да забрави. А ако не можеше да го забрави, поне трябваше да го зарови под лед и мълчание.

Отваряйки шкафовете, за да намери подходящо място за нещата, които бе взела със себе си, тя откри камерите, за които Харингтън ѝ беше споменал, че са на борда. Мълчаливо ги разгледа една по една — това бяха най-последните модели на автоматично фокусиращи се обективи, съвършени произведения на „Никон“, автоматични превключватели, филмови носачи и огромно разнообразие от допълнителни обективи. За съществуването на някои от тези съвършени произведения тя въобще не бе и предполагала.

Това бе всичко, от което би могла да се нуждае, повече екипировка, отколкото се бе надявала някога да има дори и в най-смелите си мечти. Имаше дори и четири фотоапарата и система от обективи, които бяха точно копие на онези, които беше продала, сякаш Харингтън се опасяваше, че не би се чувствала удобно с новите модели камери и обективи.

Кет безмълвно разглеждаше цялата тази екипировка, опитвайки се да прецени стойността ѝ. Широкоъгълният обектив, който държеше в момента в ръце, бе последния модел на „Никон“. Струваше над пет хиляди долара. Новият голям автоматично фокусиращ се обектив струваше не по-малко от петнадесет хиляди. Знаеше цената му, тъй като си беше обещала, че ще си купи такъв веднага след като има достатъчно пари, за да може да си го позволи.

Тя се усъмни в обяснението на Харингтън, че „Никон“ ѝ е предоставил цялото това оборудване. Вероятно той самият го беше купил.

Или пък бе купено от Травис.

Без да може да се спре, Кет отвори всички шкафове в каютата. След това застана по средата ѝ, загледана в това, което бе скрито зад

полираното дърво — съвършена компютърна система, придружена от дигитална камера. Също и скенер за диапозитиви. И принтер, чието качество не би могло да се постави под никакво съмнение.

А ако поискаше да се върне към двадесетия век за вдъхновение, кабината бе оборудвана като подвижна фотолаборатория, направена така, че да задоволява абсолютно всичките ѝ изисквания. Имаше и хладилник, пълен догоре с филми. Диапозитивен процесор бе спуснат от тавана така, че да се избегне влиянието на люшкането на кораба от морските вълни. Дубликаторът за диапозитиви беше чисто нов и много по-добър от този, който имаше вкъщи.

Каютата бе мечта за всеки фотограф. Всичко, което можеше да се купи с *пари*. Кет се огледа в стаята и искаше да изпитва нещо — удоволствие или гняв, или възмущение, или... *нещо*, каквото и да било.

Фотографското оборудване явно е било купено съвсем наскоро, но самата каюта не би могла да бъде проектирана и изпълнена за няколко дни, независимо с колко пари е разполагал този, който я е правил. Сигурно всичко това е било направено още когато Травис се бе опитвал да я убеди да отплава с него към края на света.

Ела с мен. Авалон. Енсенада. Или още по-далече. Хавай. Папеете. Сейшелските острови или Тасмания, или пък чак до Китайско море. Навсякъде по света, където има вятър, а вятър има навсякъде, Кет. Ела с мен.

След това му беше казала, че е бременна, бурята се разрази и тя остана сама.

Кет бавно започна да се върти в кръг, виждайки лицето на Травис в отражението на полираното дърво, в умно проектираната лаборатория, в компютърната система.

Изведнъж усети, че в нея нахлуват чувства, някаква топлина, която дишаше в леда, който я заобикаляше, застрашаваше го. Застрашаваше нея. Тя потрепери силно и само веднъж.

Бавно и внимателно Кет постави цялото оборудване обратно на мястото му, затвори шкафовете и се качи на палубата. Там усети безкрайния ритъм на откритото море, докато корабът разтваряше платна и се понасяше по вятъра. Застанала на леера^[1], тя гледеше как брегът на Калифорния се отдалечава от нея с всяка измината минута.

Не се върна долу, докато не се смрачи. Когато отвори чантата с нещата, които беше донесла, тя установи, че не си бе взела нищо, с

което да спи.

Всичко, от което се нуждаеш, е на борда, абсолютно всичко. Дори и дрехи. Кълна се в Бога.

— Дано наистина да е така — промърмори тя уморено. — Кълна се в Бога.

Започна да отваря чекмеджетата, които се намираха под леглото ѝ. Имаше дрехи от най-различни видове, всички с един и същ размер. *Нейният.*

Харингтън беше прав. Всичко, от което се нуждаеше, беше на борда, включително една смарагдова копринена нощница и още една, по-плътна. Тя не облече нито едната от тях.

В друго чекмедже, по-встрани, сякаш забравено, тя намери черна тениска. Фланелката беше мека от многото пранета и миришеше на кедър. Съблече се и я нахлузи през главата си.

Беше прекалено голяма за нея. Само един човек би могъл да я е носил.

Кет се опита да избие мисълта от главата си. Предпочиташе да носи една от забравените фланелки на Травис, отколкото чувствената копринена нощница. Легна на койката и усети клатенето на кораба от морските вълни, чу вятъра и свистенето на водата, която се разделяше от двете страни на носа. През малкия илюминатор се виждаше блещукането на звезди. Най-накрая заспа.

Три часа по-късно се събуди обляна в студена пот. Гаденето отново се беше появило в стомаха ѝ. Знаеше, че това не бе морска болест. Просто отново бе попаднала в дупката, падаше и се въртеше безкрайно.

Кет не успя да заспи отново тази нощ. Не искаше да спи. Не си струваше да го прави, след като знаеше, че пак ще се събуди изпотена и разтреперана, свита в леглото и готова да се разкрещи. Знаеше, че това състояние рано или късно ще премине. Беше ѝ се случвало и преди, макар и не в такава степен.

Тихо и отчаяно се втренчи през илюминатора и започна да брои звездите.

Може би утре вечер ще бъде по-добре — каза си тя. — Или поне няма да бъде по-зле отсега.

Още преди последните звезди да избледнеят от утринта, Кет вече бе на палубата. Тя прекара този, както и следващите пет дни седнала

на носа на „Уинд уориър“, втренчена в хоризонта, без да вижда нищо, без да казва нищо, мразейки приближаващата нощ, когато отново щеше да се събуди и да се вторачи през илюминатора в очакване на зората.

При изгрев-слънце на седмия ден на палубата я очакваше Травис.

[1] Корабен парапет. — Б.ред. ↑

23.

Около тях не се виждаше нищо друго, освен океан. Нито кораби, нито бряг, нищо, до което Кет би могла да доплува, дори и ако имаше сили да побегне.

След първоначалния шок от срещата си с Травис първата ѝ мисъл бе, че Харингтън я бе излъгал. Макар да не каза нищо, обвинението ѝ бе изписано като с думи по опънатите черти на лицето ѝ.

Травис видя това, така, както бе виждал толкова много неща в нея. Толкова много и въпреки това не достатъчно. Той бе осъзнал прекалено късно, че бе толкова зает да се оглежда през рамо, за да не допусне грешките от миналото си, че беше пропуснал най-важната от всички истини. Кет, *неговото бъдеще*.

— Род не те е излъгал — промълви той. — Капитанът е част от екипажа.

Кет затвори очи.

Разбира се. И Травис е капитан на този кораб. Трябваше да формулирам условието си много по-внимателно.

Но не изрече нищо на глас. Говоренето щеше да направи всичко прекалено реално. Щеше да направи Травис прекалено реален.

Когато разбра, че няма да му отговори, Травис продължи:

— Знаех, че не бих могъл да те измъкна от твоето... мълчание. Но си мислех, че твоите камери биха могли да го направят. Мислех си, че няма да можеш да устоиш на преживяването да снимаш „Уинд уориър“, докато се носи при изгрев-слънце по океанските вълни.

Кет погледна към Травис, но всъщност гледаше през него.

Макар да не беше изненадан от реакцията ѝ, това, което го изненада, бе фактът колко много го болеше за нея. Сякаш някой прекарваше вътрешностите му през иглено ухо. Сякаш я виждаше как все повече се отдалечава от него с всяка измината утрин.

— Но ти не реагира и на камерите — продължи Травис приглушено. — За шест дни така и не направи дори и един филм. Не

спиш, не се храниш. След като нито камерите, нито аз мога да те върна обратно към живота, реших, че е дошло време за възможно най-директния подход. — Той набута в ръцете на Кет един бански костюм. — Сложи това.

Отвори широко очи. Погледна невярващо към банския, след това и към Травис. Лицето му изразяваше само твърда решителност. Както и сянката на още едно чувство, което тя въобще не искаше да види.

— Ако не го облечеш сама — рече той твърдо, — аз ще го направя вместо теб.

Преди време тя би запратила костюма в лицето му. Но сега просто нямаше значение. Нищо нямаше значение.

Веднага след като Кет се отправи към каютата си, до Травис се появи Диего.

— Поне вече няма да се налага да ви крием при готвача — измърмори той.

— Всичко готово ли е?

— Както разпоредихте, капитане.

Травис изпъшка и се отправи към задната част на „Уинд уориър“.

Кет се появи на палубата, облечена с банския костюм, който, както и всички други дрехи, които беше осигурил Травис, й стоеше перфектно.

Корабът беше спрял и едва-едва се поклащаше върху леките вълни. На кърмата я очакваше Травис, висока, тъмна фигура, изправена на фона на зората.

— Аз ще сляза пръв — каза той. — Стълбата може да е хлъзгава.

Кет чакаше с пълно безразличие, докато Травис не й извика от подвижната платформа отдолу. Тя слезе по стълбата и влезе във водата без въобще да го погледне. Той се гмурна, изплува до нея и започна да плува паралелно с нея, наблюдавайки я.

Диего също ги наблюдаваше, готов да спусне „Зодиак“ в случай на нужда.

Отначало Кет плуваше разсеяно, изглеждаше така, сякаш по-скоро се опитваше да се отдалечи колкото се може повече от „Уинд уориър“, отколкото да се задържи над водата. Но постепенно вроденият ѝ навик да плува взе превес и тя заплува енергично, размахвайки ръце и крака, без да обръща внимание на нищо около себе си.

Не знаеше колко дълго е плувала. Знаеше само, че когато дойде време да се качи отново на платформата, едва имаше сили да го направи.

С уверено движение Травис се качи на платформата. Обърна се, измъкна и Кет от морето, изправи я на крака и я побутна към стълбата.

— Капитане, да не би да не ѝ е добре? — попита разтревожено Диего.

— Всичко е наред. Просто е уморена от плуването. Аз ще ѝ занеса закуската.

Травис помогна на Кет да се изкачи по стълбата и я поведе към кабината ѝ. След това съблече банския ѝ костюм, избърса я със суха кърпа, облече я в топли дрехи и я остави загледана във вратата с поглед, който изразяваше недоверие и шок.

Върна се след няколко минути, носейки закуската ѝ.

Първото нещо, което привлече погледа на Кет, бе лекарството, което доктор Стоун ѝ беше предписала, за да ѝ помогне да върне менструалния си цикъл към нормалното.

— Вземи го с това — каза Травис, подавайки ѝ чаша със сок.

Кет не се помръдна.

— Не си достатъчно силна, за да ми се противопоставяш — обяви той безцеремонно. — Ако се наложи, ще натъпча това хапче в гърлото ти и ще наляя сока след него.

Тя взе лекарството.

Когато не направи никакъв опит да се докосне до храната, Травис взе вилицата и награби с нея бъркани яйца.

— Отвори си устата.

Думите и действията му напомниха на Кет за нощта в ресторанта, когато един друг си подаваха десерта в устата, а Травис облизваше грешките си. Един поглед в синьо-зелените му очи ѝ бе достатъчен, за да разбере, че той също си го спомняше.

Под безразличието си Кет изведнъж почувства как се промъква някаква болка. Тя взе вилицата от Травис.

Щеше да яде, но не и от *неговата* ръка.

— Няма да изляза отгук, докато не изядеш всичко — рече той. — Няма нужда да бързаш, нямаш ограничения във времето.

Кет не му обърна никакво внимание, но след малко чинията вече бе празна и Травис я отнесе със себе си. След минута той отново

застана на вратата. Кет въобще не се бе помръднала. Очите ѝ бяха толкова празни, колкото и ръцете ѝ.

— Ставай — нареди отсечено Травис. — И си вземи фотоапаратите.

Тя бавно фокусира погледа си върху него. Не каза нищо, просто го гледаше, бледите ѝ очи бяха замъглени от изтощение и недоверчивост.

Той не би могъл да постъпи така с мен.

Травис се наведе към нея. Тя не можеше да види нищо друго, освен него, един гигант с кестенява коса, който изпълваше света ѝ до такава степен, че в него не оставаше място за нищо друго, дори и за дишане.

— Няма милост — каза той тихо. — Ще те торможя, докато започнеш да се бориш с мен. Някъде под всичкия този лед все още гори огън. И аз ще го открия. *Ставай!*

Кет стана, тъй като си даваше сметка, че ако откаже, той просто щеше да я изнесе на ръце горе на палубата. А тя не искаше това. Когато я докоснеше, все си спомнеше неща, които бе много по-добре да лежат погребани под пластовете лед и тишина.

През останалата част от деня, както и през следващите дни, Кет нито веднъж не погледна директно към Травис, не се възпротивяваше на заповедите му, не му каза нито една дума. Той се отказа да проникне през мълчанието ѝ и се задоволи само да бъде нейна бавачка, опитваше се да я измори физически, надявайки се, че в крайна сметка тя ще се изтощи достатъчно, за да може да спи през нощта.

Но нищо не се получаваше. Независимо колко дълго плуваше, независимо колко яденета изядаше, независимо колко упражнения или колко снимки правеше под критичния му поглед, дупката във Вселената бе все още там, точно под краката ѝ.

И всеки път, когато заспеше, тя пропадеше в нея и се събуждаше трепереща и потна.

Когато настъпеше нощта, хвърляха котва и екипажът се прибираще долу. Кет мразеше да се прибира в кабината си и да се сблъска отново със смразяващия мрак, и въпреки това ставаше точно така. Всяка нощ. Нощ след нощ.

Една нощ по средата на третата седмица, откакто бе започнало плаването, тя се събуди както всяка вечер, трепереща, обляна в студена

пот, опитвайки се да се въздържи да не закрепци. Когато погледна към илюминатора, готвейки се да започне ритуала по броенето на звездите, нещо дълбоко в нея се пречупи.

Не мога повече да продължавам така.

Издавайки задавен звук, тя скочи бързо от леглото и тихо се отправи към палубата. Намери си едно място на завет и се сгуши там, втрещена невиждащо в нощта.

Макар да не беше вдигнала никакъв шум, след малко до нея се появи Травис. Когато я вдигна и я понесе към стълбите надолу, тялото ѝ изведнъж се вцепени в ръцете му.

— Не — изхлипа Кет разтреперана. — Няма да се върна повече в онази кабина. Чуваш ли? *Няма!*

Това бе първият път, когато му бе проговорила, откакто се беше появил на „Уинд уориър“.

Ръцете му притиснаха още повече тялото ѝ, когато я погледна в изпитото лице. На лунната светлина тя изглеждаше като пришълец от друг свят, крехка и красива като скреж.

— Всичко е наред — прошепна тихо. — Няма да те вода в кабината ти, обещавам.

Кет бавно се отпусна. Травис я занесе до кабината на носа на кораба.

Неговата кабина.

Тя не се опита да се съпротивлява. Беше готова да направи всичко, да преживее всичко, само и само да не брой отново звездите през малкия илюминатор на каютата си.

— А сега се успокой, мила — каза тихо Травис. — Вече почти пристигнахме. Ти си в безопасност.

Той нежно я постави на своето легло и я зави с одеяло. Когато понечи да приглади косата ѝ назад, тя трепна и извърна глава, сякаш очакваше да я удари. Той леко присви устни и седна до леглото, близо до нея, но без да я докосва.

Най-накрая Кет заспа, но много скоро се събуди изпотена, разтреперана, с чувство за гадене. Тихите звуци, които издаваше, събудиха и Травис.

— Кет — прошепна той, — ти си в безопасност. Всичко е наред, мила.

Тя само потрепери.

— Успокой се мила — продължи Травис. — Аз няма да ти причиня нищо лошо. Само искам да знаеш, че не си сама.

Той легна на леглото до нея и нежно, много нежно я взе в прегръдките си.

На Кет ѝ се искаше да се съпротивлява на докосването му, но не можеше. В този момент тя просто не можеше да се отдръпне от топлината му, така, както морето не можеше да не се поддаде на привличането на луната.

Травис я държа така дълго време, разтривайки възлите на напрежение по врата и раменете ѝ, успокояваше я, галеше я, но без да влага никакво сексуално чувство в това. Въпреки всичко тя продължаваше да трепери, тялото и мозъкът ѝ бяха толкова преплетени, че не можеха да намерят спокойствие. Травис дори не беше сигурен дали тя въобще осъзнава, че се намира в ръцете му.

— Кет... Кет, не се опитвай да криеш чувствата си. Крещи, плачи или чупи всичко около теб, прави всичко, което мислиш, че ще ти помогне. Остави се да изтече отрицателната енергия от теб, Кет. Остави я. Не можеш да продължаваш да живееш по този начин.

Единственият ѝ отговор бе тръпка, която разтърси цялото ѝ тяло.

Травис я притисна към себе си, затопляйки студената ѝ плът, докато тя не заспа отново.

Този път Кет се събуди доста след изгрев-слънце. Това бе най-дългият сън, който бе имала, откакто бе казала на Травис, че е бременна. Все още се опитваше да проумее защо бе в състояние да спи, когато е до него, но не и сама в кабината си, когато той се появи в каютата. Беше по бански и носеше нейния в ръка.

Започна ежедневната рутина. Никой от двамата не каза нищо относно това как са прекарали нощта. Когато Травис кажеше нещо, той не очакваше отговор от нея. Вече се бе примирил с факта, че такъв няма да получи. С изключение на категоричния си отказ да бъде заведена обратно в каютата си, тя не му бе казала нито една дума досега.

Сякаш той въобще не съществуваше за нея.

В един момент през същия този ден Кет започна да прави нещо повече от обичайните си занимания с камерите. Красотата на величествените платна на „Уинд уориър“, движещи се на фона на покритото с облаци небе, най-после сякаш бе проникнала отвъд

вцепенението ѝ. Тя не каза нищо на Травис за това. То не беше нещо, което искаше да изкаже с думи. По-лесно ѝ бе просто да се остави на рефлексите си.

Когато дойде време за сън, Кет отиде в собствената си кабина. Събуди се разтреперана и студена, издавайки несвързани звуци, на ръба на истерията. Когато се поуспокои, тя се измъкна от леглото и се отправи към палубата.

Травис я очакваше пред вратата ѝ. Без да изрече и дума, той я понесе към кабината си. Сложи я между чаршафите, легна до нея и я притисна към тялото си. Без да каже нищо, тя прие прегръдката и топлината му.

След малко треперенето ѝ постепенно стихна. Травис я притисна още по-близо до себе си. Тя не се възпротиви. Но и не се приближи към него по своя инициатива. Той затвори очи и се опита да прикрие яростта, отчаянието и безпокойството, които го разкъсваха.

— Кет — промълви той тихо и на пресекулки, — не се опитвай да бъдеш толкова силна. Позволи ми да ти помогна. Огъни се, преди да се пречупиш. Преди да се пречупим и двамата.

Тя не отговори.

Същото се повтаряше и през следващите вечери. Спяха, докато Кет се събуди, и след това Травис я държеше в ръцете си, докато заспеше отново. Но той не заспиваше отново. Не можеше.

Нейните кошмари бяха станали и негови.

Всяка нощ, след като я успокоеше, карайки я да заспи, той се измъкваше тихо от леглото и отиваше сам на палубата. Там стоеше в компанията на лунната светлина и морето, чувстваше стабилността на кораба под краката си, а нощта бе изпълнена с гласове, въртящи се и крещящи около него като черни гларуси, гласове, които му казваха колко малко може да направи и колко много е загубил.

Гласът на Кет, жив от учудване: *Аз сънувам. Първо ти, а сега и този кораб. Не ме събуждай, Травис, не още.*

Гласът на Кет, този път звучащ с болка: *Защо? Защо не те срещнах през януари, когато бихме могли да имаме шанс да се обичаме един друг?*

Поискай да тръгна с теб през януари. Дотогава ще съм платила всичките дългове, които имат значение.

Аз не искам парите ти. Толкова ли не можеш да го разбереш?

Ако някога спреш да си купуваш жените, може би ще разбереш, че има и жени, които не могат да бъдат купени.

Но Травис се бе страхувал да повярва в това.

След това бе повярвал само за да бъде измамен.

Вярваш ли в чудеса? Аз съм бременна, любов моя. Бременна съм! Дете! Травис, мили мой, моя любов. Нашето дете!

Радостта в гласа на Кет го нараняваше дори и само в спомените му. Особено в спомените му. Той трябваше да сподели тази радост, трябваше да падне на колене и да благодари на Бога за чудото, което е направил. А вместо това се беше поддал единствено на собствения си страх, че може да повтори предишната си грешка.

Ти ще родиш това дете, и то ще бъде мое. Адвокатът ми ще подготви документите до няколко дни. Трябва само да ги подпишеш.

Беше позволил миналото и лъжите на Тина да го заслепят за настоящето и за истинността на Кет.

Травис погледна в нощта, без да я вижда. Ръцете му стискаха железния парапет, цялото му тяло бе напрегнато от болка и от гласовете, които го режеха отвътре като с нож.

Ако си се надявала на брак, можеш да го забравиш. Да се оженя за курва, е грешка, която нямам намерение да повтарям.

Но гласът, който достигаше до най-големите дълбини на душата му, отново бе на Кет.

Никога не бих дала това дете да бъде отгледано от мъж, който не може да види любовта дори и когато тя стои пред него. Както аз стоя пред теб сега. Аз те обичам, Травис. Но точно в това е грешката ми. Трябваше да бъда по-внимателна. Богатите мъже просто не знаят как да обичат.

Благодаря ти за моето дете, макар че това е подарък, който не си желал да ми направиш. Аз ще взема бебето. А ти, Т. Х. Денвърс, ти можеш да вземеш парите си и да вървиш по дяволите.

А след това и гласът на доктор Стоун. Всяка дума бе още една капка от агонията, която измъчваше душата му.

Тя бе прекалено изтощена физически, за да може да задържи бременността. Всичко, което направихме, бе прекалено малко и прекалено късно. За известно време тя бе свързана по най-интимния възможен начин с един друг живот. Но сега него го няма. Тя описа чувствата си пред мен много добре — дупка в центъра на всичко. Тя

пропада в нея, започва да пада и не престава да пада. Парите са прекалено малка превръзка за рана като тази на Кати.

А парите бяха всичко, което имаше Травис.

Той усети отчаянието, което се криеше под яростта и болката му. Беше толкова уверен, че Кет ще реагира на камерите си, на морето... на него.

А тя въобще не искаше да разговаря с него.

Не искаше дори и да го погледне.

Не можеше да я обвинява. Ако можеше, той би се смалил и би се скрил някъде така, че никой да не може да го намери, но беше невъзможно. Искаше му се да изкрещи името ѝ и любовта си към нея в нощта, но гърлото му бе стегнато от мъка.

Знам, че ме мразиш. Аз се върнах при теб твърде късно. Ако не желаеш моето дете, може би ще имаш от някой друг мъж. Всичко, каквото пожелаеш, Кет, всичко. Крещи ми и ме ругай. Аз заслужавам всякакви ругатни. Или поне плачи. Сълзите ще те излекуват по-бързо от всичко.

На Кет ѝ се стори, че тъкмо Травис я беше успокоил от кошмара и върнал към съня, и отново се е събудила. Не знаеше какво я е обезпокоило. Този път не беше сънувала кошмар, който да я сграбчи в тъмнината. Нито пък беше изпотена.

Тя бавно осъзна, че се бе събудила, тъй като бе сама в леглото. Привикнала да бъде съвсем близо до Травис в ужасяващата тъмнина, да чувства топлината на тялото му.

Без да издава никакъв шум, Кет се изкачи на палубата. Макар да бе облечена само с изтърканата тениска, която бе намерила забравена в едно чекмедже, тя не чувстваше студ. Нощта бе като от кадифе. „Уинд уориър“ ги бе отвел на юг, към лятото.

Трябваше ѝ само миг, за да види Травис изправен на носа, на фона на лунната светлина. Ръцете му бяха обхванали леера, главата му беше наведена, а тялото му изглеждаше като вцепенено. Въпреки че бе наполовина обърнат към нея, той не я виждаше. Беше се втренчил в морето, без да забелязва нищо друго.

Кет стоеше, без да се помръдне, без дори да диша. Кристалната красота на момента сякаш пререза цялото ѝ тяло. Чу рязък звук и си

помисли, че тя е изкрещяла. След това разбра, че звукът е дошъл от Травис. Той зарови лице в ръцете си, но миг преди това Кет видя стичащите се по бузите му сълзи.

Не може да бъде. Той да плаче. На богатите мъже не им пука за нищо толкова много, че да плачат.

Объркана, разтреперана, Кет се върна обратно в кабината и легна на леглото. Лежеше неподвижно, мислейки си за неща, в които доскоро бе абсолютно убедена и които сега бяха разтърсени от лунната светлина и мъжките сълзи. Независимо колко далече се рееха мислите ѝ, те неминуемо се връщаха и се формираха около една невъзможна истина.

Травис бе плакал вместо нея, тъй като тя не бе способна да плаче за себе си.

Гузната съвест може би го е накарала да ѝ купи камерите. Съжалението би могло да го накара да я застави да се върне към здравословен начин на живот. Но нито гузната съвест, нито съжалението биха могли да накарат сълзите да потекат от очите му.

Треперейки, почти уплашена, Кет се чудеше колко ли нощи Травис я е успокоявал докато заспи, а след това е отивал сам горе на палубата и наоколо не е имало никой, който да успокои него.

Тихо като лунна светлина сълзите се появиха в очите ѝ, изгаряха я, прониквайки през леда към агонията, която лежеше под него.

Не знаеше колко време е минало, преди да чуе как Травис влиза безшумно в кабината и ляга на леглото. Тя мълчаливо се обърна към него, притискайки се до него, държейки го така, както той я бе държал толкова много пъти. Опита се да каже нещо, но от устата ѝ излезе само едно ридание, което беше неговото име.

Това бе всичко, което бе в състояние да каже. Тя изхлипа още по-силно, когато ръцете му я обгърнаха. Ридаеше, защото той бе плакал за нея в момент, когато самата тя не беше в състояние да плаче.

Травис зарови лице в неочакваната топлина на Кет, притискайки я толкова силно, колкото го притискаше и тя, споделяйки водопада от емоции, който я заливаше отново.

Когато не бяха им останали повече сълзи, те все още се държаха един за друг, топлина в студения център на нощта.

Кет се събуди, усещайки вкуса на Травис по устните си под формата на сладко-горчиви остатъци от сълзи. Той я наблюдаваше така, сякаш се страхуваше, че всеки момент ще му обърне гръб.

Наистина се страхуваше. Когато тя се помръдна към него, ръцете му я обгърнаха нежно.

— Трябваше да бъда с теб — промълви Травис. — Трябваше аз да приготвям храната ти, аз да те къпя, да те слагам под слънцето, да държа ръката ти... — Гласът му заглъхна и в каютата настъпи тишина докато се бореше, за да възвърне контрола си. — Не вярвах, че ме обичаш. Непрекъснато си повтарях, че ще ми се обадиш, че ще дойдеш при мен, че всичко, което искаш, е да се омъжиш за парите ми. А след това ти ми каза, че си продала фотоапаратите си.

Травис я притискаше към себе си толкова силно, че тя едва дишаше, но не го забелязваше. Не искаше да вижда нищо, освен лицето му, очите му, да чува думите му, да усеща топлината му.

— Продала си камерите си, за да задържиш моето бебе, и така и не ми се обади, не ми проговори, не поиска нищо от мен. Аз си мислех — продължи той бавно, — че нищо не би могло да бъде по-лошо от онази вълна, която заля теб и Джейсън, от гледката на кръвта около теб горе на площадката, от това да те чувам как крещиш от мъка.

Кет се опита да каже нещо, да възрази, но болката, която видя в очите му, бе прекалено голяма, за да може да бъде успокоена с каквито и да било думи...

— Аз грешах — продължи все така с болка Травис. — През последните няколко седмици те наблюдавах как сякаш умираш малко по малко, знаейки, че аз съм те убил, и то по най-мъчителния начин. Каквото и да се опитах да направя, не помагаше. Нощите, Кет. Мили боже, какви нощи!

Тя се опита да говори, но не можеше заради всичките емоции, които се бяха преплели в нея, които ѝ показваха, че все още е жива.

Очите му се отвориха, но в тях нямаше никакво успокоение, никаква красота, никакъв живот. Той извърна лицето си настрана.

— И кошмарът ще продължи безкрайно, тъй като аз не мога да променя миналото — прошепна Травис. — Не мога да върна назад момента, когато ти видя кръвта на площадката и изпадна в този кошмар.

— Травис — успя да промълви само Кет с пресипнал глас.

— Аз все още те чувам как викаш, въпреки мълчанието ти. И не мога да ти помогна. Не мога да променя миналото. Мога само да изживявам спомените отново и отново. И да се мразя.

— Ти не си направил нищо...

— По дяволите, не съм направил — прекъсна я Травис. — Аз те видях как изпадаш в този кошмар заради помятането и не мога да променя нищо. Не мога и да ти помогна да живееш с него. За него никога няма да има край.

— Кошмарът започна, преди да пометна, а не след това — отрони болезнено Кет.

В първия момент Травис не беше сигурен дали е чул правилно. Той бавно обърна глава и я погледна в лицето, разкривайки своето.

Това, което видя Кет, я шокира, преобърна целия ѝ свят с главата надолу. Тя докосна нежно бузата му, искайки да премахне отчаянието от очите му. Видя как той затаява дъх при милувката ѝ, сякаш се страхуваше да повярва, че това е истина. Да се надява. Да вярва.

Тя си пое дъх на пресекулки.

— Аз знаех още от самото начало, че помятането е почти сигурно. Освен това знаех, че това не е единственият ми шанс, че ще мога да забременея отново. Но не исках дете от друг мъж. Исках твоето. Исках теб, но вече бях те загубила. Точно тогава започна кошмарът. Когато те загубих.

Травис видимо потрепери. Понечи да каже нещо, но Кет закри устните му с пръсти.

— Моля те — възпря го забързано. — Остави ме да свърша. Остави ме да бъда като теб, достатъчно силна, за да се огъвам.

Устните му само леко се помръднаха, докосвайки пръстите ѝ.

— През всичките тези седем години се гордеех с това, че се оправям сама, но накрая се почувствах самотна — продължи тя. — И се чувствам все по-самотна. Не ме напускай, Травис. Не още. Знам, че не съм достатъчно богата за теб, за да ме обичаш и да ми вярваш. Това вече не ме интересува. Всичко, за което ме е грижа, е настоящето. Позволи ми да побягна преди бурята заедно с теб. И когато всичко приключи, ти няма да има нужда да казваш нищо, да правиш нищо. Аз ще знам и ще си замина сама.

Травис си пое дълбоко въздух и устните му се преместиха от пръстите ѝ към дланта ѝ, а след това и към пулса на китката ѝ.

— Ти си много по-богата, отколкото съм аз, или отколкото някога ще бъда — каза той. — Ти си огън и живот и любов. Ако си мислех, че бих могъл да те купя, аз бих продал дори и „Уинд уориър“, дори и душата си. Но ти не можеш да бъдеш купена, а да те взема назаем, също не би ми харесало.

Ръцете му бързо обгърнаха тялото ѝ и го притиснаха към неговото.

— Но ти можеш да бъдеш открадната, сладка Кет. И точно това направих аз. „Уинд уориър“ може да плава по три четвърти части от земното кълбо. И никой няма да може да те намери и да те отнеме от мен.

Държеше я толкова здраво, че тя не можеше да помръдне или да говори. Но това нямаше значение. И без това не знаеше какво да каже и не искаше да ходи никъде, искаше само да бъде по-близо до него.

— Но аз обещах на Харингтън, че няма да те задържам на борда против волята ти — додаде Травис.

— Какво?

— Ти да не би наистина да си повярвала, че твоят зелен ангел те е накарал да се завърнеш на кораба само за да довършиш работата си?

Тя само премигна, гледайки Травис като объркана котка.

— Издателят ми каза, че снимките ти са толкова добри, че би могъл да чака неопределено дълго време докато получи и останалите — поясни той. — Останалото бе само лъжа, която трябваше, да те накара да се качиш на борда.

— Какъв ангел! — въздъхна Кет, но бе очевидно, че съвсем не е сърдита.

— Той не е никакъв ангел. Не искаше да ми помогне, докато не му обещах, че ще те пусна да си ходиш, когато се оправиш, че ще ти позволя да си намериш друг мъж, когото ще можеш да обичаш. И той, разбира се, е прав. Ти заслужаваш такава любов, Кет. Аз ще те оставя да си тръгнеш. Обещавам.

В момента, в който произнасяше тези думи, усети дупката в центъра на вселената под краката си. Чакаща го. Чакаща да погълне мъжа, който се бе научил да обича прекалено късно.

— Но не ме напускай още — прошепна. — Не ме карай да те пускам още сега. Аз... не мога.

Кет погали устните му с треперещи пръсти.

— Вече съм намерила единствения мъж, когото мога да обичам. Нищо не е променило това. И нищо не може да го промени. *Обичам те!*

— Тогава се омъжи за мен — каза той бързо, брадата му галеше бузите ѝ, шията ѝ, устните му бяха притиснати към кожата ѝ. — Моля те, омъжи се за мен, Кет! Аз се нуждая от теб толкова много, че не мога... не знам как да го кажа... не знам какво да кажа.

Тя се отдръпна и се втрени в него.

— Знам, че не е честно да искам това от теб сега — продължи той тихо. — Ти имаш нужда от време, за да се възстановиш, но това, от което се страхувам, е, че когато веднъж се оправиш, ти няма да имаш нужда от никого повече, а аз се нуждая от теб... нуждая се от теб. Омъжи се за мен.

— Недей — прошепна Кет. Тя затвори очи, уплашена, че ако погледне към него, ще приеме без дори да го попита дали гузната съвест, или страстта го кара да ѝ предложи брак. — Помятането не беше по ничия вина. Не и по твоя. Нито по моя. Нито пък на Джейсън. Не се жени за мен само от съжаление. Мога да понеса всичко, но не и това.

Травис изпухтя.

— Съжаление? Все едно да изпитвам съжаление към урагана. Ти си толкова силна...

— Силна? — сепна се Кет. Очите ѝ се отвориха и в тях блестяха сълзи. — Да, наистина. Затова ли всяка нощ се събуждам обляна в студена пот.

— Ти прекара цял месец сама през нощите. Аз съм прекарал само седмица и вече се разкъсвам на парчета.

— Ти ми помогна дори и само с присъствието си до мен, с това, че ме държеше в обятията си. Сега се усещам много по-добре. Не се чувствай виновен. Не се чувствай задължен да се ожениш за мен.

— Аз те *обичам*, Кет!

Травис усети тръпката, която премина през нея, видя сянката на болка и съмнение в измъчените ѝ сиви очи. Той докосна с устни нейните, а езикът му облиза ъгълчетата на устата ѝ.

Издавайки лек звук, тя отвори устни, остави го да изпълни устата ѝ с дъха си, с вкуса си, езикът му срещна нейния и тя забрави да диша.

Почувства сладката горещина на кожата му под дланите си, усещаше напрежението на тялото му и нуждата, която изпитваше за нея.

Изпъстрените му с белези ръце се плъзнаха под фланелката, с която бе облечена, неговата фланелка, на която бе завиждал толкова много пъти. Започна да я гали нежно и жадно, а тя трепереше от вълнение, казвайки му колко много харесва докосването му. Ръцете му се плъзнаха нагоре към раменете ѝ, а след това и към главата ѝ, оставяйки я гола.

Кет лежеше, наблюдаваше нахлуващата през илюминатора зора и Травис. Не искаше нищо от него, освен да бъде близо до нея, сега. Той се наведе така, че устните му да докоснат лицето ѝ, топлината му докосваше слепоочията ѝ, очите ѝ, устните ѝ. Езикът му се преплете с нейния, движейки се бавно, дълбоко, изпращайки вълни от желание по цялото ѝ тяло.

Когато прекъсна целувката, Кет издаде звук на недоволство. Той прошепна името ѝ и зарови лице в копринения огън на косата ѝ.

— Аз не те откраднах заради съжаление или гузна съвест — отрони Травис съвсем близо до устните ѝ. — Откраднах те, защото нямах друг избор. Искам да се потопя в душата ти по начина, по който ти се потопи в моята. Ти ме научи да обичам. А след това аз те отблъснах още преди да разбере колко много те обичам. Сега вече знам. Ще ти дам всичко, каквото пожелаеш, дори и ако това означава живот без мен. Ако това искаш. Това ли искаш?

Тя погледна в дълбините на блестящите му очи, почувства здраво обвитите около нея ръце, топлината на възбуденото му тяло, която гореше нейното. Беше ѝ дал всичко, без да иска нищо в замяна, нито дори любовта ѝ, нито дори задоволяването на собственото си желание.

— Теб — прошепна Кет, бутайки Травис по гръб и плъзгайки ръце по тялото му. — Искам само теб.

— Сигурна ли си? Сумата, които ти предложих, остава в сила. — Устните му се изкривиха в тъжна, иронична усмивка. — Аз съм богат и ставам по-богат с всяка измината минута.

— Да им го начукам на парите ти!

Травис я изгледа учудено. След това започна да се смее, докато не почувства ръката на Кет между краката си. Той издаде гърлен звук и я обърна по гръб.

— Имам по-добра идея — каза й. — Омъжи се за мен. Тогава всичките ми пари ще бъдат и твои и ще можеш да правиш всичко каквото си пожелаеш с тях. Дори и това.

Преди Кет да успее да отговори, бедрата му се раздвижиха чувствено, разтваряйки я. Но той се спря миг преди съвкуплението, което тя толкова желаше.

— Травис... — Думата беше едновременно име и молба.

— Желаш ли ме? — попита той едва помръдвайки се, докосвайки я, дразнейки я.

— Не е честно — отвърна тя. През нея отново премина светкавица, разпръсвайки потоци, които обещаваха да я консумират и да я възстановят в един и същ момент на горещ екстаз. — Не е честно...

— А кой ти е казал, че пиратите се бият честно? — избоботи той.

Очите му бяха синьо-зелен огън, страстни и влюбени. Той се засмя и се помръдна отново, докосвайки я, но не достатъчно.

Кет започна да се разтапя във вълните на удоволствието.

— Желая те...

— Как точно ме желаш? — попита той с дълбок, пресипнал глас. — Като съпруг или като любовник. Като приятел или като партньор? Като добра компания или като баща на децата ти?

— Да — изохка тя, обгръщайки го с крака, опитвайки се да го привлече в себе си.

— Да какво? — попита Травис, борейки се с желанието си, което разколебаваше силата му, показвайки му какво означава за него да чака отговора й.

— Да. Всичко, каквото можеш да бъдеш. Всичко каквото *ние* можем да бъдем.

Травис прошепна името й и я прегърна силно. Известно време само я държа в обятията си, шепнейки й колко много я обича, чувайки как думите му се връщат към него от нейните устни. Едва след това започна да се движи с безкрайния и силен ритъм на морето и любовта, разтапяйки я, разтапяйки се в нея, открадвайки я.

А над тях „Уинд уориър“ разтвори могъщи криле и се понесе по утринното море, един лъчист пиратски кораб, който плаваше към края на земята и дори отвъд него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.